

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

S.S. ATICI

Lilian'ın tek suçu yanlış erkeğe aşık olmasıydı...

Sevdiği adam onu kirletip gittiğinde kendisini sadece ailesine adadı. Fakat babasının başka planları vardı... Onu Delf bozkırlarının lideri Iron'a vermişti. Iron, genç kızın bakire olmadığını öğrendiğinde ölüm emrini verdi.

Ve Lilian kaçtı...

Iron, Lilian'ın peşine en iyi askeri ve can dostu Rick'i gönderdi. Lilian'ın yaşamaya başladığı huzurlu hayat bir kez daha bozuldu.

Ve Rick, Lilian'ı buldu. Onu Iron'a geri götürmek üzere yola koyuldu.

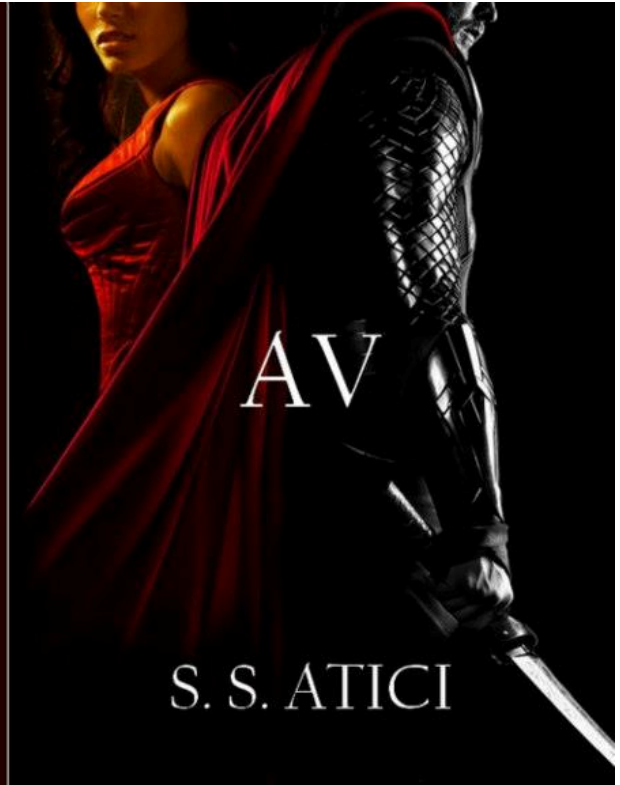
Soğukun içinde, sıcak bir filiz yeşerdi. Aşk... Lilian'ın kusursuz güzelliği ve masumiyeti, kaya kadar sert Rick'i bile dize getirdi.

Peki şimdi ne olacak?

Bir yanda dostuna olan sadakati, diğer yanda esiri olan kadına karşı duyduğu sevgi... Rick dostuna olan sadakati karşısında, kalbini kaplayan sevgiyi koruyabilecek mi?

Onları bekleyen son ne olacak?

KİM AV? KİM AVCI?

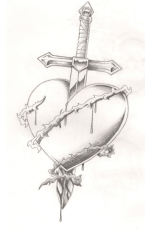

AV

S.S. ATICI - AV

ÖNSÖZ

Öncelikle bıkmadan usanmadan kendi zamanından çalıp bana zaman ayıran ve yazdığım her satırla ve benimle ilgilenen Tubam'a, her zaman yanımda olan Sahram'a, ellerini omzumdan çekmeyen dostlarıma ve yorumlarıyla, övgü dolu sözleriyle beni destekleyen okurlara sonsuz teşekkürler...

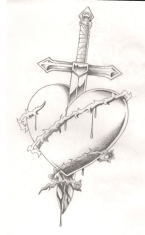

Aşk insana neler getirebilir? Belki çok şey... Lilian, aşkı tanıdığını sandığında çok masum, çok saf, çok küçük ve çok kırılıyordu. Masumiyetini sorgusuzca aşkına verdiğinde geleceğin onun için siyaha büründüğünü bilemezdi. Bekaretini alan Paulo Smith'i beklerken onun evlilik haberiyle karşılaştığında bir daha asla evlenemeyeceğini kabullenip kendisini halkına adadı. Fakat Tanrı'nın onun için farklı planları vardı.

Babasının onu halkın çıkarları uğruna Delf Bozkır'ının lideri Iron'la evlendirmek istediğini öğrendiğinde Lilian için yapılabilecek fazla bir şey kalmamıştı. Sanıldığı kadar masum olmadığı anlaşıldığında infazına kararı verildi ve o andan sonra Azrail Lilian'ın gölgesi oldu.

Iron, en iyi savaşçısı ve sadık askeri Rick'i Lilian'ı saklandığı yerden almak için görevlendirdi. Acımasız, soğuk kanlı savaşçı Rick, onu bulup Iron'a teslim etmek için yola koyuldu. Fakat ters giden bir şeyler vardı... Lilian, kusursuz denecek kadar güzel, kanını damarlarında donduracak kadar çekiciydi...

Av

GİRİŞ

Ölümün ayak seslerini, kulaklarında rahatsız edici bir çan sesi gibi duyuyordu. Ne boğazını yakan siyah duman ne de üzerine doğru yürüyen, onu sarmalamak için hızla ilerleyen alev dilleri onu ayak sesleri kadar korkutuyordu. Koyu kahverengi pelerinini çıkarıp, ağzını ve burnunu kapamıştı ama artık bu bir işe yaramayacaktı. Ayak sesleri bulunduğu odanın dışından geçerken artık tutamadığı şiddetli öksürük boğazını yırttı geçti. Bunu durdurabilmesi imkansızdı pelerine gömülmüş dudakları nefes almakta güçlük çekerken öksürüklerin şiddeti onu öldürüyordu. Ayak sesleri kapının önünde durdu ve kapı korkunç bir gıcırdama sesiyle ardına kadar açıldı.

Önce, gözlerini gördü. Ne renk olduğunu seçemiyordu ama o gözlerdeki öfkeyi ve kararlılığı görmüştü. Korkudan dizleri titiyor olsa da elinde tuttuğu hançere biraz daha sıkı sarıldı ve duvara sırtını dayayana kadar durmadı. Pelerin hala diğer elinde ağzını ve burnunu dumana karşı zayıf bir koruma yapıyordu. Karşısında duran devin ne dumandan ne de alevlerden etkileniyormuş gibi bir hali vardı. Ama ona ulaşması için alevleri geçmesi gerekiyordu, birazdan genç kıza da içine alacak olan alevleri. Bu düşünce yutkunmasına sebep oldu, yutkunması ise boğazının daha da yanmasına.

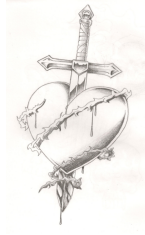
Dev, başını sertçe sağa sola salladı ve sağından damlayan sular alevlerin ışığında odaya saçıldı. Genç kız, dişlerini sıktı. Alevlerden korunabilmek için bütün bedenini ıslatmıştı. Adamın acelesi yokmuş gibi duruyordu. Genç kız, ondan gelecek hamleyi beklerken dizlerinin ne kadar büküldüğünü gördü ve dik durmaya gayret gösterdi. Hançeri biraz daha sıkı. Bunun işe yarayacağından emin değildi ama mücadeleci ruhu ona böyle yapmasını söylüyordu. Yanan gözlerini kırıştırdı ve birkaç damla yaş ardı ardına döküldü gözlerinin kıyısından

yanaklarına doğru yavaşça süzülerek. Yaşlar görüşünü bulanıklaştırdı. Alevlerin çıkardığı sesin dışında bir ayak sesi daha duydu. Aslında onu isteyen karşısındaki bu dev değildi. Bunu biliyordu.

Bu duruma gelmeyi kendisi istememişti. Ne olduğunu bile anlayamadığı günahın bedelini sadece kendisi ödeyecekti. Tanrı'nın adaletini sorgulamak istemiyordu ama ona yardım etmeye çalışan herkes teker teker öldüğünde artık bu kaçınılmaz olmaya başlamıştı. Üç sene öncesine kadar her şey ne kadar güzeldi...

Dev harekete geçti ve genç kız hançeri hızla havaya kaldırdı. Alevleri geçebilmesi kolay görünmüyordu ama o yine de hazırlıklı olarak hançerin kabzasını sıkıca tutmuş onu bekliyordu. Devin onu almasındansa acılar içinde yanmayı tercih ederdi. Dev, bir hamle daha yaptı ve alev dillerinin arasından sanki ormanda gezintiye çıkmış gibi rahat bir hareketle geçti ve genç kızın tam karşısında dikildi. Genç kızın kolu hançeri göğsüne saplamak için hızla aşağıya indi. Dev bileğini tuttu ve ne olduğunu anlamadan genç kızın bilinci karanlığa doğru hızlı bir geçiş yaptı.

Dev, onu omzuna attı. Odayı iyice sarmış olan yoğun duman ve alevlerin arasından hızlı adımlarla geçti, Odanın dışına çıktığında uzun süredir almadığı nefesi bir anda ciğerlerine çektiğinde duman da havayla birlikte burun deliklerinden içeri daldı ve genzini inanılmaz bir acıyla yaktı. Bu, devi öfkeliendirdi. Dişlerini sıktı ve alevler evin tamamını sarmadan önce dışarı çıkmak için, omzunda genç kız hızlı adımlarla ilerledi.

BÖLÜM 1

- Üç Sene Önce-

“Hey! Liliana!” Genç kız kocaman gülümsemesi yüzünde kendisine seslenen arkadaşına döndü. Elleri hala eteklerini ıslanmaması için yukarıda tutmakla meşguldü. Ayağının altındaki buz gibi su içini ürpertip onu bir an için titretti. Omzunun üzerinde soran bakışlarla baktığı arkadaşına ona çenesiyle ağaçlık alanı işaret etti. Başını hızla çevirip işaret ettiği yere bakmadan önce kalbinin ritmi bir tık daha hızlanmıştı. Yüzü kızararak onu biraz ötede omzunu bir ağacın gövdesine dayamış, yüzünde hınzır bir gülümsemeyle izleyen genç adamı gördü. Ve gülümsemesi engel olamadan biraz daha genişledi, genç adamın omuzlarına dökülen altın rengi saçları güneş ışığı altında parlıyordu. Bakmayı çok sevdiği gök mavisi gözlerini şu an net olarak göremese de o gözlerdeki inanılmaz parlaltının orada olduğuna emindi. Genç adamın yüzünde ufak bir gülümseme vardı.

Bir anda genç kızın aklına eteklerinin yukarıda toplanmış olduğu geldi. Hızla ve şaşkınca aşağıya dizlerine kadar açıkta kalan tenine baktı. Utançla ve hışımla eteğini serbest bırakıp suyun içinde yüzen eteğini düzeltmeye çalıştı. Biraz öteden genç adamın yumuşak kahkahasını duydu ve başını kaldırıp kendisine doğru gelmekte olan adama utanmış bir gülümseme yolladı.

“Lili, bu adam etrafında olduğunda her şeyi unutuyorsun.” Arkadaşının sözleri dikkatini ona vermesini sağladı başını çevirip ona baktı ve umursamaz görünmeye çalıştı. Çenesini havaya dikti.

“Marilyn, sen her şeyi yanlış anlamayı seviyorsun.” Arkadaşı tek kaşını yukarı kaldırarak ona baktı ve biraz önce arkadaşının kayıp suyun içine düştüğü kayanın üzerine zıpladı.

“Ben sadece gördüğümü söylüyorum.” Dedi Marilyn her zamanki gerçekçiliğiyle.

“O, bir erkek” dedi Liliana fısıltıyla uyuşuk adımlarla kendisine yaklaşmakta olan adama sesini duyurmamak için çabalayarak. “Herhangi başka bir erkeğe de aynı tepkiyi verirdim. Her yerim açıktı.” Yüzü tekrar kızardı ve yine aptal bir gülümsemeyle derenin kıyısında durmuş adama baktı.

"Buralarda küçük, güzel periler varmış diye duymuştum ama inanmamıştım." Genç adam başını sağa sola salladı ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Çapkın bir gülümseme dudaklarını kıvrırdı. "Ama şuna bakın burada ne varmış; iki güzel peri." diye devam etti sözlerine.

İki genç kız yanakları kızarak kıkırdadılar. Lilian, başını kaldırdı ve iki aydır evlerinde misafir olan ve kendisiyle yakından ilgilenen yakışıklı adama bir bakış attı.

"Paulo" dedi. Sesi istemese de heyecanlı çıkmıştı. Genç adamın dudaklarındaki gülümseme biraz daha büyüdü ve bembeyaz dişlerini ortaya çıkardı.

"Seni arıyordum Lilian" dedi Paulo sadece Lilian'ın anlayabileceği bir ses tonuyla.

"Ah..Şey...Biz" dedi eliyle arkadaşı Marilyn'i işaret ederek. "Balık tutuyorduk." İki genç kız yavaş yavaş sudan çıkmak için harekete geçtiler.

"Ben de sadece eteklerini tuttuğunu düşünmüştüm." Paulo, göz kırptı ve kızların dereden çıkmalarına yardım etmek için elini uzattı.

Önce, Marilyn genç adamın elini kavradı ve çimenliklere adımını attı hızla. Paulo, geri döndü ve Lilian'ın elini sıkıca –olması gerekenden daha sıkıca- kavradı ve onun dereden çıkmasına yardım etti.

Elini bırakmadan genç kızın parlayan gözlerinin içine baktı anlamlı bakışlarla. "Çok ıslanmışsın." Dedi kısık bir sesle. Lilian, kuruyan dudaklarını yalamak istedi ama genç adamın yakınlığı ve ona çarpan nefesi bunu bile başaramayacak kadar aptallaştırmıştı onu.

Paulo, karşısında duran genç kıza baktı sonra dönüp göz ucuyla botlarını giyen Marilyn'e baktı. İkisi aynı yaşta olmalarına rağmen ne kadar da farklıydılar. Lilian'ın avucunu başparmağıyla hafifçe okşadıktan sonra on beş yaşında zamanından önce olgunlaşmış bir meyve gibi gelişen ve aklını başından alan genç kıza göz kırptı. Bunun üzerine genç kızın beyaz teni pembeleşti ve onu daha alımlı yaptı.

Bal rengi saçlarının tepesindeki gelişigüzel topuzdan isyankar birkaç tutam saç fırlamış genç kızın yanaklarından ve boynundan aşağıya çıldırtıcı bir kıvrımla inip, yakası fütursuzca iki düğme açılmış tuniğinin içinden göğsüne doğru iniyordu. Kiremit rengi dolgun dudakları Paulo da öpme isteği uyandıran bir gülümsemeyle aralanmıştı. Minik düzgün burnunun ucunda çamur lekesi vardı ve saçlarıyla neredeyse aynı renk gözlerinde parıltılar ve beklentiyle genç adama bakıyordu. Onun beklediği masum öpücüğü tahmin edebiliyordu ve ona fazlasını vermeye niyetliydi. Çok daha fazlasını. Ya da belki almaya niyetliydi...

Marilyn'in boğazını temizlemesiyle dikkati küçük ve ilgisini çekmeyen çocuğa döndü. Ona, aklını karıştıracak bir gülümseme yolladı bu gibi küçük oyunlarla uğraşmak durumunda kaldığına hala inanamayarak.

“Sanırım annen seni arıyordu.” Kızın gözleri irice açılınca “Ve kızgın!” diye ekledi kayıtsızca. Marilyn, eteklerinin kenarlarından tutup yukarı kaldırdı ve ayağında botları yalpalayarak hızla koşmaya başladı. Korkudan onlara veda etmeyi unutmuştu. Ve korkudan Lilian’ı o kötü niyetle bakan adamla yalnız bırakmama kararını da unutmuştu.

Paulo, Marilyn, gözden kaybolur kaybolmaz genç kıza döndü botlarını giymesini bekledi ve bu sürede onu tekrar keyifle izledi. Genç kız doğrulduğunda onu belinden tutarak hızla kendisine çekip bedenine bastırdı. Genç kız artık ona itiraz etmiyordu. Üç aydır bu kız için Teos klanıyla birlikte kalıyordu ve artık kendi işlerine bakma vakti gelmiş de geçiyordu bile. Birkaç gün önce kendi klanından bir ulak ona bir pusula göndermiş ve işlerin yolunda gitmediğiyle ilgili bilgi vermişti. Bu iş çok uzamıştı ve bugün bitirmeye niyetliydi. Genç kıızı soluğu kesilene kadar öptü ve nefes almak için onu bıraktığında gözlerinde artan şaşkınlığı görebiliyordu. Sanırım fazla belli etmişti kendisini ama artık kasmaına gerek yoktu. Eğer onu o gece görmüş olmasaydı çoktan kendi klanının başına geçmişti bile.

“Biraz yürüyelim mi?” diye sordu gözlerini gözlerinden ayırmadan bakan kadın çocuğa. Lilian başını salladı ve Paulo, genç kızın farkında bile olmadan onu ormanın derinliklerine doğru çekmişti.

Uzun bir yürüyüşten sonra, Paulo genç kıızı bir ağaca dayadı ve tekrar dudaklarına yapıştı, genç kızın aklını başından alıp, bir şey düşünmesini engelleyene kadar öptü onu ve sonra eli yavaşça ve ürkütmeden genç kızın teninde dolanmaya başladı. Lilian, ancak tüm düğmeleri açılan gömleğinin açıkta bıraktığı göğüslerine değen büyük ve sabırsız elleri hissettiğinde neler olduğunu kavrayacak kadar kendisine gelmişti.

“PAulo!” dedi onu ittirmeye çalışırken ürkmüş bir sesle.

“Şşş” dedi itiraz eden genç kıza Paulo. “Lütfen, beni geri çevirme Lili.” Genç kızın başını avuçları arasına aldı ve dudaklarına minik bir öpücük kondurdu. Neler olduğunu beyni hala idrak edemeyen Lilian, sadece kendini tehlikede hissediyordu.

“Seni sevdiğimi biliyorsun değil mi?” diye sordu PAulo ve onu tekrar öptü.

“Evet.” diye fısıldadı Lilian. Sesinde hafif bir şüphe kırıntısı vardı.

“Sana yanlış bir şey yaptım mı?” baş parmaklarıyla genç kızın yüzünü hafifçe okşadı.

Genç kıızı, başını iki yana salladı. Nazik her davranış kararında bir kırılma daha yapıyor ve Lilian, ona inanıyordu. Onu sevdiğini onlarca defa söylemiş ve onu bir çok defa da öpmüştü. Lilian, ona inanıyordu. Ona hep güzel sözler söylüyordu ve hayatını onunla birlikte geçirmek isteğinden emindi. Hem zaten ona ne gibi bir zarar verebilirdi ki. Bir anda kendisini tekrar onun büyük elleri altında hissetti ama bu defa ona karşı çıkmayacaktı.

PAulo, genç kızdaki teslimiyeti fark edince göğsü heyecandan kabardı ve dudaklarına çılgın bir ağılıkla yapıştı. Dakikalar sonra genç kıızı, etekleri beline toplanmış, yaprakların üzerinde yatıyordu. Ve Paulo, tüm ağırlıyla genç kızın üzerine uzanmıştı. Lilian’ın acı dolu çığlığı ağaç

dallarındaki kuşları ürküttü.

Lilian, ne olduğunu anlamadan her şey olup bitmişti. Kendini nasıl hissettiğinin bile farkında değildi. Lilian, nasıl olupta temiz kalabildiğine şaşırıldığı kıyafetlerini üzerini tekrar giyinmeye çalışırken Paulo, ona kendisinden sonra gitmesini söylemişti. Lilian, şimdi kasıklarında hafif bir sızıyla yürümeye çalışıyordu. Ne olduğunu tam olarak anlamamıştı ama Paulo onu çok mutlu ettiğini söylemişti. İlk anlarda belki kendi de çok mutlu olmuştu.

Bozkıra PAulo'dan bir saat sonra varmıştı. Annesi, meyve sırası yapan genç kızlara zamanında katılmadığı için onu azarlamıştı. Ama önce yanaklarının neden bu kadar kırmızı olduğunu ve neden heyecanlı görüldüğünü sormuştu. Annesinin aldığı tek cevap umursamaz bir omuz silkme olmuştu. Lilian, göstermeye çalıştığı kadar umursamaz değildi tabii. Eteklerini toplayarak meyveleri ezen genç kızların yanına seğirtti hızla.

Babası Luc Besson, Kermit topraklarının kralı Roman Durand'ın en iyi ve sadık askerlerinden biriydi. Luc, Roman'a asla karşı gelmez, ağzından çıkan her bir söze bir emir gibi bakardı. Roman, acımasız ve güçlü bir kraldı ve başarısının temeli acımasızlığından kaynaklanıyordu. Lilian da annesi Camile ve her bir Kermit halkı gibi krallık için hizmet ediyordu.

Lilian, işlerini bitirdiğinde akşam olmuştu. Kale merdivenlerinin basamaklarını hızla çıkmaya başladığında kalbi göğsünden dışarı çıkacakmış gibi atıyordu. PAulo belki bu akşam babası ve kral Roman'la görüşebilirdi. Roman, birkaç kez eş değiştirmiş olmasına karşın bir çocuğu olmamış ve artık bundan vazgeçmişti. Lilian'ın en az kendi kızını seveceği kadar seviyordu. Bir de Joseph vardı....Roman'ın tüm krallığı bırakmak istediği varisi. Kendi çocuğu değildi ama tüm krallığı ona emanet edecek kadar güveniyordu onun gücüne. Joseph'in babası krallığın savaşçılarından biriydi fakat bir savaşta kalbine giren bir ok onun hayatla bağlantısını kesmişti. Roman, o günden sonra Joseph'in tüm sorumluluğunu üstlenmiş ve onu bir prens gibi yetiştirmişti.

Lilian ve ailesi de Joseph gibi kalede yaşıyorlardı ve yemeklerini kralla birlikte yiyorlardı. Büyük bir klanın lideri olan PAulo'da akşam yemeğinde misafir olarak masada bulunacaktı ve Lilian, bu akşam bir şeylerin değişeceğinden oldukça emindi. Paulo'yu seviyordu, Paulo'da onu seviyordu.

O akşam değişen tek şey Paulo'nun acilen gitmesi gerektiğiydi. Gitmeden önce bir fırsatını bulup Lilian'la yalnız kaldıklarında ona Lilian için geri döneceğini ve her şeyin çok güzel olacağını söylemişti. Fazla beklemesi gerekmecekti sadece birkaç ay, Paulo klanında her şeyi düzene sokana kadar. En azından Paulo Lilian'a böyle söylemişti.

Lilian'ın yastığı tüm akşam boyunca akıtmamak için uğraştığı gözyaşlarıyla ıslatmıştı o gece. Bu son gözyaşı değildi Paulo için akıttığı. Onun neden gitmesi gerektiğini anlıyor ama gittiği için kalbinde açılan hüznü ve gözyaşlarına engel olamıyordu. Bir kaç ay beklemek genç kız için çok zor olacaktı.

PAulo'nun gidşinin ardından gelen her gün Lilian için ayrı bir heyecan içinde geçmişti. Hergün onun için yeni bir umut , beynini ve duygularını tamamen dolduran ayrı bir rüya alemi demekti. Paulo'nun geleceği günü düşünüyor, söyleyeceklerini, ona nasıl bakacağını, ne

giyeceğini düşünüyor, evlenecekleri günün her ayrıntısını beyinde tartıyor, tartışıyor ve sonra hayali bir mutluluk yüzünde kocaman bir gülümseme oluştuyordu.

Geçen her gün ve gittikçe uzayan zaman, hiç gelmeyen ama delice bir sabırsızlıkla beklenen haberler genç kızın içine şüphe tohumları ekmeye başlamıştı yavaş yavaş. Yüzündeki saf ve çocuksu mutluluğun yerini endişeli ve korku dolu bakışlar almaya başlamıştı. Kararlı bekleyiş mekanizması usulca çöküyor, Paulo'nun başına bir şey gelmiş olmasından korkuyor sonra eğer böyle bir şey olsaydı ailesi muhakkak bu haberi alır düşüncesine sığınıyor ve korkusunun üzerine su serpmeye çalışıyordu.

Bir süre sonra Lilian, Paulo'dan bir haber almıştı. Ailesinin sevinçle karşıladığı bu haber genç kızın dünyasını başına yıkmış ve umutlarını söndürmüştü. Paulo, evleniyordu ve kral Roman'a en iyi savaşçıların eşliğinde bir davetiye yollamıştı. Lilian, bu özel haberci askerleri ve pusulayı görmemişti. Ama annesi ,babasından duyduklarını ballandırarak anlatmış genç kızın açılan yarasının üzerine kızgın yağ dökmüşçesine canını yakmıştı.

Şok ve acı genç kızın tüm bedenini buz kestirmişti. Soğuk kanlı durmaya ve ağlamamaya çalışmış bunu ancak odasına gidene kadar başarılı olabilmışti. Paulo, evleniyordu. Ve gelin, Lilian olmayacaktı....

İlerleyen zamanda genç kızın yüzündeki büyüleyici gülümsemenin yerini yapmacık bir dudak kıvrıması almıştı. Herkesle iyi geçiniyor, her söyleneni yerine getiriyor ve bir kukla gibi insanların onu yönlendirmesine izin veriyordu. Böylelikle hiç kimse onun içindeki derin yarayı anlamayacaktı. Genç kız oyununu başarıyla gerçekleştirdiğini sanıyordu ama etrafındaki herkes mutsuzluğunun farkındaydı. Kimsenin onun üzerine gitmemesinin tek nedeni krallığın çökmek üzere olmasıydı. Kral, savaşçılar ve halk endişeliydi. Savaşçılar, girdikleri savaşlarda yenilgiye uğramıştı ve toprakların büyük bir kısmı artık Kermit'e ait değildi. Bir çok savaşçı kaybedilmiş ve kaybetmeye devam ediliyordu. Bunlardan biri her an Lilian'ın babası veya kardeşi gibi sevdiği Joseph olabilirdi.

Lilian, kendi çökmüş dünyasının dışına şöyle bir bakış attığında kendi önemsiz sorunundan çok daha büyük sorunları ve halkın daha derin yaralarının olduğuna tanık olmuştu. Acı kabuğunu çatlatmış ve halkla birlikte mücadeleye ve çalışmaya başlamıştı. Herkes, Kermit ve geleceği için çalışıyordu. Bu arada Lilian, gün geçtikçe güzelleşiyor, güzelliği dilden dile dolanmaya başlıyordu. Bunun farkında olmayan tek kişi kendisini deli gibi çalışmaya adanmış Lilian'dı. Bozkırdaki yetiştirme ve ergenlik çağına gelmiş bir çok erkeğin aklını ve rüyalarını süsleyen tek isimdi.

Fakat Lilian'ın kimseyle evlenmek gibi bir niyeti yoktu. Olsa bile bunun imkansızlığını biliyor fakat bunun için üzülmüyordu. Geçmişinde yaşadığı acı deneyim ona insanlara özellikle de erkeklere güvenmemesini onlardan uzak durmasını öğütlemişti ona. Erkeklerle gülüşüyor, konuşuyor ama asla onlara kur yapmıyor ve onların kendilerine gösterdikleri farklı ilgiye karşılık vermiyordu. Eğer bir gün birini sevecek ve güvenecek olsa bile evlenmesi yine de imkansızdı. Evleneceği gün takmak zorunda olduğu ve masumiyetinin nişanesi olan gümüş başlığı takamayacaktı. Hayatının sonuna kadar işlediği günahın bedelini ödeyecekti. Belki günah işlerken yaptığı veya izin verdiği şeyin günah olduğunun farkında değildi ama daha

sonra ona nelere mal olacağını öğrenmişti. Paulo ile yaşadığı şeyin ne olduğunu kavramıştı. Lilian'a göre o anlarda sevdiği erkeği mutlu etmişti. Paulo'ya göre....Paulo, sadece Lilian'ı kullanmıştı.

Lilian, sonsuza kadar evlenemeyecek, bir yuva sahibi olamayacaktı. Zaten buna isteği de yoktu. Ama hiçbir düşüncesi onun gittikçe daha çok güzelleşmesini engellemiyordu. Ve bu güzelliğinin başına büyük bir bela olacağı aklının köşesinden bile geçmiyordu. On yedi yaşında bedeni tam bir olgunluğa erişmiş, yüzü bakılamaya doyulamayacak kadar güzelleşmişti.

Lilian, kısa hazırlık yapan KErmit halkıyla birlikte meyve ve ekinlerin topluyor, onların kaynatılmasında mutfak hizmetlilerine yardım ediyor, keçilerden sağılan onlarca kilo sütü peynir yapmayı öğreniyor öğrendiklerini hemen uygulamaya koyuluyordu.. Hatta kış için kurutulmak üzere kesilen ve derisi yüzülen hayvanların temizlenmesinde bile yardımcı oluyor, yaptığı işin ağırlığından şikayet etmiyordu.

Hayattan zevk aldığı tek şey kalenin ve bozkırdaki bir çok evin arka tarafında kalan yüksek kuştepesine çıkmak ve güneşin batışını seyrederken hiç bir şey düşünmeden huzur bulmaktı.

Sonbaharda göç eden kuşları izlerken çimenlerin üzerine yatmış, ellerini başının altına sıkıştırmıştı. Ağaçların yaprakları hafif sert esen rüzgara direnmiyor, onları dallarından koparıp havaya savuruyor, kendisiyle birlikte yolculuğa çıkarıyordu.

Uçuşan yaprakların bir çoğu Lilian'ın üzerine ve bedeninin etrafına dağılıyordu. Lilian, çimenlerin üzerinde, güneşin cılız ışığının yüzüne vurmasıyla , etrafında sarı, yeşil ve kahverengi yaprakların oluşturduğu bir bulutun üzerinden duruyor ve bir peri gibi görünüyordu. Güneş, yüzüne öyle bir açıya düşmüş ve genç kızın yüzünü öyle güzel aydınlatmıştı ki onun hüznü yüzündeki yalancı gülümsemeyi neredeyse gerçek kılmıştı. Evet... Lilian bir peri kadar güzeldi.. Belki daha bile güzel.

En azından yirmi üç yaşındaki Joseph'in mavi gözlerinden gördüğü manzara ve beynine bu manzaraya uygun yer eden düşünceler bunlardı. Genç kızı o huzurlu iç dünyasından ayırmak istemediği için birkaç adım gerisinde durmuş neredeyse yarım saattir onu izliyordu. Ona bakmak insanın içini acıtıyordu her zaman ama böyle bir görüntünün içinden bakmak dünyanın yalan olduğunu , gerçek dünyanın Lilian, olduğunu düşündürüyordu Joseph'e. Lilian'la kaybolmak ayartıcı bir düşünceydi. Ya da Lilian'da kaybolmak....

Joseph, derin- çok derin- bir iç çekti. Lilian, kimseye yüz vermiyordu. Joseph'e diğerlerinden daha fazla ilgi gösteriyor olsa bile Joseph bunun kardeş yaklaşımından öteye geçmediğini biliyordu. Ve Joseph, ona umutsuzca aşıktı.

Durup, onu daha çok izlemek isterdi, belki birkaç saat daha ama Kral Roman ve babası Lilian'la görüşmek istiyorlardı. Yüz ifadelerine bakılırsa konu oldukça önemliydi. Joseph, ne olduğunu sormaya fırsat bulamadan Lilian'ın peşine gönderilmişti.

Joseph, hafifçe boğazını temizledi ve genç kız huzur dolu iç dünyasından sıyrılıp bir anda

sıçradı. Başını çevirip Joseph'i gördüğünde rahatlamayla bir iç çekti.

"Beni korkuttun "Dedi doğrulup ayağa kalkarken. Joseph, ona elini uzattı ve kalkmasına yardım etti.

"Özür dilerim. "Joseph'in yüzüne mahcup bir gülümseme yerleşti." Ama gittiğin yerden gelecek gibi görünmüyordun."

"Düşünüyordum." Genç kız omuz silkti umarsızca. Joseph, cevabı bildiği halde sordu.

"Neyi?"

"Hiç. Geleceği...."

Genç kızın sözleri üzerine Joseph'in yüzüne manidar bir gülümseme yerleşti."Efendi Ramon ve baban seninle görüşmek istiyor."

Lilian'nın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı ve dudaklarını büzdü. "Neden?" diye sordu sonunda.

Joseph, elini kılıcının kabzasından çekip genç kızın koluna girmesi için nazikçe ona doğru uzattı. "Bilmiyorum. Hemen seni görmek istediklerini bildirdiler ve beni neredeyse kıcımlı tekmeleyerek yanına gönderdiler." Sözleri Joseph'e bir kıkırdama kazandırdı ve onun neşeli sesi genç adamı da güldürdü.

Yamaçtan ağıya telaşsızca indiler, birlikte sık ağaçların donattığı küçük ormanı geçerlerken Joseph, genç kıza biraz daha sokuldu ve engebeli patika yolunda genç kıza güvende tutmak için kolunu sıkıca kavradı.

Düzlüğe çıktıklarında genç adam, Lilian'ın yüzüne takılı kalmış gözlerini çekmek istese de çekemedi ve genç kız bir anda ona gülümseyerek döndüğünde afallayarak sendeledi.

"Hey!Dikkat Et."diye uyardı onu genç kız gülmek için dudaklarını bastırırken.

"Neden o kasvetinden çıkıp her zaman böyle neşeli olamıyorsun ki?"diye bir anda dudaklarından fırlayıverdi genç adamın sözler. Aslında bu soruyu yüksek sesle söylediğinin farkına Lilian, gözlerini irice açıp ona baktığında ve bal rengi gözlerinin akmayan gözyaşlarıyla buğulanmaya başladığında anlamıştı. "Özür dilerim. "dedi mahcup bir sesle ve gerçek bir üzüntüyle."Beni ilgilendirmediğini biliyorum. Aslında sana bunu yüksek sesle sormak istememiştim ama bir anda çıkıverdi ağzımdan. Yoksa böyle düşündüğüm için değil." Durdu ve başını iki yana salladı, kolunu genç kızdan kurtarıp bir iki adım geriye attı ve genç kızın şaşkın yüzüne baktı. Kendini aptal gibi hissediyordu. Bir elini omuzlarına gelen kıvrıkcık,toprak rengi saçlarının arasından geçirdi.

"Hayır. Aslında tam olarak böyle düşünüyorum."Bir adımda şaşkın bakışlı genç kızın ayaklarının dibinde bitiverdi. Çekingen bir şekilde elini kaldırdı ve genç kızın yanağını hafifçe

okşadı elinin tersiyle.” Çok mutsuz görünüyorsun Lili. Öyle mutsuz ki insanı çaresiz hissettiriyorsun. ”

”Ben mutsuz değilim. ”Dedi genç kız zayıf bir itirazla. Joseph, genç kızın başını avuçları arasına aldı ve başını ona doğru eğdi hafifçe. Genç kızın yanaklarından aşağı süzülen bir damlayı öpmekti niyeti ama Lilian, bir anda kendini geriye savurdu ve kaşlarını çatarak öfkeli bakışlarla genç adama baktı.

”Beni.”dedi genç kız dişlerinin arasından öfkeyle tıslayarak .”Bir daha sakın öpmeye kalkma.”

”Lili.”dedi dehşetle Joseph.” Öpmeyecektim. Yani dudaklarını değil. ”

Lilian, ona inanmayarak başını iki yana salladı. Saç örgüsü başının sert hareketiyle diğer yana savruldu ve genç kız arkasını dönüp kaleye doğru koşmaya başladı. Joseph, şok içinde kalmıştı. Ne kıpırdayabiliyor ne de tek kelime edebiliyordu. Kötü bir niyeti yoktu. Bunu Tanrı da Joseph’in kendisi de biliyordu ama Lilian’a bunu nasıl açıklayacaktı? Hem yaptığı davranışta kötü niyet arayacak bir şey yoktu. Bir anda çözüldü genç adam.

”Lilian.”diye bağırды arkasından ve hızla koşmaya başladı genç kıza yetişebilmek için.

Lilian’a yettiğinde genç kız, kale içinde özel görüşmelerin yapıldığı odaya çoktan geçmişti bile. Ve Efendi Roman, Lilian’a içinde bulundukları kötü durumu ayrıntılarıyla ve gelecekte krallığı nelerin beklediğini acıklı bir şekilde anlatıyordu. Ama neden?

Joseph’in geldiğini gören Roman, başıyla genç adama oturmasını işaret etti . Genç adam, yeni cilalanmış olan ahşap masaya yanaştı ve özellikle sırtını dikleştirmiş olan Lilian’ının yanına oturdu. Geniş arkalı sandalyeye sırtını dayadı ve genç kıza tutup omuzlarından sarsmamak için kendisini zor tuttu.

Lilian, Joseph’in yanında oturduğunu fark ettiğinde bir anda öfkeyle doldu yine ve Roman’ın sözlerin bir kısmını kaçırdı. Roman’ın her sözünden sonra babası onaylarcasına başını sallıyordu. Ve genç kız hala nereye geleceklerini bir türlü anlayamamıştı. Odanın içinde dolaştırdı gözlerini. PArşomenlerin ve kalemlerin bulunduğu ayrı bir çalışma masası daha vardı odanın içinde. Siyah kalın perdeler geniş pencereleri tümüyle kaplamış ve sıkı sıkıya kapanmıştı. Yukarıdan sarkan büyük avizelerin üzerinde sadece odanın ortasındaki şu an oturdukları büyük masayı aydınlatacak kadar az mum yanıyordu. Odanın her köşesinde Roman’ın minyatür heykelleri konuşlandırılmıştı. Geniş odaya bir ahenk katmıyordu , aslında Roman’ın iri bedeni düşünülünce oldukça fazla yer kaplıyordu. Lilian, heykeltıraşın bu heykelcikleri yaparken çok zorlandığını hatırlıyordu.

”...Bunun için Delf bozkırlarının yeni efendisi Iron ile evlenmene karar verdik. Bu evlilikle birlikte Iron, bizim de efendimiz olacak. ”

Joseph, bir anda sandalyeden fırladığında sandalye arkaya düştü. Lilian ise duyduklarını yanlış anladığını düşünüyordu.

“Anlamadım. ”dedi fısıltıyla.

“Iron’la evleneceksin yoksa diğer krallıklar gibi bizi de yok edip geçecek! Başka çıkar yolumuz yok. ” Roman’ın itiraz kabul etmeyen ses tonu ve yüz hatlarındaki kararlılık bu işin tartışmaya açık olmadığını gösteriyordu.

Lilian, önce kralın kırışmış yüzüne baktı , sonra rengi yaşlılığın verdiği etkiyle değişen kahverengi gözlerine. Çaresizce başını iki yana salladı.

“Yapamam. ”dedi kara bir çukurun içinden gelen sesiyle. Roman’ın gözleri irice açıldı bu karşı koyuşa ve genç kızın babasına uyarıcı bir bakış fırlattı.

“Ne demek yapamam.” diye araya girdi babası sandalyesinde rahatça arkasına yaslanmış ve verdikleri karardan çok memnun görünüyordu. “Karar verildi. Bu hem senin hem de krallığımızın geleceği için verilmiş en mantıklı karar. Hiç kimsenin kanı dökülmeden ve topraklarımızdan kovulmadan girdiğimiz bu savaştan çıkmanın başka bir yolu yok.”

“Lütfen.” Dedi genç kız ve ayağa kalktı güçsüzce. “Beni bu evliliğe zorlamayın. İnanın bana bunu yapamam. ”

“Başka bir kız, isteyen herhangi bir kız olabilir. ”diye araya girdi telaşla Joseph. Elleri masanın üzerinde yumruk olmuştu ama kimse bunun farkında değildi. Genç adam yumruklarını karşısında duran iki adamdan birine sallamamak için zor tutuyordu kendisini.

İki adamda başını olumsuz anlamda salladığında Lilian, başının dönmeye başladığını hissetti. Bilmiyorlardı. Hiç bir şeyden haberleri yoktu ve aslında onu Iron’la evlendirmek en büyük yıkım olacaktı. Iron, onun sanıldığı kadar masum olmadığını anladığında deliye dönecekti.

“Iron, her şeyin en iyisine sahip olmak istiyor. Toprağın en iyisine, kalenin en sağlamına, en iyi savaşçılara ve gelininin de en iyisi olmasını istiyor. Bunun için o, sadece Lilian’ı istiyor. ”

“Ama beni daha görmedi bile. ” genç kızın, sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısık sesle çıkmıştı.

“Herkesin konuştuğu bir genç kızsın. Görmesine gerek bile yok.” Dedi babası hiddetle. Lilian, babasına yalvaran gözlerle baktı. Oda etrafında dönüyordu.

“Beni istemediğim biriyle beraber yaşamaya zorlamayacaksın değil mi baba?” Lilian, eğer isterse onların önünde diz çöker, yalvarırdı. “Yapamam. ”diye fısıldadı başını yere eğerek. Konuşmak istedi durumunu anlatmak ama onu durduran bir şeyler vardı. O evlenmeyecekti ve hayatını ailesinin yanında geçirecek, ömrünün sonunda kadar sadece çalışacaktı. Çünkü başka şansı yoktu. Çünkü o masumiyetinin çoktan yitirmişti..

“Bu konu bir kez daha görüşülmeyecek. IRon’la evleneceksin. Ona heberi gönderdik ve birkaç gün içinde kafilesiyle birlikte seni götürmek için buraya yola çıkmış olacak. ”

Lilian, başını hızla kaldırdı ve korkudan çıldırmış gözlerle baktı babasına. "Hayır!" diye itiraz etti o da kararlı bir şekilde. "Hayır." Dedi sonra sesi daha da güçlenerek ve başını biraz daha yukarı kaldırdı. Babası onun bu tepkisine karşı sadece alayla güldü. Ve ayağa kalktı.

"Onunla evleneceksin Lilian." Elini masaya sertçe vurdu.

"Başka bir yol olmalı. Mutlaka yapılacak bir şeyler vardır. "Dedi Joseph. "Onu istemediği biriyle zorla evlendiremeyiz. "

"Sen. "Dedi Roman, dişlerinin arasından eliyle Joseph'i işaret ederek ."Bu işten uzak duruyorsun. " Yılların vermiş olduğu ve içine kazınmış olan saygı Joseph'in konuşmasını engellemişti. Ama arkasını dönüp odadan kapıyı sertçe kapatıp çıkarak tepkisini konuşmadan dile getirmesine engel olamamıştı.

Lilian'ın kulakları uğulduyor, dişleri birbirine çarpıyor ve dizlerini artık hissetmiyordu. Her şeyi yapabilir, gece gündüz çalışabilir, hatta erkeklerle birlikte öleceğini bile bile savaşa gidebilirdi ama evlenemezdi. Hem de Iron'la. Nefesi boğazında takılı kaldı ve sonra gürültüyle içine çekti. Göğsüne sanki büyük bir hayvan gelip oturmuştu.

"Lütfen." dedi akıttığını fark etmediği gözyaşlarının arasından babasına bakarak."Buna izin verme. "Dizleri onu yere çekmeye çalıştığında masaya tutundu ve güçlükle doğruldu.

"Karar kesin." Dedi babası. Ve Lilian'ın dudaklarından istemediği kelimeler döküldü.

"O zaman kaçırım buradan. "

Babasının yeşil gözleri dehşetle açıldı ve sonra öfkeyle kısıldı. Kayıtsızca yayıldığı sandalyesinden bir anda fırladı ve genç kızın bileğinden tutarak onu sürüklemeye başladı. Geride kalan Roman genç kızın babası tarafından sürüklenerek götürülürken ayaklarının nasıl çırpındığını, nasıl feryat ettiğini görmezden geldi.

Luc, Lilian'ı odasına kapattı . Günlerce sadece yemeği için ziyaret ediliyor ve bir daha odasından çıkmasına izin verilmiyordu. Ta ki Iron kendi yüz elli kişilik kafilesiyle gelinini almaya gelene kadar. Genç kızın, odasına üç hizmetli bir anda girdi ve girdikleri andan itibaren Lilian'ı yapılacak olan düğün törenine hazırlamaya başladılar. Belinde gümüş bir kemerin takılı olduğu şeftali rengi bir tunik giydirdiler, ayaklarına yeni botlar geçirdiler, Saçlarını yukarıdan sıkı bir topuzla tutturdular ve değerli taşlardan oluşan tokalarla saçlarını süslediler.

Lilian, ne ona ne giydirdiklerinin farkındaydı ne de saçlarının nasıl olduğunun, onunla uğraşıp duran genç kızların sesini çok uzaklardan gelirmiş gibi duyuyor ve zaten duymak ya da anlamak için uğraşmıyordu. Gözlerini masumiyetini simgeleyecek olan gümüş başlığa dikmiş sadece ona bakıyordu.

Onu giyemezdi. Sonunda nasıl olsa Iron gerçeği kavrayacaktı. Kavrayacak ve Lilian'ın boynunu kıracaktı. Sonra krallığa tekrar gelecek ve ne var ne yoksa yıkıp geçirecekti. Lilian, gözlerini kapadı ve gözlerinin kıyısından birkaç damla yaş süzüldü yanaklarından aşağıya.

Genç kızlar, yine hep bir ağızdan konuşmaya başladılar ve muhtemelen ona teselli sözleri söylüyorlardı. Her şey güzel olacaktı ve Lilian, çok mutlu olacaktı. Hayır! Diye çılgık attı genç kız içinden acıyla. Ve başına başlığı takmak üzere olan genç kızın bileğini tuttu.

"Hayır. "Dedi ve sonra gözlerinin içine baktığı ama yeni fark ettiği tanıdık sıcak bir bakışlarla karşılaştı."Mariliyn"dedi fısıltıyla ve sıkıca kollarını ona doladı.

"Siz çıkın.Gerisini ben hallederim. "dedi Marilyn diğerlerine. Onların çıkmalarını bekledi ve sonra genç kıızı biraz iterek yüzünü avuçları arasına aldı."Onu sevmiyorsun ve tanıımıyorsun ama belki senin için doğru ola-."

"Hayır."Diye sözünü kesti Lilian ve ona tüm gerçeği anlattı.

Hikayesini bitirdiğinde arkadaşı ona sadece acıyan gözlerle baktı. Ve ona kaçması için ısrar etti. Lilian ise bunun bir fayda sağlamayacağını biliyordu. Masumiyet simgesi olan başlığı eline aldı ve odadan çıktı. Taş merdivenleri inerken gözleri hiçbir şey görmüyordu. Dışarıdaki coşkun kalabalığın, savaşçıların naralarının ve göklere yükselen müziğin sesini duyabiliyordu. O, merdivenlerden inerken kimseyi görmüyordu ama onu başlıksız gören herkes gözlerini faltaşı gibi açıyor ve sinsi bir yılan gibi öfke bedenlerinden dolaşmaya başlıyordu. Daha onlar bunun ne anlama geldiğini bilmeden beyin tehlikeyi idrak ediyordu.

Genç kız geniş kapıların önünde durdu ve her zaman olan ritüeli tamamlamak için bu kapıdan çıkıp başı yukarıda babasının yanına ilerlemesi gerekiyordu. Genç kız, masumiyet başlığı elinde, başı yukarıda, gözlerinden delice yaşlar boşanırken kapıdan dışarı bir adım attı ve sonra bir adım daha. Üçüncü adımdan sonra herkes nefesini tutmuştu. Lilian, gözlerini onunla evlenmek isteyen Iron'a kaldırdı ve onun keskin öfkeyle kaplanmış gözlerinin önünde sinmemek için kendisini zor tuttu. IRon, sandığı kadar korkunç görünmüyordu aslında. Atının üzerinde bir tanrı gibi oturmuş, savaşçı kıyafetlerinin içinde ve boynunda rüzgarın dansına kapılan peleriniyle göz alıcı görünüyordu, geniş omuzlarına geçirdiği zırh onun çok daha iri görünmesine sebep olmuştu. Omuzlarına dökülen saçları da rüzgarın dansına eşlik ederken IRon, gerçekten bir tanrı gibiydi....

Belki de olabilirdi, onunla iyi bir geleceği olabilirdi.... Ama artık her şey için çok geçti. Iron, kocaman ağzını açtı ve gür sesiyle tüm alanı inletti.

"Bu ne demek oluyor?" ve bu ses herkesin birden çözülmense sebep olmuştu. Bunu izleyen saatler boyunca Lilian, annesinin gözyaşları ve yalvarmaları eşliğinde alınan infaz kararından bile korkmamıştı. Sanki üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu kendisini. Kaçmaması için onu bir hücreye kapatmışlardı. İnfaz kararını onu böyle utandırdığı için babası almıştı. Lilian'a vereceği en iyi ceza onu öldürmektir.

Nasıl öleceğini düşünmüyordu. Pek de umursamıyordu aslında. Ölümünün acılı olup olmayacağını bilmiyordu ama çok uzun sürmeyeceğini de tahmin ediyordu. Iron'un eline kalmaktansa her türlü ölüme razı gelebilirdi. Onun atından delice bir öfkeyle inişini, Luc'un boğazını sıkışını ve tek eliyle havaya kaldırışını görmüştü. Başka bir dev, onun omzuna dokunup onu sakinleştirmeseydi Lilian'ın babası son nefesini Iron'un ellerinde verecekti.

Lilian'ın yaptığı Iron'a ve halkına göre affedilemez bir şeydi. Onuruyla oynanmış, alaya alınmıştı. Görüntü öyle bile olsa işin aslı böyle değildi tabii ama bunu sadece Lilian ve artık Marilyn biliyordu. Iron'un öfkesini anlayabiliyordu. Aslında ona hak da veriyordu genç kız. Hiçbir erkeğin kaldıramayacağı kadar ağır bir durumdu bu ama Lilian, bunu daha sonra fark etmesini beklememişti. Ya da onunla yola çıktığında kaçmaya çalışmamıştı. O, kimseyi kandırmak istemiyordu. Fakat yaptığıнын sonuçlarını ancak ve ancak herkes bir ağızdan konuşurken ve onun geleceği hakkında kararlar alınırken anlamıştı. Lilian'ın yaptığı hakaret neredeyse tüm krallığın yok olmasına sebep olacaktı. Iron'da bunu yapabilecek güç vardı. Ve eğer getirdiği yüz elli kişilik kafilenin önünde infaz edilecek olmasaydı Iron, bunu kolaylıkla yapabilirdi.

Ertesi gün Lilian'ın tutulduğu hücrenin demir parmaklıklı kapısı ardına kadar açılmıştı. Lilian'ın tanıdığı ve sabahları ona selam verdiği asker başını öne eğmiş, genç kızın dışarı çıkmasını bekliyordu. Lilian, oturduğu tahta tabureden kalktı ve kararlı adımlarla kapıya doğru ilerledi. Genç kız, askerin yanından geçerken koluna dokundu usulca.

"Özür dilerim." dedi asker. Lilian, ona cevap vermedi ve yine kararlı adımlarla ilerledi.

Genç kız, bozkırın ortasında kurulmuş olan dar ağacından asılacağı kararını aldığı anda içinde bir hissin uyanmasını bekledi ya da duygularında herhangi bir oynama ama olmadı. Korkunun bile uğrak yeri değildi genç kızın bedeni. her şeyi olurluna bırakmış, başkalarının onun için seçtiği kadere doğru ilerliyordu. Önce, başını eğik tutmuştu ama sonra gittiğini sandığı hisleri bir anda meydana çıkmış ve son anda başını yukarı kaldırarak mağrur bir ifade takınmıştı. Bu kendi suçu değildi. Belki kısmen öyleydi ama çocuksu hislerine kabahat bulmak istemiyordu. O hislere inanmış ve duygularının doğrultusunda hareket etmişti. Hiçbir kötü niyeti olmaksızın sadece kalbini, sevgisini, ruhunu ve bedenini ortaya koyarak sevmişti. Belki de o anda sevdiğini sanmış olabilirdi ama bunu yaşamıştı benliğinde. Bundan utanmak istemiyordu. Güveni kırılmış, onuru incinmişti ama yaşadığı ve tattığı duyguların hiç birinden utanmıyordu. Sadece daha tecrübeli olmayı dilerdi.

"Hayır! Lütfen onu affedin. "annesinin feryadı onu olduğu yere mıhladı. Gözlerini kapayıp açtı bir kez ve tekrar soluksuzca onu izleyen insanların arasından geçirilerek darağacının bulunduğu platforma doğru ilerledi. Merdivenleri çıktı, kralın yaptığı ahlaksızlıkla ilgili konuşmasını dinledi. İlmeği boynuna geçirmek için tahta tabureye çıktı. Ona yardım eden hiç kimse yoktu. Nasılsa genç kız kendi işini kendi hallediyordu.

İlmeği boynuna geçirdi ve yanında bulunan infazcının tabureyi itmesini beklemeden tabureyi ayağıyla itti. Yer onu kendine çekmeye çalışırken ilmek, genç kızın boynunu iyice sıkı ve nefesini tam olarak kesti. Lilian, çırpınmıyor, kimseye bu durumundan zevk aldırarak

istemiyordu. Ama görüşü yavaş yavaş bulanıklaşmaya başladı, bedeni titremeye ve kulakları uğuldamaya başladı. Siyah bir perde inmeye başlamıştı sanki gözlerine. Ciğerleri nefes ihtiyacıyla yanmaya başladı ve genç kız ayaklarının nasıl çırpındığının farkında değildi.

BÖLÜM 2

Ve sonra bir anda güçlü bir kol beline dolandı ve ciğerleri ansızın nefesle doldu. Bu onda ferahlama hissinden çok yanma hissi oluşturdu. Daha sonra alınan her nefeste bünyesi yavaş yavaş kendine geliyordu. Ne olduğunu tam olarak kavrayabilmiş değildi ama bir atın sırtında dörtnala ilerlerken güçlü bir kol beline dolanmış iş ve güvenli bir göğse sırtını dayamış olduğunu fark ediyordu. Güvenliydi çünkü kokuyu çok yakından tanıyordu.

“Joseph?” diye mırıldandı yarı baygın bir halde. Genç kız, ilmeği sanki hala boğazında gibi hissediyordu. Birkaç kere yutkundu ve sürekli derin nefesler aldı.

“Benim Lili” Joseph’in sesi telaşlı ve gergin çıkıyordu. Kolu onu daha da sıkı sardı ve genç adamın ağzından hiddetli bir haykırış yükseldi. Lili, bu sesle sığırdı ve doğrulmaya çalıştı. Birkaç saniye sonra neler olduğunu beyni bir anda kavrayınca gözleri dehşetle açıldı.

“Joseph” diye çığlık attı ve onun dizginlere sıkıca tutunan elini kavradı. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Sanırım seni ölümden kurtarmaya çalışıyorum.” Gergin bir gülüş çıktı genç adamın dudaklarından. “Sen ne yaptığımızı sanıyordun? Gezintiye çıktığımızı mı?”

“Joseph! Bu yaptığın delilik.”

“Hayatımda yaptığım en doğru davranış.”

“Seni öldürecekler.”

“Kalbimi kırıyorsun Lili.”

Bozkırdan çıkıp sık ağaçlıklı ormanın içine daldılar bir anda, öyle hızlı ilerliyorlardı ki genç kız yanından geçtiği ağaçları yeşilli kahverengili bir bulanıklık olarak görüyordu. Arkaya bakmak istedi ama bunun için korkuyordu.

‘Üzgünüm. ‘Dedi Joseph’in kalbini kırdığını düşünerek. ‘Seni kırmak istemedim. Ama ben, bu cezayı hak ettim. Bana neden yardım ediyorsun ki? ‘

Joseph, dönüp arkasına baktı ve daha da hızlanması için atına topuklarıyla hızla vurdu. At şahlandığında ve ileri doğru atıldığında genç kız kucağında tutabilmek için büyük çaba göstermesi gerekmişti.

‘Bak Lili, ‘ dedi bir yandan atını kontrol etmeye çalışırken.” Seni güvenli bir yere götüreyim. Ve ben tüm sorularını cevaplayayım. Sonra da sen benim sorularımı cevapla.”

‘Ahh.. Pekala, ‘Dedi genç kız. Onun dikkatini dağıttığını fark etmiş ve güvenli bir yere gidene kadar ağzına mühür vurmuştu.

Hızları hiç düşmeden hızla ilerlerken birkaç dakika sonra yanlarından ısıklı çalarak bir ok geçti ve nereye saplandığını göremeden büyük ihtimalle oku geçip gittiler. Lilian’ın kalbi çılgın gibi atmaya başladı. Asılacağını bildiği zaman bile böyle atmamıştı kalbi ve titrememişti bedeni. Şimdi neden korkuyordu. Yaşamayı için bir umut doğduğundan dolayı mı? Arkaya bakmaya çalışmadı. Joseph de çalışmamıştı zaten. Hiç durmadan saatler boyu ilerlediler. Joseph, yavaşlamaya başladığında genç kız bunun hata olduğunu düşünüyordu ama atın dinlenmesi ve su içmesi gerekiyordu. Bir gölün kenarına geldiklerinden tamamen durdular. Joseph, atından atladi ve genç kızın da inmesine yardımcı oldu.

‘Sen atın su ihtiyacını hallet. Ben geliyorum. Acele et Lili, her an gelebilirler. ‘ Genç kız, başını sallarken Joseph, arkasını dönüp uzaklaşmıştı bile. Ata su içirip birkaç dakika dinlendirdikten sonra Joseph, elinde kırık dal parçalarıyla geldi ve bunu bir sarmaşıkla atın eğerinin arkasına bağladı.

‘Ne yapıyorsun?’ diye sordu Lilian. Joseph cevap vermek için ona dönmedi. Hala sarmaşığı sıkıca bağlamaya çalışıyordu.

‘Dallar atın ayak izlerini yok edecek Lili. Böylece hangi yönden gittiğimizi anlamayacaklar. ‘Bağlama işini bitirip doğruldu ve ellerini birbirine çarptıktan sonra Lilian’a döndü. ‘Çünkü geldiğimiz yöne dönmek zorundayız ama geldiğimiz yoldan başka bir yol kullanacağız. Orada bir arkadaşımın evinde en azından bir süreliğine güvende oluruz. ‘

‘Joseph be-‘

‘Sen tatlım şimdi hemen ata atlayıp bana fazla sorun çıkarmıyorsun. ‘

Genç kız, gözlerinden düşen damlaları fark etmeden kıkırdamaya başladı ve genç adamın boynuna hızla atılıp ona sıkıca sarıldı. ‘Geç kalıyoruz Lili. Her an gelebilirler.’ Diye ikaz etti Joseph ama sesindeki memnuniyeti gizleyememişti. Genç kızın dokunuşunun memnuniyetini. Kolları genç kız öyle sıkı sarmıştı ki, bir an beyninin verdiği emri bedeninin yerine getirmeyeceğini düşündü. Neyse ki Lilian hızla geriye çekildi ve mahcup bir gülümsemeyle

kıvrıldı dudakları.

“Haklısın. ”

Joseph, onun ata binmesine yardımcı olup kendisi de genç kızın arkasındaki yerini hızla aldı. Saatlerce ilerleyip dik yokuşları ve atı oldukça zorlayan kayalıkları tırmandılar. Lilian, bu anların çoğunu uyku halinde geçirdiği için ne yöne gittiklerini de hangi yolu izlediklerini de görememişti.

Joseph’in arkadaşının evine varmadan çok önce zifiri karanlık, izledikleri orman yolunu ve tüm ormanı ele almıştı. Karanlıkta hareket etmek ne kadar zor idiyse de genç adam bundan memnundu çünkü izlerini kaybettirmek çok daha kolay olmuştu.

Joseph’in arkadaşının adı Jim’di. Jim, onları samimi bir sevinçle karşıladı. Gece ansızın yapılan bu ziyaretin nedenini sormadan önce, onlara yemek yemeleri için ısrar etti. Jim, yemeği hazırlarken Lilian, bu sevimli adamı inceliyordu. Gülen, kocaman kahverengi gözleri vardı, ayağının biri aksıyordu, aslında yüzünün bir yarısı kalemle çizilmiş kadar muntazam ve güzeldi ama diğer yarısı şakağından boynuna kadar olan şerit halinde yaralarla doluydu.

Yemeklerini yerken genç kız, onların nasıl tanıştığını anlamıştı. Jim, avlanırken bir ayağı kapana yakalanmış ve bir ayının neredeyse öğle yemeği oluyormuş. Onu, ayının ellerinden Joseph, kurtarmış. Jim’in ayağının neden aksadığını ve yüzündeki yaraların nedenini de Lilian böylece anlamış oldu. Her zaman olmasa da görüşmek için kendilerine zaman yaratıyorlarmış. Jim’in bir ailesi yoktu. Salgın bir hastalıktan tüm ailesini seneler önce kaybetmişti ama artık evlenmeyi ve bir aile kurmayı istiyordu.

Jim ve nasıl tanıştıkları ilgili konular bittiğinde, Joseph, neden orada oluklarını ve durumlarının ne kadar tehlikeli olduğunu açıkladı. Jim’in yüzündeki gülümseme bir anda solup yüzü asıldı.

“Yaşama şansınız çok düşük.” Diye görüşünü belirtti genç adam.” Benim yanımda istediğiniz kadar kalabilirsiniz ama çabuk fark edebilirsiniz. Burası dışarıdan biri için, sarpa ve yüksekte olabilir ama küçük bir köy ve ufak bir değişiklik hemen fark edilir. Asla gözden kaçmaz. Çok dikkatli olmak lazım. ” Sonra aniden sırtınca Lilian, afalladı. Jim, direkt onun gözlerinin içine bakıyordu gülen gözlerle. “Ama bu da çok zor. Onu fark etmemek imkansız.” Joseph, boğazını temizledi ve arkadaşına uyarıcı bir bakış attı. “Tamam. Tamam. ” dedi Jim gülerek ve ellerini havaya kaldırarak.”Sahibi var anladım.”

Daha sonra iki gence kalacak yer ayarladı ve onlara iyi geceler dileyip yatmak için kendi odasına çekildi.

“Yat, dinlen. Yarın konuşuruz.” Dedi Joseph, Jim’in çıkışının hemen ardından Lilian’a.

“Hayır. ”genç kız, oturduğu gıcırdayan kanepeden kalktı ve birine Joseph’in oturduğu, oda ve mutfak olarak kullanılan bölümün ortasında konuşlandırılmış tahta masanın etrafında dizilen sandalyelerden diğerine, Joseph’in tam karşısına geçti. “Bana bu iyiliği neden yaptığını anlatmadan olmaz. ”uzanıp, Joseph’in masanın üzerinde duran ve buz kesmiş elini tuttu

nazikçe. Ses, onu ikna etmek için yumuşak çıkıyordu. Şimdi hayatında güvenebileceği tek insan Joseph'ti genç kızın

Genç adam, gözlerini masadan kaldırıp Lilian'a baktı. Saçları dağılmış, gözleri şişmiş ve kızarmıştı. Yorgun, bitkin hatta biraz şaşkın ve ürkek. Ama hala baş döndürücü bir şekilde güzeldi. Nasıl hala bunu neden yaptığını anlamadığına şaşırıyordu.

"Seni seviyorum. "dedi pat diye sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Joseph'e göre evet. Açıklıyordu. Ve Lilian'da anlamış gibi hüznle başını iki yana salladı.

"Ahh. Anladım."kurumuş dudaklarını yaladı." Sen aslında-"

"Lütfen!"dedi Joseph sert bir tonla ve elini havaya kaldırdı susması için. "Lütfen, benim hakkımda yargıda bulunma. Seni seviyorum ve bundan eminim. Ben aslında diğer erkekler için de düşündüğün gibi güzelliğinden dolayı sevdiğimi zannediyor değilim. Gerçekten seviyorum ve endişelenme sende karşılığı olmadığına fazlasıyla eminim. Ya da beni benim seni sevdiğim gibi sevmediğine. Ölmeni istemiyorum."Bir an daha kaşlarını çatı ve kederle gülümsedi."Benim olmayacaksan bile."

Lilian'ın gözlerinden sicim gibi yaşlar boşanmaya başlamıştı. Joseph'i asla onun kendisini sevdiği gibi sevmeydi ama seviyordu işte. "Ahh. Joseph. Sen tüm Kermit'in gelecek lideriydin. Benim için her şeyi elinin tersiyle bir kenara ittin." Joseph'in dudağının bir kenarı kıvrıldı ve uzanıp genç kızın yanağını parmaklarının tersiyle hafifçe okşadı.

"Sen her şeye değersin. "Elini çekti ve neşesizce güldü."Artık Kermit'in kralı olmama imkan yoktu. Iron, her şeyi alacaktı."Dişlerini sıkı sanki kırmak istercesine."Seni de!"

""Seni nasıl durduramadılar. Onca asker..."

Joseph, bu defa gerçekten içtenlikle güldü ve beyaz dişleri ortaya çıktı."Bütün gece birlikteydik onlarla. Çabucak bir plan yapmam gerekiyordu. Onların haklı olduğunu düşündüğümü düşünmeleri gerekiyordu. Senin hakkında çok kötü sözler söylemek zorunda kaldım. Ama sonunda bana inandılar. Her şeyi kendim ayarladım, oturacakları yer ve platformu birbirlerinden çok uzakta tuttum ve onları rahat ettirmek istediğimi söyledim. Yay ve oklarını almaya gerek duymamaları için ellerimden gelen her şeyi yaptım. Kılıçlarını aldılar yanlarına sadece ve zaten bu da benim işimi görüyordu. Ama neredeyse sana geç kalıyordum. "Joseph, başını iki yana salladı.

"Ama yetiştin."dedi genç kız minnetle.

Joseph, genç kızın gözlerinin derinliklerine baktı, ağzını açtı ve sonra yine kapadı. Ama dayanamayıp sordu;

"Pekala. Şimdi sen bana cevap ver. Kimdi?" Lilian, onun ne sormak istediğini anlamıştı. Ellerini kucağında birleştirdi ve gözlerini ellerine dikti. Bunları söylemek onun için çok zordu ama Joseph'in en azından bunu bilmeyi hak ettiğini düşünüyordu. Uzun dakikalar boyu derin

iç çekmeler ve genç kızın tırnaklarıyla derisini kanatarak geçti ama genç kızdaki tek kelime çıkmadı. Kendini ne kadar zorlarsa zorlasın kelimeleri söylemek zordu. Sanki bu bir mührü kıracaktı gibi.

"Haydi Lili." dedi sonunda Joseph, "Anlat bana. "sesi öyle yumuşak ve ikna ediciydi ki Lilian, sonunda konuştu.

"Paulo Smith." Dedi fısıltıyla.

Joseph, bir anda kendi elini havalandırırken ve masaya giderken gördü. Kalkan eli şiddetle masaya çarptı ve dudaklarından bir küfür fırladı. "Tahmin etmeliydim." dedi dişlerinin arasından. "O, alçak senin kuyruğunda dolaşıyordu azgın bir köpek gibi. Buna nasıl engel olamadım. " Hala utançla başı yerde gözlerini ellerine dikmiş olan genç kızın çenesini hafifçe tuttu ve kendinse bakmaya zorladı. "Sana zorla mı sahip oldu Lili?" genç kız sonunda başını kaldırdı ve hızla iki yana sallamaya başladı.

"Hayır. "Dedi duyulmayacak kadar kısık bir sesle. "Onu sevdiğimi sanıyordum."

"Alçak herif. "

"Geçti gitti artık. " Joseph, tek kaşını kaldırarak ona baktı ve ellerini çenesinden çekip kemerine taktı.

"Aslında, şu anda tam olarak onun senin böyle yüz üstü bırakmasından dolayı bu haldesin. Geçip gitmedi. "

"Sana tüm hayatım boyunca minnet duyacağım ve borçlu kalacağım. "

Joseph, genç kıza anlayışla gülümsedi. "Kimseye böyle sözler söyleme Lilian, sonra borcunu ödeyemeyeceğin bir şekilde isteyebilir. Ve henüz hiçbir şey bitmedi. Aslında daha yeni başlıyor. Sadece hayatta kalmaya çalış. Iron, bu işin peşini asla bırakmaz. Yaşamak senin hakkın Lili, duygularınla hareket ettiğin için hiç kimsenin seni öldürmeye hakkı yok. Ben buna engel olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım "

Genç kız, bu kadar büyük bir iyiliği hak etmediğini düşünüyordu ama bunun hakkında bir şey söylemedi. "Bundan eminim. Teşekkürler. "dedi yalnızca gözlerinin içine bakarak .

"Şansımız varsa burada fark edilmeden uzun bir süre kalabiliriz. "

Şansları yoktu! Delf bozkırlarının lideri Iron'un gelini her yerde konuşulmaya kulaktan kulağa fısıldanmaya başlamıştı. Ve insanlar küçük bir köyde yabancı iki kişiyi fark ettiklerinde parçaları birleştirmek zor olmamıştı. Başlarının belaya girmemesi için, ya da daha çok kendi canları için Iron'a haber göndermişlerdi. Ulağın gidişinin üzerinden beş gün sonra savunmasız köy halkı üzerine vahşi bir hayvan sürüsü gibi yürüyen on iki Delf askerinin sadece ürkütücü bakışları karşısında parmaklar Jim'in tepedeki evini göstermeye yetmişti. Zaten niyetleri onları saklamak değildi.

Jim, gelenleri fark ettiğinde pazara gidecek olan ahşap oyma heykelleri at arabasına yüklüyordu arkadaşlarıyla beraber. Bu oyma heykelleri kendi elleriyle yapıyor, pazarda satışa sunuyor ve karşılığında bir aylık yiyecek ve avlanmadığı zamanlarda ise et ihtiyacını karşılıyordu. ,

“Siz onları oyalamaya bakın.”Dedi arkadaşlarına ve hızla koşmaya başladı eve doğru.

Joseph ve Lilian , Jim’in kendilerine yaptığı iyiliğin karşılığında Jim gerek olmadığını söylese bile Joseph, evin tamiratıyla ilgileniyor, gölde balık tutuyor odunları keserek kışlık yakacağı hazır ediyordu. Lilian İse temizliği, yemeği ve ekmeği hallediyordu. İki hafta içinde farkında olmadan aile gibi olmuşlardı.

Jim, içeriye hızla girip kapıyı duvara sertçe çarpıtarak açtığında Lilian, elinde kuruttuğu tavayı yere düşürdü ve havaya sıçradı, Joseph, çatıdan atladı ve merdivenlerden hızla inmeye başladı.

“Acele edin.”diye bağırdı Jim.”Kaçmanız lazım. Geldiler.” Joseph, odaya girdiğinde Lilian, olduğu yerde donmuş dikiliyordu.

“Neredeler?”diye sordu Joseph, ve Lilian’la ilgilenmeden eşyalarından toplayabildiği kadarını bir hazır bir çuvalın içine atıyordu gelişigüzel.

Joseph, eşyalarını toplarken Jim, eski bir sandığın kapağını açmış, içinden yay ve okunu çıkarmaya çalışıyordu. Joseph, onun ne yaptığını fark ettiğinde hızla yanına koştu ve bileğine yapıştı.

“Ne yapıyorsun?”diye sordu sinirle.

“Çok iyi avlanırım, siz kaçın ben oları oyalayacağım.”

“Saçmalama. Seni saniyeler içinde öldürürler. Biz kaçıyoruz ve ben seni ölümle tehdit ettim, onun için saklamak zorunda kaldın anlıyor musun?”

“Evet. Evet. Haydi gidin. ” sözleri baştan savmaydı ama Joseph’in onunla daha fazla ilgilenecek zamanı yoktu. Kaskatı kesilmiş ve korkudan gözleri açılmış Lilian’ı bileğinden yakalayıp evin arka tarafındaki ahıra doğru sürükledi. Atlarına atlayıp yola koyulduklarında dörtnala gelen atlıların sesleri onlara kadar ulaşmıştı. Joseph, kucağında titreyen genç kızı sakinleştirmek için bir şeyler söylemek istedi ama bunun için bile zaman yoktu. Dikkatinin dağılmaması ve oradan bir an önce hızla uzaklaşmaları gerekiyordu.

Geride kalan Jim ise, yayına okları yerleştirdi ve gözünü kırpmadan iki askeri ardı arkasına öldürdü.

Bunun üzerine öfkelenen Delf askerleri biraz önce Jim’in arkadaşlarına yaptıkları gibi onu da

kılıçlarından geçirdiler.

JİM'in çığılığı Lilian'ın kulaklarını çınlattı ve gözlerini sımsıkı kapadı genç kız. Tüm bu anlardan uzaklaşmak istedi. Aslında Joseph'e yalvarıp geri dönmek ve onu Delf askerlerine vermesi için ayaklarına kapanmak geçti bir an aklından ama Joseph'in bunu yapmayacağını biliyordu. Ve sonra genç kızı korkaklıkla suçlayabilirdi.

Sadece, birkaç saat kaçabilmişlerdi. Alacakaranlık çökerken onlar hala dörtnala gidiyorlardı. Atları artık yorulmuştu, Delf askerlerinin haykırışlarını ve atlarının ayak seslerini hep bir adım arkalarında hissettiler.

Bir su kenarında durduklarında hava neredeyse kararmıştı. Aslında durmak zorunda kalmışlardı. Atları çok zorlanmıştı ve onu öldürmeden durmaları gerekiyordu.. Sert esen sonbahar rüzgarı da onlara pek yardımcı olmuyordu.

Joseph, atı suladıktan ve biraz yemledikten sonra gözleri yaşlardan buğulanan ama akıtmamak için kendisini zorlayan Lilian'a döndü.

"Sadece birkaç dakika dinleneceğiz." genç adamın sesi gergin çıkıyordu. "Her an bizi yakalayabilirler."

"İstedikleri benim." diye patladı bir anda genç kız. "Git! Bırak beni ve git. Böyle kaçamayız sürekli."

Joseph, hızla omuzlarını kavradı genç kızın ve istediğinden daha da fazla sıkı genç kızın omuzlarını. "Şimdi Lilian, bana hayatta kalmaya çalışacağına söz vermeni istiyorum. Senin için yaptıklarım karşılık bunu bana söz vereceksin."

Genç kız alacakaranlıkla birlikte kararan gözlerini Joseph'e kaldırdı ve başını iki yana salladı. "Yapamayacağım."

"Yapacaksın. Sen bu değilsin Lili. Kaçıp kendini kurtaracaksın." Lili, sadece yorgunluktan ve bıkkınlıktan söz verdi.

Lilian, Joseph'in yardımıyla ata bindi ve Joseph'in binmesini bekledi. Joseph, ata binemedi. Atın eğerindeki eli yumruk oldu, gözlerini dehşetle açarak Lilian'a baktı, genç kız onun gözlerindeki şaşkınlığı gördü ve başını kaldırdı, hiç fark etmedikleri Delf askerleri hızla onlara doğru ilerliyordu. Lilian'ın başını eğdiğinde yeni fark ettiği bir şey daha vardı, düşmemeye, ayakta kalmaya çalışan bir Joseph, sırtına bir ok saplanmış Joseph, Lilian'ın kalbi ağzında atmaya başladı.

"Joseph!" genç kızın çığılığı boğazını yırtıp geçmişti. Attan inmeye çalıştı ama kendini ayakta tutmaya çalışan Joseph, genç kızın bacağına sıkıca yapıştı ve onu durdurmaya çalıştı.

"Git Lili! Git. Şimdi!" genç kızın gözlerinden boşalan yaşlar görüşünü engelliyordu.

“Hayır, Joseph, buradayım. Seni bırakmayacağım.”

“Lütfen.” genç adam acıyla dişlerini sıktı. “Lütfen.. Benim için.”

“Joseph. “dedi genç kız, sesi fısıltıdan öte gidememişti. Haykırmak, ona teşekkür etmek, onu da alıp götürmek istiyordu ama atların sesleri sanki tam arkasında, nefesleri kulağının dibindeymiş gibi geliyordu.

“Bana söz verdin!” dedi Joseph genç kızın gözlerinin içine bakarak. “Yaşamak için... Ahh..” Dişlerini sıktı.” Elinden geleni yap. “Son gücünü genç kızın atına bir şaplak atmak için kullandı. At, şahlandı ve Joseph’in genç kızın bacağındaki baskısı bir anda yok oldu, Lilian, ata sıkıca tutunup düşmemeye çalışırken başını çevirip arkaya baktı. Ve gökleri yaran bir çılgılık fırladı dudaklarından Joseph, yerde yüzükoyun yatıyordu. Delf askerleri ise tam arkasındaydı.

Lilian, hiç durmadı, karanlıkta sürekli at koştu ve arkasındaki atlarda hiç durmadı. Genç kız sonunda atından atladı ve ata bir şaplak attı, gecenin karanlığında attığı adımları görmeden ilerledi, başını göğe kaldırdı ve ayın çıkması, ışığından biraz olsun faydalanmak için dua etti. Delf askerlerinin sesini duyabiliyor, kalbi hiç durmadan davul gibi atıyordu. Kalbinin sesini öyle güçlü duyuyordu ki, askerlerin onu kalbinin sesinden bulacağından korkuyordu. Ve sonra ayağı takılıp yamaçtan aşağıya yuvarlandı, dallar yüzünü tırmaladı ve bir taşla kaburgalarını sertçe çarparak durdu. Atlardan gelen sesler bir an durdu ve genç kızdan gelen acı haykırımlar üzerine sese doğru tekrar ilerlediler.

Ya da genç kız böyle olduğunu düşünüyordu. Delf askerleri, başıboş atın seslerini fark edip onların genç kızın aksi istikametine doğru yönlendirdiğinde sesler Lilian’ın oldukça uzağındaydı. Ama Lilian, bunu fark edememişti. Bir ağaca çarpıp durmuş ve kendinden geçmişti.

Uyandığında hava neredeyse aydınlanmak üzereydi. Lilian, artık takip edilmediğini anladığında, içine düştüğü dikenli çalılar arasında kendi acısını aldırmadan doğrulup oturdu ve dakikalarca Joseph için ağladı. Son nefesini verirken ona söz vermişti. Gözyaşları ve acılar içinde fısıldadı;

“Söz veriyorum Joseph.”

Saatlerce yürüdü, açlıktan ve yorgunluktan bir ağacın dibinde baygın düştü ve bir avcı onu bulana kadarda öylece kaldı. Avcı, onu kendi köyüne götürdü, karısı ona yemek hazırladı, banyo yapması için sıcak su hazırladılar. Lilian, başından geçen her şeyi sıcak davranışlar sergileyen insanlara anlattı. Köyde çalışmaya başladı. Avcı ve karısı ona kalacak bir oda verdiler, karşılığında onların çocuklarına baktı, temizliğine yardım etti. Süt sağdı ve yemek yaptı.

Her şey iyi gidiyordu. Ta ki onu tanıyan ve bunu hemen Iron’a haber vermek için hiç düşünmeden hareket eden bir gezgin onu fark edene kadar. Sadece yanına gidip konuşması yetmişti. Böyle bir güzelliği unutmaması imkansızdı zaten. Genç kız, onu tabii ki hatırlayamazdı

ama adam onu çok iyi hatırlıyordu.

“Rick’i çağırın.” Delf bozkırlarının lideri Iron, öfkeyle dişlerini sıkıyordu. Elleri yumruk olmuş, bedeni onu yangın gibi yakıp kavuran öfkeyle kasılmıştı. Sandalyesinden kalktı ve savaş açmayı düşündüğü bir bozkırın kralına göndereceği pusulaya mühürünü bastıktan sonra masanın üzerinde katladı ve deri bir iple sıkıca bağladı. Odanın girişinde başını eğmiş ulak, neredeyse nefes almaksızın onu bekliyordu. Uzun adımlarla yürüdü ve kısa boylu, sıska, sivri yüzlü ulağın önünde bir dağ gibi yükseldi.

“En kısa zamanda.” elindeki pusulayı genç adamın eline tutuşturdu. “Bir kese altın” diğer eline altın kesesini tutuşturdu. “Hanlardan birinde dinlen ve atını değiştirmeyi unutma. Daha çabuk ilerlesin.”

“Peki efendim.” Adam başını eğerek selam verdi ve dışarı çıktı. Iron, ellerini arkasında kavuşturarak geniş pencerelere doğru ilerledi. Askerleri çalıştıran Rick’in yanına gönderdiği adamın, bir askeri tek yumrukla yere seren genç adamın yanına çekinerek gidişini izledi. Bu onu gülümsetti. Rick, her zaman sakin görünen bir adamdı. Ama onun ardında yatan ve bir anda patlayan öfkesini herkes öğrenmişti artık. Bu sürekli kendisi gibi parlayarak ortalıkta dolanmaktan çok daha iyiydi. Belki de daha kötüydü. İçinde saklı, sağlıksız bir öfke... Iron, hangisinin daha kötü olduğuna karar veremedi. Rick, haberi aldıktan sonra başını kaldırıp yukarı, Iron’un neredeyse gözlerinin içine baktı. Bazen, onun sakinliğinden Iron bile ürküyordu. Başıyla ona acele etmesini işaret etti ve topukları üzerinde dönüp, cilası pırlı pırlı parlayan meşe ağacından oyulma çalışma masasına doğru ilerledi.

Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. ‘Sonunda’ dedi içinden. En sonunda Lilian’ı bulmuştu. Onu bulamamış ve cezalandıramamış olması onun için büyük bir ayıp olmuş ve insanların ağızında sürekli uzayan bir laf olmuştu artık. Krallıkları deviren bir bey olarak küçük bir kıza yenilmiş olmak, onun kaynayan öfkesinin bir nebze olsun azalmasına engel oluyordu. Sürekli bir sinirlilik hali ve takıntı gibi genç kıza her an düşünmek. Ondan defalarca intikam almak. Ve bunu tüm dünyaya yaymak. Onun başarısız olduğunu arkasından konuşma cesareti gösteren herkese Lilian’ı nasıl cezalandırdığını göstermek. Askerlerinin hiç biri onu bulamamış, bulsalar bile genç kızın sevgilisi olduğunu tahmin ettiği dalkavuk Joseph, ölene kadar ve hatta ölmek üzere olduğu an bile onu kaçırmayı başarmıştı. Ve Iron, bir senedir genç kıza aramaktan vazgeçmedi. Şimdi ona Rick’i gönderecekti. Sadece Rick, ona zarar vermeden getirmeyi başarabilirdi.

Fazla beklemesine gerek kalmadan Rick kapıyı vurdu ve içeri girdi. Başını eğerek selam verdi.

“Beni emretmişsin.” Dedi derinden gelen tok sesiyle. Iron, ona içeri girmesini işaret etti. Çocuklukları birlikte geçmişti ama Iron bir beyin oğlu, Rick ise onu savaşçı olması için beyliğe getirip emanet eden uzak, bağımsız bir köyde yaşayan bir çiftçinin oğluydu. Beraber yemişler, beraber içmişler ve bazen çimlerin üzerinde beraber uzanıp dinlenmişlerdi ama Rick, her zaman aradaki mesafeyi korumayı bilmiş, Iron’a hep bir bey gibi davranmıştı. Babasının onu

neden terk ettiğini hiç sorgulamamış ve köyüne bir daha hiç gitmemişti. Ama hem IRon'un babası hem de Iron, genç adamın ailesinin yaşadığı köyü koruma altına almışlardı.

"Sonunda onu buldum."

Rick, IRon'un sesindeki zafer tınısını ne kazandığı savaşlarda ne de topraklarına eklenen başka toprakları aldığı anda görmüştü. Kaşları havaya kalktı ve sordu;

"Nerede?" diye sordu Rick direkt. IRon, onun bu özelliğini de seviyordu. Asla uzun yolu seçmezdi.

"Oldukça uzakta, Okyanusun kıyısında bir ada köyünde, kendi halinde bir ailenin yanında onlara yardımcı olarak kalıyor." IRon'un sesindeki bastırılmayan heyecan konuştuğunda daha çok ortaya çıkıyordu ve heyecanlandıkça daha hızlı konuşuyordu.

"Haberini nereden aldın?" Rick, biraz daha ilerledi masanın karşısına kadar geçip durdu.

"Otur." dedi Iron gülümseyen, zafer kazanmış bir yüz ifadesiyle. Rick'in oturmasını bekledi, oturunca tekrar konuşmasına devam etti "Bir gezgin onu görmüş ve tanımış. Daha önce Kermit bozkırında yaşıyormuş ve herkes gibi onun güzelliğinden çabucak etkilemiş. "Iron, gözlerini devirdi kendisiyle alay eder gibi." Her neyse, söylentileri duymuş ve kızı tesadüfen tekrar gördüğünde bana haber vermek için hiç vakit kaybetmemiş. "Iron, sandalyesinde arkaya yaslandı ve deri çizme giydiği ayaklarından birini diğerinin üzerine attı rahat bir tavırla.

"Gören gerçekten onun olduğuna emin mi?" Rick'in şüpheli ses tonu IRon'u güldürdü. Rick, hiçbir zaman bir işe tamamen emin olmadan girişmez ve sonuçlarını önceden masaya yatırıp düşünmeden, tartışıp kâr ve zararını ortaya koymadan bir işe asla girişmezdi.

"Kesinlikle emin. Onu asla unutmam diyor."

Rick, başını salladı ve Iron, genç adamın neden burada olduğunu anlamadığını düşündü.

"Güzel." dedi Rick ifadesiz bir yüzle. Ve sonra dudağının kanarında yarım bir gülümseme belirdi. "Umarım bu defa elinden kaçırmazsın."

Iron, sırtıttı ve sandalyesinden daha da kaydırarak bedenini. Rick, onun bakışından pek hoşlanmamışçasına kaşlarını çatı. "Bu defa onu karşımda göreceğimden ve ceza vereceğimden eminim."

"Neden bu kadar ısrar ediyorsun ki? Bir kız için." Rick, omuz silkti ve gerçekten anlamayan bakışlarla baktı IRon'a.

"Bu önemli Rick! Tüm Delf topraklarından Kermit topraklarının üzerinde yaşayan canlılara onun hakkından geldiğimi göstermem gerekiyor. O, benim tüm itibarımı yok etti. "Iron, yenilgisi aklına geldiğinde tekrar öfkeleni, dişlerini sıktı, duruşunu değiştirdi ve öne doğru eğilip yumruk olmuş elini masanın üzerine koydu sakince.

"Bunu da anlamıyorum." Rick, başını iki yana salladı "Bir savaşta esir düşmek kötüdür. Toprak kaybetmek kötüdür. ,kuşatılmak ve yenilmek kötüdür. Ama bir kızın bekar olmaması ve canını kurtarmak için kaçması ne kadar kötü olabilir ki? Kadın sadece kadındır işte. Ne işe yaradıkları belli. Bir düşman olamayacak kadar aciz yaratıklar. Güzel olanlarından hoşlanırsın ve alırsın. Bu kadar!"

IRon'da başını iki yana salladı gülerek. Rick'de kadınlara karşı hiç duygu yoktu. Asla hassas bir insan olarak düşünülemezdi, aslında Iron, bazen onda gerçekten duygu olup olmadığını merak ediyordu. Rick, için kadınlar sadece yatakta varlardı. Birde varis vermek için lazımlardı. Belki arada bir de dans etmek için. Başka nedenleri yoktu. Tanrı, kadınları erkekleri memnun etsin diye yaratmıştı. Evlilik ve aşk gibi aptalca duyguları insanlar kurgulamıştı. Iron, Rick'in bu düşüncelerine şaşırmıyor ama karşısında oturan ve gereğinden fazla yakışıklı olan bu adamın bir gün gelip de duygudan nasibini alıp alamayacağını merak ediyordu. Ve aslında merak ettiği bir şey daha vardı, gömleği saatlerce yaptığı alıştırılardan sırlıklam olmuş bu adam için birazdan söyleyeceği şey onun tepesini attırmak için yeterliydi.

"Lilian'ı almaya sen gideceksin. "

Rick, parlak deri çizmesindeki tekme izini fark edip kaşlarını çatarak incelediğinde ve o tekme hangi ara yediğini hatırlamaya çalışırken IRon'un sözleri üzerine başını hızla kaldırıp irice açılmış gözlerini DElf topraklarının beyinin siyah gözlerine dikti.

"Anlamadım?"

" Beni gayet iyi duydun Rick." Rick, burnunu oynattı ve gözlerini kırıştırdı.

"Duydum ama anlamadım. "hafifçe gülümsedi."Bana tüm işimi bırakıp o kızı almaya gideceğimi gerçekten söylediğini sanmıyorum. Bu bir kabus olmalı. "biraz duraksı."Efendim!"

" Ne kabus ne de hayal ediyorsun. Bunu gerçekten söyledim ve onu getireceğine eminim. Ona zarar gelmeden yakalayacağına ve sağlam getireceğine eminim. "

"Onu öldürecek misin?"

"O kadar öfkeliyim ki öldürmem onun için kurtuluş olur."

"İşkence mi edeceksin?"

"Tabii ki hayır. Onu eğlence yerlerinden birine verebilirim. Tadına baktırmayı sevdiğine göre. Tek istediğim itibarımı yerden kaldırmak"

"Gezginin doğruyu söyleyip söylemediğini bile bilmiyoruz." Rick'in derinlerde uykuda olan öfkesi bir yılan gibi yavaş yavaş kıvrılarak sinsice dolanmaya başladı genç adamın bedeninde.

“Ben eminim. ” dedi IRon’da çocuk gibi terslenerek. Rick, derin bir iç çekti ve dişlerini sıkıca kenetleyip arasından konuştu.

“Ona ödül de verdin mi?”

“Tabii ki verdim. Bu beklediğim bir fırsat!”Iron, huzursuzca kıpırdandı oturduğu yerde.

“İyi. O adamı yanımda götüreceğim ve eğer yalan söylediğini anlarsam ona verdiğin altınların hepsini onun midesine dizeceğim. ”

“O andan sonra çok değerli bir mideye sahip olur o zaman. ” Rick, Iron’un yersiz esprisine gülmedi ve ayağa kalktı.

“Ne zaman gidiyoruz?”

“Hemen.”

Başıyla selam verdi, topukları üzerinde döndü ve sert adımlarla odadan çıktı. Sonra öfkeyle kendinden ödün verdiğini fark etti, geri dönüp çıktığı kapıdan içeri girdi“Başka bir arzunuz var mı efendim?”

“Teşekkür ederim. Bu kadar”

“Emredersiniz.”

Iron, Rick’in ardından sinsice sırtıttı. Artık Lilian’ın geleceğine emindi ve Rick nasılsa bu öfkesinden kurtulmuş olurdu.

Rick, günlerce yol aldı. Tam sekiz gün boyunca gerekli ihtiyaçların dışında durmamıştı. Yanında götürdüğü ve daha IRon, anlatırken nefret ettiği adamın hiçbir özel isteği onu ilgilendirmiyordu. Adam neredeyse atının üzerinden düşecekmiş gibi görünse de Bu Rick’in umurunda olmamıştı. O, genç kızın yerini sadece ödül almak için söylemiş ve böyle angarya bir iş için askerlerin eğitimini yarım bırakmasına sebep olmuştu.

Köye vardıklarında genç kızı çamaşır yıkarken bulmuşlardı. Derenin kenarında durmuş, diğer kadınlar gibi o da çamaşırlarını dövüyor, suya sokuyor ve sonra kayanın üzerinde tekrar dövüyordu. Bir ara durdu ve ıslak elleriyle yüzüne düşen ve güneşin ışığında altın gibi parlayan saçlarını geriye doğru savurdu genç kız ve karşısında duran miniklerden birine mükemmel bir gülümseme gönderdi.

“İşte!” dedi gezgin coşkulu bir sesle. Ağaçların onları gizlemelerine izin vermişlerdi. Gezgin işaret parmağını Lilian’ın üzerine doğrultmuştu. Aslında onun işaret etmesine gerek yoktu. Rick, genç kızı çok iyi hatırlıyordu.

Biraz daha olgunlaşmış olabilirdi. Onu gördüğünden beri bir sene olmuştu ama bu kısa zaman bile onun bedeninde fark edilebilir ölçüde değişiklikler yapmıştı. Onu ilk gördüğünde Rick, çok

sıkılmıştı aslında. Tüm olanlar onu bir nebze olsun ilgilendirmiyor o, bir an önce her şey olsun bitsin ve yine gelecek savaş için askerlerinin eğitime dönmek istiyordu. On yedi yaşındaki bir kız için zaten gereksiz bir çok zaman harcanmıştı. Ama Lilian, kapılardan dışarı önce başı eğik ve yerin dibine girmek ister gibi yürürken birden etrafına bakınmış, başını kaldırıp çenesini dikleştirmişti. Ölümüne neredeyse gülen gözlerle gideceğini düşünmüştü Rick. O, savaş meydanlarında bulunmuş, birçok asker yetiştirmişti ama her askerin gözünde mutlaka endişeli bir bekleyiş olurdu. Ölümünden korkmak! Herkes bunu bir an için düşünürdü. En cesur, yürekli savaşçı bile. Ama Rick, genç kıza baktığında ve ölümüne mührünü tabureyi kendi ayaklarıyla iterek bastığında onun en cesur askerden bile daha cesur olduğunu düşünmüştü. Onun cesareti genç adamın yüzünde bir gülümseme oluşturmuyordu. Hayır, ölümüne gülüyordu. Kızın ölümüne herkese meydan okuyarak gidişine gülümsüyordu. Ve kız, can çekişirken bir anda o genç çocuk çıkmış ve kıızı alıp götürmüştü. Rick'in tek düşündüğü acaba Joseph'in geleceğini genç kız biliyor muydu? Ve sonra Rick bunu da önemsememişti. Ama Joseph'in oyununa geldiklerine çok öfkelenmişti. Genç adam onları kandırmıştı.

"Hey siz ikiniz! Orada ne arıyorsunuz?"

Rick, gür sesin üzerine irkilmedi bile. Atını yavaşça arkaya çevirdi ve elinde yayı, okun ucu kendisini hedef almış kısa boylu, şişman ve kırmızı yanaklı bir adamla karşılaştı. Yanındaki gezgin ellerini kaldırmış ve yalvaracak gibi görünüyordu.

"Lilian'ı almak için geldim." Dedi Rick sakın bir sesle gerçeği dile getirerek. Başıyla dere kenarını işaret etti."Orada"

"Nerede olduğunu biliyorum seni aptal. "Adamın öfkeyle tükürükler saçarak söylediği sözler üzerine Rick sadece gülümseyerek kaşlarını kaldırdı."Onu öylece alıp gidebileceğini mi sanıyorsun? Buna asla izin vermem!"

"Senden izin alacağımı sanmıyordum. " Rick, karşısında duran adamın fark edemediği bir hızla hareket etti ve adam bir hançer kabzası yemişti alnına, ok yaydan fırladı ve Rick, atın yan tarafına iyice eğilerek ona hedef olmaktan kendisini kurtardı.

"Lilian!" diye gür sesiyle ve olanca gücüyle bağırdı adam genç kıızı uyarmak için. İçgüdüleri bu iki adamın niyetlerinin iyi olmadığını söylüyordu ona.

Rick, başını arkaya çevirdi ve endişeyle ayağa kalkan ve sesi bulmaya çalışan genç kıızı gördü.

"Lilian Kaç!" diye bağırdı adam tekrar. Ve Lilian, tehlikenin ne olduğunu bilmeden eteklerini toplayarak hızla koşmaya başladı. Rick, başını iki yana salladı ve atını mahmuzlayıp genç kızın peşinden endişesizce ilerledi. Ürkmüş ve kendilerini örtmeye çalışan genç ve yaşlı bir çok kadının önünden hızla geçti ve Lilian'ın peşine düştü. Lilian, sık çalılarının arasına girerek Rick'i atlattığını düşündü ama genç adam onun nereden çıkacağını tahmin ediyordu. Bu bodur çalılıkların boyu her zaman aynıydı sadece birkaç kulaç oynardı o kadar. Atını çalılıkların etrafından dolaştırdı ve genç kızın önüne çıkmak için ilerledi.

Ama Lilian, bir şekilde başka bir taraftan koşmaya başlamıştı. Çalılıkların dikenlerinin onu

çizmesine aldırılmış gibi görünmüyordu. Lilian, birden geriye döndü ve tekrar çalılarının arasına attı kendisini ve yine gözden kayboldu. Genç adam kaşlarını çatarak ve biraz kızmaya başlayarak onun nereden çıkacağını tahmin etmeye çalıştı. Lilian, bir anda dere kenarından çıktı ve suya atlayıp güçlükle karşıya geçti. Rick, onun azmine gülümsemek zorunda hissetti kendisini. Zorlu mücadeleleri her zaman severdi ve bu kız gerçekten zorluyordu. Hayata resmen meydan okuyordu. Atının yönünü çevirip dereden geçmek için harekete geçti ama bir anda önünde dizilmiş köylü erkeklerle karşılaştı.

Bıkkınlıkla bir iç çekti. Karşısında duran kazma kürekli köylü erkeklerini geçmek onun için zor değildi elbette ama Rick'in zaman takıntısı vardı ve boş yeregeçen zamandan nefret ederdi. Atından indi ve kılıcını çekti, güneşin ışıkları kından çıkan çeliğin üzerine düştü ve parlak bir ışık yaydı sanki ortalığa. Bunu gören birkaç köylü yutkundu ama köylerinde bir yıldır kalan ve herkese çok iyi davranan genç kızı korumak adına oldukları yerde kaldılar.

"Onu rahat bırak."

"Git buradan."

"Lilian'ı sana vermeyeceğiz"

"Ondan ne istiyorsun?"

Rick, etrafında çember oluşturan köylülere baktı, etraflarını izleyiciler sarmaya başlamıştı. Ve hepsi ıslak kadınlardan oluşuyordu.

"Aslında ben "dedi ağır ağır. " Kimseyi yok yere öldürmek istemiyorum. "

Rick, hiç kimseyi öldürmek istemiyordu. En azından şimdilik. O, ölümün soğuk nefesini birçok kere tattırılmış, birçok kere de ensesinde hissetmişti. O, bir savaşçıydı. Bunun için yaratılmış, yetenekleri ona bunun için bahşedilmişti. Ama şimdi şu karşısında elinde kazma, kürek ve sopalarla duran bu adamlar ona oldukça komik geliyor. Savaşta değildi. Birini öldürmesi gerekmiyordu. Bu işi aslında kimseye gereksiz yere zarar vermeden de yapabiliirdi ama bu adamlar ona 'Rick, bizi öldür' diye hırıldıyorlardı.

Gereksiz bir cesaretle öne çıktı bir tanesi. Oldukça genç görünüyordu. Kızıl, kıvrıkcık saçları omuzlarında, yemyeşil öfkenin ateşiyle parlayan gözleri ve yüzünün her yanına serpiştirilmiş çilleri ile belki on dokuzunda bile olmayan bir çocuk. Hiç şüphesiz genç kıza aşık. Başka hangi nedenle bir insan böyle aptal cesareti gösterebilirdi ki? Sonra hepsi öne çıktı. Yoksa onlarda mı Lilian'a aşık. Bu, Rick'in kafasını karıştırdı. Kadınlar bile kendini feda etmek ister gibi korkuyla karışık bir kararlılıkla onun önünde durmuş, genç kıza ulaşmaması için barikat kurmuşlardı. Rick'in kaşları çatıldı. Onların da genç kıza aşık olacak halleri yoktu. Topraklarını ya da canları korumak durumunda olmayan bu insanlar bir kız için mi ölüme bu kadar pervasızca dalıyorlardı. Muhtemelen bu köydeki insanların beyinlerinde bir sorun vardı. Düzgün çalışmayan bir nokta. Belki yedikleri bir şey onları etkilemişti.

“Bizi öldürmek sandığın kadar kolay değil seni ayı!”Rick, ona boş gözlerle baktı. Çilli suratı ve çocuk bedeniyle söylediği tehdit komik görünüyordu. Ama onunla ağız dalaşı yapmayacaktı. Kılıcını savurarak elindeki sırığı ikiye bölmek onun için daha kestirme bir ikaz gibi görünmüştü. Genç, şaşkınca birkaç adım geriledi. Kılıç burnunun tam ucundan geçmişti. Topuğu üzerinde dönerek arkadan gelen saldırıya karşılık vermek için pozisyon aldı ve karşısında bulduğu yetmiş yaşındaki bir adam onu sersemletti. Ona, vurmaktan kaçınarak yana kayıp elindeki küreğe bir tekme attı.

Yaşlı yüzü öfkeyle daha çok kırışmış, ona hiddetle saldırırken sarkık boynundaki deri sağa sola sallanmıştı. Bu, Rick’in beklediği ya da doğru bir anlatımla alıştığı bir manzara değildi. Kendisini gülünç bir rüyanın içinde gibi hissediyordu. O, eli kılıklı, hançerli, öfkeli ve güçlü askerlerle savaşırdı. Garip bir şekilde onda gülme isteği yaratan bu durumun içinde daha fazla duramazdı artık. Yoksa genç kızı sırf gülmek için kaçıracaktı. Hem de gülmeyi sevmezken. Arkadan naralarla ona doğru gelenleri umursamadı. Yaşlı adam bu dünyada fazlaca yaşamış gibi görünüyordu artık. Ona doğru ilerledi ve bacağında derin bir kesik açtı.

Önce hissizlikle atağa kalkan yaşlı adam bir anda şaşılacak derecede gür sesiyle çığlık attı ve şok içinde kesik yaradan bacağında aşağıya akan ve pantolonunu kırmızıya boyayan kana baktı ve diğerlerinin dikkatini dağıttı. Rick’in aradığı da bu birkaç saniyeydi zaten.

Hızlı bir manevrayla aralarından sıyrılıp atına atladı. Onlar daha adım atamadan dereye dalmış, atını karşıya geçirmeye çalışıyordu. Lilian’ın derenin hangi noktasından çıktığını hatırlamaya çalıştı ve yere, otların üzerine düşmüş yeni kırılan bir dal parçasından tutunarak yardım aldığını hatırlamıştı. O, yöne ilerledi. Dereden çıktı ve genç kızın taze ayak izini hemen fark etti. İzlerin birkaç adım sonra belirginliği azalıyordu yönü tahmin de edebilirdi ama sorun değildi çünkü kısa ağaçlığı geçtikten hemen sonra bir yerleşim yeri olduğu belliydi. Büyük bir kargaşa ve yaygara kopuyordu. Rick, atını seslere doğru yönlendirdi. Ağaçlığı geçip açıklığa çıktığında birbirilerine olan mesafeleri epeyce uzak taştan köy evleri ile karşılaştı. Ama o, hangisine gideceğini düşünmedi bile içgüdüleri bu güne kadar hiç yanılmadı. Tepesinden siyah dumanlar çıkan ve birkaç kadının önünde çığlıklarla bağırarak eve doğru hızla ilerledi.

Evin, tam önünde bir bebeği kalçasına oturtmuş, diğerini elinden sıkıca tutan ve avazı çıktığı kadar bağırarak siyah saçlı, bronz tenli kadın dehşet içinde görünüyordu.

“Lilian, çık dışarı.”

Rick, atından atladı ve eve doğru ilerledi. Birkaç kadın onu fark ettikleri anda birbirlerinin kulaklarına eğilerek konuşmaya başladılar. Rick, erkek grubunun da peşinden geldiğini tahmin ediyordu. Tam eve doğru gidecekken evin kapısından dışarı Lilian çıktı. Rick’in gözleri onun gözlerinde kilitlendi bir an ve kızın korkuyla aldığı sert solukla göğüsleri şişti bir an ve sonra hızla tekrar içeri, alevlerin arasına daldı.

Rick, gözünü etrafta dolaştırırken esmer kadının kendisini fark ettiğini gördü. Muhtemelen Lilian’ı tekrar içeri gönderen nedeni fark etmek kolay değildi. Rick, ona aldırmadan hızla ve yüzünü buruşturarak hayvanların su içtiği yalaktan bir kova su alıp başından aşağıya döktü ve

eve doğru ilerledi.

Esmer kadın önünde durdu. "Onu, rahat bırak. "Diye kükredi. Rick, onu tek eliyle sertçe savurdu ve genç kız dumandan boğulmadan ya da yanmadan evden çıkarmak için harekete geçti. Diğer seyirci kadınlara şöyle bir bakıp onlarından kendisini durdurmaya çalışmaması için ikaz etti.

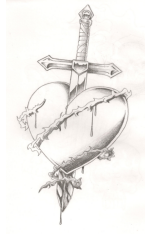
Dışarı çıktığında baygın, inatçı ve cesaretli güzel kadını omuzlarında taşıyordu. İnsanların dehşetle açılmış gözlerini, ağlaşmaları ve küfürleri umursamadan genç kızı atının eğrine resmen fırlattı. Lilian'ın karnı eğere sertçe çarptığında bilinçsizce inledi. Rick, ardından hemen kızın arkasına atladı ve atını mahmuzlayarak dörtnala ilerlemeye başladı. Kızı düzeltmek durumu olmamıştı çünkü köylüler ormanın kıyısından ona doğru koşmaya başlamışlardı. Ve yine gülünç bir şekilde ona zarar vermek istiyor gibi görünüyorlardı.

Uzun bir müddet durmadan ilerledi. Atın her engel atlayışında kızın inlemesi üzerine dizginleri sertçe çekti ve genç kızı bez bir bebek gibi kaldırarak, bacaklarının arasına yerleştirdi. Elini beline dolayarak düşmemesini sağladı. Eğer bir yerlerini morartacak olursa Iron'dan yok yere laf dinleyecekti. Buna ne gerek vardı. Zaten bu kız onu yeterince uğraştırmıştı.

Rick, başını iki yana salladı. "Tanrım!" diye düşündü. Köyün bütün erkekleri sopalarla savaşırken kız son anda bile ona hançer saplamaya kalkmıştı. Bu, Rick'in yüzünde bir gülümseme oluşturdu. Aptal köylü Erkeklerden daha cesur olduğu kesindi. Rick'in kaşları Lilian'ın birden yerini çok sevmiş gibi kıpırdanıp kalçalarını ona dayaması ve başını onun geniş omzuna yaslamasıyla çatıldı. Genç kızın dudaklarından memnun bir mırıldanma döküldü. Parlayan, bal renkli saçları genç adamın çenesinin altında rüzgarla savruluyordu.

Ve Rick'in ilk fark ettiği şey onun saçlarının enfes koktuğuydu. Hiç düşünmeden başını eğip, burnunu saçlarının içine daldırdı ve kokuyu içine çekti. Kaşlarını çatarak bir süre genç kızın nefis kokusunun ne olduğunu tahmin etmeye çalıştı ama bulamadı. Sonra omuz silkip atı biraz daha hızlandırdı. Hava kararıyordu ve Rick, karanlıkta bir kızla yolculuk etmek istemiyordu. Kendilerine güvenli bir yer bulmaları gerekiyordu. Ve Rick'in kız uyandıktan sonra onu bağlaması gerekecekti. Büyük ihtimalle kaçmak isteyecek ve Rick'in başını birçok kez ağrıtacaktı. Ve kahretsin, onun yüzünden hızlı bile gidemiyordu. Gelirken yolculuğu gezginle sekiz gün sürmüştü şimdi bu kızla, bu her kız gibi olan narin kızla yolculuk yapmak oldukça zor olacaktı. Kim bilir yolculuk ne kadar sürecekti. Yüzünü buruşturdu ve başı yana düşmüş genç kızın boynu tutulmadan önce düzeltmesi gerektiğini düşündü. Eğer bu kız Iron'a götürmüyor olsaydı bu kadar özen gösterip göstermeyeceğini merak etti.

Bir saat kadar ilerledikten sonra üstü kurumuş ağaç yapraklarıyla kaplı ve içe doğru genişleyen, neredeyse mağaraya benzeyen toprak bir oyuk gördü ve bu oyuğun geceyi geçirmek için işlerine yarayabileceğini düşündü. Eğer tek başına hareket ediyor olsaydı gece hiç durmadan yol alacağına emindi. Oyuğa yanaştı, atından atladı ve baygın, öne doğru düşen kızı hızla yakalayarak onu da attan indirip, kucağında oyuğa taşıdı. Eğerden deri ipleri alıp genç kızın ellerini ve ayaklarını bağladı ve fazla uzaklaşmadan genç kız için yiyecek bulmaya gitti.

BÖLÜM 3

Ateşin çatırtısı rüzgarın sert ısılığıyla karışmış yumuşak çıtırtının üzerine vahşi bir sertlikle çökmüş

Tezat ama kulağa garip bir şekilde hoş gelen bir melodi oluşturmuştu. Lilian, önce bunların farkına vardı. Genç kızın bilinci yavaş yavaş açılırken ensesinde hissettiği hafif sızı, gözlerine kadar inen şiddetli bir ağrıya dönüşüyordu. Gözlerini açmak istedi ama ilk seferinde başarılı olamadı. Yattığı yer çok rahatsızdı, başının altındaki sert yastığı ona bir taşın üzerinde uyuduğunu düşündürüyordu. Ama taş şaşılacak derecede sıcaktı. Bitkin hissediyordu. Başındaki ağrıyla hafifçe inledi ve gözlerini tekrar açmayı denedi. Ve açtı.

Karşısında gördüğü gözlerin önce başka diyarlardan gelen bir yaratığa ait olduğunu düşündü ya da güzel bir rüyanın içinde olduğunu. Ateşin ışığı doğrudan bu gözlerin içine vuruyor ve gözleri daha büyülü bir hale getiriyordu. Koyu mavi bir halkanın çevirdiği gözlerin rengini tam olarak yeşil veya mavi mi olduğunu söylemek güçtü. Koyu mavi halkadan içe doğru yeşil bir nehir ve sonra mavi bir gökyüzü küçük, siyah beneğe doğru ilerliyordu. Beneğin etrafında hafif sarımsı bir renk daha vardı. Lilian, daha önce böyle gözlerle karşılaştığını hatırlamıyordu. Tuttuğunu fark ettiği nefesi içine çekti ve gözleri araştırmacı gözlerle incelemeye devam etti. İnsan bu gözlere bakmaktan bıkmazdı.

Gecenin bir kısmını da taşıyan gözlerde sadece renk değildi farklı olan, ne kadar bakarsan bak derinliğini anlayamayacağın dipsiz bir kuyu kadar derin bakıyordu bu gözler. Ve zahmetsizce etkiliyordu bakanı .

‘Aradığını buldun mu?’ derinden gelen bu kadife sesle irkildi genç kız. Bir an için uzaklaşmış olduğu gerçek dünyaya döndü ve baktığı gözlerin kimin gözleri olduğunun farkına vardı. Bu onu almaya gelen devdi. Önce çırpınmak için bir hamle yaptı ama bundan önce ellerinin bağlı olduğunu fark etti. Lilian’ın zor anlarda bir anda soğuk kanlı olabilmek gibi bir özelliği vardı ve buna içten içe minnet duyuyordu. Yoksa bu gözleri güzel ama ürkütücü derecede büyük ve vahşi görünümlü adamın karşısında çığlık çığlığa bağırabilirdi. Birden yerinden fırlayacakmış gibi atan kalbi yavaş yavaş sakinleşti . Konuşmadan önce dikkatle adamın yüzünü inceledi. Ona aşağıdan bakıyordu ve hatları net olarak göremiyordu ama köşeli, kararlı bir çene yapısı,

düz bir burnu vardı. Çenesinde birkaç günlük sakalı vardı. Saçlarının rengi koyu olarak görünse de kahverengi olduğu belli oluyordu. Güneşin altında fazla kaldığını belli eden bronz, sağlıklı bir teni vardı. . Adam, kalın kaşlarını çattı ve Lilian, hala ona bir cevap vermediğini düşündü.

“Çok zor.” dedi dişlerinin arasından tıslayarak. Cevabıyla devin yüzünde hafif bir değişim oldu, kaşları hafifçe havaya kalktı.

“Ne arıyordun ki?”

“Merhamet. İyilik.” Dedi genç kız yine tıslarcasına hiç bekletmeden. Dev, birden gülümsedi.

“Çok ayıp!” dudaklarından bir cık cık sesi çıktı ve alayla dudaklarını büzdü. “Seni alevlerin içinden kurtardım ya.”

“Canımı kendin almanın zevkine bakmak içindir muhtemelen.” Genç kız, doğrulmak istedi ama başarılı olamadı.

“Kıvranıp durma! Bileklerin yaralanacak.”

“Kaldır beni!” genç kızın öfkeli sesi üzerine Rick bir kahkaha attı.

“Hiç kimse. Ama hiç kimse, IRon bile bana bu tonla emir veremez. ”

“Ben veririm.” Genç kız debelenmeye başladı ve Rick kucağında yatan ve bunun farkında olmayan kızın omuzlarından kavradı sıkıca.

“Sana rahat dur dedim.” sesi öyle yumuşak geliyordu ki, tehdit etmesine gerek yoktu. Sesin tonunda yatan vahşi bir yan vardı ama Lilian, Iron’un eline düşmektense bu devin elinde ölmeyi yeğlerdi.

“ Beni öldürecek misin? Hadi öldür”

Lilian, genç adamın şaşkın bakışlarını fark etmedi ama yattığı yerin adamın kasıklarının hemen aşağısında bir yer olduğunu fark etti. O, en azından taşın üzerinde yattığını düşünüyordu. Devlin bacakları arasında olduğu aklının ucundan bile geçmemişti. Taşın üzerine yatmak bu alev gibi sıcak bacakların arasında olmaktan iyiydi.

“Kahretsin!” dedi utançtan kızarak ve karanlık geceye şükretti yanaklarının kızarıklığını gizlediği için.

“Yine ne var? ”

Rick, uzun saatler boyunca kucağında yatırdığı ve gereksiz bir şekilde rahat olması için uğraştığı genç kızın yüzünü neredeyse ezberlemişti. Uyurken çok narin, güzel ve kırılgan

görünen bu kız şimdi kaplan yavrusu gibi görünüyordu. Bal rengi gözleri öfkeyle koyulaşmış, gözleriyle aynı renk saçları darmadağın, minik ağzı öfkeyle büzülmüş, hafif sivri çenesi gururundan kalanları kurtarmak istercesine havaya kalkmıştı. Ama bütün bu öfke gösterileri, yüzüne yayılan is lekeleriyle yapabilecek bir etkisi olsa bile tamamen zararsız kalıyordu. Rick, bu küçük kızın komik olduğunu düşünüyordu. Kızlarla yakınlığı eğlence yerine gidip konuşmaya, sohbete veya sıcak bir gülüşe gerek duymadan ihtiyaçlarını gidermek ve Iron'un kadınlarıyla ettiği uzun sürmeyen sohbetlerle sınırlı olan bir adam için bu oldukça fark bir durumdu.

Onun, kaşlarını indirip gözlerini kaçırdığını fark ettiğinde bunun ne anlama geldiğini okuyabilmeyi diledi bir an. IRon'un onu cezalandıracağını biliyordu ama herhangi bir zarar gelmesini istemeyeceğini de biliyordu. Bu kıza iyi bakmak zorundaydı.

"Canın mı acıyor?" diye sordu düz bir tonla. Kız, memnuniyetsizliğini belli eden bir bakış gönderdi ve Rick'in çok iyi duyan kulaklarının bile duyamadığı bir şeyler mırıldanıp huzursuzca kıpırdandı. Rick, kaşlarını çattı. "Acıktın mı?" kafasını kaşıdı.

"Kalkmak istiyorum." Diye mırıldandı genç kız.

Rick, onun belinden ve boynundan tutup ondan beklenmeyecek kadar nazik bir şekilde genç kıza doğrulttu. "Ellerini çözeceğim ama kaçmaya kalkma. Senin peşinden koşamayacak kadar yorgunum. Eğer kaçarsan da haberin olsun diye söylüyorum seni yakalarım ve pataklarım. "Lilian'ın kocaman açılmış gözlerine bakıp gülümsedi."Güzel. Anlaştığımıza sevindim. "

Rick, fazla sıkı bağladığını fark ettiği deri ipleri çözmeye başladı. Bir yandan da gözleri her an genç kızın yüzünü inceliyor herhangi bir korku belirtisi, ürkme veya sinme gibi tepkilerin ne zaman baş göstereceğini merak ediyordu. Bunu kesinlikle bekliyordu ama genç kız ona beklediğini vermiyordu. Ya durumunun farkında değildi yada bu kız tamamen hayattan bezmişti. Ama Rick, onun nasıl dikbaşlı ve meydan okumaya meyilli olduğunu biliyordu. Belki de kendisinden bile ürkmüyordu. Bu Rick'i afallatsa da sonunda genç kızın ondan korkmadığına karar verdi.

İpler çözüldüğünde Lilian, bileklerini ovuşturmaya başladı. Ve Rick, ayak bileklerindeki ipleri çözmek için eğildiğinde dizlerini kırıp hızla kendine çekti ve kalçasının altına sıkıştırdı. Hala bileklerini ovarken öfkeli gözlerini kaldırıp Rick'e baktı.

"Ben çözerim!" Rick'in dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve başını alayla eğdi. Kız hala daüınık bir saç yumağının çevrelediği dumandan islenmiş kirli yüzünü kaldırmış ona bakıyordu. Genç adam, kollarını göğsünde kavuşturup sırtını sert toprağa dayadı. Ve yeni bir oyuncak bulmuş gibi bu komik kıza dikkatle izlemeye başladı. Tanrı aşkına onun boynunu tek elle kırabileceğinin ve bunu istese her an yapabileceğinin farkında değil miydi bu kız?

Lilian, ayaklarını usulca sakladığı yerden çıkardı, bedenini hafifçe çevirerek döndü ve sıkı düğüm atılmış ipleri çözebilmek için mücadeleye girişti. Dakikalar sonra hala ipleri çözmek için uğraşıyor ve hiçbir başarı elde edemiyordu.

Rick, kollarını çözüp doğrulduğunda genç kız beklentiyle gözlerini kaldırıp ona baktı ama genç adam bulundukları küçük oyukta dizleri üzerinde ateşe doğru ilerledi. Ancak o zaman Lilian, genç adamın ne kadar iri olduğunu hatırlayıp bir an için ürperdi. Genç adamın göz ucuyla ona baktığını ve hafif bir sesle güldüğünü far ettiğinde burnunu yukarı kaldırdı. Ölecekse bile bu hiç kimseyi mutlu etmeyecekti. Korkudan ölse de bunu belli etmemek için elinden geleni yapacaktı. Ayrıca yaşamak için de elinden geleni yapmak istiyordu çünkü Josehp'e söz vermişti.Çünkü; Joseph, onu kurtarmaya çalışırken can vermişti.

Adam, közlerin içine elini uzattı ve Lilian'ın sonradan fark ettiği bıçak kabzasını tutup sağa sola çevirmeye başladı. Genç kız, hışımla tekrar ipleri çözmek için eğildi. Ama burnuna taşıdığı ve ciğerlerine şenlendirip midesini guruldatan koku onun başını yeniden dev adama çevirmesine neden oldu.

Rick, bıçağı közün içinden çıkarmıştı ve bıçağın ucunda Lilian'ın tavşan olduğunu tahmin ettiği bir hayvan vardı, ağız sulandıran bir görüntüyle kızarmış etten yağlar damla damla közün içine akıyor, bir cızırdama sesi ile mis gibi bir koku havaya yayılıyordu. Lilian, ister istemez derin bir iç çekti ve bu lezzetli kokuya gözlerini kapamamak için kendisini zor tuttu. Bu kadar aç olduğunu ancak şimdi anlıyordu. Dev, şahane manzarayı büyük bedeniyle kapadı ve genç kız adam ona bakmıyorken onu dikkatle incelemeye başladı.

Kahverengi keten yeleğinin altında yakasına kadar açık beyaz bir gömleği vardı, gömleğin kol kısmındaki kumaş adamın kolunun kalınlığının yüzünden gerilmişti. Geniş, kaslı göğsündeki hafif kıvrık tüyler gömleğin açık yakasından aşağıya daha da seyrelirmiş gibi görünüyordu, Lilian'ın gözleri adamın midesine kaydı, yeleği tutturmak için gümüş bir kemer ve kemere asılı kınların içinde değerli taşlardan oluşan kabzalarıyla iki hançer asılıydı. Kemer, yelek ve gömlek saklamış olabilirdi ama Lilian, bu adamın midesinin de kastan oluştuğuna bahse girerdi. Gömleğin etekleri deri bir pantolonun kapladığı dar kalçalarının üzerine dökülüyordu. Lilian, bu adamın otuz yaşını geçtiğini düşündü. Bir savaşçı olmanın getirileri olan sağlıklı ve güçlü bir bedeni vardı.

Dev adam, bir dizini kırıp yere koydu ve diğer kırdığı dizinin üzerine dirseğini yerleştirip tavşan etini çevirmeye devam etti. Hareketiyle bedenindeki kaslarda dalgalanmalar oldu ve Lilian, hızla bir soluk çekti içine. Ses, dev adamın dönüp ona merakla sorarcasına bakmasına neden oldu.

"Ayaklarımı çözebilir misin?" keskin zekasına bir kez daha şükretti yoksa adamı izlerken yakalanmanın verdiği utançla kafasını yerden kaldıramazdı. Dev gülümsedi ve Lilian, bir an bu gülümsemeyle neden olduğunu anlamlandıramadığı bir şekilde kalbinin biraz daha hızlı attığını fark etti.

"Kendin yapabilirsin sanıyordum." Dedi Rick alayla.

"Yapamadığının farkındasın!"dedi Lilian, bir anda duyguları birbirine geçtiği için ve dev onunla dalga geçtiği için öfkelenerek.

“Öyle görünüyor. ”dedi Rîck keyifli bir sesle. Kıza doğru uzandı ve hiç de kibar olmayan bir şekilde kızın ayaklarını kendisine doğru çekti.

“Dikkat et biraz. ” Rick, başını kaldırıp genç kıza baktı ve omuz silkip zarif ayak bileklerindeki sımsıkı bağlanmış olan ipleri çözmeye başladı. Genç kızın, eteği o ipleri çözerken dizlerine kadar açılmıştı ama Rick, bunun farkında değildi.

Lilian ise eteğinin açıldığının tamamen farkındaydı ve bunu kaba saba bu devin fark etmemesi için dua ediyordu. Dev, ayaklarını çözdüğü gibi kıızı serbest bıraktı ve tekrar pişirdiği etin başına döndü. Bu, ilgisiz hareketi genç kızın dikkatinden kaçmadı. Pişen etten gelen mükemmel koku olmasaydı Lilian, buna kafa yoyardı ama önce karnını doyurması gerekiyordu.

Rick, genç kızın ayaklarındaki ipleri çözdükten hemen sonra ona olan ilgisini kaybetmiş, tekrar pişirdiği tavşanın başına dönmüştü. Midesinde hafif kırırdanmalar olduğunda acıktığını da yeni fark etmişti. Etin kokusu şimdi onun dikkatini her şeyden çok çekiyordu. Göz ucuyla biraz ötesinde ona düşmanca bakan genç kıza baktı ve yine gülme isteğiyle doldu. Fakat gülmedi.

Biraz önce, onun iplerle nasıl boğuştuğunu görmüştü. . Sürekli kendisine bakmış ve Rick’ten yardım ister gibi görünmüştü ama iplerle boğuşması ve homurdanıp durması öyle komikti ki Rick ona yardım etmek için azıcık bile istek duymamıştı. Ta ki genç kız, içine sert bir soluk çekene kadar, bu ona dönmesine ve merakla bakmasına neden olmuştu ve ondan yardım dilemesine. Neredeyse ondan yardım istediği için yüzünü buruşturacaktı. Ama genç kızın bir özelliğini de çözmüş olmuştu böylelikle. Ne kadar gururlu ve dirayetli görünürse görünsün, gereksiz yere kahramanlık yapmıyordu. Bu da kendine olan güveninde bildiği bir şeylerin olduğunu gösteriyordu.

Etten düşen bir damla yağa gözü takıldı, bıçağını çıkarıp ete tekrar sapladı ve piştiğine emin oldu. Daha önce hazırladığı iki yayvan tahta parçasının üzerine etleri böldü ve eşit olmalarına özen göstererek servis yaptı tahta tabaklara. Onun için önemli olan eşitlikti. Böyle görmüştü. Bir kadına öncelikli davranmak ne aklına gelirdi ne de umurunda olurdu. Şu anda o ve genç kız eşitlerdi.

“Al.”dedi genç kıza kabaca. Genç kız, dudaklarını kırırdattı ve yine Rick’in anlayamadığı bir şeyler mırıldandı. “İstemiyor musun?” dedi tabağı kendisine doğru çekerken. Hareketiyle birlikte genç kıza öne atılıp tahta tabağı elinden aldı. Rick, bu defa dudaklarına hakim olamadı ve hafifçe yukarı kıvrıldı dudakları. Genç kız, büyük bir iştahla eti kemirmeye başladığında Rick, yemeğinden neredeyse vazgeçecekti. Neredeyse... Ama o nazik bir adam değildi. O, sadece bir askerdi. O kadar!

Kendi yemeğine yemeğe yeni başlamıştı ki Lilian’ın tabağını yere koyup zorlukla yutkunduğunu gördü. “Ne? ” dedi sabırsızca. Sıkıca kavradığı et ağzının birkaç milim ötesinde enfes kokusuyla onun yemesi için bekliyordu.

Kızın, dudakları garip bir şekilde büzüldü ve Rick'in o güne kadar gördüğü en büyük nefretle gözlerine baktı. Rick, etkilenmek istememişti ama buna engel olamadı. "Beni öldürecekmeniz neden beslemek ihtiyacı hissediyorsunuz ki?" Kendine sardığı kollarına parmaklarını öyle bir geçirmişti ki Rick, kollarının moraracağına emindi.

"Yemeğini ye, ya da aç kal aslında umurumda değil ama seni öldürecekimizi nereden çıkardın?"

Genç kızın bakışlarındaki afallamadan garip bir şekilde haz duydu. "Öldürmeyecek misiniz?" şaşkın gözler Rick'in gözlerinin içine bir umut ararcasına bakıyordu. Rick, birkaç saniye öylece durdu ve sonra başını iki yana salladı. Genç kızın sesindeki umut dolu tınıyı yakalamıştı ama onun adına sevinemedi. Belki ölmek, Iron'un ona vermek istediği cezadan çok daha iyi olabilirdi.

"Peki, o zaman ne yapacaksınız?" genç kızın ses tonu kuşkucu çıkıyordu. Ona söyleyip söylememek arasında bir an bocaladı ama sonra omuz silkip yemeğini yemeğe karar verdi.

Göz ucuyla genç kızın da etine uzandığını fark etti ve bunun neden onu rahatlattığına bir anlam veremedi. Savaş meydanlarından kalma alışkanlıkla yemeğini çabucak midesine indirdi. Genç kızın hala etle cebelleştğini fark edince dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı.

"Komik bir şey mi var?" genç kızın öfkeli ses tonu üzerine onu usulsüzce izlediğinin farkına yeni varmıştı. Başını iki yana salladı ve oyuktan çıkarak ayakları üzerinde doğrulup bacaklarını esnetti birkaç hareketle. İki büklüm kalmak iyi gelmemişti.

"Bir yere mi gidiyorsun?" başını çevirip merakla kendisine gözlerini diken genç kıza baktı.

"Gitmemi mi isterdin?" diye sordu renksiz bir sesle. Bu Lilian için büyük bir nimet olurdu. "Tabii ki" diye düşündü içinden haince. "Ama daha çok bekler"

"KEsinlike!" ve kız tekrar yemeğiyle ilgilenmek için başını eğdi.

Rick, bir müddet ona baktı ve 'Salak' dedi içinden. Eğer öyle olmasaydı bu kadar pervasızca dürüst olmazdı. Hiç kimse bu kıza bazı durumlarda beyaz yalanlara başvurmak gerektiğini söylememiş miydi? Gerçi söylese şimdi bu durumda olmazdı herhalde diye düşündü umarsızca.

Rick, ne yaptığının farkında değildi aslında. Başını arkaya çevirmiş kıza bakarken bilinçsizce bedenine yön vermiş ve tamamen kıza çevirmişti kendisini. Ateşin yansıması genç kızın yüzünde hayat bulmuştu sanki. Pürüzsüz tenini sere serpe aydınlatan ışık sanki olabilmişçesine genç kızın daha alımlı görünmesini sağlıyordu. Minik dudaklarını etini ısırmak için her açışında Rick, onun bu durumda bile kibar olduğunun farkına vardı. Saçlarından yüzüne düşen birkaç tel de aydınlanmış, parıltılar saçarak genç kızın açık yakasından göğsüne doğru kıvrılıyordu.

Rick'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı bir an. Bedeninde daha önce hiç hissetmediği garip bir

titreşimle afallamıştı. Sanki bedeni bir an için hoplamıştı. Sadece bir an için. Ve ikinci bir şaşkınlığı genç kız eti sertçe tabağına bırakıp kaşlarını çatarak ateş gibi parlayan gözlerini ona diktiğinde yaşadı. Aslında Rick, hala onun dolgun göğüslerine bakmakla meşguldü.

“Beni öyle seyredip duracaksan yemek yemekten vazgeçeceğim.”

Lilian, genç adamın kendisini izlediğini anlamış olsa da farkında değilmiş gibi davranmıştı. Ama o gözler kendisini öyle bir seyre dalmıştı ki genç kadın neden onu böyle dikkatle izlediğini anlamamış ve sonunda başını kaldırıp baktığında adamın baktığı yeri fark ederek kızarmış ama dev, Lilian’ın baktığını fark etmemişti bile. Ona söyleyecek birkaç kelime bulduktan sonra adamın yüzünde ufak bir şaşkınlık belirtisi görmüş ama dev kendisini hemen toparlamayı başarmıştı.

“Çabuk ye! Sabaha kadar seni bekleyemem.” Dev’in sesindeki sakin ton ile yüzündeki ifade tamamen tezattı.

Genç kız, dev arkasını döner dönmez yakasını çekiştirip kapadı. Biraz önce bunu yapamamasının tek nedeni dev’in dikkatini tekrar kendi bedenine çekmek istememesiydi. Dev, birkaç adım ileride durup bir ağaca dayadı geniş omuzlarını. Karanlıkta yüzü görünmüyor olsa bile Lilian adamın kendisini izlemediğinin farkındaydı. Bu, onu biraz olsun rahatlatmıştı. Hem adamın kötü bir niyeti olsaydı bunu daha önce denerdi değil mi? Sonuçta uyandığında adamın kasıkları arasında yatıyordu. Aklına gelince inlememek için zor tuttu kendisini. Tabak olarak kullandıkları tahta parçasını eline aldı ve üzerindeki lezzetli etleri yemeye başladı hızla. Dev gibi ve kaba görünümlü olabilirdi ama en azından yemeklerini bir şeyin üzerine koymayı akıl edebilecek kadar da görgülüydü. Yemeğini çabuk birkaç lokmadan aceleyle bitirdi. Dev’in onu beklediğinin farkındaydı ama ne için beklediğine dair hiçbir fikri yoktu.

“Bitirdim.” Dedi aksi bir ton kullanarak. Böyle tersleniyor olmak hiç değilse içindeki korkuyu bir nebze olsun hafifletiyordu. Karşısında duran büyük adam aslında onu delicesine korkutmuştu.

Adam, doğruldu ve Lilian, onun hareketlerinde zarafet aramanın yersiz olduğunu düşündü. Zarif olmayabilirdi ama fark ettiği bir şey varsa dev, kaba da değildi. Onun duruşunda ve yürüyüşünde vahşi hayvanlara özgü bir şey vardı. Belki ‘zarif’ tek başına onu tanımlamıyordu ama ‘vahşi bir zarafet’ tam olarak bu adam için söylenebilirdi. Bu da Lilian’ı daha çok ürkütüyordu. Onun, sakinliği daha çok düşündürüyordu insanı. Sanki bir anda patlayacakmış gibi.

“İyi. Beni takip et.” Bir de böyle emir verir gibi konuşup genç kızın sinirlerini bozmasaydı daha iyi olabilirdi. Lilian, başını yana eğmiş adamın gözlerini ayırmadan her bir ayrıntısıyla süzerken Rick de ona bakıyordu. Genç kız, onu beklettiğini tamamen unutmuş gibi görünüyordu.

“ Bu gece içerisinde kalkabilir misin?”

“anlayamadım. ”

“Sürekli olarak seni yönlendireceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. ”

“Ben.” Genç kız bir anda tüm bu garip konuşmanın nedenini anlamıştı. Utandığını belli etmemeye çalışarak ve karanlığa şükrederek ayağa fırladı. Ama dev, çoktan ondan bir kaç adım uzaklaşmıştı bile. Lilian, onun kendisini nereye götürdüğünü bilmediği için kalbi bir anda iki misli hızlı atmaya başlamıştı. Bir cevap alamayacağından emin olsa da sormaya karar verdi;

“ Nereye gidiyoruz?” Sesinin titrememesi için uğraşsa da daha ağzını açar açmaz bunun boşuna bir çaba olduğunu fark etti. Dev, ona cevap vermedi. Karanlık gecede o büyük adımlarıyla biraz daha ilerleyerek gözden kayboldu. Lilian’ın nefesi boğazında düğümlendi sanki. Adam gözden kaybolduğunda içine düştüğü kaybolmuşluk hissiyle hızla harekete geçti ve devin ayak seslerini takip ederek ona doğru ilerlemeye başladı. Ayakları korku ve heyecanla birbirine dolanıyor, düşmemek için yoğun bir çaba harcıyordu. Eğer gülebilecek bir durumda olsaydı, ironiye kahkahalarla gülerdi. Devden, karanlıktan korktuğu kadar korkmamıştı. Üstüne üstlük onun güvenli olduğunu düşünerek sığınmak için ona koşuyordu.

Sonra bir anda durdu ve korkuyla yutkundu. Geldikleri toprak oyuğuna baktı, orası ateşin cılız ışığıyla aydınlanmıştı ama diğer her yer karanlıktı ve lanet olsun ki devin ayak sesleri de artık yoktu. Uğursuz orman sesleri dışında hiçbir ses gelmiyordu genç kızın kulağına. Hızla kendi etrafında dönmeye başladı boş yere. Dev zaten görünmüyordu. Görünmesini de bekleyemezdi zira hiçbir şeyin bu karanlıkta görüneceğini sanmıyordu. Korkusu gittikçe artarak kalbinin ve nabzının ritmini bozuyordu.

“Beni mi arıyorsun?” kulağına çarpan ılık nefes ve yumuşak kadife tonla öyle delice çığlık atıp sıçramazdı aslında. Ama çok korkmuş ve öylesine bulunduğu ortamdan soyutlanıp karanlıkla baş başa kalmıştı ki fısıltı ile konuşsa dahi aynı tepkiyi verecekti. Bir süre kalbinin ve soluğunun düzene girmesini bekledi. Eğer adamı görebiliyor olsaydı ona bir pisliğe bakar gibi bakardı çünkü şu anda tam olarak devin pislik olduğunu düşünüyordu. Konuşmadan önce derin bir nefes çekti ciğerlerine.

“Hayır. Seni aramıyordum. ” dedi kısık ama kayıtsız olduğunu umduğu bir tonla.” Yürüyüşe çıkmıştı. ” dev güldü ve Lilian, bu yumuşak gülüşün ondan geldiğine inanmakta zorlandı.

“Çok komik bir kızsın sen.” Dev, hala gülerken genç kızın bileğini kavradı ve onu da kendisiyle birlikte çekştirmeye başladı.

“ Seni eğlendirdiğime sevindim.”dedi Lilian terslenerek ve onun adımlarına yetişmeye çalışarak. Elini çekmek için de herhangi bir hamlede bulunmadı zaten bunu başaramayacağının farkındaydı.

“Benden korkmuyorsun ama karanlıktan korkuyorsun. Onun bir bedeni bile yok halbuki”

“ Ben karanlıktan da korkmuyorum. ”diye itiraz etti Lilian zayıfça. Boşuna bir çaba olduğunu dev alayla mırıldanmasaydı da biliyordu zaten.

Devin onu nereye götürdüğünü bilmiyordu ve kör adımlarla onu takip etmekten hoşlanmıyordu ama bu durumda yapabileceği başka hiç bir şey yoktu. Kaçmayı deneyecekti. Joseph'e verdiği sözü yerine getirmek ve hayatta kalmak için çabalayacaktı ama şimdi bunu yaparsa devin gözlerini dört açıp sürekli olarak onu izlemesine neden olurdu.

Düşünceleri arasında kaybolmuşken durduklarını çok geç fark ederek devin sert bedenine hızla çarptı.

"Algıların çok zayıf" dedi dev ona eğitim verircesine ve elini serbest bıraktı. Lilian, devin söylediğine sinirlense de belli etmemeye karar verdi. Bu dakikadan sonra onunla iyi geçinmesi gerekiyordu. Devin kendisine güvenmesi hiç de fena olmazdı. " Bu suda temizlenebilirsin"

Lilian, ona başını salladı ve göle doğru ilerledi, arada bulutların önüne set kurmasıyla aydınlığını yitiren

Aydın ışıktan faydalanarak ellerini, yüzünü yıkadı. Birkaç adım ilerisinde dev de ellerini yıkıyordu. Genç kız, bu gecenin soğuk olmadığına şükrederek eline biraz su alıp boynunu da ıslattı ve biraz olsun temizlenmeye çalıştı. Soğuk suyun bedeninin hassas noktalarına temas ettiğinde ürpermesine engel olmadı. Su oldukça soğuktu ama Lilian, bu sulara alışkındı. Hareketiyle birlikte devin dikkatini çekerek kendisine bakmasını sağladığını anlamıştı. Bir süre daha boynunu ve erişebildiği bölgeleri temizledi. Göz ucuyla devin işini bitirip ayağa kalktığını fark etti. O anda aklında bir ışık belirdi. Ve karşıya baktı sakın görünmeye çalışarak. Karanlıktan korkuyordu ama Iron'dan çok daha fazla korkuyordu. Dalgın dalgın ellerini yıkarmış gibi görünürken suyun derinliğini çözmeye çalıştı ama bu tabii ki mümkün değildi. Yine de denemek zorundaydı. Kafasında çabucak bir plan yaptı ve arkasını dönerek bir ağaca yaslanmış kendisini izleyen deve baktı. Gördüğü sadece büyük siyah bir silüetten başka bir şey değildi.

Keşke biraz ışık olsaydı ve yüz ifadesini görebilseydi. "Bana biraz izin verir misin?"

Dev, bir süre cevap vermedi. Lilian, doğruldu, ellerini kurulamak için kendi eteğini kullandı ve dev hala ona cevap vermedi. Genç kız başını kaldırıp baktığında devin hala aynı yerde durduğunu gördü. Sonra nefes alıyor olduğundan da şüphelendi. Heykel gibi kırıtsız öylece duruyordu.

"Öldün mü?" diye sordu genç kız.

"Beslediğin umutları takdir ederim ama bu hayalperestlik olur"

"Tanrı." Dedi genç kız bir iki adım daha ona yaklaşarak. " İsterse eğer sana kanat bile takabilir. " Bu devi güldürdü.

"İşime yarayabilecek tüm yeniliklere açığım. " Bu cevap da Lilian'ın dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi. Belki de bu devi kandırması sandığı kadar zor bir şey değildi.

“Bana biraz müsaade eder misin diye sormuştum.” Ses tonu yumuşak, ikna edici, hatta biraz da cilveli geliyordu.

“Su çok soğuk, derin ve fark edilmiyor ama karşı kıyıya yakın bir yerde girdap var. Hadi hepsini geçtin diyelim sana yetişmem en fazla bir dakika. Bence böyle gereksiz bir denemeye girişip ne kendini ne de beni boş yere yorma.”dev sanki yine ona bir şeyler öğretiyor gibi konuşmuştu. Peki, ama Lilian’ın düşünceleri nereden anlamıştı.

“Özel ihtiyaçlarımı nasıl karşılayacağımı sanıyorsun.”

“Seni bekliyorum. Fazla uzun sürmezse iyi olur”

“Senin yanında mı?” diye sordu genç kız hayretler içerisinde.

“Evet. Arkamı dönerim ama daha fazlasını bekleme.” Dev, durdu ve hiç hareketsiz öylece dikilmeye başladı. Genç kıza arkası dönüktü ama bu bakmayacağı anlamına gelmiyordu. Zaten Lilian’ın da henüz tuvalet ihtiyacı yoktu. Hızlı ve öfkeli adımlarla genç adama doğru ilerledi yanından geçerken nasıl ve hangi cesaretle yaptığını kendisi bile anlamadığı bir hareket yaparak devin omzuna sertçe çarptı kendi omzuyla. Fakat olan yine Lilian’a olmuştu. Elini omzuna götürüp bir feryat kopardı dudaklarından.

“Sen insan mısın?”

Rick, çok eğleniyordu. Bu kadınla –hem de Iron’un kadınıyla- yolculuk yapmanın çok sıkıcı ve gereksiz bir şey olduğunu düşünmüştü. Hala gereksiz olduğunu düşünüyordu gerçi. Onca eğitim yaptırması gereken asker varken burada boş bir işle uğraşıyordu ama Iron, bunu ölüm kalım meselesi haline getirmişti ve Rick, Iron’un sözünden asla çıkmazdı. Ama sıkıcı olduğunu pek söyleyemezdi. Bu kız hayatında gördüğü en komik kızdı. Ne tepkilerini tahmin edebiliyor ne de ne söyleyeceğini. Korkup, korkmadığını bile henüz anlayabilmiş değildi.

Genç kız, hala elini omzuna tutmuş inlerken Rick başını iki yana sallayarak ve gülerek yanından geçti. “Sen insan mısın?” diye sormuştu genç kız ve Tanrı şahidi olsun ki genç kız bunu inanarak sormuştu. Genç adam uzun adımlarıyla oyuğa doğru ilerledi. Bir süre Lilian’ın ayak seslerine odaklandı önce kızın öfkeli homurdanmasından başka bir ses duymamıştı ama daha sonra hızlı ayak seslerini duydu ve kendisi de hızlandı. Ayak sesleri tam arkasında durup daha yavaş ilerlemeye başladığında Rick, gülümsedi. Dik başlıydı ama bazı şeyleri çabuk kavırıyordu.

Ama Rick, ona dikkat etmesi gerektiğini de çok iyi anlamıştı. Bu kız, diğer kızlar gibi bir kız değildi. Kaçmak için her yolu deneyebilirdi. Eğer Rick, ayın ışığından faydalanıp genç kızın hesap yapan yüzünü fark etmemiş olsaydı Rick, onun ne düşündüğünü anlamadan belki de isteğini yerine getirir ve boşu boşuna bu serin gecede ıslanırdı.

Oyuğa girip, sırtını toprağa verdi. Ayaklarını uzatıp, kollarını göğsünde kavuşturdu. Genç kız, hemen arkasından gelmiş ve bir köşeye ilıştirmişti narin bedenini. O da Rick gibi sırtını duvara vermiş ama Rick’den daha uzak duruyordu. Eğer oyukta gidilebilecek daha uzak bir nokta

olsaydı onun orayı seçeceğine emindi ama şanslarına oyuk oldukça küçüktü. Genç adam, bir mağara veya küçük bir kulübe bulmayı umut etmişti ama sadece bu oyuyu bulabilmişti. En azından açıkta kalmaktan iyiydi.

Ateşin zayıfladığını fark ederek daha önce bir araya topladığı kuru odunlara uzanıp birkaç dal fırlattı üzerine. Göz ucuyla, fark ettirmemeye çalışarak genç kıza baktı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayaklarını kalçasının altına almış ve kendisini korumak ister gibi omuzlarını dikleştirip boynunu içe gömmüştü. Rick, onun kendisinden mi yoksa soğuktan mı korunmak istediğini anlamadı. Sonra umursamaktan vazgeçip gözlerini kapattı ve biraz dinlemeyi düşündü.

"Adın ne?" Rick, sıkılgan bir tonla sorulan soruyu duyduğunda uyku ile uyanıklık arasında bir yerlerdeydi. Tek gözünü açtı ama tamamen açamamıştı. Kısılmış gözünün arasından bakışını sanki korunmak amacı ile kendisine sarılmış kıza dikti.

"Çok önemli mi?" sesi bıkkın çıkıyordu genç adamın. Tekrar gözlerini kapadı ve olduğu yerde daha rahat bir pozisyon bulabilmek için kıpırdandı. Niyeti aslında uyumak değildi. Eğer tamamen uyuyacaksa genç kıza yine bağlaması gerekiyordu. Ama onun hassas olduğunu fark ettiği teni için tekrar bağlanması deride açılacak yaralara neden olurdu. Bu da Iron'u kızdırdı. Belki onu eğlence yerine vermeden önce, kıza vakit geçirmek isterdi. Bu, düşünce onu bir şekilde rahatsız etti ve tekrar kıpırdandı. Birkaç dakika sonra kızın sesini tekrar duydu;

"O halde bende sana istediğim gibi seslenebilirim." Rick, gözlerini açmadı bu defa. Genç kızın kısıp sesinde rahatsız edici bir şey vardı. Sanki bir bekleyiş. Beklediği ve umacağı tek şey kendisinin derin bir uykuya dalması ve genç kızın da bundan faydalanması olurdu.

"evet. Evet. " dedi kız tekrar kendi kendine ama sanki Rick'le konuşmuş gibi. "Sana kendi istediğim gibi sesleneceğim." Rick, neredeyse gülümsüyordu. Genç kız sanki beslediği bir hayvandan bahsediyormuş gibi bir tını yakalamıştı.

"Sanırım uyuyorsun. " Rick, bunun son bir deneme olduğunu fark etti. Hiç kıpırdamadan, düzenli nefesler almaya dikkat ederek bekledi. Önce, kıyafetlerden çıkan hışırtıyı duydu. Rick, genç kızın gözlerinin kendi yüzü üzerinde olduğunu tahmin edebiliyordu. Bunun için gözlerini aralamayı birkaç saniye daha ertelemeye karar verdi. Dikkatle düşündüğünde kendi yüzünün karanlıkta kaldığını hatırlıyordu. Kızın muhtemelen şu an dizlerinin üzerinde olması gerekiyordu. Oyuktan çıkmadan doğrulabilmesi imkansızdı.

Sürtünme sesleri başladığında tek gözünü hafifçe araladı ve tahmin ettiği gibi genç kızın dizleri üzerinde ilerlemeye çalıştığını gördü. Kız, ona bakmıyordu. Rick, gülümsedi, önce kızın tam karşısında duran yuvarlak poposuna şöyle bir baktı ve güzel olduğuna karar verdi. Sessizce uzandı ve kızın eteğinin ucundan yakalayarak avucunun içine sıkıştırdı. Kızın arkaya bakacağını fark ettiğinde gözlerini tekrar kapadı, bir eli kıza doğru uzanmıştı ama genç kızın bunu fark etmesi için tamamen arkasını dönmesi gerekiyordu. Eteğin ucunu daha çok sıkı ve birkaç saniye sonra tekrar gözlerini açtı. Genç kız, yakalandığını fark ettiğinde ifadesini görmek istiyordu.

Lilian'ın oyuktan çıkıp daha hızlı hareket edebilmesi için biraz daha yerde sürünmesi gerekiyordu. Kalbi öyle güçlü atıyordu ki devin onu kalbinin gümbürtüsü yüzünden yakalayacağından korkuyordu. 'Az kaldı' dedi içinden, terleyen elleri toprağa her değdiğinde karıncalanıyordu, heyecanla titreyen bedenine ayağa kalktığında söz geçirememekten korkuyordu genç kız. Sonra bir anda durmak zorunda kaldı.

"Lanet olsun." dedi fısıltıdan daha düşük bir sesle. Eteği, bir yere takılmış olmalıydı. Biraz daha zorladı ama bir milim daha gidemiyordu artık. Arkasını dönüp baktı ve garip bir hıçkırma sesi gibi bir ses çıkardı.

Bir an için, konuşma yetisini kaybettiğini ve bir daha konuşamayacağını sanmıştı. Çünkü ödü patlamıştı. Devin, sabit gözleri gözlerinin içine bakıyor, eli eteğini sıkıca kavramış yavaş yavaş Lilian'ı kendisine çekiyordu. Lilian, bir anda geriye, deve doğru ilerlemeye başladı. Kalbi öyle hızlı ve sesli atıyordu ki genç kızın uğuldayan kulaklarında duyduğu tek ses buydu. Neredeyse bayılacakmış gibi hissediyordu. Çok hızlı nefes almaya başlamıştı ve dev onu hala çekiyordu. Sonunda yanına kadar çekti kendisini ve yüzüne bir kaç santim kalana kadar eğdi yüzünü.

"Bir yere mi gidiyordun?" sakın sesinin arkasında bir şeyler var gibi geldi bir anda Lilian'a. Devi öfkeli görünmüyordu ama bu öfkelenmeyeceği anlamına gelmiyordu.

"be..Ben..Sadece. 'devin verdiği her nefes yüzüne çarpıyor ve genç kızın korkudan karışan aklını daha çok karıştırıyordu. Nefesinin yüzüne çarpması değildi sorun. Sorun, o nefesin hiç düşünemeyeceği kadar güzel kokmasıydı. "Sadece ihtiyacımı giderecektim. 'dedi nereden geldiğini bilmediği bir cesaretle. Ama sesinin titremesine engel olamamıştı. Dev, ağır ağır başını salladı.

"hı..hı" dedi alay eder gibi bir tonla. "Ama anlamadıysan bir kere daha söyleyeyim. Gölde yıkanıyor olsan bile bunu benimle birlikte yapacaksın!" dev, sanki ne söylemeye çalıştığını iyice anlaması için bir süre duraksadı ve genç kız ne demek istediğini anladığında gözleri, yuvalarından çıkacakmış gibi açıldı. Bunun üzerine Rick Başını salladı ve konuşmasına devam etti." Eğer bir kez daha seni bir yerlere yalnız gitmeye çalışırken yakalarsam, inan seni sıkıca bağlarım ve altına yaparsın. " sözlerindeki doğruluğu denemeye gerek olmadığını fark etti bir anda genç kız. Ama Tanrı aşkına bu adamın bir genç kızın 'Asla!' yapamayacağı şeyler olduğundan haberi yok muydu? Lilian, onun yanında nasıl özel ihtiyacını giderebilirdi ki?

Dev, hareketlenince birden yere oturdu. "Haydi. "dedi dev oyuktan çıkmak için harekete geçerken. "Nee..Nereye?" diye sordu Lilian, tekrar kekeleyiği için kendisine kızarak.

"Ne için gitmeye çalışıyorsan onu yapmaya."

"Ben... Vazgeçtim. İdare edebilirim. "dev, tek kaşını kaldırarak genç kıza baktı alayla.' 'Gerçekten. " dev, omuz silkti ve biraz önceki yerine yerleşti tekrar kollarını göğsünde kavuşturarak. Lilian'da yerine geçecekti ama dev onun eteklerine tekrar asıldı. "Burada kalıyorsun!" dedi itiraz kabul etmeyen bir tonla. Genç kız, başını salladı ve devin biraz ötesinde onunla aynı şekilde oturarak ateşe bakmaya başladı.

Birkaç dakika sadece sessizlikle geçti. Lilian, adamın artık belki de gerçekten uyduğunu düşünmeye başlamıştı. Yakalanmak çok kötü olmuştu. Artık dev onun her hareketini kontrol altında tutacaktı. Yani Lilian olsa öyle yapardı. Dev, düzenli nefes alışlarına odakladı kendisini. Belki de biraz olsun uyuyabilirdi. Uyuyabilir ve dinlenebilirdi. Yeni yeni fark ediyordu ki tüm kemikleri ağrıyordu. Sanki dayak yemiş gibi hissediyordu kendisini. Zaten yorucu bir günün ardından bu şekilde kaçırılmak sanırım herkesin başına gelebilecek bir talihsizlik değildi. Gerçi genç kız artık her şeye olabilir gözüyle bakabilmeyi öğrenmişti.

Küçük yaşta omuzlarına binen ağır yükler onu, kendi yaşlılarından daha çabuk olgunlaştırmış ve bazı şeylere farklı bir açıdan bakmayı öğretmişti.

“Nasıl seslenecektin?” devin alay kokan tok sesi birden onu yerinden sıçrattı. Hareketine dev güldü ve Lilian ona yumruk atmak istedi. Muhtemelen yumruk atmaya kalksa kendi eli acırdı herhalde.

“Kime nasıl seslenecektim?” dedi sesini düz tutmaya uğraşarak.

“Bana!” dedi dev sanki küçük bir çocukla konuşur gibi bir ton kullanmıştı. Lilian, onun kendisiyle alay ettiği düşüncesine kapıldığı için hala ne söylemeye çalıştığını kavrayamamıştı. Sonra birden devin ne demek istediğini fark etti.

“Dev” dedi birden heyecanla. Sonra gözleri irileşti korkuyla. Belki bu devin hoşuna gitmeyebilirdi. “Yani kocamansın.” dedi kız daha çok dibe battığını hissederek. “Yani bana göre kocamansın.” “Yüzünün giderek daha çok yandığını hissediyordu. “Senin kötü görüldüğünden değil! Ben kısıyım sanırım.” Evet. Bu da genç kızın kendini kurtarma çabalarına son noktayı koymuştu. Yanında put gibi kıpırdamadan duran adam muhtemelen kendisini öldürmemek için sakın olmaya çalışıyordu. Ona dönüp bakmak için ise yeterince cesareti yoktu.

“Rick”

“Anlamadım.” Genç kız başını çevirip kendisine hafif bir gülümsemeyle bakan deve baktı.

“Adım Rick. Bence devden daha hoş geliyor kulağa.” Dev, yüzündeki gülümseme yok olmuştu. Lilian, onun sabit gözlerine ve ifadesiz yüzüne bakarken birden aslında ondan çok daha fazla korkması gerektiğini fark etti. Tanrı aşkına adını bile daha yeni öğreniyordu ama sanki onu yıllardır tanıyormuş gibi hareket ediyordu.

Genç kız, sadece başını salladı ve Rick’in gözlerinden kaçınmak için ateşe bakmaya devam etti. Ama aklında onlarca soru birbirini kovarlarken sessiz kalmak çok zordu.

“Beni gerçekten öldürmeyecekse ne yapmayı planlıyor?” Rick, derin – ve bıkkın- bir iç çekti.

“Bunu gidince Iron’a sorarsın.” ve yine kollarını göğsünde kavuşturup , gözlerini kapadı.

'Harika' diye düşündü genç kız. Sonraki düşüncesi ise onu titreterek 'Iron' oldu. Bu dünya üzerinde nefes alıp verdikçe işkencesinin bitmediğini ve bitmeyeceğini böylelikle anlamış oldu. İsyan olmamıştı hiçbir zaman. Yaşadığı her sıkıntının ve acının kaynağının aslında sadece kendisinin, kendi hatalarının olduğunu düşünüyordu. Bir günah işlemiş ve bunu bilerek işlemişti ve başına ne geldiyse bu günahın bedelini ödediğini düşünmüştü hep. Peki ama bu artık fazla değil miydi? Çevresinde onlarca genç kız vardı hayatları renkli çiçeklerle süslenmişçesine güzel. Onlardan farkı neydi? Artık bu günahın bedelini ailesinden, arkadaşlarından ve yuvasından koparak ödememiş miydi? Ya da bir fare gibi sürekli kaçıma mahkum kalarak ödediğini düşünüyordu. Ama görünüşe göre hala bitmemişti.

Iron, ondan asla vazgeçmeyecekti. Ya da daha doğru söylemek gerekirse onun cezasını vermekten vazgeçmeyecekti. Bunu artık anlamıştı. Onu öldürmeyecekse bile hakkında güzel şeyler düşünmediğine emindi. Lilian'ın aklına bir anda onlarca düşünce uçtu hepsi birbirinden karanlık. Belki de tamamen vazgeçmeli ve devin- ya da Rick'in- kendisini götürmesine izin verip- kaçmaya çalışmadan- .Iron'un karşısına çıkmalı ve her cezasını başını eğerek kabul etmeliydi. Iron, Lilian'ın aklına her düştüğünde genç kız, onun gözlerindeki katıksız öfkeyi hatırlıyor ve o öfkenin kendi üzerinde olmasından delicesine korkuyordu. Iron'u ve Iron'un yapabileceklerini düşünerek- ve kendisine giderek daha fazla işkence ederek dakikaları saate çevirdi. Buz gibi terlediğinin, yüzünün renginin attığının ve titremeye başladığının farkında değildi. Titreyişinde soğuk sonbahar gecesinin de etkisi vardı belki ama hiçbir şey onu Iron'un düşüncesi kadar korkutmuyor, titretmiyordu.

Kalbi bir anda göğsünden fırlayıp gidivercekmiş gibi atmaya başlamış, avuçları terliyordu. Gözleri, karanlık bir noktada sabitlenmiş, nereye baktığını görmüyordu. Yanındaki iri vücutlu adamı bile unutmuştu.

'Kaçmalıyım' diye düşündü çılgınca. Kaçmak ve Joseph'e verdiği sözü yerine getirip hayatta kalmalıydı. Artık bu Joseph'e verdiği sözden daha öte bir şey olmuştu genç kız için. Korkusu verdiği kararı körüklüyor olsa bile genç kız artık daha farklı da düşünmeye başlamıştı. Belki daha olgun. Neden Iron, onunla evlenmek istedi diye Lilian cezalandırılacaktı ki? Iron, onu öldürmeyecekti. Rick, böyle söylemişti ama ölene kadar onu kırbaçlayabilirdi de. Lilian, o vahşi adamın bunu yapacağından emindi. Hem belki de hemen öldürecekti. Belki nefes almasına bile fırsat vermeyecekti. Neden Rick'e güvensindi ki.

'İyi misin?' ses kulaklarına bir bulanıklıkla çarptı. Sanki çok uzaklardan geliyordu. Genç kız, kendi düşüncelerinde öylesine bir kayboluşun içindeydi ki Rick'in sözlerini, duysa da anlamlarını kavramak zordu.

'Hey. Sana söylüyorum' ürkmüş gözlerini Rick'e çevirdiğinde adamın gözlerinin saf bir merakla kendisine baktığını gördü. Garip renkli gözlerinin içine baktı derince. Ve düşündü. Onunla iyi geçinmesi gerekiyordu. Rick'in kendisine güvenmesini sağlaması gerekiyordu. Başka türlü bu işten kaçışı yoktu. Eğer, Rick, onun kaçmayacağına inanırsa daha rahat davranabilir ve Lilian'ın göz hapsini biraz hafifletebilirdi.

'Üşüdün mü?' genç kız tam başını iki yana sallayacaktı ki birden titrediğini fark etti.

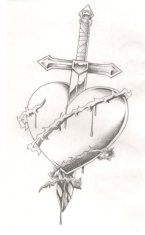
‘‘Biraz’’ dedi mahcup bir ifade takınarak. Genç adam hafifçe başını salladı Sonra bir anda o büyük kısaç gibi kollarıyla genç kızın beline uzandı. İri elleri narin, ince bedeni sıkıca kavradı. Lilian, daha attığı çığlığı kendi kulaklarında duyarken birden kendisini Rick’in diğer tarafına, ateşin tam karşısında bulmuştu.

‘‘Te..teşekkür ederim.’’diyebildi gözleri hala faltaşı gibi açılmış bir halde adama bakarak nefes nefese.

‘‘Seni korumak zorundayım. ’’ adamın renksiz bir tonla söylediği soğuk birkaç kelime genç kıza yine ürpertti. Rick, kollarını tekrar göğsünde kavuşturup gözlerini kapadı.

Ve genç kız fark etmişti ki gerçekten üşümüştü. Yan tarafına baktığında ise bir şeyi daha fark etti. Tamamen Rick tarafından sıkıştırılmıştı. Ama önemsemedi. Uygulamak istediği plan için sadece sakın geçecek birkaç güne ihtiyacı vardı. Rick, tamamen onun kaçmayacağına inanıp, genç kıza güvendiğinde Lilian, en küçük bir fırsatı kaçırmayacaktı.

Nereye gideceğini bilmiyordu. Ama IRon’ın olmadığı herhangi bir yer genç kız için cennetten farksız olacaktı muhtemelen...

BÖLÜM 4

Rick, tek gözünü aralayıp yanında kıvrılıp uyuyan kıza baktı. Ya da uyuyormuş gibi görünen. Rick, bundan asla emin olamayacağını düşündü. Lilian, gibi kurnaz bir kadının yapmayacağı bir şey değildi. Genç kızın kaçmaya çalıştığından emindi, eğer Rick, uyuyor olsaydı gözlerini açtığına Lilian'ı bir daha asla bulamazdı. Bunun için kendi çapında önlemlerini alması gerekiyordu.

Çok sessizce hareket ederek kemerinde bulunan yumuşak ipliklerden bir tane çıkardı. Birini ona zarar vermemeye ve uyandırmamaya özen göstererek genç kızın narin bileğine bağladı. Diğerini de kendi bileğine bağladıktan sonra artık uyuyabileceğini düşündü. Eğer genç kız, kaçmaya çalışırsa Rick'in bağladığı ipi çözmek zorundaydı, bu da neredeyse Lilian için imkansızdı. Hafifçe kıpırdanıp uykuya dalabilmek için rahat bir pozisyon ayarlamaya çalıştı. Aynı anda genç kızın da rahatını düşünüyor, onu daha fazla sıkıştırmamak için elinden geleni yapıyordu.

Rick, genç kız için böylesine nazik ve ince düşünceler içindeyken Lilian, bir anda kıpırdandı ve homurtular eşliğinde başını genç adamın boynuna doğru gömerek ona biraz daha sokuldu. Ve sonunda huzur bulmuşçasına derin bir soluk çekti içine.

Rick'in kaşları alayla havaya kalkmış genç kıızı izliyordu. Varlığını bildiğinden ve kendi cinsini tanımaya başladığından itibaren kadınlarla ilişkisi sınırlı olan ve bir kadınla aynı yatakta uyuyarak tek bir gece geçirmemiş bir adam için bu alışılmadık bir durumdu. Hem de bu kadın Iron'un uğruna bir orduyu peşine sürüklediği bir kadındı. Iron'un kadını. Ama durum ne olursa olsun zorunlu olarak olması gereken geceyi bu kadınla uyuyarak geçirecek olmasıydı. Rick, omuzlarını silkti umarsızca ve gözlerini kapadı. Boynundaki ılık nefesle de uyuyabilirdi herhalde.

Dakikalar ilerledikçe durum Rick'in sandığı kadar kolay değildi artık. Yanında düzenli ritimlerle soluk alıp veren ve her soluğunu genç adamın tenine çarptıran kız onu artık rahatsız etmeye başlamıştı. Lilian, bilinçsizlikle her hareket ettiğinde Rick'e biraz daha sokulmuştu ve artık neredeyse genç adamın üzerinde yatıyor gibi görünüyordu. Kızın nefesi Rick'e çarpmakla kalmıyor, genç kızın bedeninin sıcaklığını da hissediyordu, ipek kadar yumuşak saçları genç kızın her nefes alışında ve bilinçsiz hareketinde Rick'in açık yakasından içeri süzülüp genç

adamın istemeden ürpermesine neden oluyordu. Bu, garip bir şekilde hem onu rahatlatıyor- neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu- hem de huzursuz ediyordu. Kızın farkındaydı. Tamamen!

Zaman ilerledikçe şiddeti yavaş yavaş azalan ateş tamamen sönerek ısını artık yaymıyordu. Ve Rick hala uyuyamamıştı. Sinirli bir soluk çekti içine ve boynuna gömülmüş olan kıza ters ters baktı. Hayır! Durum hiç ona göre değildi. Belki de bu gece hiç uyuyamayacaktı. Genç adam, savaş meydanlarında geçen uzun yıllar sonucu uykusuz kalmaya alıştı alışık olmasına ama onun asıl derdi uykusuzluk değildi. Genç kızın ta kendisiydi. Kucağındaki kız, birden titreyip, büzüşerek bedenini top haline getirince Rick'in dikkatini çekti. Ateş sönmüştü ve genç kızın üzerindeki onu ısıtmaya yetmiyordu anlaşılan. Homurdanarak ve kız uyandırmamaya çalışarak üzerindeki yeleği çıkardı ve genç kızın üzerine serdi.

Yeleğin sıcaklığı genç kızın bedeniyle birleşince Lilian'ın bedeninin gevşediğini Rick, kendi bedeninde hissetti ve bir kez daha sinirle homurdandı. Fakat sonra onu biraz olsun rahatlatıldığını düşünerek ve genç kızın bilinçsizlikle hareket ederek uyku halinde mırıldanmasıyla yüzüne engel olamadığı bir gülümseme yayıldı.

**

Rick, yüzüne vuran gün ışığıyla rahatsız olarak gözlerini bir anda açtı. İlk birkaç saniyelik uyku sersemliğini üzerinden atar atmaz başını çevirip genç kız kontrol etmek için baktı ve şaşkınlıkla neredeyse küçük dilini yutuyordu.

Kendi kollarının fütursuzca genç kıza dolandığını görmek başlı başına bir dertken Rick'in bir anda farkına varmak zorunda kaldığı bir sürü şey olmuştu. Genç kız da tamamen ona sarılmış, başını göğsüne yaslamış ve en kötüsü de bir bacağını Rick'in üzerine atmıştı. Rick, kızın bacağının tam olarak nerede durduğunu fark ettiğinde ise önce gürültülü bir şekilde yutkundü. Sonra sanki genç kız bulaşıcı bir hastalık taşıyormuşçasına kız kolları arasından savurarak attı.

Genç kız, korkuyla ne olduğunu anlamadan çığlık atıp kendini bilinçsizce korumaya çalışırken Rick, bileğindeki ipi çözdü seri bir hareketle, ayağa fırladı hızla ve kaşlarını çatarak öfkeyle ellerini başına siper etmiş genç kıza baktı. Birkaç saniye sonra genç kız da ürkek bir hareketle ellerini başından çekip, başını çevirip baktı ve sadece kendisini her an öldürmeye hazırmış gibi görünen Rick'i gördü.

"Sorun ne?" diye sordu titrek bir sesle masumca.

"Sen!" dedi Rick içinden. Sonra hızla başını iki yana salladı. "Sabah temizliğini yapmak için göle gidiyoruz. Bitirir bitirmez hemen yola çıkıyoruz. "Ve Rick, arkasında hala rüyada olduğunu düşünerek şaşkın bakışlarla kendisine bakan Lilian'ı bırakıp gitti. Ama sadece birkaç adım.

Genç kızın hareket etmediğini fark ettiğinde başını çevirip arkaya baktı."Kıpırda biraz!" dedi kendisini bile şaşırtan bir hiddetle. Ve sonra hızla ilerledi. Daha sabahın ilk ışıkları ormana

yeni vurmuydu ama tüm orman canlıları güne çoktan başlamıştı. Bu, ayaklarını yere basarken yeri sallamak istiyormuşçasına sert olan Rick'in umurunda değildi.

Genç adam, arkadan gelen hışırtıyı duyduğunda dönüp arkasına baktı çabucak. Ve o kısa anda bile genç kızın görüntüsü onun beynine işlemeyi başarmış, onun hiddetini azaltmıştı. Kız, eteklerini avuçlarının içinde sımsıkı kavrayıp dizlerine kadar toplayarak hızla koşuyor ve Rick'e yetişmeye çalışıyordu. Felaketine koşan bir melek gibi. Rick ve Rick'in tanıdığı herkes onun için bir felaketti ve ne yazık ki bu kız o felaketin ortasına götürecek olan kendisiydi. Rick, derin bir iç çekti. O, bu tür meselelerle ilgilenmezdi aslında ama IRon, onu bu işin içine sokmuştu işte sonunda. Rick de bundan korkuyordu ve korktuğu başına gelmişti. Çok fazla vicdan sahibi bir insan olduğu söylemezdi fakat kendi bedeninin uyarılmasının sebebi genç kız olsa da bunu tamamen onun sorumluluğu gibi düşünüp ona öfkelenmesi sadece Rick'in acizliği olurdu.

Genç kız, gelip yanında durdu, elleri eteğini serbest bıraktı ve hızlı soluklar alarak genç adamın çok yakınından olmasa da yanında ilerlemeye başladı. Rick, bu hareketi ve kız çok uysal buldu. Ve görüntüde bir şeyin ters geldiğini düşünerek kaşlarını yine çatı. Ve aslında bu düşüncelerinin arasında ufak bir ayrıntı gibi ama aslında kocaman bir gerçeği fark ediyordu Rick beyninin bir köşesinde çınlama gibi. Kız, onun tüm dengesini bozuyordu. Bu, tehlikeliydi! Rick'in öfkesi şiddetli bir gök gürültüsü gibi patlamaya hazır içinde pusuda yatarı her zaman. Her durumda sakin kalmayı başarmış ve çok fazla damarına basılmadıkça öfkesini açığa kolay kolay vurmamıştı. Anlık sinirlenmeler ve tepkiler ona göre değildi. Önce düşünür, sonra hareket ederdi. Ve her zaman dolanmadan direkt gitmeyi tercih ederdi.

Bu, ona savaş meydanlarında bir artı getirirdi. Fakat Rick, bu kızla karşılaştığında beri çok fazla gülmüş, çabuk sinirlenmiş ve dengesi birkaç kez bozulmuştu. Bu ona sadece dikkat dağınıklığı getirirdi. Dikkat dağınıklığı ise insanın başına gelebilecek en büyük belaydı. İnsana sadece yenilgi getirirdi. Kaşları biraz daha çatıldı farkında olmadan düşüncelerle boğuşurken.

'Kıza' diye düşündü içinden. Kıza dikkat etmeliydi. Tepkilerine, hareketlerine veya konuşmalarına değil. Sadece ona, bir bütün olarak dikkat etmeliydi. Onu korumalı ve kaçmasına engel olmalıydı. o kadar!

Göldeki sabah temizliklerini birkaç dakika içinde bitirdikten hemen sonra toparlanmak için toprak oyuğa doğru ilerlediler. Rick, biraz önce aldığı kararları unutmuş gibi kendisini kızın tepkilerine dikkat etmekten alamıyordu. Ve kızın uysal duruşunun ve yüzündeki o gülümser ifadenin bozulduğunu fark etti. Kayıtsızca omuz silkti fakat ata eyerini yerleştirip genç kızı eğere yerleştirmek için ona döndüğünde yüzündeki ifade artık onu rahatsız etmeye başlamıştı.

'Ne?' diye sordu doğrudan. Sesi istemeden sert çıkmıştı. Genç kızın yüzündeki işkence çekiyormuşçasına acınası ifade sinirlerini bozmuştu. Kız, ayaklarını oldukları yerde zor tutuyormuş gibi görünüyordu. Ayakları sağa sola kıpırdanıp duruyordu.

Genç kız, bakışlarını kaldırıp kirpiklerinin altından baktı Rick'e ve sonra yine o acınası ifade bürüdü genç kızın yüz hatlarını. Hatta birazcık da utangaçlık vardı gözlerinde. Kız başını iki

yana salladı bir şey yok der gibi.

"Bir sorun var!" dedi Rick daha da sert olarak ve yine istemeden. Kendi sözlerini başını sallayarak onayladı "Evet. Evet. Bir sorun var" Eliyle genç kızın yüzünü işaret etti. "Sanki etini sıkıştırıyorlarmış gibi görünüyorsun. "dişlerinin arasından konuşuyordu çünkü artık kızın sessizliği onun öfkesini ateşlendiriyordu. Kızın aldığı soluğun bile rahatsızlığını belli ettiğini görüyordu. Rick, tam olarak düşünmeden hareket ederek bir adım ileri attı kaşlarını çatarak ve bir eli mengene gibi yapıştı kızın koluna sıkıca. "Ne var?" diye sordu tıslayarak. Genç kız başını yana çevirip yüzünü gizlediğinde "Tanrım!!" dedi öfkeli bir sesle ve kendine verdiği sözü- kızın tepkilerine takılmayacağı sözünü- çoktan unutarak. "Sabrımı zorluyorsun."

Kızın kolunu daha çok sıkı. Bu hareketinden sonra kız bir şeyler fısıldadı ama Rick tabii ki kızın ağzının içinde mırıldandığı şeyleri duyamamıştı. "Eğer söyleyeceğin şeyi yüksek sesle söylersen sen de ben de rahatlayabilir ve yolumuza devam edebiliriz." kız bir anda başını çevirip düşman bakışlarını ona dikince Rick afalladı.

"İhtiyacımı gidermem gerekiyor!" genç kızın dişleri arasından söylediği bu sözler önce Rick'e anlam ifade etmedi. Kıza boş bakışlarla baktı şaşkınca. Sonra bir anda beyni tekrar çalışmaya karar vermiş gibi hızla elini çekti genç kızın kolundan.

"Bunun için mi kıvranıp duruyordun?" dedi kayıtsız bir tonla.

"Sen!!" kız bir anda aklına bir şey gelmiş gibi dudaklarını büzüp susunca Rick başını iki yana salladı.

Daha sonra kızı tekrar gölün bulunduğu alana yönlendirdi. Kızın kaçamayacağı kadar yakın ama Rick'ten rahatsız olmayacağı kadar uzak bir yerde kızı sadece bir dakikalığına yalnız bıraktı. .Kız, durumu itirazsız kabul ettiğinde Rick, dudaklarını bastırmak zorunda kalmıştı gülmek için.

Saatlerce yol aldılar. Hiç durmadan atın üzerinde hızlarını hiç düşürmeden ve aralarında tek kelime konuşmadan ilerlediler. Birbirlerini unutmamışlardı elbette. İkisi de birbirinin tamamen farkındaydı. Rick, Tam önünde oturan ve kolunu sıkıca beline doladığı ince belli kızın kesinlikle farkındaydı. Kafasında düşünmek ve çözümlemek istediği onlarca sorun varken aklını toparlayıp bir düşünceye odaklanmak çok zordu. Bunun neden olduğunu bilmiyordu. Belki de ilk defa bir kadınla böylesine yakın durmasıydı sorun. Kızın bedeni kendisini uyarmıştı bir kere ve Rick, bu anıyı kafasından atmaya çalıştıkça Lilian'ın uçuşan bal renkli saçları yüzünü sıyrıp geçiyor, ya da kız derin bir nefes aldığı anda genç kızın bedeni Rick'in göğsüne çarpıyordu. Ya da eğere daha iyi oturabilmek için iki yana ayırdığı bacakları kendi bacaklarına sürtünüyordu çoğu zaman. Ve garip olanı kız sanki bunların hiçbirinin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Yolculukları on günden daha fazla süreceğine göre Rick'in bu yakınlığı kafasından atması, görmezden gelmesi ya da lanet olsun bir şekilde bir şeyler yapabilmesi gerekiyordu.

O İron'un kadınıydı. Pekala İron, artık onu kendisine kadın yapmayacaktı ama ne olursa olsun Rick'in kız çin ya da bedeni için yanlış şeyler düşünmemesi gerekiyordu. Belki de sorun Rick'in uzun zamandır bir kadınla birlikte olmamasından kaynaklanıyordu. Genç adamı rahatsız eden sadece kızın bedeni ve kendi uyarılması değildi elbette. Bedenine sahip çıkamayışı da büyük bir sorundu tabii, bu ilk defa başına geliyordu ama onu rahatsız eden kızın böyle uysal hareket etmesiydi.

Kaderini mi kabullenmişti? Belki de artık sonunu biliyor ve buna razı geliyordu. Ama eğer Rick, insanları biraz tanıyorsa Lilian gibi inatçı ve yaşama arzusuyla dolu bir kadın için durum çok sakın görünüyordu. Onun Rick'e sorular sorması, aklını karıştırmaya çalışması ya da gittiğinde başına neler geleceği hakkında adamdan bilgi almaya çalışması gerekiyordu. Ama genç kız sadece susuyordu. Arada bir-sadece iki kere- Dönüp Rick'e gülümsemeseydi eğer - evet gerçekten gülümsemişti, bu da ayrı bir gariplikti. Neden insan celladına gülümserdi ki?- Rick, kızın tamamen bulunduğu ortamdan soyutlandığını düşünecekti.

Bunlara omuz silkip kayıtsızca ilerleyebilirdi tabii ama Rick için karanlıkta kalmış her nokta aydınlığa kavuşmalıydı. Rick ancak böyle rahatlayabilirdi ve genç adam kızın o küçük beyninden neler geçirdiğini çok merak ediyordu. İçinden bir ses bu düşüncelerin iyi olmadığını söylüyordu.

İyi değildi! Lilian'ın düşüncelerinin hiç biri o an için iyi değildi. Rick, öylece arkasında otururken ve neredeyse adamlarla bir bütünmüş gibi hareket ederken nasıl iyi düşünceler içinde olabilirdi ki? Lilian, eğer uysal ve durumu kabullenmiş gibi davranmak zorunda olmasaydı Rick'e dönüp gülümsemek yerine ona dirsek atabilir, ayağını tekmeleyebilir ve içinden geçen tüm kötü kelimeleri yüzüne karşı söyleyebilirdi. Ama eğer böyle yaparsa adam onu sürekli olarak izler ve Lilian'da asla kaçmak için bir fırsat bulamazdı.

'Tanrım' diye düşündü inleyerek. Bir erkeğin sadece birkaç metre ötesinde ihtiyacını gidermek zorunda kalmıştı. Banyo yapması da gerekiyordu, neredeyse bütün bedeni kaşınıyordu ama Rick, onu böyle izlerken nasıl yapabilirdi ki? Öfkeyle başını iki yana salladı.

'Bir sorun mu var?' Rick'in kulağının dibinden gelen kadife sesi onu bir anda sıçrattı. Önce dişlerini sıktı sinirle ve dudaklarını büzdü. Yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi ve sonra zorlukla arkasını döndü....

Ve yine adamın o gözlerine kilitlenip kaldı. Ne başını yana eğdiğinin ne de biraz daha arkaya döndüğünün farkındaydı. Rick'in gözlerine güneş ışığı vurmuş, canlı bir renk cümbüşü sergilemişti ortalığa. Ve Uzun kirpiklerle sarmalanmıştı bu ahenkli görüntü.

'Haksızlık.' Dedi Lilian fısıldadığından habersiz. Ve Genç adamın kaşları havaya kalktı soru sorar gibi. Bir erkeğin gözlerinin böyle güzel olması haksızlıktı. Hele de böyle incelikten yoksun bir askerin kirpikleri böyle sık ve uzun olmamalıydı. Büyülenmiş gibi öylesine bakıyordu genç kız karşısındakinin yüzünün şeklinin değiştiğinden habersiz.

'Haksızlık olan ne?' diye fısıldadı adam Lilian'ın yüzüne doğru eğilerek. Sesinde belli belirsiz

bir eğlenme tınısı vardı.

Genç kız, birden afalladı ve biraz önce düşündüklerini yüksek sesle dile getirdiğini fark etti. Önce neşesizce güldü, sonra yutkundu.

“Hiç.” dedi başını iki yana sallayarak ve kayıtsız bir görüntü vermek için omuz silkti. “Öylesine bir düşünce işte.” Sesi yalan söylüyorum der gibi çıkmıştı ama kız bunu umursamadı. Zaten karşısında ona dikkatle bakan adam da yalan söylediğini fark etmiş gibi dudaklarını kıvrırmıştı. Lilian, hemen önüne dönerek yola dikti gözlerini ve eğere daha sıkı sarıldı.

Lanet olsun! Neden adamın gözlerine her baktığına öyle aptal gibi hareket etmeye başlıyordu. Bir anda aklındaki tüm düşünceleri unutmuş ve resmen adamın gözlerini izlemişti. Genç kız yanaklarının düşünceleriyle yandığını hissetti. Öyle usulsüzce bir erkeği izlememişti hiç . Yine başını iki yana sallayacaktı ki son anda kendisine hakim oldu. Eğer böyle devam ederse daha çok yalan söylemek zorunda kalacak ve yüzü hep kızaracaktı.

Uzun saatler boyu ilerlediler ve Lilian , artık midesinin konuşmaya başlayacağından endişeleniyordu. Bu, adam hiç yemek yemez miydi? Sadece akşamları mı yemek yemeği alışkanlık edinmişti. Pekala, kendisi öyle alışmış olabilirdi ama sonuçta Lilian’ı da düşünmesi gerekmiyor muydu?Lilian, akşam güneşinin yavaş yavaş battığını fark etti ve şanslarına bugünün güzel olmasına şükretti. Sonbahar her zaman sert geçerdi ama şu birkaç gündür havalar oldukça güzel gidiyordu. En azından yağmur yağmıyordu.

Midesi kasıldığında aklına tekrar açlığı geldi ve genç kız homurdanmamak için kendisini zor tuttu. İyi bir tutsak olacaktı ve bunun için şikayet etmemesi gerekiyordu ama Tanrı aşkına açlıktan bayılmak üzereydi. Düşünceleri arasında gözlerinin kapandığının ve bedenini tamamiyle arkaya, Rick’in sert göğsüne yasladığının farkında değildi. Başı için daha yumuşak bir yer arıyormuşçasına adamın boynunda sağa sola kıpırdandı ve sonunda boyun çukurunda sabitledi başını.

Rick, dişlerini sıkarak sinirli bir soluk çekti içine. Bütün kadınlar böyle miydi? Lanet olsun ilk defa bir kadınla yolculuk yapıyordu ve bunun son olacağından emindi. Gittiğinde Iron’a bir daha böyle bir işle uğraşacaksa köyüne gideceğini ve bir daha dönmeyeceğini söyleyecekti. Neden dinlenecekleri yere kadar beklemiyordu ki? Zaten biraz sonra –Rick düzgün bir yer bulduktan hemen sonra- geceyi geçirmek için duracaklar ve Rick, kızı bağladıktan hemen sonra yemek için avlanmaya gidecekti. Genç kızın acıktığını tahmin ediyordu çünkü kendisi de çok fazla acıkmıştı. Sabah hiçbir şey yememişler ve sonra da Rick, sadece kızı denemek için durmamış, tam yol ilerlemişti. Ve tam tahmin ettiği gibi kız, tek bir kez bile şikayet etmemişti. Bir ara başını sallamıştı ve Rick nedenini sormuştu ama anlayamadığı garip bir şeyler olmuştu tam o anda da. Kız, neden ona öyle bakmıştı. Gözlerinin en derinini görüyormuş gibi dikkatle inceleyerek ve Rick’i yine şaşırtmayı başarmıştı.

Keskin gözleri biraz ötede küçük bir mağara fark etti ve atının böğrüne bir tekme attı biraz daha hızlı gitmesi için. Mağaraya yaklaştığında durdu, genç kızı uyandırdı ve öylece durmasını söyledi. Atın dizginleri elinde onları da kendisiyle birlikte hareket ettirerek mağarayı kontrol etti. Su birikintisi veya geceyi burada geçirmelerini engelleyecek herhangi bir durum yoktu.

“Geceyi burada geçireceğiz. ” dedi kızın uykusu mahmuru gözlerine bakarak ve onun için içinde hafif bir sızı hissederek. Kız, başını salladı güçsüzce. Rick, ona uzanıp sıkıca belinden kavradı ve attan inmesine yardım etti. Eğerde bulunan sergilerden birini alıp yere serdi, kızı oturmasını işaret ettikten hemen sonra kemerindeki iplerden çıkardı ve kızın anlamını çözemediği bakışlarının arasında onu sıkıca bağladı.

“Ben yemek için bir şeyler bulmaya gideceğim.”dedi elleri ve ayakları bağlı olan kıza.

“Tamam. ”dedi kız yumuşak bir tonla uysal bir kedi gibi.

“Fazla uzun sürmeyecek. Sadece biraz su ve yiyecek bir şeyler bulup hemen döneceğim.” Kız hafifçe gülümsedi.

“Keyfine bak. ”

Rick, başını salladı ve arkasını dönüp mağaradan çıkmak için hareket etti. Ama içinde bir şey vardı. Ayakları nedense onu geri götürmek ister gibiydi. Genç adam, bunun nedenini kavrayamasa da kızı bırakmak istememişti bir anda.

Ama su ve yiyecek bir şeyler bulmak zorundaydı. Ormanın derinliklerine doğru hareket etti atını şahlayarak. Eğerden ok ve yayını çıkarıp tüm duyularını harekete geçirdi bir an önce avlanabilmek için.

Lilian, elleri ayakları bağlı, sırtını serin taşa vermiş öylece oturuyordu. Gözleri mağaranın içinde hareket etti vakit geçirebilmek için öylesine. Mağara çok küçüktü ama geceyi geçirmeleri için yeterince iyi görünüyordu. Zaten ancak iki kişi kalabilirlerdi bu mağarada. Lilian, başını kararan geceye çevirdi. Henüz alacakaranlıktı ama havanın çabucak kararacağını biliyordu. Elleri ve ayaklarının bağlı olması çok kötüydü ama eğer Rick, onu bağlamasaydı Lilian kaçardı.

Hava kararmadan Rick’in dönmesi için dua etti. Karanlıktan hiç hoşlanmıyordu. En azından Rick’in ona fena bir şey yapmayacağını fark etmişti. O, sadece Iron’un emirlerini yerine getiren bir askeri o kadar ve Iron’a gidene kadar kendisini koruyacaktı bu belliydi. En azından kaçana kadar güvende sayılırdı. Karnı guruldadığında yüzünü buruşturdu. Açlıktan ölüyordu ama neyse ki midesi Rick’in yanında ses çıkarmamıştı. Bir de bunun utancını kaldıramazdı.

Sırtını dayadığı serin taş onu rahatsız etti ve Lilian kıpırdanarak daha uygun bir pozisyon aradı kendisine. Sonra tam bulmuştu ki duyduğu bir çıtırtıyla sırtını dikleştirdi. Durdu ve daha dikkatle dinlemeye başladı. Kalbi biraz daha ritmini artırdı. Birkaç saniye daha dinledi ve ses çıkmadığında yanlış duyduğunu düşündü. Tam arkasına yaslanıyordu ki çıtırtı artı ve bir dal parçasının kırılma sesi genç kızın kalbini dörtnala attırmaya başladı.

“Rick?” diye sordu kısık bir sesle. Ama cevap gelmedi. Çıtırtılar arttı ve kızın gözleri irice açılarak fıldır fıldır dönmeye başladı alacakaranlık ormanda. Kalbi kaburgalarını delecekmiş

gibi hızlı atıyor, aldığı soluklar ona yetmiyordu. Eğer gelen Rick olsaydı bu kadar sesi aynı anda çıkarmayı başaramazdı. Ve böyle acayip sesler çıkarmayı. Sonra, onu gördü. Önce büyük patilerini ve sonra hedefine kilitlenmiş gibi bakan gözlerini. Genç kızın soluğu kesildi. Bir anda o siyah gözlerin içine bakarken nefes almayı unuttu. her şeyi unuttu. Karşısındaki vahşi kurt hırladığında ve ona doğru hırıltıyla bir adım attığında Lilian, sonunun geldiğini düşündü. Korkudan bayılacakmış gibi hissediyor, başını boş bir çabayla kendisine doğru yavaşça hareket eden kurda doğru iki yana sallıyordu. 'Her şey bitti' diye düşündü içinden. Soluk bile alamıyorken ve eli ayağı böyle bağılyken yapabileceği hiç bir şey yoktu.

Fakat sonra kurt birden keskin dişlerini ortaya koyarak hırlayınca Lilian, çözülmüş gibi korkudan acı bir çığlık attı boğazını yakarak.

Rick, sesi duydu. Ve sesin Lilian'a ait olduğunu bir şekilde biliyordu. Kalbinde anlamlandıramadığı delice bir korkuyla hareket etti ve atını mağaraya doğru hızla sürmeye başladı. Kızın neden çığlık attığını bilmiyor ama Lilian'ın böyle acı bir çığlığı yok yere atmayacağını tahmin ediyordu. Yutkunarak yetişemeyeceğinden korktu. Elinde yay ve oku, atın dizginlerini sıkıca kavramış dört nala ilerliyordu. Hava neredeyse kararmak üzereydi. Kızın sesini tekrar duymak istedi, başına bir şey geldiğine sevindiği için değil, yaşıyor olduğuna emin olmak için duymak istedi. Sesi tekrar gelmediğinde yüreği ağzında atarak daha hızlı gitmek için çabaladı. Ya kıza bir şey olduysa. Lanet olsun onu nasıl öyle elleri kolları bağlı bir şekilde bırakıp gidebilmişti ki?

Sorun Iron'ın kızacak olması veya aldığı görevi yerine getirememesi değildi. Sorun, kıza bir şey olacak olmasıydı. Rick, bundan korkuyordu. Fark etti ki kızın zarar görmesini hiçbir şekilde istemiyordu. En ufak zararı bile.

Ve mağaraya ulaştığında kalbi hala ağzında atarken kızın neden çığlık attığını anlamıştı. Büyük bir kurt kızın tam üzerine atılırken yayına oku yerleştirip hedefi çabucak saptadı ve okunu serbest bıraktı. Kurt Lilian'ın üzerine acıyla çığlık atarak düştü.

Rick , neredeyse ayaklarını hissetmeyerek atından atlayıp kıza doğru koştu. Kurdu kızın üzerinden çekip alarak mağaradan dışarı fırlattı ve Lilian'ı gözlerini kapalı sinmiş, korkudan zangır zangır titrer bir halde buldu.

Ne yaptığının farkında olmayarak kıza uzanıp onu kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. Kız, ona sarılanın Rick, olduğunu anladığında Bedeni daha çok titredi.

'Rick, Rick, Rick' diye fısıldıyordu sürekli. Rick, onun korkudan bilinçsizleştiğini fark etti. Kızdan önce kendisini sakinleştirmesi gerekiyordu ki kıza yardımı dokunabilsin. Birkaç kere derin nefes aldı ve kızın kalp atışlarının düzene girmese de biraz yavaşlamasını bekledi. Belki bu arada kendi kalp atışları da yavaşlardı. Rick, kız kucağında zemine oturdu ve derin soluklar almaya başladı. Aynı anda genç kızın yumuşak saçlarını da okşuyordu eliyle usul usul onu sakinleştirmek ister gibi.

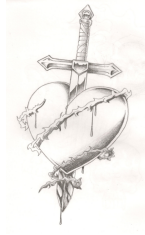
Rick, hatırlamıyordu. Hayatının hiçbir döneminde, çocukluğunda bile böylesine bir korku

yaşadığını hatırlamıyordu. Ölümle görmüştü, çocukların ve kadınların da ölümüne tanık olmuştu ama hiçbir şey onun bedenini böyle titretmeye yetmemişti. Şimdi ise, bu narin kıza bir şey olacağından öylesine korkmuştu ki tüm duyguları birbirine geçmişti sanki.

Kızın titremelerinin azaldığını fark ettiğinde onun ellerini çözmek için onu biraz öne doğru yatırdı. Kız, hala titriyordu ve Rick, hangi akılla kızı öyle yalnız bıraktığını hala anlayamamıştı. Ya yetişemeseydi? Kızın ellerini nazikçe çözdü ve çözdüğü anda kızın kolları sıkıca Rick'in boynuna dolandı hıçkırıklar arasında.

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim." dedi kız kısık bir sesle ama tüm minnetini sözcüklerine ekleyerek. Rick, bir an yutkundandı ve birkaç saniye öylece kalakaldı. Böyle bir şeyi ilk defa yaşıyordu ve zaten kızın çığlığı attığından beri bedeni ve kalbi garip hislerle mücadele etmeye çalışıyordu. Kızın, bu hareketi biraz fazlaydı. Ama Kız ona öyle bir sarılmıştı ki genç adam onu asla itemezdi. Bir kolunu kaldırıp korumacı bir şekilde kıza sarıldı ve diğer eliyle kız sakinleşene kadar onun saçlarını, sırtını okşamaya başladı.

"Geçti." diye fısıldıyordu bir yandan kulağına. "Ben buradayım." diyordu. Ve içinde bir yerlerde kız için daha da büyük bir sızı hissetti. İroniye gülmek isterdi. Ama komik değildi. Ona en büyük zararı verecek olan kişiye kendi elleriyle götürüyordu kızı Rick ve şu anda kızın Rick'ten başka güvenebileceği kimsesi yoktu. Kız, celladına sarılmıştı büyük bir minnetle...

BÖLÜM 5

Genç kız biraz sakinleştikten hemen sonra Rick'in avladığı kuşları yaktıkları ateşte pişirdiler. Lilian, etini öyle bir kemiriyordu ki Rick, kendi etinin bir kısmını ona vermek zorunda hissetmişti kendisini. Bu, yapmayacağı bir şeydi, savaş alanında böyle şeyler olmazdı. Ama ne o savaş alanında idi, ne de Lilian, daha önce yanında yemek yediği insanlardan bir tanesiydi. Bunların yanında Rick, onu denemek için bilerek yemek yedirmemişti genç kıza. Ve üstelik kız çok korkmuştu. Belki de böyle oburca yemesinin nedeni korkusuydu.

Rick'in uzattığı ete bakan Lilian'ın yanakları kızardı bir anda. "Teşekkür ederim. Ben doydum." Dedi mahcup bir sesle.

"Bence bir daha düşün. Rick'in sesinde bir alay tınısı vardı. Yüzündeki her an gülmeye hazır ifade de bunu doğrular gibiydi. Genç kız, başını iki yana salladı hafifçe gülümseyerek. Rick, ona kaşlarını kaldırarak son bir kez sordu.

"Hayır. "dedi kız biraz kızgınca."Gerçekten doydum." Sonra tek kaşını yukarı kaldırdığının farkında olmadan hesap sorarcasına baktı Rick'e. "Ama çok acıktığımı saklayacak değilim. Bu benim değil, senin suçun. Sen beni savaşçı dostlarınla karıştırıyorsun sanırım. "

Karşısındaki adamın gülümsemesi genişledi Lilian'ın dikkatini çekerek. Rick'in beyaz dişleri ortaya çıkınca Lilian, genç adamın tamamen, bir bütün olarak çok güzel olduğunu düşündü. "Sanırım öyle. "dedi Rick yumuşak bir sesle. Ve onaylarcasına başını salladı. "Zaman problemim var." Genç kız hala onun güzel yüzünü izliyordu ve adamın söylediklerini tam olarak kavradığı söylenemezdi. Ne demişti? 'Zaman problemi' bu nereden çıkmıştı şimdi?

"Hımm"dedi genç kız hafifçe gülümseyerek ve adamın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yokken. Rick'in tekrar güldüğünü fark etti ve adamın onu dikkatle inceleyen gözlerinin içine baktı doğrudan. 'Sanırım' diye düşündü Rick de anlamadığını fark etmişti. Umursamamaya çalışarak elinde tabak olarak kullandığı ağaç kovuğunu bir kenara bıraktı. Rick de aynı anda hareket ederek yana doğru uzanıp eğerin üzerindeki heybeden bir matara çıkarıp genç kıza uzattı.

"Su çok uzaktaydı. Yeteri kadar olduğunu düşünüyorum ama yine de idareli kullanalım."

Kız başını sallayarak onayladı ve adamın elinden matarayı alıp, sergilerden uzak bir yere geçerek ellerini yıkadı. Doğrulup hızla arkasını döndüğünde Rick'in sert bedenine çarptı ve hem afallayıp hem de sarsıldı. Kurdun saldırısından sonra daha hassas olan sinirleri yüzünden en ufak bir çıtırtıda çığlık atmak için hazır bekliyordu zaten.

"Korkutmak istemedim." dedi genç adam sakın bir tonla genç kıızı bir daha ürkütmekten korkar gibi. Kızın elindeki mataraya uzanıp aldı aynı anda.

"Tabii. Elbette." Genç kız, öyle korkmuştu ki bir daha toparlanabilmesi uzun bir müddet sürecek gibi görünüyordu.

İlerleyip tekrar aynı yerini aldı ve üşüyen ellerini ateşe doğru uzattı. Mağaranın dışında sert bir hava hakimdi. Rüzgar ağaç dallarını coşkun bir hızla savuruyordu. Lilian, geceyi bir mağarada geçirmiş oldukları için şanslı olduklarını düşündü. Eğer daha önceki gibi bir oyukta olsalardı sert sonbahar rüzgarından oldukça etkilenirlerdi.

Rick, gelip karşısında oturduğunda "Teşekkür ederim." dedi minnet dolu bir sesle. Adam neden bahsettiğini hemen anlamıştı, başını iki yana salladı.

"Aslında bende." dedi ve bir süre duraksadı. Lilian, başını yana eğip ne söyleyeceğini beklerken genç adam kaşlarını çatı düşünüyormuş gibi. "Üzgün olduğumu söylemeliyim." dedi kız devam etmeyeceğini düşünürken. "Seni bağladım ve öylece bırakıp gittim. Tahmin etmem gerekiyordu"

"Sorun değil. " dedi kız uzlaşmacı olmaya çalışarak.

"Tabii. " dedi adam alayla. " Neredeyse aç bir kurdun akşam yemeği oluyordun. Ne kadar sorun olabilir ki?" Rick, omuz silkti.

Sözleri, sesi öyle kayıtsızdı ki Lilian eğer gözlerindeki o hiddeti görmeseydi adamın sözlerini doğru olarak algılar ve ondan nefret ederdi. Genç adam elini uzatıp kızın üzerindeki kıyafetleri işaret etti.

"Giymen için başka bir şeyler bulmalıyız."

"Bu, kolay gibi görünmüyor" Rick, kızın sözlerini üzerine başını salladı. Gözleri hala kızın üzerindeki kanlı kıyafetlerdeydi.

Lilian'ın üzerindeki elbisenin artık giyilecek durumu kalmamıştı. En azından yıkanana kadar. Kurt genç kıızı üzerine düştüğünde yarasından çıkan kan hızla kızın üzerine yayılmıştı. Rick'in güzel yüzüne baktığında adamın hala kanlı elbiseyi izlediğini fark etti kaşlarını çatarak Ve sonra bir anda üzerindeki yeleği ve gömleği çıkardı genç adam.

Lilian, bunu yapmamış olmasını dilerdi. Rick, kıyafetleri ona uzatırken Lilian, adamın bedeninden bakışlarını almakta zorlanıyordu. Aslında gözlerini kaçırmaması gerektiğini, başka bir yere bakması gerektiğini çok iyi biliyordu ama Ateşin ışığı o teni öyle güzel aydınlatmıştı ki genç adamın kaslarla bezenmiş sert göğsü bronz gibi parlıyordu. 'Çok güzel' diye düşündü genç kız. Eli havaya kalktı bir an için ve sonra yarı yolda yüzü utançtan yanarak adamın elindeki kıyafete uzandı.

"Gerek yok."

"Giy dedim." diye emretti Rick ve kız yutkunarak, adamın gözlerine bakmaktan kaçınarak kıyafetleri aldı.

Lanet olsun! Neredeyse adamın göğsüne dokunacaktı. Ne açıklama yapacaktı? Bu yaptığının nedeni neydi? Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun. Ya dokunsaydı? Göz ucuyla Rick'in ayaklandığını fark etti.

"Ben dışarıdayım." dedi kızın giyinmesine müsaade etmek için.

"Sen?" diye sordu genç kız ve başını kaldırıp adama baktı tekrar lanet okuma isteğiyle dolarak. Rick, ayaklanmıştı. Gömleğin ve yeleğin gizlediği tüm sırlar ortaya çıkmış Rick karşısında bir ilah gibi duruyordu. Lilian, başına gelen bütün her şeyi hak ettiğini düşündü. Bir erkeği böyle uygunsuzca izleyip, ondan etkilenip ona dokunmak isteyen bir kız kesinlikle cezalandırılmalıydı. Lilian, bir günahkardı. Kim bir erkeğe çılgınca dokunmak isterdi ki? Ama Rick'in Bedenini baştan aşağıya süzerken ve adamın bedeninden yayılan o amansız gücü hissederken herkes böyle düşünürdü. Sarsılmaz gibi görünen vücudu kaslarla örtülmüş çelik gibi bir göğüs, düz bir mide, geniş ve kuvvetli omuzlar, ince bir bel ve sıkı, dar kalçalar, uzun, güçlü bacaklar. Ve çeliğin üzerine gerilmiş gibi görünen ipek gibi bir ten.

"Ben idare edebilirim." Dedi adam şaşkın bir tonla ama genç kız adamın sesindeki bu tınıyı fark etmemişti bile. Kendini zorlukla toparlayarak başını salladı ve adam mağaradan çıktı. Lilian, kendi utancının içinde boğularak yanaklarını havayla doldurup sertçe dışarı verdi ve hızla soyunmaya başladı.

Daha önce, hiç kimse için böyle şeyler hissetmemişti. Sadece ahlaksız Paulo için bir şeyler hissettiğini sanmıştı ama genç kız, o anlarda ne hissettiğini tam olarak bilmiyordu bile. Aşk olmadığını anlamıştı biraz geç olarak. Ama böyle bir istek de değildi. Rick'ten hoşlanmıyordu. Ondan nasıl hoşlanabilirdi ki? Rick, onu eceline götürecek olan adamdı. Ama elinde olmadan verdiği tepkinin nedenini de anlayamıyordu. Gömleği ve yeleği bir çırpıda üzerine geçirdi ve kollarını göğsünde kavuşturup sergiye bıraktı bedenini.

"Ben, hazırım." dedi dışarıya doğru seslenerek. Rick, bir anda içeri girince şaşırdı. Adamın mağaranın hemen dışında beklediğini anladığında kaşlarını hafifçe çattı.

"Gitmeyeceğinden nasıl emin olabilirim?" diye sordu Rick ona kızın onaylamaz bakışlarını gördüğünde. Genç kız, gözlerini sadece Rick'in boynundan yukarıya, yüzüne odaklayarak

bakıyordu. Rick'in bakışları ise genç kızın bedenini dikkatle inceliyordu dudağının bir kenarında yarım bir gülümseme ile.

"Bu karanlıkta, hem de dışarıda kurtlar varken kaçacağımı mı düşünüyorsun. "kız başını iki yana salladı inanamazlıkla.

"Haklı olabilirsin."adam da sergiye gelip oturdu aralarından bir adım mesafe bırakarak. "Ama ben her zaman sağlam adımlar atmaktan yanayım. "

Genç kız, başını salladı öylesine ve gözlerini önüne dikti. Göz ucuyla Rick'in heybeye uzandığını gördü. Adam heybeyi ona doğru uzattı. "Başının altına koyabilirsin."

"Teşekkür ederim. "

"Rica ederim." Dedi Rick hafifçe gülerek.

"Neden gülüyorsun. "kız gözlerini kaldırıp adamın gözlerinin içine baktı.

"Çok kibarsın."

"Kaba olmam mı gerekiyordu?"

Rick, ellerini başının altına koyarak geriye, sergiye doğru yaslandı. Lilian, 'keşke yapmasaydı' diye düşündü. Adam her hareket ettiğinde kasları da onunla birlikte hareket ediyor ve ateşin ışığında ahenkli bir görüntü sunuyordu kıza.

"Hayır tabii ki. "dedi adam gözlerini kapatırken. "Ama senin durumunda..."cümleyi yarım bıraktı.

"Tabii. Benim durumumda. "diye mırıldandı genç kız karanlık bir sesle. Heybeyi başının altına aldı ve Rick'in tam yanına uzandı. Rick, başını yana çevirip ona baktı. Kız, bunu görmekten çok hissetti.

"Benim umurumda değil. " Rick'in duygusuz ses tonu genç kızın dikkatini çekti. Başını çevirip o da Rick'e baktı. Çok yakındı.

"Umurunda olmayan ne?" diye sordu yakınlıktan etkilenmemeye çalışarak.

"Senin yaşadıkların. Ben sadece emirleri yerine getiriyorum. " Sabit gözlerle kızın gözlerinin içine bakıyordu sanki başka yere bakmamaya yemin etmiş gibi.

"Haklısın. "Lilian derin bir iç çekti ve nefesini dışarı verdi. Nefesinin rüzgarı Rick'in dağınık saçlarını hafifçe hareketlendirdi. "Ama beni bulamayabilirdin." Lilian, sesinin kırıncı çıkmasını istemiyordu ama yine de buna engel olamamıştı. Rick'in birden afallamış gibi görünen yüzüne bakmaktan vazgeçerek o da ellerini başının altında birleştirip mağaranın çirkin tavanına baktı.

"Onun emrinden asla çıkmadım. Ayrıca yanımda Bir gezgin vardı. Seni tanıyan ve ispiyonlayan bir gezgin. "

"Özür dilerim."dedi kız bir anda. "Sana hesap sormamam gerekirdi. Sanki biz şeymişiz gibi."

"Neymişiz gibi? "

"Arkadaş gibi. "

"Değiliz! Bunu unutmasan senin için iyi olur. "Kız, adamın sesindeki hiddetin nedenini anlayamadı. Sanki sözleri kızıdan çok kendisineymiş gibi çıkmıştı dudaklarından. Lilian, daha fazla konuşmak istemedi. En azından yolculukları boyunca ne Iron'u ne de onun Lilian ,için düşündüğü geleceği düşünmek istiyordu. Gözlerini kapayıp biraz uyuyarak dinlenebileceğini düşündü.

Rick de aynı şeyi düşünmüştü. Uyuyarak konuşup duran çenesine mühür vurabilirdi belki. Neden sürekli kızla bir şeyler konuşma isteği içindeydi ki? Neden ona sorular sormak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Kıza, biraz önce kendisine neden öyle şaşkınlıkla baktığını sormak istiyordu aslında. Kıyafetlerini çıkardıktan sonra gözleri öyle bir incelemişti ki Rick bedeninde bir sorun olduğunu düşünmüş ve kıyafetlerini çıkardığı için pişman olmuştu.

Ve niye sürekli olarak kızıdan özür dilemesi gerektiğini düşünüp duruyordu. Kız için hükmü veren IRon'du ve o, Rick'in efendisiydi. Rick, ona asla karşı gelemezdi. Bu güneşin doğudan doğması gibi bir şeydi. Bunu istese de yapamazdı. Sadece Iron'la konuşabilir ve ikna edebilirdi belki. Yapabileceği tek şey o olurdu. Fakat Rick, o kadarına bile karışmamayı düşünüyordu.Ama kızın onu suçlayan sözleri ve tonu yüreğine işlemişti farkında olmadan. Ona, yardım etmesi mi gerekiyordu. Bu büyük bir çelişkiydi ve Rick asla bunu yapamayacağını biliyordu.

Iron, kızı öldürmeyecekti, işkence de etmeyecekti. Eğlence yerlerinden birine verecekti. Böyle söylemişti Rick'e ve Iron, zaten Rick'e neden yalan söylesindi ki? Bu, o kadar kötü bir şey değildi. Belki de Rick, onunla konuşursa kalede verebileceği başka bir ceza bulabilirdi.

Aslında tüm suç kızı böylesine yalnız bırakan aşığı yüzündendi. Neden bunca yükü tek başına kızın üzerine bırakıp gitmişti ki? Rick, farkında olmadan kaşlarını çattı. Belki de adam artık yaşamıyordu. Rick, Kermit'te karşılaştığı adamları düşündü. Lilian'a yardım eden bir tek Joseph vardı. Belki de Lilian'ın aşığı oydu? Peki bundan Rick'e neydi. Niye böylesine merak ediyor ve kıza bunu sorma isteğiyle doluyordu. Konuşurken sanki dilini engelleyemiyormuş gibi kıvrılıp bükülüyor ve kelimeleri o emir vermeden çıkıyordu dudaklarından.

"Öldü mü?" ve işte yine olmuştu. Merakı daha ağır basarak ve yine istemeden sormuştu. Kızın, aşığı kesinlikle ölmüştü ve bu da onu kurtarmaya çalışan ve bunun uğrunda ölen Joseph'ti. Başka kim öyle delice hareket ederdi ki?

"Kim öldü mü?" kızın şaşkın ve biraz da uykulu sesini duyunca daha çok kızdı kendisine ama yine de soruyu sormaktan geri kalmadı.

"Senin bu durumda olmana sebep olana adam." Kızın omuz silktiğini gördü göz ucuyla.

"Bilmiyorum. "Rick, başını çevirip kızın kayıtsızca söylediği sözcüklere olan şaşkınlığını engelleyemedi. O zaman kızın aşığı Joseph değildi.

"Seni bu haldeyken yalnız mı bırakıyor?" diye sordu Rick, inanamazlıkla. Tamam aşk ve sevgi konusunda bir şeyler biliyor değildi ama eğer iki kişi birbirine aşık ve bir taraf acı çekmek zorundaysa bu aşk yüzünden neden bunu tek bir kişi üstleniyordu.

" Bu halimi bilmiyor"

"Yapma Lili." Dedi Rick kendisine hakim olamayarak ve sonra fark etti ki kızla sanki çok yakınmışçasına ismini samimi bir şekilde kullanmıştı. Ve kızın başını hızla çevirip ona baktığını fark etti. Ama umursamıyormuş gibi bir halde omuz silkti.

"Delf topraklarından Kermit topraklarının üzerinde bulunan insanlar ve belki de daha fazlası seni ve Iron'un durumunu biliyor. "omuz silkti Rick. "Nasıl olur da senin aşığın bilemez?"

"Belki de biliyordur. "dedi Lilian dişlerinin arasından. Rick, onun öfkelenildiğini fark etmişti fakat soru sorma isteği daha çok katlanmıştı. "Fakat sanırım umurunda değilim. "kızın hiddetinin daha çok arttığını fark etti. "Eğer umurunda olsaydım on beş yaşında benimle ilişkiye girdikten hemen sonra topraklarımızı bana, benim için geri döneceğini söyleyerek terk etmez ve sonra da evlendiği haberini göndermezdi. "kız arkasını döndü hışımla.

Rick, öfkeyle dişlerini sıkığının farkında değildi. İçinden kızı böyle bırakan adama küfürler yağırdırıyordu. Tanımadığı bir adam için öylesine derin ve yakıcı bir öfke beslemişti ki o anda, eğer o adamın kim olduğunu bilip onunla karşılaşmak durumunda kalsaydı, kemiklerini elleriyle hiç acımadan kırardı. Ve Adamın çekeceği acıdan bir hayli haz alırdı. Başını çevirip kendi bedenine sarılmış kıza baktı. Ama uyuduğunu sanmıyordu. Şimdi söyleyeceklerinden dolayı kız onun çok kötü kalpli olduğunu düşünebilirdi ama zaten Rick, iyi kalpli biri de değildi.

"Ellerini bağlamıyorum ama inan kaçarsan seni yakalarım!"

Kızın öfkeli homurdanmasını duyduğunda dudakları istemsizce yukarı doğru kıvrıldı.

"Lanet olsun!"

Lilian, gözlerini açmakta zorlanıyordu ama çıplak bacağını sıkıca kavrayıp sonra da sertçe fırlatan eli hissettiğinde zorlanarak açtığı gözleri neredeyse dışarı fırlayacak gibi açılmıştı.

Hızla doğruldu ve neler olduğunu anlamaya çalıştı. İlk gördüğü elleri yumruk olmuş mağaranın dışındaki fırtınaya öfkeyle bakan Rick olmuştu. Yüz ifadesi öyle sertti ki genç kız onun neye bu kadar öfkелendiğini merak etti.

“Sabahları hep böyle harareti mi uyanırsın?” diye sordu kısık bir sesle. Rick, başını çevirip onu dövmek istiyormuş gibi baktı genç kıza ve Lilian, ağzını açtığı için pişman oldu.

“Gözlerin bozuk sanırım.” kız boş bakışlarla baktı Rick’e. Neden ona böyle bağırarak zorundaydı ki?

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Fırtınadan!” dedi Rick elini havaya kaldırarak ve dışarıdaki kargaşayı işaret etti sinirle.

Lilian, başını çevirip fırtınaya baktı fakat Rick kadar umursayamadı. Sonuçta Lilian ne kadar zaman kazanırsa o kadar iyiydi. Rick’in de bunu biliyor olması gerekirdi ama genç adam muhtemelen öfkeden aklını kaybetmişti. Kayıtsızca omuz silkti ve kollarını açarak gerindi genç kız. Soğuk hava genç kızın bedenini şöyle bir yokladığında titreyerek yeleğine sarıldı. Tam Rick’e battaniye olup olmadığını soracaktı ki Rick’in dudaklarını garip bir şekle sokup kendisine baktığını fark etti. Adam sanki olabilirmiş gibi daha öfkeli görünüyordu.

“Yüzlerce asker eğitim için beni bekliyor ve ben sadece bir kız için kapana kısılmış durumdayım!” bir anda fırtınaya daldı genç adam ve şiddetli yağın yağmur arasında gözden kayboldu. Genç kız, onun neden dolayı çıkmış olabileceğini düşünürken Rick, büyük atıyla birlikte içeriye daldı. Atının yelelerinden, bedeninden, Rick’in saçlarından sular damlıyordu mağaranın zeminine, ikisi birden aynı anda silkinince sular etrafa sıçradı. Kız, büyük atı birden karşısında gördüğünde ürktü ve ayağa kalkarak güvenli bir köşeye yerleşti. Rick, küçücük mağarada atı bağlayabileceği bir kaya parçası bulup sıkıca bağladı ve sonra ellerini saçlarına götürerek saçındaki suyu akıtmaya çalıştı.

Her hareketine öfke hakimdi genç adamın. Çenesi gerilmiş, sert hatlı yüzünde her bir hat daha da keskinleşmiş gibiydi. Bir anda kaşları alayla havaya kalkarak genç kıza döndü.

“Bu durumun senin hoşuna gittiğinin farkındayım ama şunu da bilmeni isterim ki eğer fırtına dinmezse sen ve ben aç kalacağız! Tabii arpa yemeği seviyorsan senin için sorun yok.”

“Arpa?” diye sordu genç kız sanki sadece önemli olan bu soruymuş gibi sakince.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” dişlerinin arasından konuşan adam genç kızın tam önüne gelene kadar ilerleyip durdu. Kızın çenesini iki parmağı arasına alıp yukarı kaldırarak kendisine bakmaya zorladı. “Bunu bir kez daha yapmaya kalkma, inan senin için iyi olmaz.” Lilian, yutkundu başını sallayarak ama adam hala elini çekmemişti. Rick’in gözleri kızın gözlerinden ayrılıp yüzünde dolaşmaya başladı. Sonra gerilmiş dudaklarında duraksadı. Kızın gözlerine çabuk bir bakış attı ve yine dudaklarına döndü biraz daha başını eğerek. “İnan!” dedi fısıltıyla. “İyi olmaz!”

Lilian, genç adamın alev gibi yanan gözlerinin içine bakarak başını salladı birkaç kez hızla genç adamın parmaklarının elverdiğince ve sonunda Rick, çenesini serbest bırakmıştı. "Güzel. "dedi ve arkasını dönüp mağaranın tavanından damlayan suyun altından sergiyi almak için eğildi.

Ricki sergiyi mağaranın en kuru alanına götürdü. Üzerine oturup, bir direğsinin üzerine abanarak uzandı. Gözleri önce mağara girişine takılı kaldı birkaç saniye. Sonra Lilian'a döndü.

"Otur. "

Lilian, itirazsız oturdu. Rick'in öfkeli olduğunu fark etmemek zaten imkansızdı ama en büyük öfkeyi de Lilian'a besliyormuş gibi görünüyordu. Neden her şeyin sorumlusu Lilian olmak zorundaydı ki? Sanki fırtınayı o başlatmıştı. Gerçi elinde böyle bir imkan olsa aç kalmak umurunda olmadan fırtınanın hiç bitmemesini sağlardı.

Dakikalarca sadece şiddetle yağan yağmurun sesi ve arkalarında bulunan atın kimi zaman çıkardığı öfkeli homurtu seslerini dinleyerek konuşmadan oturdular. Sonra bir anda Lilian'ın aklına bir şey geldi ve ağzından çıkan soruya engel olamadı.

"Neden sabah bacağı mı ellediğini öğrenebilir miyim?" Daha sorusu dudaklarından dökülür dökülmez sorduğuna pişman olmuştu. Kahretsin! Rick, ona döndü ve tek kaşını havaya kaldırdı.

"Eğer sen neden çıplak bacağı nı benim göğsü me koyduğunu söylersen belki bende bir açıklama yapabilirim. Hem benimkisi mantıklı bir açıklama olur. " küçümsercesine bir gülüş fırladı dudaklarından. Ve Lilian, üzerinde bulunan ve Rick'e ait olan gömleği biraz daha aşağıya çekti. Altında iç etekliği vardı ama oldukça inceydi. Ve Lanet olsun ki ona söyleyecek tek bir şey bulamıyordu.

"Evet. "dedi Rick, kızın üzerine bilerek giderek. "Bir açıklama yapacak mısın?" Lilian, dudaklarını yaladı ve genç adamın gözü o dudaklara takıldı.

"Ben.."dedi yüzü utançtan yanarak. " Farkında değildim. " yapabileceği tek ve mantıklı açıklama buydu. Zaten başka ne anlamı olabilirdi ki? "Yoksa neden bacağı mı senin göğsü me atayım ki?"

"Çıplak bacağı nı" diye hatırlattı Rick.

Lilian, yerde delik açıp içine girmek ister gibi sabit gözlerle mağaranın zeminine bakıyordu. Öyle çok utanmıştı ki o anda buhar olup kaybolmak istiyordu.

"Farkında olmadığımı söyledim." Dedi genç kız fısıltı kadar kısık bir sesle. Kollarını kendine çektiği dizlerine dolamıştı ve yanında rahatça uzanan adama bakmaya utanıyordu. Onun, gözlerinin ise kendi üzerinde olduğunu hissediyordu. Sanki gözleri bedeninde delik açıyormuş gibi geliyordu Lilian'a.

“Eğer herhangi bir asker olsaydım numaraların işine yarayabilirdi ama ben ne saf bir askerim. Ne de kadın budalasıyım. Diyelim ki senin ateşli bedeninden çok etkilendim ve seni çılgın gibi arzuluyorum. Ama sana yine de dokunmam, sen ne olursa olsun Iron’un kadınısın. Sana asla elimi sürmem!”

Lilian, öyle hızlı başını çevirdi ki Rick’e doğru genç adam, bir an kızın boynunun kopacağından korktu. Kızın gözlerindeki yakıcı hiddeti gördüğünde ise aklının bir köşesinde soru işaretleri oluşmaya başladı. Ama ikinci kez yaşadığı aynı şeyin tesadüf olmadığını düşünüyordu. Güne kızın narin bedenini kendi bedeninde hissederek kalkmıştı ikinci kez. Bunun başka bir açıklaması olamazdı. Bir önceki gün bunun yanlışlıkla olduğunu düşünmüştü ama kız bedenini kullanarak Rick’i kandırmaya çalışıyordu. Muhtemelen kaçmaktan daha mantıklıydı bu oyunu. Ve Lanet olsun öyle derin uyumuştı ki kız kaçacak olsa onu fark etmeyebilirdi de. Kız, ağzını açtı, derin, oldukça derin bir nefes çekti içine ve sonra yanaklarını şişirerek dışarı verdi. Rick, kendi dudaklarından çıkan gülüşü kulaklarında duyduğunda sesin kendisinden geldiğine inanamadı. Kıza hakaret etse bu kadar etkili olmazdı herhalde. Fakat kız, Rick’e oyun oynamaya çalışarak ve Rick’in onu arzulamasını sağlayarak daha fazlasını bile hak etmişti. Rick, onun tek kelime edemediğini fark etti ve tahminlerinin doğru olduğuna daha emin oldu.

Sonra genç kız, Rick’in hiç beklemediği bir hareket yaparak adamın üzerine atıldı öfkeyle. Rick, daha ellerini başının altından çekmeden Lilian, onun üzerine çıkmış yumruk atmaya başlamıştı genç adama rast gele. Yumruklar Rick’in canını pek acıtmıyordu. Sadece çenesine gelen bir tane afallatmıştı biraz. Ama Rick’i şoka sokan kızın verdiği bu anormal tepkiydi. Sonunda ellerini başının altından çekip kızı kollarıyla sardı ve kendi bedeninin altına alarak onun attığı tekmeleri engellemeye çalıştı.

“Seni..” dedi kız ve Rick göğsünden kopup gelen gürültülü kahkahayı tutamadı. Öyle çok gülüyordu ki kendi bedeniyle birlikte kızı da sarsıyordu.

Rick, kızın öfkelenmesini, ona bir şeyler söylemesini ve belki de hakaret etmesini , Rick’i yalanlamasını bekliyordu ama böyle bir tepkiyi asla beklemiyordu. Bu kız kendisini ne sanıyordu? Dişi bir kaplan mı? Ondan ancak yavru bir kedi olabilirdi.

“Aptal. Kendini ne sanıyorsun?” diye bağırdı Lilian Rick’in hala gülen yüzüne doğru. “Neden sana numara yapacaktım?” kız yine Rick’in altında çırpınmaya başladı. Rick’in gülüşü azalmıştı ama hala dudakları kahkaha atmaya hazır bir halde bekliyor gibi görünüyordu.

“Senin boynunu tek elimle kırarım Lilian. ” dedi kızın yüzüne doğru fısıltıyla. Fısıltısı bile hala kahkaha kokuyordu “Artık bana vurmaktan vazgeç. ”

“Özür dile!”

“Anlamadım”

“Benden özür dileyeceksin. ” dedi Lilian elleri Rick’in avucunda hapsolmuş, bedeni genç

adamın bedeni altından kaçmak için kıvranırken.

Sesi öyle öfkeli geliyordu ki Rick, kızın doğruyu söylüyor olabileceğini düşündü. Zaten eğer öyle bir niyeti olsaydı bu derece aşırı bir tepki göstermezdi herhalde.

"Pekala." dedi Rick yumuşak bir tonla ama geri adım atmamaya da kararlıydı. "Özür dilemek yerine bekleyip görelim. Eğer sen Delf'e gidene kadar uslu bir kız olursan senden özür dilerim. "kız onun teklifini beğenmemiş gibi dudaklarını büzdü ve hiddetle baktı adama kirpiklerinin altından ama artık çırpınmıyordu da.

"Seni ayartmak gibi bir niyetim yok!" dedi tıslayarak. Rick, kabul edercesine başını eğdi ama kızın üzerinden kalkmak için bir hamlede bulunmadı.

Kızın, göz alıcı güzelliğine bakarken aslında herhangi bir karşı cinsi ayartmak için fazla bir çabaya ihtiyaç duymayacağını düşündü. Onun gözleri kadar yumuşak ve anlamlı bakan gözler bir erkeğin kalbini fethedebilirdi. Onun dudakları gibi dolgun ve her an öpülmeye hazır görünen kırmızı renkli dudakları olan bir kız bir erkeğin arzusunu körüklemeye yeterdi -ki Rick öpüşmeyi pek sevmezdi. Ya da Rick'in istemeden fark ettiği ince uzun bacakları, ipek kadar yumuşak görünen parlak saçları, hareketlerinde ortaya koyduğu o zariflik... Rick, başını iki yana salladı afallamış gibi.

"üzerimden kalk!" dedi kız fısıltıyla. Ve Rick, sanki yanmış gibi hızla bedenini kızın üzerinden çekti.

"Ben ateşi yakayım. " dedi sesini düz tutmaya çalışarak sırf bir şeyler söylemiş olmak için. Ve bir önceki gecedен mağaraya getirdiği kuru odunlarla ateş yakmak için mücadeleyle girişti.

Hiç böyle olmamıştı. Tepkilerine hakim olmakta zorlanmak şöyle dursun bu konuda üstün bir yeteneği olduğunu düşünürdü. Derinlerde bir yerlerde yatan sinsi bir öfke vardı ama bunu önemsemiyor, her durumda sakin kalmayı başarılabiliyordu. İçinden cayır cayır yansa yüzündeki gülümseme kaybolmuyordu kimi zaman. Neden şimdi bu kızın karşısında böyle anormal tepkiler veriyordu? Onu arzulamıştı! Kahretsin. İsteyecek başka kadın yokmuş gibi Iron'un kadını arzulamıştı. Biliyordu, bunun kızla alakası yoktu. Sadece uykusunda hissettiği o sıcak teni istemişti bir an için ve uyandıktan hemen sonra ipeksi tenin sahibinin Lilian olduğunu fark edince bir önceki gün olduğu gibi arzusunu öfkeye yüklemiş ve açlığını bastırmıştı.

O anda farkında değildi. Kız da kendisi de uyuyordu ve bilinçsizliğin getirdiği hislere teslim olmuştu. Peki ya az önce? Kızın yüzüne o kadar yakından bakarken, ılık nefesi yüzüne çarparken aklından geçen onca düşünceye ne demeliydi? Rick, öpüşmeyi sevmezken neden o dudaklara dokunmak istemişti? Sadece öpmek değil, parmak uçlarıyla o akıl karıştırıcı çizgiyi takip edip, kendi derisinde hissetmek. Peki kurt kıza saldırdığında hissettikleri? İlk defa savunmasız, sadece kendisinin korumasına mahkum bir kadın olduğu içindi belki de . Ama Ricki derinlerde bir yerlerde başka herhangi bir kadın için böyle korkup kormayacağından emin olamayacağını biliyordu. Ve yine kendisini durduramadan farklı düşünceler içine

daldığını anladığında dişlerini sıkı.

Aynı anda arkadan gelen garip seslere kulak kabarttı. Başını çevirip baktığında genç kızın mağaradaki su birikintisinde kıyafetini yıkamaya çalıştığını gördü.

“Tanrı aşkına ne yapıyorsun?” diye sordu Rick ve üzerindeki tozu temizlemek için ellerini birbirine vurarak ayağa kalktı. Kız önüne düşen saçlarını üfleyerek yüzünden çekmeye çalıştı. Rick de ona doğru birkaç adım atmıştı.

“Eğer bunları temizleyebilirim sana kıyafetlerini geri verebilirim.” Rick, istemsizce uzandı ve kızın sürekli yüzüne düşen saç tutup kulağının arkasına sıkıştırdı Lilian’ın ölü balık gibi şaşkın görünen bakışları arasında.

“Senden giysileri isteyen mi oldu? Benim için sorun değil.” Dedi yumuşak bir tonla. Kız, yaptığı işe kısa bir an ara verdi ve gözlerini kaldırarak Rick’e baktı, onu şöyle bir süzdükten sonra hiddetle;

“Ama benim için sorun” dedi ve tekrar giysisindeki kanı temizlemek için güç bir mücadeleye girişti.

“O kanı bu şekilde temizlemen çok güç.”

“Sadece temizlensin yeter.”

Rick, genç kızdaki kararlılığı anladığında omuz silkip tekrar ateşin başına döndü. Dışarıdaki fırtına gün içerisinde bitecek gibi görünmüyordu. Aslında yola çıkmadan böyle bir fırtına çıkması onların yararına olmuştu. Eğer bu ağaçları yerinden söken fırtına da dışarıda olsalardı sonları felaket olurdu. Rick, yüzünü buruşturdu. Şimdi bir çok ağaç köklerinden kopmuştu muhtemelen ve bir de onları atlamak için fazladan dakikalar gerekecekti.

Bir de yiyecek bir şeyler bulmak zorundaydı. Kendisi birkaç gün yemeden de idare edebilirdi ama kızın buna pek dayanabileceğini sanmıyordu. Şansı varsa fırtına biraz dindiğinde –ki böyle fırtınalarda her zaman sakin geçen birkaç dakika olurdu- biraz yemiş bulabilirdi. Bir gün önce avlanmaya giderken dağ armudu ve kara yemiş görmüştü. Mağaranın biraz ilerisinde, fazla uzakta değildi. Ateşi güçlendirmek için birkaç kuru dal daha attı. Bir de ateşi söndürmemek için odun bulup kurutmak zorundaydı. Görünen o ki geceyi yine burada geçireceklerdi. Bu on günlük yolculuklarını bir gün daha uzatacaktı. Tanrım! Bir kadınla yolculuk yapmanın hiç bu kadar zor olacağını düşünmemişti.

En son bir kadınla ne zaman bu kadar uzun konuşmuştu? Ahh. Evet. Iron’ın son gözdesi Elenor ile konuşmuştu. Rick’e nasıl olduğunu ve askerlerin eğitiminin nasıl gittiğini sormuştu. Rick de ona genç adama uzun gelen bir açıklama yapmıştı.

“İyiyim. Teşekkür ederim. Eğitimlerimiz çok verimli geçiyor.” Evet. En son ve en uzun konuştuğu kadın Elenor’dur. Iron’ın kadınlarla konuşacak o kadar çok şeyi oluyordu ki bazen

Rick, onu izlerken yoruluyordu. Sürekli bir gevezelik hali insanı savaştırmaktan daha çok yorardı muhtemelen. Konuşacak onca şeyi nereden buldukları da ayrı bir soruydu. Rick, yanına gelen Lilian'ı fark ettiğinde düşünceleri bir anda dağıldı ve ona odaklandı. Kız, ateşin diğer tarafındaki taşlığın üzerine elbisesini asmaya çalışıyordu. Her koyduğunda elbise kayıyor ve Lilian, öfkeyle homurdanıyordu. Sonunda Rick, kızın eline uzanıp sıkıca kavradı.

"Ben hallederim." Dedi düz bir tonla.

"Gerek yok!" dedi Lilian öfkeyle ve elini çekmeye çalıştı. Rick, onun elini canını yakacak kadar sıkı ve kızın kendisine bakmasını sağladı. Çünkü Lilian, ona bakmıyordu.

"Ben." dedi ağır ağır "hallederim dedim." Lilian'ın meydan okuyan bakışları genç adamın gözlerinde kaldı bir süre, Rick sonunda kızın elini tekrar sıkmak zorunda kaldı ve sonunda Lilian mücadeleyi kaybetti. Rick, onun arkasını dönüp gitmeden önce dişlerini sıkıdığını fark etti. Ve onun zararsız öfkesine yine gülümsemekten kendini alamadı.

Giysiyi şöyle bir yokladı ve kan lekesinin hala durduğunu gördü fakat bu şartlar altında bile iyi temizlenmiş gibi görünüyordu. Elbisenin bir kenarı da yırtıktı zaten. Eğer yol üzerinde bir hana rastlarlarsa Rick, kıza bir elbise almayı düşündü.

Elbiseyi astı ve dönüp sergiye, kızın tam yanına oturdu. Kız, kollarını göğsünde kavuşturmuş mağaranın dışını, şiddetli fırtınayı izliyordu. Rick de onu. Nedense başka bir yere bakmak istemiyordu. Sadece mağaranın içinde bakacak daha iyi bir şey yoktu.

"Eğer kafa derimi delip beynimin içini görmeyi düşünüyorsan inan bunu öyle bakıp durarak yapamazsın." Rick, kızın kızgın bir tonla söylediği sözlerle güldü.

"Bakacak daha iyi bir şey yok ki" genç adam omuz silkti. Ona iltifat olsun diye söylememiştii sözleri, sadece öyle düşünmüştü ama şöyle bir bakınca iltifat gibi görünüyordu.

"Bana kur mu yapıyorsun?" diye sordu genç kız alaylı bir tonla. Rick, kız görmese de başını iki yana salladı.

"Hayatımda hiçbir kadına kur yapmadım." dedi dürüst olmaya çalışarak. Kız, başını çevirip kuşkulu gözlerle baktı genç adama.

"Buna inanacağımı gerçekten düşünüyor musun?"

"Evet." dedi Rick başını sallayarak onayladı ayrıca. "Hiç kimseye kur yapmadım."

"Evli misin?"

"Hayır"

"Erkeklerden mi hoşlanıyorsun?"

‘‘Aman Tanrım! Senin dilin neler söylüyor öyle. Tabii ki hayır. ’’ genç kız Rick’in şok olmuş tepkisine istemsizce gülünce bu Rick’i de gülümsetti. ‘‘Fazla zamanım olmuyor. ’’diye bir açıklama da bulundu. ‘‘Ayrıca kadınlarla uğraşmayı pek sevmiyorum. ’’

‘‘Kadınlara kur yapmayı angarya bir iş gibi gören bir tek sen olmalısın. ’’ kız başını iki yana salladı inanamazmış gibi. ‘‘Zaten evli olman çok zormuş. ’’

‘‘Bu, sadece ben istemediğim için. Evlilik için ne vaktim’’ burada biraz duraksadı. ‘‘Ne de sabrım var. Hele de seninle yaptığım bu deneyimli yolculukta anlıyorum ki doğru yolda ilerliyordum.’’

Lilian, genç adama cevap vermedi. Rick,i uzun bir süre kızın konuşmasını bekledi ve sonunda sohbetlerinin son bulunduğunu anladı. Bu onun kaşlarını çatmasına neden oldu. Aslında kız konuşsun istiyordu. Onunla konuşmak eğlenceli oluyordu. Kız, diğer kızlar gibi onu etkilemek için kirpiklerini yelpaze salları gibi sürekli kırıştırmıyor , aptalca gülmüyor ya da gözlerini baygın balık gibi süzerek bakmıyordu.

‘‘Seni ayartmak için uğraşmıyordum. ’’ Rick başını çevirip renksiz bir sesle konuşan kıza baktı. Parmakları kollarını öyle bir sıkırmıştı ki genç adam kollarının moraracağını düşündü. ‘‘ Kaçmaya çalışabilirim, Iron’a gitmektense gölde boğulmaya razı olabilirim. Seni öldüremeye bile çalışabilirim. Ama seni ayartmaya çalışıp bedenimi sana kullanılarak beni bırakman için asla çabalamam. ’’

‘‘Ben’’dedi Rick afallamış bir sesle. Kızdan bu konuşmayı beklemediği için oldukça şaşkınlı fakat kız elini kaldırarak susmasını emretmişti resmen.

‘‘On beş yaşımıydım. ’’diye devam etti genç kız yine Rick’e bakmadan ve aynı düz tonla. ‘‘ Çok küçüktüm ve hiç bir şeyden haberim yoktu. Paulo, Kermit’te uzun süredir kalıyordu ve bana çok iyi davranıyordu. Sürekli şakalar yapıyor ve beni çok fazla güldürüyordu. Güzel olduğumu söylüyordu. Çok güzel bir geleceği hak ettiğimi. Ben de ona inanıyordum. Kendi topraklarına benimle dönmek istediğini söyleyip duruyordu. O, bir beydi. Tüm Diroki topraklarının sahibiydi. Bir bey neden küçük bir kıza yalan söylerdi ki? Ayrıca çok güzel bir yüzü vardı, sözleri ve giyimi de çok güzeldi. Beni sevdiğini, bana aşık olduğunu söylüyordu. Ben de ona inandım. Gideceği gün beni buldu ve ben ne yaşadığımızın bile farkında değildim. ‘‘kız ellerini daha çok sıkıyor ve Rick ona müdahale etmek istiyordu ama kendisine engel oldu çünkü kendi elleri de yumruk olmuş, dişleri bir kayayı aralarında ezebilecek kadar çok sıkılmıştı. Demek alçak Paulo Smith ‘ti genç kızın tüm günahına giren. ’’ O akşam döneceğini söyleyerek gitti. ‘‘diye devam etti kız sözlerine. ‘‘Ama bir daha dönmedi. Sonra evlendiğini duydum. Önce kendimi öldürmek bile istedim ama bu acizlik olurdu. Hayatıma sadece halkım için çalışarak devam etmeye ve asla evlenmemeye karar vermiştim. Ta ki Iron, benimle evlenmek isteyene kadar. Çok karşı çıktım ama dinletemedim. ‘‘kız omuz silkti.

Ve Rick, söyleyecek tek kelime bulamadı. Aklında sadece tek bir isim dönüp duruyordu. ‘‘Paulo Smith’ o adamdan zaten hoşlanmıyordu ama şimdi ondan nefret etmesinin büyük bir nedeni vardı. Iron’a bu konudan mutlaka bahsetmeliydi. Eğer olayı bu şekilde anlatır ve Iron da inanırsa kız için belki bir şans olurdu. Ve ayrıca o lanet olası ahlaksız adamın da bir ceza

çekmesi gerekiyordu. Eğer, Iron, görevi kendisine verirse Rick'in bu konuda çok yaratıcı düşünceleri olabilirdi.

"Bana inanmıyor olabilirsin. " kendi öfke bulutunda kaybolan Rick, kızın söylediklerini birkaç saniye sonra idrak etti.

"Öyle düşünmemiştim. " dedi başını iki yana sallayarak.

"Sana anlattım. Çünkü senden faydalanmak istediğimi düşündün. Başka herhangi bir erkekle birlikte olmak gibi bir niyetim yok. Amacı her ne olursa olsun!" kız son cümlede sözlerin üzerine basarak konuşmuştu.

"Anlıyorum. " dedi Rick renksiz bir tonla. Ve kızın sözlerindeki birkaç şey canını sıktı. Tam olarak hangi sözlerin olduğunu bilmiyor ya da henüz kendisine itiraf edemiyordu ama canı sıkılmıştı işte.

BÖLÜM 6

Lilian, yiyecek bir şeyler bulmaya çıkmadan önce ateşi büyütmek için uğraşan Rick'in sırtına bakıyordu dikkatle ve kıyafetinin bir an önce kuruması için dua etti içinden.

"Sanırım, biz gelene kadar idare edebilir." Genç adam ellerini birbirine vurdu kuru odunlardan elinde kalan tozları silmek için.

"Biz?" diye sordu Lilian şaşkınca. Aynı anda hızla ayağa kalkmıştı. Rick, ona sabırsız bir bakış attı.

"Ellerini bağlarsam bir kurt gelip seni yemeye çalışıyor. Eğer seni öylece serbest bırakırsam fırtına bile umurunda olmaz çıplak ayaklarınla bile kaçarsın."sonra aklına bir şey gelmiş gibi gülümsedi. " Bu yaşına kadar yaşıyor olman bile mucize" genç adam arkasını dönüp önce heybeye giderek içinden küçük bir torba çıkardı, torbayı kemerine sıkıştırıp aygırın yanına doğru ilerledi.

"Kaçmayacağıma dair söz versem ?" genç kızın kaygılı bakışları dışarıdaki şiddetini biraz azaltmış olan fırtınaya kaydı.

"Olmaz!" dedi itiraz kabul etmeyen bir sesle Rick ve atın sırtına atladı. Eversiz atın!

"Ne..Nasıl yani?" ve bir anda atın üzerinden kendisine doğru eğilen Rick, genç kızın belinden kavrayıp onu atın üzerine çekti ve kolunu sıkıca beline doladı. Sonra, kulağına eğildi.

"Böyle işte"dedi alaylı bir tonla. Ve atını mahmuzladı. Lilian'ın çığlığı onu tedirgin etmekten çok, kahkaha attırdı. Ve genç kızın ona dirsek atmamasının tek nedeni attan düşmekten korkmasıydı.

"Neden eversiz biniyoruz?" diye bağırdı arkaya doğru öfkeyle.

"Çünkü onu takmak çok zaman alacak. " ve hızını biraz daha arttırdı genç adam. " Hem böyle çok daha rahat. Eyer takmak sadece üstündekileri taşımak için faydalı. "

Lilian, ona yine dirsek atma isteği ile doldu ama bunu yapamayacağını biliyordu. Mağaradan çıktıktan hemen sonra yağmurun altında kalınca genç kız yüzünü buruşturdu. "bu havada kaçacağımı nasıl düşünürsün. " diye mırıldandı. Aslında kendi kendine mırıldanmıştı ama Rick'in keskin kulakları onu duydu.

"Sen inatçı bir kızsın!" diye bir açıklama da bulundu Rick düz bir tonla. Övgü gibi değildi. Sadece bir tespitti genç adamın söylediği. "Ve ben her zaman-"

"Adımını sağlam atarsın."diye tamamladı onun sözlerini alayla genç kız. Genç adamın gülüşünü ensesinde hissetti.

"Evet. "dedi Rick bir süre sonra. "Aynen öyle yaparım. "

Mağaradan fazla uzaklaşmadan dağ armutlarının bulunduğu alana vardılar. Genç kız, tedirgin bakışlarını gök yüzüne çevirdi. Koyu gri bulutlar sarmıştı tüm gökyüzünü ve gök sanki öfkeli bir aslan gibi kükrüyordu. Lilian, bir an önce armutları toplayıp gitmek istiyordu. Çünkü fırtınanın tam ortasında kalacak gibi görünüyordardı.

Rick, attan inip genç kızın da inmesine yardımcı oldu. Yağmur damlaları Lilian'ı ve Rick'i sırlıklam ıslatmıştı. Genç kız, Rick'in biraz daha ıslanırsa bu çıplak haliyle hastalanacağını düşündü. Kendi üzerindeki kıyafetlerde sırlıklam olmuştu. Ve artık ikisinin de yedek kıyafetleri yoktu. Harika!

Rick, fırtınadan huzursuz olmuş gibi görünen atı bir ağaca bağladı."Burada kal ve benim başıma başka bir sorun çıkarma. "dedi işaret parmağını kıza doğru sallayarak. Kız kendisini bir an için küçük bir çocuk gibi hissetti. Ama itiraz etmeden başını salladı. Rick, arkasını dönüp büyük ağaca doğru ilerlemeden önce kemerine sıkıştırdığı küçük çuvalı genç kıza fırlattı yabani dağ armutlarını toplaması için. Genç adam, ağaca vardığında bir anda büyük gövdeye yapıştı ve tırmanmaya başladı. Genç kız, bunu nasıl başardığını bilmiyordu ama Rick, bir maymun gibi rahatça çıkıvermişti ağaca. İnce bir dalın üzerinde kıvrak hareketlerle ilerlerken genç kız, neden korktuğunu bilmiyordu ama genç adam için endişelenmişti.

Sonra aklına bambaşka düşünceler hücum etti bir anda ve çevreyi kontrol etmek için gözleri tüm alanı genişçe taradı. Kaçabilir miydi? Muhtemelen ama Rick'in onu çabucak yakalayacağından hiç şüphesi yoktu. Lilian'ın kaçmadan önce Rick, için bir şeyler yapması gerekiyordu. Rick'in kendisine güvenmeyeceği aşıkardı. Ama genç kız bu konu hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Delf'e varmadan önce kaçmanın bir yolunu bulmalıydı. Bulmalıydı!

Rick, uzanabildiği tüm meyveleri aşağıya düşürüyor, Lilian'da onları çuvala topluyordu. Sonunda Rick, aşağıya baktı ve genç kızın çuvalındaki armutların onlar için yeteceğine karar verdi.

" Bu kadarı bizi idare edebilir. " kız hala yere düşen birkaç taneyi almaya çalışırken ve bir tane de yemeye başlamışken başını salladı ama Rick bunu fark etmedi.

Fakat genç kız armutları toplarken başka bir şeyi fark etti. Bakışı Rick'i buldu çabucak ama adam onunla ilgilenmiyordu. Ağaçtan inmeye çalışıyordu dikkatle. Yerde duruyordu. Tam almak için eğildiği, armudun hemen yanında. Bir hançer değildi ama neredeyse onun kadar etkili olabilirdi. İnceliği ve keskinliği tıpkı bir hançere benzeyen kaya parçası. İşine yarayabilir miydi? Peki ya başaramazsa ne olurdu? Rick, ona ne yapardı. Tekrar Rick'e çabucak bir bakış attı. Ona hiç kötü davranmamıştı ama bu davranmayacağı anlamına gelmiyordu. Saniyeleri azalmıştı. Oldukça azalmıştı. Tekrar kaya parçasına baktı ve çabuk bir hareketle onu alıp iç eteğinin içerisine yerleştirdi. Ve hızla doğrularak arkasını döndü. Aynı anda Rick de ağaçtan inmiş kendisine doğru geliyordu.

Kızın çuvalındaki meyvelere baktı ve başını sallayarak onayladıktan sonra gökyüzüne çevirdi güzel gözlerini.

"Acele etmeliyiz. Eğer fırtınaya yakalanırsak bizim için hiç iyi olmaz. "kız, kalbi gümbürderken başını salladı. Adamın ondaki bu heyecanı, bu ritmi yüksek kalp atışlarını fark etmemesi için elinden geleni yapması gerekiyordu. Yoksa Rick gibi her şeyi ince detaylara kadar ölçüp biçen bir insan için Lilian'ın bir şeyler çevirdiğini anlaması güç olmazdı. Ve birde kaya parçasını bulursa... Lilian, yutkundu. Elindeki tek şansı da böylelikle kaybetmiş olurdu. Buna izin veremezdi. Şimdilik ne yapacağını bilmiyordu ama çok iyi bir şey olacağını da tahmin etmiyordu. Ama denemeden de bilemezdi.

"Burada mısın?" bir anda Rick'in başı yana eğik yüzüyle karşılaşınca irkildi. Genç adamın nefesi çok yakındı. Rick'in saçlarından akan damlalara takıldı gözleri, burnuna iniyor, oradan dudaklarına ve sonunda çenesinden boynuna doğru yol alıyordu. "Lilian. " dedi Rick. Genç adamın sesi telaşsız çıkıyordu. Hatta gülüyormuş gibi geliyordu kulağa. Kız, tekrar adamın derin gözlerine baktı. "Artık burada mısın?" diye sordu Rick alaylı bir tonla.

"E..Evet. "dedi Lilian kekeleyerek. .bunu yapabilir miydi? Ya gücü yetecek miydi? Derin bir nefes aldı ve başını gülerek iki yana sallayan Rick'in ardından aygıra doğru ilerledi.

Rick, önce kendi bindi çabucak ve sonra Lilian'ı almak için uzandı fakat genç kız iç eteğindeki kaya parçasıyla nasıl yolculuk yapacağını düşünüyordu. Genç adamın elleri onu sıkıca kavrayıp yukarı çekti ve tam önüne oturttu . Genç kızın beklediği gibi bir rahatsızlık vermemişti kaya parçası. Derin bir iç çekti ve hafifçe gülümsedi. Kaderine razı gelmeyecekti. Kendi kaderini kendisi de çizebilirdi!

Mağara varmak üzerelerdi ki fırtına saniyeler içinde şiddetlendi. Öyle coşkun ve şiddeti öyle güçlüydü ki Rick'in atı yağan yağmura ve sert rüzgara karşı ilerlemekte zorlanıyordu. Lilian, Rick'in hiç şikayet etmediğini fark etti. Sanki böyle anlara alışık gibi genç adamdan tek bir söz bile çıkmıyordu. Halbuki Lilian'ın ödü patlıyordu. Mağarayı görüyor ama sanki oraya varabilmeleri mümkün gibi görünmüyordu. Gök yarılırcasına bir ses çıkardı ve Lilian, önce irkildi ve sonra titremeye başladı.

"Korkma!" diye bağırdı Rick hemen kulağının dibinden. "Çok az kaldı. " sesi güven vericiydi. Öyle sakın çıkıyordu ki Lilian kendisini ona inanmak zorunda hissetti. Fakat bir ağaca yıldırım

düşmesi sonucu ağaç tam arkalarında devrildiğinde çılgık atmaktan kendini alamadı. Rick'in kolu belini daha sıkı kavradı.

"Geldik Lilian. Korkma." Dedi yine sakince. Rick, onu biraz daha geriye doğru çekip kendi bedenine yapıştırdı. Lilian, arkaya uzanıp Rick'e sıkıca sarılmamak için zor tutuyordu kendisini.

Sonunda küçük mağaralarına ulaştılar ve genç kız korkudan ödü patlamış bir halde derin bir nefes aldı. Rick hemen attan inip Lilian'ın da inmesine yardımcı oldu.

"Ateşe odun at hemen, sönmek üzere! Getirdiklerimizi de közlerin içine yerleştir. Eğer kıyafetin kuruduysa onu üzerine giymelisin hemen. Yoksa ciğerlerini üşüteceksin. Botlarını da ayağından çıkar!" Rick, emirlerini sıralarken bir yandan atı eski yerine bağlıyordu.

Lilian, ağzı şaşkınlıkla açılmış her tarafından sular damlarken ellerini beline koyarak baktı Rick'e. "Hangisinden önce başlamamı istersin?" diye sordu öfkeli bir alayla.

Rick dönüp ona baktı "Söylediğim sırayla." sesi düzdü. Lilian, hiddetle başını iki yana salladı ve saçlarından aşağıya süzülen damlalar etrafa sıçradı. Yürürken botlarından çıkan ses sinirlerini bozsa da ayaklarını yere daha da çok vurdu sanki Rick'in kafatasını eziyormuş gibi düşünerek.

Emirlerini yağdıran Rick, mağaranın dışına doğru hareket edince genç kız daha ağzını açıp nereye gittiğini soramadan genç adam çıkmıştı bile.

Lilian, ıslak ellerini üzerine silmek için davrandı ama elbisesi ellerinden daha da ıslaktı. Homurdanarak ateşe birkaç odun attı. Getirdikleri meyveleri közlerin içine bir sopa yardımıyla ittirdi. Ve sonra ellerini biraz ateşin karşısında tutarak kuruladıktan sonra kurutmak için astığı elbisesine uzandı. Kurumuştı.

Çabucak mağaranın girişine bir bakış attı ve Rick'in hala görünürlerde olmadığını görünce, önce sakladığı kaya parçasını iç eteğine sıkıştırdığı yerden çıkarıp bir köşeye, Rick'in göremeyeceği bir boşluğa yerleştirdi. Sonra üzerindeki ıslak elbiseleri bir çırpıda çıkarıp kendi elbisesini giymeye çalıştı.

Aynı anda Rick, mağaranın içine girdi ve karşısında gördüğü manzara karşısında donakaldı. Saniyeler sonra kaşları havaya kalktı ve çenesi bir tarafa kaydı istemsizce. Kafası olmayan ama boynundan aşağıya kusursuz denecek bir vücut karşısında duruyordu. Kuğu gibi uzun ve narin bir boyundan başlayan enfes görüntü diri ve dolgun göğüslere doğru iniyordu. Daha aşağılarda insanı dudaklarını üzerinde dakikalarca oyalayabileceği düz bir karnı, çekici bir göbek deliği ve kahretsin ki iç çamaşırı olmadan ortaya sere serpe çıkan, Rick'in boğazı yanacak gibi hissedip, midesini düğüm edecek hislerle boğuşmasını sağlayan, kasıklarına başa çıkması güç olacak sızılar hissettiren kalçalar, kıvrımlı tüylerle kaplanmış kadınlığı ve ince, muntazam bacaklar. Rick, gözlerini kapadı ve inlememek için kendisini zor tuttu. Bu görüntüyü beyninden ne kadar zamanda silebilirdi?

Hiç beklemediği nazik dudaklardan çıkan küfür onu düştüğü bu arzu çukurundan biraz olsun sıyırdı ve gözlerini açtı. Kızın o tapılası bedenine bakmamaya özen göstererek yanına ilerledi sessiz adımlarla. Lilian, kolları elbisesinin içinde havada duruyor ve olduğu yerde tepiniyordu. Bu kız elbisesinin içinde sıkışıp kalmış mıydı yoksa Rick'e mi öyle geliyordu? Rick'in dudağının br kenarı yukarı kıvrıldı, yine kızın bedenini aklından atmak için çabalar ve karşısında bulunan bedeni görmezden gelmeye çalışırken uzanıp kızın elbisesinin eteklerini sıkıca kavradı.

Lilian'ın çılgılığı tüm mağarayı inlett ve at olduğu yerde ürkerek şaha kalktı.

"Sakin ol biraz." Dedi Rick kahkahası boğazına tırmandığı için sesi boğuk çıkmıştı.

"Bakma! Dışarı çık! Lanet olsun çık dışarı. " Lilian, elbisesinin içinden konuşuyordu ve sesi boğuk geliyordu. Eğer Rick, bu kadar yakınında olmasaydı genç kızın ne söylediğini anlayamazdı. Ve sesindeki öfkeyi de asla duyamazdı. Bu onda garip bir şekilde kahkaha atma isteği uyandırıyor. Kızın, öfkesinde her zaman ona komik gelen bir şeyler vardı. Bir de kızın inanılmaz bir çabayla bedenini kapamaya çalışması....Bedenini eğiyor, büküyor, kalçalarını öfkeli homurtular çıkararak sağa sola sallayarak Rick'ten uzaklaşmaya çalışıyordu. Böyle kıpırdayıp durmasa ve Rick'in dikkatini bedenine çekmese daha iyiydi ama şimdi bunu ona söylemenin sırası değildi.

"Rahat dur artık. " dedi Rick boğazına tırmanan kahkahayı güçlükle bastırarak. Elbiseyi kızın ıslak bedeninden aşağıya usulca çekştirerek Lilian'ın giyinmesine yardımcı oldu. Kız, yakadan kafayı çıkarmadan önce kolları tam olarak geçirdi ve topraktan kafasını çıkaran deve kuşu gibi bir anda yakanın içinden çıkıverdi başı. Dudakları büzülmüş haliyle öyle tatlı görünüyordu ki Rick eğer kendisine izin verseydi dudaklarına dokunurdu genç kızın.

"Beni nasıl gözetlersin?" kız ellerini yumruk yapıp Rick'in göğsüne saldırınca genç adam kızın bileklerini sıkıca kavradı ve yüzüne doğru eğildi. Gözlerine yer eden öfkesi öyle yoğunlu ki Rick, biraz sonra kızın gözlerinden ateş bile çıkarabileceğini düşündü. " Ahlaksız. Fırsat düşkünü. "

Pekala! Rick, kızı biraz izlemiş olabilirdi ama eğer bir erkek gerçekten erkek ise karşısında öyle bir beden bulduğunda mutlaka bakardı. Bakar, arzular, öpmeyi düşünür-ki Rick öpüşmeyi sevmezdi-çılgınca tüm bedenine dokunmak ister, onu altında ister, ya da belki üstünde ister... Lanet olsun! Düşünceleri hiç iyi bir yere gitmiyordu. Aklını kızın o görüntüsünden uzak tutması gerekiyordu. Ama fırsatçı değildi. Kesinlikle değildi. Sadece amacı ona yardım etmektir.

"Sana yardım ediyordum. Gördüğüm tek çıplak beden seninki değil. Ayrıca bakmadım bile. "

Kız, ağzının içinde ne söylediği belli olmadan mırıldanarak hoşnutsuzluğunu ve ona inanmadığını belli etti.

"Lilian!" dedi Rick sakın bir sesle ama kız sesteki uyarıyı duymuştu."Kadınlara karşı sabrım yok denecek kadar az. Ve inan sana gereğinden fazla sabır gösterdim. Bedenin beni

ilgilendirmiyor. Sadece sağlam bir şekilde DELF'e gidip seni teslim etmekten başka bir istek yok içimde. Ve ayrıca seni öyle görüp akşama kadar elbiseyi giymeni bekleyemezdim!" Rick'in söylediği her şey tamamen doğru olmasa da sesinin inandırıcı çıkması için çok çaba sarf etmedi. Kızın gözlerinde gördüğü parıltı ona inanmış olduğunu gösteriyordu.

"Anlatabildim mi?"

"Evet. " diye fısıldadı kız. Ve Rick, onun ellerini serbest bırakıp kendi ıslak kıyafetlerini yerden alıp ateşin karşısına astı.

Lilian'Da sanki aralarında hiç bir şey yaşanmamış gibi közün içine bıraktığı meyveleri kontrol etmek için ateşe ilerledi.

Lilian, meyvelerle uğraşırken genç adamın ne yaptığıyla ilgilenmiyormuş gibi bir görüntü sergilese de aslında onun çıkardığı tüm sesleri takip ediyordu. Yerden sergiyi aldığını fark etti ve tam arkasına kadar ilerlediğini duydu. Yüzü, utançtan öyle yanıyordu ki bir daha adamın yüzüne nasıl bakacağını bilmiyordu. Omuzları çökmüş sanki suç işlemiş bir çocuk gibi boynunu içeri gömmüştü. Lanet olsun sanki içeri girmesini bekleyemez miydi? Tüm bedeni adamın gözleri önüne serilmişti ve Lilian kendi bedenini kapamaktan bile aciz kalmıştı. Onun bedenini adam örtmüştü. Ne utanç verici rezil bir durumdu.

Sonunda Rick, yanına gelip oturdu ve ellerini ateşe doğru uzatıp beklemeye başladı. İkisi de uzun dakikalar boyu hiç konuşmadan öylece oturdular. Hatta olmuş armutları bile çok sessizce yediler. Ne kız Rick'e bakabilmişti ne de Rick kıza bir tek kelime etmişti. Bu acaba Rick'in de kız kadar utandığı anlamına mı geliyordu.

"Biraz daha ister misin?" Rick, elini armut çuvalına doğru uzattı. Lilian, bunu göz ucuyla gördü ve başını iki yana salladı. Lanet olsun adamın yüzüne bakamıyordu bile. Daha fazla yemek istemiyordu çünkü utanç yumağı midesini resmen doldurmuştu. Başını genç adamdan diğer tarafa çevirmiş, öylece ateşi izliyordu. Yerin yarılmasını ve Lilian da içine düşmeyi istiyordu.

VE sonra bir anda bir şey oldu. İki nazik parmak çenesini kavradı ve hafifçe çevirdi başını. Lilian, gözlerini yerden kaldırıp Rick'in yüzüne bakamıyordu. Rick, çenesini biraz daha yukarı kaldırdı ama lilian'ın gözleri yerde kaldı. Sonunda genç adam anlayış dolu gözlerle ve gülümser bir yüzle eğilip lilian'ın yüzüne baktı. Derin bakan gözleri sanki Lilian'ın ruhunu görüyormuş gibi geldi bir anda genç kıza.

"Lütfen artık utanmaktan vazgeç. Önümüzde çok daha uzun bir yol var ve bu şekilde olmaz. " kısık ve güven veren kadife sese inanmak istedi Lilian. "Sana bakmadım. Sadece gördüm. "Göz kırptı adam. " Gidebilirdim ve sana seni gördüğümü belli etmezdim ama zor durumdaydın. Utanmanı gerektirecek bir şey yok Lilian. İnan bana "

Genç kız, büzülmüş dudakları ve ıslak gözleriyle başını salladı hafifçe. "Sakın ağlama yoksa seni dizime yatırır poponu çıplak bırakıp öyle pataklarım. " dedi Rick alayla ve genç kız birkaç damla göz yaşı eşliğinde kıkırdadı.

"Geleceğini tahmin etmemiştim. Yani öyle çabuk geleceğini ve elbisenin içinde sıkışmak gibi bir niyetim yoktu. Marina'ya hep söyledim bir gün içinden çıkamayacağım bu elbiselerin diye. Ve o beni hiç dinlemezdi. Hepsi aslında onun suçu. " Rick'in sıcak gülümsemesi genç kızın içini ısıttı. Rick, elini çekti ve dirseklerini dizlerine koyarak kıza döndü.

"Marina kim?" diye sordu genç adam. Sesinden bunu gerçekten merak ettiği anlaşılıyordu.

"Tüm ada halkının kıyafetlerini o dikerdi. Adadaki yakın arkadaşım. "

"hım... Ölgü almayı bilmiyor sanırım. "Lilian'ın yanakları kızardı yine ve Rick yanlış bir şey söylediğini düşündü. "Ne dedim?" diye sordu şaşkınca.

"Sen demedin. O dedi" kız utangaç bir şekilde kıkırdadı."Yani Marina. Erkeklerin biraz... Nasıl desem... Kadınların elbiselerin içinde çekici olmaları gerekiyormuş. Ah.. "Kız elleriyle yüzünü kapadı ve Rick bu haline kıkırdadı. "Çok utanç verici. "diye devam etti kız.

"Marina akıllı bir kızmış" dedi Rick alayla. " Ya da çok bilen. "dedi ima dolu bir sesle. Lilian, gözlerini irice açarak ona baktı ve hemen arkadaşını savunmaya geçti.

"Hayır. Öyle değil. O sadece benim biraz mutlu olmamı isterdi. "Hüzünle gülümsedi. "Çok iyi niyetli bir kızdı...."

Lilian, dakikalarca konuştu belki de saatlerce. Karşısındaki adam onu ilgiyle dinliyor, sorular soruyor ve kızın anlattığı her komik anı da beraber kahkaha atıyorlardı. Lilian, bir anda sanki kendisini dünyadan, yaşadığı o güç anlardan soyutlanmış gibi hissetti. Rick'le birlikte sohbetleri öyle güzel bir his veriyordu ki genç kız hissettiğinin tam olarak ne olduğunu bile bulamıyordu. Ama eğer tanımlaması gerekirse bir şekilde mutluluk gibi ve aynı anda evde olmak gibiydi. Tabi. Doğal. Sanki her şey olması gerektiği gibi. Değildi elbette ama o anda öyle hissediyordu ve karşısında duran iri bedenli savaşçı adamın onun söylediklerini böyle çok önemli şeyler söylüyormuş gibi dikkatle dinlemesine hem hayret ederek hem de sevinerek sürekli anlatmaya devam ediyordu. Ada'da yaşadığı tüm o anları anlattı Rick'e. Sonra Kermit topraklarında yaşadığı güzel anları. Arkadaşlarını, kuş tepesini ve orada nasıl huzur bulunduğunu...

Ve Rick, kendi kendini şoka sokarak, genç kızın tüm anlattıklarını beklemediği bir ilgiyle hiç sıkılmadan dinledi. Onun konuşmasının bitmesini hiç istemiyor, anlattıkları onda çok garip duygular uyandırıyor. Mesela Rick, ufak çocuklarla gölde hiç serinlememişti ve Lilian'ın anlattığına göre yaşanmaya değer , çok eğlenceli bir şeydi. Rick, birden böyle bir şeyi denemek istedi. Sanki kız, uzak diyarlardan gelen bir periymi ve masallarını anlatıyordu Rick'e o melodik, şen sesiyle. ..

Ve sonra kız uyudu. Rick'in omuzlarına yerleştirdiği başı gittikçe daha çok ağırlaşıyor, Rick, o tamamen uykuya dalmadan kıpırdamak istemiyordu. İçinde tarif etmek istese de asla yapamayacağı hisler uyanmıştı. Kızın anlattıklarından kaynaklanıyordu belki, belki de ilk defa bir kadınla böyle yakından ilgili olmasıyla ilgiliydi, ya da belki tamamen bu kızla ilgiliydi.

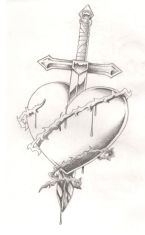
Önemli miydi? Hayır. Sonuçta farklı duygularla sarmalanmıştı tüm ruhu. Ama tüm bu hislerini gölgeleyen ve üzerine çıkan başka bir şey vardı. Rick'in ne olursa olsun genç kızı Iron'a götürecektir olmasıydı.

Lilian, herhangi bir cezayı hak etmiyordu Rick bunu başından beri dile getiriyor, bu işlerin kimseye hiç bir şey kazandırmayacağını, zaman kaybından başka bir şey olmadığını söyleyip duruyordu ama eğer Iron, bu işi kafasına taktıysa bundan da geri dönüşü olmazdı. Net kural buydu. Rick de sonunda vazgeçmiş ve ne hali varsa görsün demişti.

Fakat şimdi, düşüncelerinde daha da yoğunlaşmış bir şekilde kızın herhangi bir cezayı hak etmediğini düşünüyordu. Hiç bir şey onun isteği, planı ya da bilgisi dahilinde olan şeyler değildi. Paulo alçağına aldanmak dışında...O da bir suç değil, sadece çocukluğunun vermiş olduğunu toylukla yaşanan kötü bir deneyimdi. Ve kızın hayatı altüst olmuştu. Bununla da kalmayacak Iron, onu eğlence evine verecekti. Üzerinden bir çok beden geçmesi için. Kirli, buruş buruş bedenlerini kızın güzel tenine değdirmeleri için...Leş gibi içki kokan ağızlarıyla kızın öpmeleri için...Rick, dişlerini sıktı ve elinde oynayıp durduğu hançeri avucu arasında sıktı öfkeyle. Yere damlayan kanın bile farkında değildi. Gözleri öfke kıvılcımlarıyla dolu sabit bir noktaya odaklanmış Lilian'ı ve geleceğın ona neler getireceğini düşünüyordu

Böyle yumuşak huylu değildi, acımasız bir savaşçıydı. Gözünü kırpmadan birinin boynunu kılıcından geçirir ve zerre kadar vicdan azabı hissetmezdi. Ama şimdi bünyesinde barındırdığını yeni fark ettiğı vicdanıyla boğuşuyordu. Fakat ne kadar boğuşursa boğuşsun sonucun değişmeyeceğini de iyi biliyordu. . Ve aslında tam o anda kendisine de bir şey itiraf etmek zorundaydı. Başka herhangi bir kız için böyle endişelenir miydi emin değildi ama Lilian'dan hoşlanmıştı. Güzelliğının dışında onun karakterinden de hoşlanmıştı. Cesaretinden, dik başlılığından, kararlılığından, yaşama sevincinden... Keşke askerlerinde de biraz onda olan cesaret olsaydı diye düşündü hafifçe gülümseyerek.

Gözleri Lilian'ın parlak saçlarına kaydı. Elini kaldırıp tam saçlarını okşayacaktı ki elinden akan kanı fark etti. Armut topladıkları çuvalı eline sardı ve Lilian'ın saçlarını okşama kararından da bu sırada vazgeçti. Genç kızı sergiye yatırıp üzerine kendi kuruyan yeleğini örttü sıkıca ve sonra yine yumuşak iplerden biriyle onun bileğiyile kendi bileğini bağladı ve sabah nasıl uyanacaklarını merak ederek kızın yanına aralarında biraz mesafe bırakmaya özen göstererek uzandı. Bırakmalıydı yoksa kızın beyaz teni ve kıvrımlı hatları gözlerinin önünde dönüp dururken kendisinde ona karşı duracak gücü bulamayabilirdi. Gözlerini kapar kapamaz yorgun bedeni uykuya yenik düştü.

BÖLÜM 7

Bazen her şey planladığın gitmez... Lilian'ın yaşadığı hiçbir şey onun planları, hayalleri veya geleceğe dair umutları dahilinde değildi. Sadece yaşaması için önüne bir yol çizilmişti ve genç kız da dur durak bilmeden bu yolun üzerinde ilerliyordu. Kimi zaman hızlı, kimi zaman yavaş... Fark etmezdi sonuçta yol, aynı yoldu ve her zaman dikenli tellerle doluydu...

O gün gözlerini açıp yanında yatan adamın yüzüne dikkatle baktığında ve kalp atışlarının hızını görmezden gelmeye çalıştığında yine planlamadan bir şeye dahil olduğunu ya da olmaya çok yakın olduğunu fark etti. Ellerini başının iki yanına koyup gözlerini sımsıkı kapadı ve derin derin soluklar aldı. Yanlış düşüncelerin içinde kaybolmaya çok yakındı ve bu yanlış 'tehlike'nin ta kendisiydi. Bunun için daha birçok kelime bulabilirdi. Rick'ten hoşlanamazdı. Evet yakışıklı olabilirdi ve evet her an dokunmak istediği bir bedene sahip de olabilirdi ve evet gözleri derin sular gibi dibe çektikçe çekiyordu insanı ama tamamen yasaklı bölgeydi. Paulo ile yaşadıklarından sonra başka herhangi bir erkeğe ilgi göstermemişti. Bunların içinde yakışıklı, iyi vücutlu ve varlıklı olanlar da vardı ama Lilian hiç birini umursamadı, İlgisini çeken tek bir kişi bile olmamıştı. İstese de umursayamazdı zaten ama kalbini böyle kelebek kanatları gibi çarptıran kimse olmamıştı. Joseph bile...

Ama Rick... Yine derin bir nefes aldı. Neden bu adam ilgisini çekmeye başlamıştı? Hem de bugün ona zarar vermeyi düşünüyorken....Belki de gördüğü rüyanın büyük bir payı vardı ona daha farklı yaklaşımında....

"Tanrı aşkına ne yapıyorsun?" gözlerini açıp yanında elinden destek alarak doğrulmuş olan adama baktı. Dudakları eğlendiğini belli edercesine kenarlarından yukarı kıvrılmıştı. Ama tam bir gülümseme olduğu da söylenemezdi. Rick'in ona beklenti dolu gözlerle baktığını fark ettiğinde ona cevap vermesi gerektiğini hatırladı. Ne sormuştu? Ah evet!

"Başım ağrıyor" diye bir yalan attı zayıf bir sesle.

"Bana daha çok başını ellerin arasında sıkıştırıp patlatmak istiyormuşsun gibi geldi. "Kız dönüp ona baktı yine ve ellerini başından çekti.

“İyi fikir.” Dedi düz bir sesle Lilian düşüncelerinden ve onun derin göz hapsinden kurtulmak için başını yana çevirip mağaranın dışına baktı. Yağmur hala yağıyordu. Homurtu gibi bir ses çıkardı. Yağmurun yağması işine gelirdi tabii ama bu yağmurda nasıl yol alabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Tabii kaçmayı başarabilirse.

Aralarında fazla konuşmadan yaktıkları ateşte bir önceki günden kalan armutları attılar. Lilian, biraz ısınabilmek için ateşe daha fazla sokuldu.

“Yeleği giy.” Rick’in emreden sesi başını çevirip ona bakmasına neden oldu.

“İyiym böyle.” dedi hafifçe gülümseyerek. “Teşekkür ederim.” Anormal davranmak istemiyordu ama içinde onlarca kuş kanat çırpıyormuş gibi hissederken tepkilerine hakim olmakta zorlanıyordu. Fazla mı yapmacık olmuştu? Belki de. Rick, tek kaşını kaldırarak ona baktı.

“Giy!” dedi itiraz kabul etmeyen bir tonla. Lilian’ın dudaklarında zoraki bir gülümseme belirdi. Emir almaktan nefret ederdi ve Rick bu konuda iyi gibi görünüyordu. Rick’in uzattığı yeleği hissimla kaptı genç adamın sabit bakışları üzerindeyken. Yeleği giydi ve tekrar ateşe çevirdi bedenini.

Armutlar piştiğinde Lilian, hayıflanmamak için kendisini uyarıp duruyordu. Sonuçta aç da olabilirlerdi ama iki gündür armut yemenin midesine pek iyi geldiği söylenemezdi. Gerçi eğer başarabilirse bu günden sonra yoluna yalnız devam edecekti ve genç kız yaşayıp yaşayamayacağından bile emin değildi. Önemli olan bu kararı en azından kendisi veriyor olmasıydı. Gözlerini ateşe dikip bir yandan meyvesini yedi bir yandan da Rick’den nasıl kurtulabileceğini düşünmeye başladı. Rick, zeki bir adamdı ve her durumda Lilian’dan kat kat üstündü. O koca gövdesiyle mücadele edemezdi ama aklıyla belki edebilirdi. Eğer bu defa kaçmayı başaramazsa bir daha asla kaçamazdı. Rick, ona asla ve hiç bir şekilde güvenmezdi. Tek şansı bugündeydi ve Lilian, o şansı her ne olursa olsun değerlendirmeye niyetliydi.

“Eğer akşamüzeri, yağmur dinmiş olursa yolumuza devam ederiz.” Lilian, Rick’in sesine bir süre tepki veremedi. Düşüncelerinden sıyrılıp, nabzının atışının normale dönmesini bekledi ve derin bir soluk alıp Rick’e döndü.

“Umurumda olduğunu mu düşünüyorsun?” vermesi gereken normal tepki buydu sanırım. Fazla iyimser olmak belki de daha çok dikkat çekecekti. Lanet olsun! Lilian’ın hiçbir fikri yoktu. Rick, ona kaşlarını kaldırarak baktı bir süre ve sonra omuz silkip tekrar ateşe baktı. Lilian, onun çenesinde bir kasın oynadığını fark etti ve aslında görüldüğü kadar kayıtsız olmadığını fark edince buna nedense saçma bir şekilde sevindi.

Sonra Rick, genç kızı olduğu yere çivi gibi çakan bir hareket yaptı. Döndü, büyük elleriyle kızın yüzüne uzandı ve çenesini kavradı. Lilian, Rick’in onu öldüreceğini sandı bir an. Ama Rick’in tutuşu öyle nazikti ki bırakın birini öldürmeyi belki sabun köpüğünü bile patlatmazdı. Çenesini hafifçe çevirdi sağa doğru ve diğer elini uzatarak kızın yüzüne bulaşmış olan armut

parçasını yüzünde garip bir gülümsemeyle temizledi.

O anda bir şey oldu. Lilian'a görüntü sıcak geldi. Sıcak, yakın, hoş bir his bırakan... Görüntüyü en küçük ayrıntısına kadar beynine kaydetti neden yaptığını bilemeyerek. Bir an için zamanı o anda durdurup öylece kalmak istedi. İçinde yer bulmaya çalışan kalp sıkıştıran ama yine de güzel hissettiren duygular ve karşısında Rick'in güzel yüzü ile öylece kalmak.

Rick, bulaşan armut kırıntılarını temizlemiş olabilirdi ama parmaklarını Lilian'ın dudağının kıyısından çekmedi. Genç kızın nefesini hızlandırırken o, başparmağıyla dudak çizgisini takip etti, genç adamın gözleri de dikkatle nazikçe hareket eden parmağı takip ediyordu. Sonra parmağı hala kızın dudağının kıyısında ama çenesindeki eli çekti. Gözlerini Lilian'ın gözlerine dikip uzun denecek bir süre baktı. Lilian, onun nefes alıp almadığından emin değildi ama kendi soluğu bir yere kaybolmuştu ve Lilian nasıl nefes alacağını unutmuş gibi görünüyordu.

"Dikkat dağıtıyordu." dedi Rick kısık bir sesle ama Lilian, neyi kastettiğini anlayamadı. Genç adam, parmağını çekerken o da başını salladı. Rick, közün içinden bir meyve daha çıkardı ve kayıtsız bir tavırla yedi. Lilian, hala ona bakıyordu.

"Yemeğini ye Lilian. Sen de dikkat dağıtıyorsun." Rick, ona bakmadan tamamen renksiz bir tonda konuşmuştu. Lilian, hızla başını çevirmeden önce kısacık bir an adamın dudaklarının gülümser gibi kıpırdandığını görmüştü.

Mağaradaki su birikintisinde ellerini temizlediler. Sonra Rick, kıza nereye gittiğini söylemeden dışarı çıktı. Lilian, biraz bekledi, sonra mağaranın dışına çıkıp genç adamın yakınlarda olup olmadığına baktı. Yoktu! Lilian, onun kendisini böyle rahatça bırakacağını tahmin etmiyordu. Muhtemelen yakınlarda bir yerdeydi ama Lilian'da şimdi kaçacak değildi zaten. Mağaranın içine koştu ve kaya parçasını sakladığı kuytudan çıkarıp, yine eteğinin içine yerleştirdi, ama bunların hepsini yaparken kalbi iki misli daha fazla atıyor, genç kız kendi kulaklarında duyuyordu kalbinin gümbürdeyişini. Gözleri de sürekli mağaranın girişindeydi. Hızla geçip yerine oturdu ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışarak ellerini ateşe uzattı.

Ve artık bir plan yapmasının vakti gelmişti. Kafasında şekillenen birkaç şey vardı ve Lilian, tam olarak, hangisinin işine yarayabileceğini bilmiyordu. Tek bildiği vardı o da bunlardan birinin işine yaraması gerektiği. Rick'in silahlarını düşündü. Genelde üzerinde oluyorlardı. Ama mağaranın içinde olduğu her anda heybenin üzerinde duruyordu. Lilian, başını çevirip baktı ve heybenin üzerinde duran kılıcı, ok ve yayı gördü. Mağaranın dışına çabuk bir bakış attı ve yine silahlara döndü. Keşke birinden birini kullanmayı azıcık olsun bilseydi. Deneyebilirdi ama bunun Rick'i kahkahalara boğacağından emindi. Lilian, sadece hançer gibi küçük silahlara alışkındı ve onları da tam anlamıyla kullanabildiği söylenemezdi. Rahatsız, ciğerlerine yetmeyen bir hava çekti içine.

Rick, içeri girdiğinde yine gömleğinin ıslandığını gördü. Ama genç adam onu çıkarmak için hiçbir harekette bulunmadı. Heybenin yanına gidip Lilian'ın beline taktığını bile görmediği palasını heybenin yanına yerleştirdi ve Lilian, silahları kullanmaya çalışmak gibi bir aptallık yapmadığı için memnun oldu.

Rick, yanına doğru geldi sakın adımlarla. Tam oturacaktı ki Lilian, ayağa fırladı. Hareketi Rick'in dikkatini çekti ama genç adam bu ani hareket karşısında irkilmedi bile. Ve Lilian, yine içinden lanet okudu. Garip davranıyordu ve bu Rick'in ilgisini çabucak çekerdi.

"Ne var?" diye sordu Rick Lilian'ın düşüncelerini doğrular gibi. Kaşları da hafifçe çatılmıştı. Lilian, rahatsız görünmeye çalıştı. Yüzünü buruşturdu, dudaklarını büzdü.

"Tualete gitmem gerekiyor. " genç kızın sesi utanmış çıkıyordu ve bunun için hiç çaba göstermesi gerekmemişti.

"Ahh. " dedi Rick ve genç kız yine onun dudaklarının bir kenarının kıvrıldığını fark etti. Ayağa kalkıp genç kıza kendisiyle gitmesini işaret etti.

Lilian, derin bir nefes alıp ve sakın kalmaya çalışıp Rick'in o koca bedeninin arkasından ilerledi. Yağmur yine hafifçe yağıyordu ve Lilian'ın başını kaldırıp koyu gri gökyüzüne baktığında daha da şiddetleneyeceğinden emindi. Kalbi her adımda biraz daha hızlı atmaya başlıyordu. Birkaç saniyesi olacaktı. Ya her şeyi berbat edecek ya da tamamen özgür kalacaktı.

Rick, bir anda durunca neredeyse ona çarpıyordu. Genç adam döndü ve ona başıyla biraz ileride bulunan çalılık alanı işaret etti. Kız, gülümsemesini bastırarak başını salladı. Rick, ona iyi bir mesafe sunmuştu ve Lilian buna minnettardı.

İşaret ettiği yere ilerledi ve yere doğru eğildi. Eteğinden kaya parçasını çıkardı ve gözlerini kapayıp Tanrıya bir dua yakardı. Olmalıydı. Olmak zorundaydı. Birkaç saniye daha soğuk kanlı olabilmek için derin ve rahatlatıcı soluklar almaya çalıştı ama hiçbir işe yaramadı. Nabızı hala çok hızlı atıyordu ve genç kız bir an kalbinin duracağından korktu.

Sonra, pozisyonunu ayarlayıp çok derin nefes aldı ve dudaklarından acı bir haykırış yükseldi. Ya da Lilian, acı olmasını umuyordu. Rick'in, ona doğru koşan ayak seslerini duyunca hemen yanında bulunan bodur ağaca doğru kaydı ve kaya parçasını ağacın gövdesiyle gizlemeye çalıştı.

"Ne? Ne oldu? İyi misin?" Lilian, Rick'in bu dehşet içindeki kaygılı ifadesini görmezden gelmek için insan üstü bir çaba harcadı ve başını iki yana salladı.

"Ne oldu Lili?" diye sordu genç adam endişeyle ve Lilian'a biraz daha yaklaşıarak.

Biraz önünde durduğunda Lilian, elini hızla kaldırdı ve endişe dolu bakışlarla kendisine ve çevreye bakan Rick'in tam kalbinin üzerine hızla indirdi kaya parçasını. Rick, şok olmuş gibi görünüyordu. Hareket etmedi. Sadece Lilian'ın gözlerinin içine şaşkınca bakıyordu. Genç kız, birkaç adım gerilemeden önce ve Rick elini kaldırıp onun elini tutmaya çalışmadan önce bir kere daha indirdi keskin uçlu kaya parçasını. Rick'in eli genç kız ona vurmadan hemen önce havada asılı kalmıştı, Lilian'ın gözleri bu küçük ayrıntıyı zihnine yerleştirdi daha sonra çıkarıp anlamını kavramak için. Ama o anda çok karmaşık duygular içerisindeydi. Rick'in bedeninin

sarsıldığını görebiliyordu. Birden fıskıran kan genç kızın zaten mahvolmuş elbisesine bulaştı. Rick'in ıslak ve beyaz gömleği için ise artık çok geçti.

"Özür dilerim." dedi Lilian. Kendisi de şok olmuş gibi bakıyordu Rick'e. Ona ölümcül bir yara vermişti bunun farkındaydı. Birkaç saniye içinde Rick, daha çok şaşkın gözleriyle onu esir almadan önce arkasını dönüp hızla koşmaya başladı. Eteklerini avuçlarında toplamıştı. Kaya parçasını hala sıkıca elinde tutuyordu. Ve Lilian, nereye gittiğini bilmeden nefes nefese durmadan koşuyordu. Yanından geçtiği hiçbir şeyi görmüyordu. Bunun nedeni hızından değildi. Gözlerindeki yaşlardan kaynaklanıyordu. Rick'i öylece bırakmıştı. Genç adamın göğsünden fıskıran kana ve öylece hareketsiz kalmasına bakılırsa yarası çok kötüydü. Onu ölüme terk etmişti. Bir adamı yaralamıştı. Hem de Rick'i yaralamıştı. Rick, iyi bir savaşçıydı Lilian

bunun farkındaydı. Fakat onu önce çığlık atarak endişeye sürüklemiş ve sonra da bir anda kaygısından faydalanıp saldırmıştı. Muhtemelen Rick ne olduğunu bile anlamamıştı.

Neden kalbinin acıdığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Hıçkırıklarına devam ederken ayaklarının onu uzun bir müddet taşıyabilmesi için dua ediyordu. Yağmur şiddetini arttırdığında geceyi geçirebileceği sığınacak bir yer bulması gerektiğini düşündü. Ve aç kurtlardan korunmanın bir yolunu bulmayı. Hala hıçkırıklarla koşuyordu ve artık nefesi ona yetmiyor gibiydi. Rick'le birlikteyken hiçbir şey için endişelenmediğini fark etti ama Rick, iyi bir adam değildi. Onu, Iron'a götürecekti. Iron'da Lilian'ın canına okuyacaktı.

Lilian, koştu koştu ve koştu. Yağmur elbiselerini ,saçlarını ıslatıp hızını yavaşlatsa da hiç durmadan ilerledi. Sonunda bir ağaca yaslandı ve hızlı soluklar alarak, elinde hançer gibi sıkıca tuttuğu kaya parçası biraz dinlenmeye çalıştı.

Sonra, hıçkırıkları daha da arttı. Göz yaşlarından kör olmuştu gözleri. Rick'in kaya parçasının saplandığı yerden kanlar fıskıran hali ve aslında daha çok şaşkın gözleri kendi gözlerinin önünden gitmiyordu. Görmemek için çaballıyor, özgürlüğünü düşünmeye uğraşıyordu ama Rick'in gözleri onun gözlerini esir almıştı sanki. Öyle şaşkın bakıyordu ki Lilian onun böyle bir şeyi asla düşünmediğini fark etti. Rick'in kendisi için ne kadar endişelendiğini de görmüştü. Genç adamın gözlerindeki korku ifadesi Lilian'a bir şey olmuş olmasından kaynaklanıyordu. Lilian'a kurt saldırdığında da genç kız korku içindeyken bile beyninin kıyılarında bir yerde bunu görmüştü.

Ve ikinci kez sapladığında....İşte o anda Rick, aslında Lilian'ı durdurabilirdi. Elini havaya kaldırmış ama yeterince hızlı davranmamıştı. Kendisine vurmasına izin mi vermişti? Lilian, o anda bunu fark etmemişti ama şimdi düşündüğünde öyle gibi görünüyordu. Rick, elini kaldırmış ama yarı yolda durmuştu.

"Lanet olsun" genç kızın dizleri bedenini taşıyamıyormuşçasına kırıldı ve genç kız, ıslak yere oturdu. Yağmur daha da şiddetlendi. Lilian, gözlerini kaldırıp gökyüzüne baktı ama görmek istediği karabulutlar filan değildi. Tanrıya, doğruyu yapabilmek için dua yakardı. Muhtemelen doğru, Lilian'ın koşmaya devam edip olduğu yerden uzaklaşması, bir han bulup yardım istemesi. Ya da bir köy....Hiç fark etmezdi. Onu bu durumdan anlık da olsa kurtaracak herhangi bir şey.

Ama hızla kalkıp yine gözyaşları içinde geldiği yolu, gelirken olduğundan daha da hızlı bir halde koşması muhtemelen yapmaması gerekenler arasındaydı. Rick'in gözleri gözlerinin önünden gitmiyordu. Belki de ölmüştü ama Lilian'ın vicdanı bunu umursamadı. Daha da hızlandı ayakları yine ağlayarak geldiği tüm yolu geriye doğru gidiyordu hızla. Ve içinden ölmemesi için dua ettiğinin farkında bile değildi. Sonra iç sesi dışa vurdu fısıltıyla. Dili sürekli dolanarak. "Tanrım ölmesin! .lütfen ölmesin!" diyordu.

Takılarak, tökezleyerek ve kimi zaman düşerek ama hızını bir an olsun azaltmadan koştu Lilian. Belki de ondan kaçtığı andan daha hızlı koşuyordu Rick'e doğru. Gittiği yönün doğru olup olmadığına bakmak için bile durmadı. Tamamen iç güdülerıyla ve onu saran kaygıyla hareket ediyordu. Ölmesini istemiyordu. Hem de bunu kendi elleriyle yapmışken vicdan azabını sonsuza kadar içinde taşırdı. Belki de fazla taşıyamaz kendisi de kahırdan ölürdü. Rick'in yerinde bir başkası olsaydı yine aynı şekilde hareket edermiydi emin değildi ama bunu sonra düşünecekti. Şimdi Rick'e yetişmesi gerekiyordu. Elindeki kaya parçasını fırlatıp attı koşarken ve sonunda Rick'e saldırdığı yere varabilmişti.

Bodur ağacın yanında durdu ve öylece kalakaldı. Rick'e tam orada vurduğuna emindi. Yağmur kandan eser bırakmamış olabilirdi ama Lilian tam olarak ne aradığını bildiği için çirkin bir pembeye dönüşen birikintiyi fark etmişti. Peki Rick neredeydi? Nereye gitmişti ve asıl önemlisi nasıl gitmişti? Belki de yarası Lilian'ın sandığı kadar ağır değildi. Genç kız, bir an yine kaçmayı düşündü ama sonra vazgeçti. Onu görmeden yaşıyor olduğundan emin olmadan olmazdı. Gözleri hızla çevreyi taradı belki de pusuda bekleyip genç kızı yakalayacaktı. Ama Hiçbir yerde görünmüyordu. Zaten yağmur öyle çok yağıyordu ki biraz ötesini görmek imkansızdı. Lilian, bir an durup mantıklı düşünmeye çalıştı. Kendisi Rick olsa ve yürüyebilecek kadar durumu varsa nereye giderdi? Ve buldu; Mağaraya...

Lilian, yine hızla koşmaya başladı. Koşarken bir yandan Rick'in durumunun iyi olması için dua ediyordu. Belki de Rick'in durumu o kadar kötü değildi. Bu umudunu hiç yitirmemeye çalıştı. Fakat biraz daha ilerleyip mağaranın yakınlarından bir yere geldiğinde Rick'i yerde yüzü koyun yatarken görünce tüm umutları söndü ve yüreği ağzında atmaya başladı. Kulakları uğuldamaya başlamıştı ve hiç durmadan koştu Rick'e doğru.

"Rick" diye bağıırıyordu bir yandan ama rüzgar sanki sesinin önüne set koymuş gibi sesi kayboluyordu rüzgarda.

Yanına vardığında dizleri üzerine çöktü ve genç adamın çamura bulanmış yüzünü avuçları arasında alıp kaldırdı "Özür dilerim. Özür dilerim" dedi ağlayarak ve aslında söylediklerinin doğru düzgün bir cümle bile oluşturmadığının farkında olmadan.

Rick, sese tepki verdi ve göz kapakları titreşerek hafifçe açıldı. Ancak kısık bir şekilde daha fazlası değil. Lilian, onun kendisini gördüğünden bile emin değildi.

"Seni iyileştireceğim." dedi telaşla ve yine kelimeleri birbirine karıştırarak. "Ben çok iyiyim. Yani bu konuda. Çok yaralı iyileştirdim. Ah.. Rick.. Çok özür dilerim. Affet beni." Rick'in gözleri biraz daha açıldı ve dudakları kıpırdandı. Lilian, bir şey söylediğini umarak başını eğip

dudaklarına doğru götürdü kulaklarını.

‘‘Aptal kız’’ dedi Rick. Sesi bir fısıltıdan farksızdı ve tekrar gözleri kapandı.

‘‘Rick! Aç gözlerini. Lütfen.’’ Lilian’ın sesi telaşlı çıkıyordu. Bir an onun öldüğünü sanıp dünyası başına yıkılmıştı ama eğilip nabzına dokunduğunda yaşıyor olduğunu fark ederek sevinçle ve gözlerinden yaşlar akarken gülümsedi.

‘‘Rick, beni duymalısın. ’’Dedi Rick’in tekrar uyanması için bağırarak. ‘‘Uyanman ve bana yardım etmen gerekiyor. Seni taşıyamam. ’’ Rick, hiç kıpırdamıyordu. .’’Rick, yapabilirsin. ’’ dedi Lilian daha da yükselterek sesini.

Fakat Rick’ten hiç tepki gelmiyordu. Sonunda biraz daha burada oyalanırsa yarasının daha kötü olacağını ve bir daha uyanmayabileceğini akıl edebildi. Doğrulmadan önce genç adamı bin bir zahmetle yana çevirmeye çalıştı ama başaramadı. Sonra koltuk altlarından kollarını geçirdi ama Rick bir milim dahi kıpırdamadı. Lilian, bileklerinden tuttu Rick’i fakat yine olmadı, ayak bileklerini tutup çekmeyi denedi yine başarısızlıkla sonuçlanacağını tahmin etse de. Cüssesi kendisinin iki misli olan bu adamı nasıl taşıyabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve artık umutsuzluk her yanını sarmaya başlamıştı.

‘‘Uyanmalısın’’dedi çaresizlik dolu bir tonla. ‘‘Lütfen. ’’ Gök sanki onlara gülüyormuş gibi gürlendiğinde Lilian, ikinci bir fırtınanın yaklaştığını ve burada kalırlarsa atlatamayacaklarını biliyordu. Ve Rick, eğer biraz daha bu şekilde kalırsa daha da kötüleşecekti.

Bağırdı, onu dürtükledi, çimdikledi ama hiç biri işe yaramadı. Rick’in bilinci tamamen kapalıydı. Sonunda Lilian’ın aklında bir ışık belirmişti sanki.

Hızla ayağa fırladı ve mağaraya doğru koşmaya başladı. İçeri girip Rick’in atının iplerini çözdü, Heybenin yanından kılıca benzer bir silah aldı ve beline yerleştirdi. Yerden sergiyi de alıp çıkmadan önce sönmeye yüz tutmuş olan ateşe odun attı ve mağaradan çıkıp hızla ilerlemeye başladı. Rick’in atı bir an tepesinde şahlanınca Lilian’ın korkudan ödü patladı ama bu tür şeylere için kaybedecek vakti yoktu. Ata dönüp onu azarladıktan sonra ve at sakinleşince Rick’in yanına doğru hızla ilerlediler.

Sonunda Rick’in yanına ulaştı. Çok hızlı hareket ediyordu. Atın ipini serbest bırakıp elindeki sergiyle Rick’in yanına eğildi. Sergiyi onun bedeninin hemen yan tarafına doğru serdi ve tüm gücünü kullanarak onu sergiye doğru çevirerek itmeye çalıştı. İlk iki denemesinde başarısız olsa da üçüncü de onu sergiye sırt üstü çevirerek yatırmayı başarmıştı. Rick’in kemerini belindeki kılıçla kesti ve yeleğini çıkardı ve ikisini birbirine bağlayarak uzun bir ip oluşturdu. Bir ucunu sergiye bağladı sıkıca, sonra elindeki kılıca benzer silahı sergiye Rick’in yanına koydu çünkü ata bununa binemezdi. İpin diğer ucunu da elinde tutup atın ‘eyersiz’ sırtına çıkmak için uğraştı. Ve yine ilk denemesinde başarısız oldu. Bu, onun için çok zordu ama yapmak zorundaydı. Birkaç denemeden sonra atın sırtına atlayabilmişti. Gök bir kez daha gürlledi ve at huysuzlanarak bir iki adım kadar geriye gitti. Genç kız atın yelelerini okşadı ve onun kulağına eğilip birkaç şey fısıldadı. İşe yaramıştı. Sergiye bağladığı ipin diğer ucunu atın dizginine bağladı ve ata bir şaplak attı. At şahlanarak bir kez öne sıçradı fakat olduğu yerde

durdu.

Yük atı değildi. Lilian, bunun biliyordu. Şu anda Rick'i üzerinde taşıdığından daha ağır hissettiriyordu Rick. Lilian, bir şaplak daha attı ve at sonunda çok hızlı olmayan birkaç adım attı. Her adımda kafası geriye doğru çekştiriliyor at, önünü görebilmek ve aynı anda yükünü taşıyabilmek için mücadele ediyordu. At ilerlerken Lilian, atın sırtından atlayıp yerde yuvarlandı. Belki birkaç yeri de yaralanmış olabilirdi ama bunu çok fazla umursamadı. Rick'in yanına gidip sergide kalmasını, düşmemesini sağlamak için onu dengede tutmaya çalıştı. Mağaraya gidene kadar ara ara atın yanına giderek ona yön verdi ve sonunda mağaraya ulaştığında derin bir nefes aldı.

Çok hızlıydı. Yapması gereken çok fazla şey vardı. Önce Rick'in yanından kılıcı aldı ve sergiye bağlı olan ipi kesti, sonra atı yine eski yerine bağladı, ateşe birkaç odun daha atarak güçlendirdi ve o sırada küçük bir ayrıntı olarak odunlarının azaldığını fark etti. Rick'in yanına giderek onun gömleğini boydan boya kesti ve yaranın ne kadar derin olduğuna baktı. Çirkin yara karşısına çıktığında ise soluğu kesilerek elini ağzına götürüp atacağı çığlığı son anda bastırdı. Lilian, yutkunarak yaraya doğru eğildi. Kaya parçası çok sivri ve keskin görünüyordu ama bu derecede bir yara açmasını beklemiyordu genç kız. Biraz daha ileri gitmeyi başarabilseydi-Tanrıya şükür bunu yapamamıştı- kalbini delecek ve Rick'in kurtulma şansı hiç olmayacaktı. Genç kız, Rick'in çamura bulanmış kusursuz yüzüne özür dilercesine baktı. Sonra, yaradan akan kanı fark etti ve endişeye düştü. Dehşetle kanamanın hala devam ettiğini fark etti. Üzerine yağan yağmur belki daha önce kanı durdurmuştu. Önemli değildi. Şimdi önemli olan kanayan yarayı durdurmaktı. Rick'in gömleğini tamamen kesip çıkararak onu şeritler halinde kesti . Bir şeridi katlayarak yaranın üzerine yerleştirdi ve üzerine de küçük bir taşla ağırlık yaptı kanamayı durdurması için.

Rick'in saçlarını yüzünden nazıkçe çekerek arkaya doğru itti, yüzünü kumaş parçalarından biriyle temizledi ve hızla ayağa kalktı. Yarayı tedavi edebilmesi için gerekli olan bitkileri bulması gerekiyordu. Mağaranın dışına kaygılı gözlerle baktı ama başka şansı yoktu yoksa yara mikrop kapar ve Rick ölürdü. Fırtına henüz tam olarak başlamamışken genç kız bitkileri toplamak için mağaradan dışarı fırladı. Ama aklını Rick'in yanında bırakmıştı sanki. Onu yalnız bıraktığı için büyük bir endişe duyuyordu.

Ağaçlardan faydalanarak kuzey yönünü saptadı ve hızla ilerlemeye başladı. Gözleri çılginca yağmurdan yassılaştırmış bitkilerin arasında dolanıyor, aradığı ve çok iyi bildiği bitkileri bulmak ümidiyle çırpınıyordu. Sonunda üçünü de buldu ve son olarak yassı bir taşı da eteğinde topladığı bolca otun içine koyarak mağaraya doğru tekrar koştu. Ayaklarının dermanı kalmamıştı ama Lilian'ın gücünün son raddesine kadar ayakta durmaya devam edecekti.

Mağaraya ulaşıp hemen ateşin başına geçti iki küçük taşı karşılıklı konuşlandırdı, arasına ateşten köz çekti ve üzerine yassı taşı yerleştirip otlardan birer tutam alıp bu ısıttığı taşın üzerine yerleştirdi, kaşık görevini sağlamak için temiz görünen odunlardan birini alıp otları ezmeye başladı. Mataralardan birinin içindeki içme suyunu da boşaltarak otlardan çıkan damlaların mataranın içine dolmasını sağladı. Bu damlaların her biri şifaydı ve tek bir damlanın bile ziyan olmasına izin veremezdi Lilian.

İşini bitirip Rick'in yanına gitti ve çirkin, derin yaraya doğru eğildi. Elinde macun yaptığı şifa otları bulunuyordu. Eğer ikinci kez kayayı göğsüne saplamasaydı belki bu kadar derin bir yara oluşmayacaktı ama aynı yere iki kez isabet etmeyi başaran sivri kaya Rick'in göğsünü tarumar etmişti.

"Biraz sabret." diye fısıldadı Lilian biraz kendisine biraz da Rick'e hitap ederek. Macunu dökmeden önce, akan kanı ve yarayı temizledi ve sonra sıcak macunu Rick'in yarasının üzerine yaydı yavaşça. Rick, macun sürülür sürülmez yüzünü buruşturup inledi. Lilian'ın dudakları genç adamın bu tepkisine karşılık istemsizce yukarı doğru kıvrıldı. Bu, iyiye işaretti. Macunun üzerini şeritlerden kullanarak kapadı.

Daha çok malzemeye ihtiyacı vardı. Temiz bezlere, iğne ve ipliğe ihtiyacı vardı. Yarayı dikmesi gerekiyordu ama bunu yapamayacaktı. Bunun için yarayı sürekli temiz tutacak ve macunların yardımıyla mikrop kapmasını engelleyerek kapanmasını sağlayacaktı.

Matarada bulunan şifalı otların suyundan içirebilmek için Rick'in ensesinden tutup başını kaldırdı ve aralık dudaklarından birkaç damla ağzından içeri boşalttı. Rick, bir süre sonra yutkundu ve genç kız ilacı içirebildiği için memnun oldu.

Lilian, daha sonra hiç uyumadan ve sürekli olarak genç adama karışım hazırlayıp yarasına sürdü ve damlaları içirdi. Yaranın daha çabuk kapanabilmesi için iyice bastırarak sarıyordu. Saatler ilerledikçe genç adamın gözlerinin biraz olsun açılması için dua eder olmuştu çünkü Lilian, artık umudunu kaybetmeye başlamıştı. Rick, hiçbir tepki vermiyordu.

Yine de pes etmedi. Rick, ateşlediğinde sürekli ateşini düşürmek için uğraştı, gömlektten elde ettiği şeritler bitti ve Lilian, kendi elbisesini dizlerine kadar keserek temiz şeritler hazırladı. Fırtına artık dinmiş, güneş açmamış olsa da artık yağmur yağmaması iyiydi. Lilian, otlar bittiğinde yerlerini daha önceden tespit edip aklına kazıdığı yere tekrar gitti ve daha çok ot topladı.

İki gün içinde sadece bir-iki saatlik uykuyla ayakta kalarak ve sürekli Rick'in yarasını temiz tutup, macunlayarak ve genç adamın sürekli yükselen ateşini düşürmeye uğraşarak kendi bedeninin yorgunluğunun farkında değildi genç kız. Rick'in iyileşeceğine dair tüm umutları yok olmak üzereydi ama Lilian, asla vazgeçmedi. Mağarada onlarla birlikte duran atı da ihmal etmemişti bu arada. Onu yemlemek ve sulamak için dışarıya, küçük göletlere ihtiyacı olmuştu.

Sonunda, Rick'in yanına diz çöküp oturduğu bir an, gözlerinin kapandığını fark etmedi. Başı yana düşmüş, elleri dizlerinin üzerinde ve boğazından rahatsızlığını belli eden horultular çıkararak uykuya daldı.

Rick, gözlerini açtığında karşılaştığı manzara buydu. Başı yana düşmüş, iki kat olmuş solgun yüzlü ve horuldayan bir Lilian. Yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı Rick. Buna inanamıyordu. Başını inanamazlıkla iki yana salladığında bedeni kıpırdandı ve Rick, acıyla

yüzünü buruşturdu. Fena yaralanmıştı. Ve ona bu ölümcül yarayı bu küçük kızın verdiğiğine inanamıyordu.

Rick, çok korkmuştu. Lilian'ın çılgılığı kulaklarına çarptığında hiçbir şey düşünemeyecek kadar afallamıştı ve Lilian'ın böyle bir şey yapacağına dair en ufak bir düşüncesi bile olmamıştı aklında. Neden olmasındı ki? Lilian, inatçı ve kararlı bir kızdı. Rick, her an kaçabileceğini düşünürken Lilian, önce genç adamı alt etmeyi düşünmüş ve başarmış, sonra kaçmıştı.

Peki neden şimdi geri gelmişti. Rick, genç kızı süzdü saçlarından başlayarak ve sert bakışlarının kıza bakarken yumuşadığını bilmeden. Saçları dikenli teller gibi görünüyordu. Her tarafından bir tel fırlamış, dudakları hafifçe aralık, girip çıkan nefesle birlikte titriyor ve insanda öpme isteği uyandırıyor. Narin boynu bükülmüş sanki her an daha da yana kayacakmış gibi görünüyordu. Rick daha da aşağılara indi, kızın üstten göğüs çatalına kadar açık olan yakasına ve kendini bu görüntünün ayartmasına izin vermemek için fazla oyalanmadan aşağılara indi. Bir kaşı havaya kalktı genç kızın dizlerinde biten eteğini fark ettiğinde. Sonra üzerinde bulunan sargının da kızın elbisesinin kumaşıyla aynı olduğunu fark etti ve tekrar başını iki yana salladı inanamazmış gibi yarasının sızısını görmezden gelerek.

Önce Rick'i alt etmiş, ona ölümcül bir yara vermişti. Ve bunu yapmak isteyen onca cüsseli adam varken ve bir tanesi bile bunu başaramazken bu minik bedeniyle, zarif elleriyle yapmıştı bu işi. Rick, ikinci kez saplanmak üzere olan kayayı durdurabilirdi ama o an, kıza hayranlık duymakla meşguldü. Ve onun gitmesine izin verdiğini biliyordu içten içe. Onu Iron'a götürmektense yaralanmayı göze almıştı. Ama yarasının onu bu derece kötü yapacağını aklının ucundan bile geçirmemişti. Mağaraya kadar bile gelememiş, gözleri kararak yere düşmüştü.

Ve sonra Lilian, gelmişti. "Aptal kız" diye fısıldadı Rick hafifçe gülümseyerek. Öyle karmaşık duygular içerisindeydi ki birbirine geçip ilmek ilmek olmuş duygularının hangisinin daha ağır bastığının farkında değildi. Lilian, onu alt etmiş , kaçmış ve sonra geri dönmüştü. Bunun bir çok nedeni olabilirdi ve Rick bir tanesinin olmasını fazlasıyla isterdi ama biliyordu ki Lilian, katıksız bir iyiydi. Büyük bir yüreğe ve vicdana sahipti. Lilian'ın geri dönüşünün nedenleri bunlardı. Rick'ten hoşlandığından filan değildi. Kaşları hafifçe çatıldı.

Lanet olsun, onun kendisinden hoşlanıyor olabileceğinin düşüncesi bile Rick'in kalbine bir şeyler yapıyor, nefesini hızlandırıyor. Çünkü Rick, ondan hoşlanmaya başlamıştı. Hem de fazlasıyla. Ona hayranlık duyuyor, onu takdir ediyor, ona dokunmak istiyor ve Tanrı aşkına sürekli onu öpme isteğiyle doluydu. Ama küçük bir ayrıntı vardı o, Iron'un kadınıydı. Pekala Iron, onunla birlikte olmayacak olabilirdi ama ne olursa olsun Iron'a aitti işte. Rick'in kaşları farkında olmadan daha çok çatıldı.

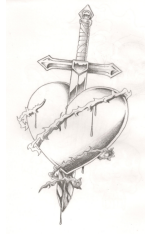
Ne yapması gerekiyordu? Birisi sanki başını tutmuş ve sağa sola hızla sallıyormuş gibi hissediyordu Rick. Çünkü, hiçbir şey düşünemiyor hangi taraftan bakılırsa bakılsın bir çıkış yolu bulmak imkansız kalıyordu. Genç kızı kendi haline bırakmıştı Rick'i yaraladıktan sonra kaçması için. Ama kız şimdi geri dönmüştü. Rick, bu konuda bir şeyler yapacaktı ama önce biraz toparlanması gerekiyordu. Elini biraz kaldırdı ve genç kızın dizlerine uzandı.

Teni onun tenine değdiğinde Önce yıldırım çarpmış gibi hissetti, sonra yakıcı etki içinde ılık bir sıvı gibi dolandı. Kendini çok iyi hissetmiyordu ama Lilian'ın ona iyi baktığını anlamıştı. Yoksa damarlarında gezinen ve bedenini yavaş yavaş sarıp Rick'i ele geçiren şeyi hissetmesi mümkün değildi. Lilian'ın yukarı tırmanmış eteğini aşağıya çekti. Lilian, eteğinin böyle umarsızca açıldığını fark etseydi muhtemelen utanırdı.

Sonra kız, gözlerini açtı. Bir anda ve Rick'in eli kızın dizindeyken. Rick, genç kızın uyku mahmuru gözlerinin içine baktı. Kız da ona bakıyordu ama Rick, genç kızın henüz uyanmadığını fark etmişti. Elini usulca çekti dizinden ama gözleri gözlerinde kaldı öylece. Kaçırarak istemedi bakışlarını. Kaçırarak da. Bunun adının ne olduğundan emin değildi. Zaten önemli de değildi. Emin olduğu bir şey varsa Rick'in başı fena halde dertteydi.

Geçiş ne zaman olmuştu? Hangi ara Lilian, esir konumundan çıkmış ve Rick'in hoşlandığı kadın olma durumuna gelmişti. Kısacık bir ara olmalıydı, belki bir birkaç saniye yoksa Rick de bunu fark ederdi. Ama hiçbir şey anlamadan bir anda bir çok şey farklılaşmıştı. Bu her zaman böyle mi olurdu yoksa sadece Rick mi böyle hissediyordu? Rick, kendini beceriksiz biri gibi hissediyordu. Boşlukta sürüklenir gibi, ya da yeni yürümeye başlamış bir bebek kadar çaresiz ve bilgisizdi. Bildiği şey ise bu durumun şimdilik sadece kendisinde kalması gerektiğiydi.

Lilian'ın gözleri faltaşı gibi açıldı ve dudakları bir sevinç göstergesi olarak yukarı doğru kıvrıldı. "Rick!" diye çığlık attı. "Uyanmışsın." Rick, başını salladı.

BÖLÜM 8

“Gitmemişsin?” Rick, bunu soru sorar gibi sormuştu. Sesi ise her nefes alışta yarası sızladığı için boğuk çıkmıştı. Genç kız, başını iki yana salladı.

“Gitmedim. “Dudakları memnuniyetsizliğini gösterircesine büzüştü. “Ya da gidemedim. “

Rick’in gülümsemesi genç kızı da gülümsetti. “Sen aptal bir kızsın Lilian. Çok aptal!”

“Teşekkür etme şekline bayılmadığım bir gerçek tabii ama haklı olabilirsin. “

“Teşekkür etmem mi gerekiyor?”Rick, tek kaşını kaldırmıştı alayla.

“Evet. Hayatını bana borçlusun!”

“Almaya çalışanın sen olduğunu unutmuş gibi görünüyorsun. Tanrım! buna inanamıyorum neredeyse minik minik eller beni öldürüyordu.”genç kız, istemsizce ellerine baktı ve dudağının bir kenarı kendini beğenmişçesine kıvrıldı yukarı doğru. Sonra bir anda başını kaldırıp genç adama kaygılı gözlerle baktı.

“İyi misin?”Lilian’ın sesi de görünüşü kadar endişeli geliyordu.

“Sanırım...” Rick, kendini bir yokladı ve aslında çok da iyi olmadığını fark etti canı sıkılarak.

“Sanırım yeterince iyiyim. “Rick, omuz silkti ama bu yüzünü buruşturmasına neden oldu.

“Bence yeterince iyi değilsin!”Lilian, dizlerinde biten eteğini çektiştirerek ayağa kalktı ve zayıf ateşe doğru ilerledi.

“Seni yine de Iron’a götüreceğimi biliyorsun değil mi,?”

Rick’in sorusu genç kızı bir an duraklattı. Fakat kız, sanki bunu pek umursamıyormuş gibi

kayıtsız tavırlarla ateşe ilerleyip iki taşın üzerindeki yassı taşı dikkatle tutarak aldı ve geriye, Rick'e doğru çevirdi bedenini.

"Söylediğimi duydun mu?" Rick, bakışlarını genç kızın boynundan yukarıda tutmaya çalışıyor ama pek başarılı olamıyordu. Genç kız, her adım attığında dizlerinde biten kıyafetin etekleri salınıyor ve yukarı tırmanarak beyaz, biçimli ve uzun bacakları ortaya seriyordu. Rick, rahatsız olarak yutkundu.

"Duydum" dedi kız yine aynı kayıtsızlıkla. "Seçimimi senin için geri döndüğümde yapmış oldum. Artık her şeyi oluruna bırakacağım. "genç kız omuz silkti Rick'in karamsar bakışları karşısında. Eğildi, Rick'in sargısını açtı ve hiçbir uyarı vermeden Yassı taşın üzerindeki sıcak macun kıvamındaki iğrenç kokulu bitkiyi Rick'in yarası üzerine bir sopa yardımıyla yaydı.

"Ahh.." Rick, dişlerini sıktı. "Deli misin? Ne yapıyorsun?" Kız, bir an gözlerini kaldırıp ona baktı.

"Seni iyileştiriyorum. " Ve tekrar macunu Rick'in canına okuyarak sürmeye devam etti.

"Emin-"Rick dişlerini sıktı çektiği acı karşısında. "Beni öldürmeye çalışmadığına emin misin?"

"Bunu bir kez denedim. "Kız biraz daha macun aldı yassı taştan ve tekrar yaraya sürdü. "Sonunda zararı yine kendime oluyor. "Omuz silkti genç kız, sargıyı tekrar sardı ve ayağa kalkıp Rick'e su getirdi.

Onun için yiyecek bir şeyler hazırladı. Fırtına dindiği için genç kız dışarı çıkıp yemek bulmak konusunda sıkıntı çekmemiştir. Rick, onun kendisini yaraladığı için memnun değildi tabii ama kızın gösterdiği ilgi istemese de onu etkiliyordu. Narin elleri öyle becerikli ve deneyimliydi ki Rick, onun böyle bir tedaviyi ilk defa yapmadığını düşündü. Her gözünü açıp kapadığında sızısı azalmış, kendini daha iyi hissetmişti.

Ve Rick, bunları aklının bir köşesine yazmıştı. Yazmıştı çünkü Iron'u ikna etmeye çalışırken bir çok şey konuşması gerekecekti. Çünkü Rick, artık karar aşamasını geçmişti. Lilian, onu yaralamadan önce de Rick zaten bunu düşünüyordu ama artık tamamen kararını vermişti. Genç kız için eğer bir şans olacaksa Rick bunun kendisi olduğunu iyi biliyordu. Lilian'ın ondan başka şansı yoktu. Elbette Rick , onu bırakabilirdi kaçması için ve Iron'a yalan söylerdi ama bu bir şeyi değiştirmeyecekti çünkü Iron, onu görmek ve hesap sormak istiyordu ve bunu yapmadan Lilian'ın peşini asla bırakmazdı. Rick, ona ne söylerse söylesin umursamazdı. Ama bu şekilde olduğunda en azından Lilian'n şansı vardı. Rick, Iron için sadece bir savaşçı değildi. Kardeşten öte bir bağı vardı ve Iron'dan bu güne dek hiç bir şey istemediği de göz önüne alınırsa genç adam onun kendisini dinleyerek genç kız için daha olumlu düşünmesini sağlayacaktı. ,

Ya da Rick, öyle olmasını umuyordu.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

Rick, başını çevirip genç kıza baktı ve kaşlarını havaya kaldırdı.

“Atı eyerliyorum? Sana ne gibi görünüyor?”

“Komik mi olmak istiyorsun?”Lilian, sesi kadar öfkeli ritimlerle ayağını yere vurarak Rick’in yanın kadar geldi. Elindeki eyere asıldı Rick’in şaşkın bakışları arasında. Ama Rick, eyeri ona vermek niyetinde değildi.

“Ne istiyorsun Lilian?”Rick’in sesi bıkkın çıkmıştı. Acısı hala devam ediyordu ve yine ateşinin çıkacağından emindi ama gitmek zorundalardı. IRon’un av partisi çok yakındı ve IRon, eğer biraz daha geç kalırlarsa adamlarının hepsini Rick’i bulmak için yollara dökerdi.

“Tam olarak iyileşmeden buradan gitmeyi planladığını söylemeyeceksin bana değil mi?” Rick, bunu yapabileceğine görmeseydi inanmazdı ama Lilian, hem eyeri çekip hem de ayağını yere vurabilmeyi başarmıştı.

“Bir; Bu eyer çok ağır ve çekiştirip durmaktan vazgeç. Çünkü taşıyamazsın. İki; Artık gitmemiz gerekiyor. “Rick bir kez daha eyere asıldı göğsündeki acıyı görmezden gelmeye çalışarak.

“Eyerin ağırlığı umurumda değil. En azından bir geceyi daha burada geçireceğiz. Mikrop kapabilirsin, ateşin çıkabilir ve bir daha böyle saklanma imkanı bulamazsak daha çok hastalanabilirsin. Ya yaran geri dönülmez bir şekilde daha kötü olursa. Bu seni öldürebilir bile! Bunu mu istiyorsun? “Lilian’da eyere tekrar asıldı sinirle. Sonra, Rick’in bakışlarının değişimini gördü. Genç adamın gözleri şaşkınlıkla açıldı.

“Beni umursuyor musun Lilian?”

Genç kızın yüzünde öylesine bir şok ifadesi belirmişti ki Rick, bunu sormamış olmayı dilerdi. Sanki bunu çok istiyormuş gibi. Ve Zaten genç kızın sadece suçluluk duygusunun getirisiyle onun için endişelendiği de yüzündeki bu tokat yemiş gibi görünen ifadeden belli oluyordu.

“Ben... Ben sadece vicdanımın sesini dinliyorum. “ Rick, eyerin ağırlığının baskısını elinde daha fazla hissettiğinde genç adam Lilian’ın eyeri nihayet bıraktığını anladı.

“Anladım “Rick, yüzünü asmak istemezdi ama çocuk gibi yüzünü asmak istiyordu. İfadesiz duruşunu bozmamak için elinden gelen tüm çabayı kullandı ve tükettiğinde arkasını dönüp eyeri ata yerleştirmek için harekete geçti. Lilian’dan tek bir ses çıkmıyor ve genç adam onun çıkardığı sesleri dinlemekten kendini alıkoyamıyordu. Lilian, sanki bir anda buhar olmuş varlığı mağaranın içinde bir yerlerde kaybolmuş gibi olmuştu.

Sonra, eyeri tam atın üzerine atarken arkasında duyduğu hışırtı ve sonra eyere yine inatla asılan o minik eller genç kızın tekrar hareket etmeyi hatırladığını düşündürdü Rick'e. Ona kızmıştı. Ona ve kendisine çok kızmıştı. Neden öyle bir soru sorma ihtiyacı hissetmişti ve neden Lilian, o şekilde şiddetli bir tepki vermişti. Pekala Rick, ona iyilik yapıyor değildi elbette fakat öyle şok olması... Sanki ucubeymiş gibi. ..

"Ellerini çek Lilian" dedi düz olması için çaba gösterdiği bir tonla.

"Seni umursamıyor olsaydım, sanırım seni öylece bırakıp giderdim. "Rick, dondu. Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkmış bir halde ve dili nasıl kıvrıldığını unutmuş gibi.... "Lanet olsun! Sadece bir gece daha kalalım. Ve daha iyi olduğundan emin olalım." Rick, genç kızın yutkunduğunu duydu. Kızın sözleri üzerine afallayan ve çalışmayı unutan beyni tekrar çalışmaya başlamadan önce bir kez de kendisi yutkundu. Sonra...

"Kaçmayı mı düşünüyorsun Lilian?" diye sordu fısıltıyla ve genç kıza dönmeden. İkisi de hala havada asılı duran eyere asılmış durumdalar.

"Hayır. " sesi çok sert ve netti. Rick, bu seste yalan duymuyordu. Ve artık Lilian'ın gerçekten kaçmayacağına da emin olmuştu. Eyeri elinden bırakması Lilian'ın da elini çekmesine neden oldu. Ve yavaşça arkasını dönüp, şüpheli bakışlarını kızın bal rengi, yumuşak gözlerine dikti.

"Neden?" tek kaşını kaldırıp sorgularcasına baktı genç kıza.

"Çünkü bir anlamı olmayacak. "Lilian'ın birden öfkeden kararan gözleri ve hiddetle boğuklaşmış sesi genç adamı şaşkına çevirdi. "Ben ne kadar kaçarsam kaçayım, ne kadar saklanırsam saklanayım bu eziyet bitmeyecek, asla vazgeçmeyecek. Beni bulacak ve... Ve ne ceza vermek istiyorsa beni korkudan titretene kadar ve bundan deli gibi zevk alana kadar peşimi bırakmayacak. "Genç kız başını iki yana salladı ve konuşmaya devam etti. Rick, o ana kadar söylediklerini duymuştu.

Keşke daha fazlasını da duyabilseydi. O anda, onun için haddinden fazla endişe ederken ve genç kız yaşayabileceklerini gözlerinde beliren dehşet parıltısıyla anlatırken genç adam bir yerlerde kaybolmuş, içi, tüm benliği onu koruyup kollama güdüsüyle dolmuş ve onu sıkıca kavramak isteği her yanını sarmıştı.

Duymak isterdi. O konuşup duran güzel , büzülmüş dudakların şu anda ne söylediğini gerçekten duymak isterdi. Ama sadece dudaklara odaklanmış ve genç adam kendini Lilian'ın dudaklarının çekiciliğine kaptırmadan önce söyledikleriyle onu koruma iç güdüsü onu ele geçirmişti. O saniyeden sonra yaptığı hiçbir şeyin farkında değildi.

Eli, kendinden habersizce ileri doğru atıldı, genç kızın narin boynunu tuttu ondan beklenmeyecek bir nezaketle ve onu kendisine doğru çekti kızın afallamış bakışları arasında. Kendi başını eğdiğinin bile farkında değildi. Lilian'ın dudakları kendi dudaklarına değdiğinde sanki mağara etrafında dönmeye başlamıştı bir anda.

"Tanrım!" diye düşündü onu esir alan o bulutun içinde. Daha önce böyle bir tat tatmış mıydı?

Sanmıyordu. Onu böyle içine çeken, başını döndüren ve kanını çılgın gibi damarlarında hızla dolandıran bir etki, bir his, bir dokunuş yaşamış mıydı daha önce? Dudaklarının altındaki dudaklar öpüşe karşılık verdiği ve dili genç kızın ağzından içeri usulca daldığında ağzından çıkan inleme kendisini de şaşırttı. Genç kızın istekle verdiği karşılık Rick'in kalbini yerinden sökülürmüşçesine çarptırarak ve bedenini şiddetli bir mutlulukla titretti. Bedeninin titremesi normal miydi peki? Aslında bunun Rick'i korkutması gerekiyordu. Onun, hisleriyle ve bedeniyle oynayabilen bir güç karşısında Rick'in ödünün patlaması lazımdı. Ama Rick, tüm hissettiklerini, yaşadıklarını bir kabın içine koyar gibi beyninin ve belki de kalbinin bir köşesine yerleştirecek, arada bunları hatırlayacak ve bundan mutluluk duyacaktı.

Sis bulutunun içinden çıkarken ve almayı unuttuğu nefesten başı daha çok dönmeye başlarken ve dudakları hala kızın dudakları üzerinde coşkunca gezinirken Rick, bir çok şeyin aynı anda farkına varıyordu Lanetler ederek. Elleri kızın bedenini hiç bırakmayacakmış gibi sarmıştı, dudakları onu neredeyse öperken bitirecek gibi hareket ediyordu. Ve en büyük farkındalık ; Lanet olsun! O, Iron'un kadınıydı. Yasaklıydı ve Rick, utanmadan ona uzanmıştı. Dilini tekrar ve bu defa kendi sınırlarını da ihlal ederek, bedenini ise daha çok ona yaslayıp kızın ona neler yaptığını ona da hissettirerek son bir defa öptü genç kızı. Öylesine bir açıklıkla öpüyor ve karşılığını aynı şekilde alıyordu ki daha önce nasıl yanmadıklarına şaşırmıştı genç adam. Ve sonra, içine kızın güzel kokusu da eklenmiş sert bir soluk çekerek genç kızın dudaklarından ayrıldı dudakları ve alnını alnına dayadı elleri hala kızın omuzlarını sıkıca tutarken.

"Başım büyük dertte Lilian" dedi fısıltıyla nefes nefese. "İnan bana çok büyük bir dertte. "Alın hala genç kızın alnında başını iki yana salladı olumsuz anlamda. Kendi kalp atışlarını kulaklarında duyuyor, nabızı hiç şiddetini azaltmayacakmış gibi atıyordu. Kulakları uğulduyor ve boğazı yanıyordu Rick'in.

Genç kız ise ellerinin arasında bir yaprak gibi titriyor, aldığı sert ve hızlı soluklar Rick'in yüzüne çarpıyor, kolları düşmekten korkarcasına Rick'in şişkin kollarını sıkıca kavramış, kendinden geçmiş gibi görünüyordu. Rick, bir daha bu anı asla yaşayamayacağı için içinde beslenen ve büyüyen öfke bulutuna karşı direnmeye çalışıyordu.

"Bu ne zaman oldu bir fikrin var mı?" diye sordu kendi anlamlandıramadığı bu duygu yoğunluğunun içinde kayboluşunun nedeninin cevabını genç kızın açıklamasını umut ederek.

"Bilmiyorum. Ben... Şu ana kadar farkında değildim."

"Olamayacağının farkındasın değil mi? Olamayacağımızın?" diye sordu fısıltıyla. Genç kız onun ne söylemek istediğinin farkına vardı. "Özür dilerim Lilian. "

"Ben de!" dedi genç kız titrek bir sesle.

"İnan nasıl olduğunu anlayamadım. "Alınları hala birbirine dayalı halde ve hızlı soluklar alırken ve bedenlerini birbirilerinden ayrı tutmak istemezken ikisi de aynı anda gürültüyle yutkundu.

"Ben... Kendimi böyle kaptırabileceğimi bile bilmiyordum. Ne hissettiğimi bile bilmiyordum.

"Rick, yine başını iki yana salladı. "Özür dilerim. "

Başını kaldırıp genç kızın sulanmış gözlerinin içine baktı, akmaya çalışan damlaları yanaklarından süzölmeye başlamadan önce baş parmaklarıyla sildi ve yine kendisine engel olamadan kızı tutup kendisine çekti ve ona sıkıca sarıldı.

"Iron'la konuşacağım. "dedi hararetle ve kızı sanki hiç bırakmayacakmış gibi tutarken. " Beni dinler. Onunla konuşacağım ve senin için bir şeyleri değıştirmesini isteyeceğim. "

"Benden intikam almak istiyor. "dedi kız ağlamaklı bir fısıltıyla.

"Biliyorum. Bunu benden iyi kimse bilemez."

"O zaman asla vazgeçmeyecek. " Rick, Lilian'ı hafifçe kendinden uzaklaştırdı, genç kızın yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı. Anlayışlı, aynı zamanda güven veren bir gülümsemeye baktı genç kızın gözlerinin derinliklerine.

"Ama bilmediğin şey; onun benimle olan ilişkisi."Rick, aralarındaki ilişkiye öyle çok güveniyor ve sesi kıza aynı güveni öylesine veriyordu ki, genç kız ona inanmak istedi. Rick, yine başparmaklarıyla onun gözlerinden akan damlaları sildi. "Aramızda sadece Bey ve asker ilişkisi yok. Biz birlikte büyüdük ve kardeşten daha yakınız. Beni dinleyeceğini umuyorum. " Rick, yaptığı hiçbir harekette kedisine engel olamıyordu. Sanki bir sınır vardı ve biraz önce o sınırı kızı öperek geçmişti. Uzanıp onun elini tuttu ve onu sergiye doğru çekti.

Önce, kendi oturdu ve karşısına genç kız yerleştirdi usulca. Onu, bir daha öpemeyeceğini veya daha ilerisine hiçbir zaman gidemeyeceğini biliyordu ama elini bırakmak istemedi. Sıkıca kavradı ve genç kızın beklenti dolu gözlerine karşılık anlatmaya başladı;

"Onunla beraber büyüdük. Onu benden iyi hiç kimse tanıyamaz." Genç adam göğsündeki acıyla yüzünü buruşturdu. Lilian'ın ona yardım etmek için uzanan elini havada yakaladı ve avucunun içinde hapsetti diğer elinin yanına. "İyiim ben. "diye güvence verdi düz bir sesle."Şimdi önemli olan geleceğin. Iron'un kısa zaman içerisinde bir av partisi olacak ve tahminim seni bu av partisine gelenlerin önünde cezalandırarak gururunu kurtarmak. Seni serbest bırakmayı ve bulamadığımı ya da kaçtığını söylemeyi düşündüm bir çok kere ama dediğim gibi onu tanıyorum. Asla senden vazgeçmez ve aramaya devam edecektir. Ve bir gün tıpkı şimdi olduğu gibi bulacaktır. Ama eğer seni ona götürürsem ve senin hikayeni desteklersem mutlaka bunun üzerinde düşünecektir. Tek istediği gururunu yerden kaldırmak. " genç kızın sözlerini anlaması için bir süre duraksadı" Şimdi en kısa zamanda gitmek zorundayız çünkü Iron eğer biraz daha geç kalırsam benim için askerlerini arama takibine çıkaracaktır. Zaman sorunu olduğunu biliyor ve çok daha erken gitmemiz gerekiyordu. Bunun için ne kadar erken gidersek bizim için o kadar iyi olur. "

Rick, genç kızın söylediklerine vereceği tepkiyi büyük bir merak ve heyecanla beklerken genç kız tamamen başka bir şey dile getirdi.

"Seni öldürmeye çalıştım. "sanki ne yaptığını yeni anlıyormuş gibi gözlerini dehşetle açtı genç kız. "Ve senin düşündüklerine bir bak. "Başını inanamazlıkla iki yana salladı. "Özür dilerim

Rick" ve bir anda elleri Rick'in avucu arasından kurtulup genç adamın boynuna dolandı. Rick, bunu istemiyordu. Onunla daha fazla yakın olmak, ona alışmak ve onu istemek....Ama Tanrı yardımcısı olsun çoktan hepsi birden olmuştu bile. Gözlerini inleyerek ve kaderine lanet ederek kapadı ve genç kıza sıkıca sarıldı. Lilian, başını onun boynuna gömmüş aldığı nefesi Rick'in tenine darbe etkisi yaparak çarptırırken Rick, insan üstü bir güç harcıyordu onu kucağı çekip öpmeye başlamak için.

"Ve Lilian"dedi kısık bir sesle kızın saçlarına doğru. Saçlarındaki çiçek kokusunu içine çekti.

"Evet."dedi genç kız olduğu yeri çok sevmiş gibi kıpırdamadan.

"Biz birlikte olamayız. "genç kızın yutkunduğunu duydu.

"Söylemiştin." Dedi Lilian hüzün dolu bir sesle.

"Ben unutursam bana hatırlatman için tekrar söylüyorum." Lilian'ın gülüşünde neşeden eser yoktu.

"Canını acıttığım için üzgünüm."Kızın kolları Rick'i çok daha sıkı sardı ve Rick bu ayırmadan nasıl sağ çıkacağını çılgın gibi düşünmeye başladı.

"Kalbimin üzerine işaretini bıraktığın için memnunum."Güldü. Gülüşü yumuşaktı. "Böylece sen olmasan da..."durup soluğu yetmiyormuş gibi derin bir nefes çekti. "Neyse... Önemli değil. "

"Değil." Diye doğruladı genç kız.

Değildi... Önemli olmamalıydı çünkü aralarında yaşayacakları herhangi bir şey Iron'u aldatmak olacaktı. Aslında çoktan aldatmıştı bile Iron'u, kızı isteyerek, onu arzularak, öperek, hoşlanarak daha fazlasını hissederek... Bir çok kez, kendini suçlu hissediyordu ama kıza duyduğu derin ilgi kadar değildi.

Yine de... Kızı alıp kendisinin yapmaması için önünde duran tek engel Iron'du. Rick, bunu düşüneneğini asla aklına getirmezdi ama Iron'un en iyiyi isteme aşkı olmasaydı Lilian, onun kadını olarak anılmayacaktı. Lanet olsun Iron'a da, güzele olan aşkına da. Rick, dişlerini sıktı...

Sessizce geçen, sadece nefes seslerinin ve atın arada çıkardığı homurtunun dışında tek bir ses çıkmadı küçük mağarada. Dakikaların adını saatler alırken onlar hala birbirlerini hissederek ve ikisi de kendi cehennemlerinin dolambaçlı yollarında amaçsızca düşüncelere dalmıştı. Birbirlerine güzel sözler söylemediler, ya da birbirleri için hissettikleri dudaklarından dökülmedi ama iki genç bu sözleri duymaya da gerek duymamıştı zaten. Duymak gerekmiyordu, onlar derileri birbirine değdiğinde tenlerinde oluşan ve giderek daha çok büyüyen kıvılcımın farkındaydılar. Bu, anlatıyordu her şeyi.... İşin içine bir de kelimeler girerse sağ çıkmaları imkansızdı. Ve ikisi de bu büyük ve yıkıcı gerçeğin çoktan ayırtına varmışlardı...

Soatler sonunda konuşan Lilian'ın sesini özleyen Rick olmuştu.

"Çok fazla yaralı tedavi ettin mi? Ne yaptığını biliyormuşsun gibi görünüyordun" genç kız, onun göğsüne yattığı için yüz ifadesini göremiyordu ama sesindeki baskın merak tınısını yakalamıştı. Gülümsedi. Rick'in onu merak etmesi hoşuna gitmişti.

"Ettim."

"Nasıl?"

"Gelecekle ilgili tüm planlarımdan vazgeçmek zorunda kaldığımda... 'Burada Rick'in çenesi kasılmış ve güzel gözleri kararmış ifadesini görmezden gelmeye çalıştım.' Kendimi halk için çalışmaya adanmıştım. Askerlerin elbiselerini onarıyor, kimi zaman silahlarını tamir etmek için bile yardım ediyordum ama daha çok savaşta yara almış olanları iyileştirmek için şifacıya yardım ediyordum. Ondan öğrendiğim bir çok bilgi vardı ve şifa otları da bunlardan bir tanesi. Renklerini, şekillerini, neye benzediklerini ve kokularını öğrenmek çok zamanımı almış olsa da sanırım artık bu konuda iyiyim." Rick'in derin bir nefes alıp sertçe verdiği duydu.

"Bence bu konuda çok iyisin. ' diye takdir etti kızı beğenisini tınınsa eklediği bir tonla.

"Teşekkür ederim." Lilian'ın dudakları büzüşüp gözleri kısıldı. Sabit bir noktaya bakarak Rick'e aklındakileri sorup sormamak arasında biraz bocaladı ama onu tanıma merakı daha ağır bastı.

"Sen? Benim hayatımdan çok bahsettik. 'Rick'in kolları usulca ve genç kızın bedenini titretip, yüreğini hoplatarak beline dolandı ve onu bacaklarının arasına çekti.

"Neden olduğunu bilmediğim bir sebepten dolayı babam beni çok küçük yaşta Delf topraklarının ordusuna emanet etti. O zaman ki bey- IRon'un babası- beni IRon'la birlikte yetiştirebileceğini düşünerek onun hizmetine verdi. Ve aynı zamanda orduda da hizmet verdim. Çok iyi komutanlarla çalıştım ve küçük yaşta bir çok savaşa girdim. Hayatımda bildiğim tek şey orduya asker yetiştirmek ve savaşarak topraklarımızı korumak. 'Rick'in omuz silktiğini hissetti. 'Çok renkli bir hayatım olduğunu söyleyemem."

Lilian, onun bu durumun çok da umurunda olmadığını fark etmişti ses tonundan. "Savaşlar başlı başına bir renk cümbüşü değil midir zaten. ' Rick'in gülüşü neşesizdi.

"Hiç bu açıdan bakmamıştım. "

"Gerçekten." Lilian, bir anda utanarak sormak üzere olduğu soruyu yuttu. Ama Rick'in peşini bırakmayacağını da bilmesi gerekiyordu.

"Gerçekten ne?"

"Önemli değil. 'Lilian, başını iki yana sallayıp kollarından kurtulmak için kıpırdandı ama Rick, onu daha çok kendisine çekerek ve Lilian'ın gözlerini fal taşı gibi açtıracak bir şeyi fark etmesine neden oldu. Rick'in önündeki şişkinlik genç kızın aklındakileri bir anda sildi.

"Bence önemli" dedi Rick kısık bir sesle genç kızın kulağına doğru. "Sen anlat ve benim aklım

senin güzelliğinden başka bir yere kaysın.” Lilian’ın gürültülü yutkunuşu Rick’i kıkırdattı. “Evet. Dinliyorum.” dedi Lilian’ı rahatsız etmiş olmanın verdiği garip bir keyifle.

“Hiç.” Dedi genç kız kelimeleri kaybolmuş gibi bocalayarak. “Hiç gerçek bir ilişkin olmadı mı? ”

“Hiç olmadı. ” dedi Rick renksiz bir tonla ve Lilian göremese de başını iki yana salladı. “Sana söylemişim. Kadınlarla ilgilenecek vaktim olmadı. Ve zaten çok fazla konuşuyorlar. Ayrıca çok fazla boş konuyorlar. Ben...” durup huzursuzca kıpırdandı. “ Onlarla uğraşmaktan hoşlanmıyordum. ”

“Hımmm.” dedi Lilian kıkırdamamak için kendini tutarken. “ Anlıyorum.”

“Ahh Hayır.” Dedi Rick telaşlanarak ve genç kıızı bir anda omuzlarından tutup kendisine çevirdi.

“Senin için öyle düşünmüyorum. Bunu biliyorsun.” Ve genç kızın gözlerindeki parıltıyı fark ettiğinde gözlerini kıstı. “Seni utanmaz.”

Lilian, ne olduğunu anlamadan bir anda kendisini Rick’in kucağında yüzüstü yatar bir halde buldu. Utanarak ama kıkırdamasına da engel olamayarak kendini Rick’in ellerinden kurtarmaya çalıştı.

“Demek benimle eğleniyorsun.” dedi Rick sahte bir kızgınlık göstergesi sergileyerek. Elini kaldırdı ve genç kızın popsuna canını acıtmayacak bir şaplak attı. “Özür dile bakalım küçük kız. ”

“Ah. Hayır. Bu çok ayıp. Bunu yapamazsın.”

“Demek öyle.” Bir şaplak daha attı. “ Emin misin? Bence yapabiliyorum.”

“Rick beni bırakmalısın!” Lilian’ın artık kahkaha atmaya başlamıştı.

“Bence bir cezayı hak ediyorsun.”

“Lütfen.”

“Lütfen ne?”

“Lütfen beni bırak.” genç kız canını acıtmayan bir şaplak daha yedi.

“Bir daha büyüklerinle alay edecek misin?”

“Ahh..Hayır. Kesinlikle hayır. ”

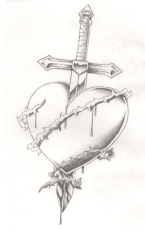
“Çok çabuk pes ettin. Sana hiç yakışmadı. ” Rick’in kahkahaları genç kızınkine karıştı. Rick, onu omuzlarından tutup kaldırarak kucağına oturttu ve genç kızın kızarmış yüzüne baktı. “Canını yaktım mı?” Lilian’ın daha da kızarması mümkünmüş gibi kızardı ve başını iki

yana salladı.

“Yakmadın.” diye ekledi sonunda ve iç çekerek ve kendisine engel olamayarak onun boynunda doladı yine kollarını. Sanki Rick de bunu bekliyormuş gibi kızın hareketine hemen karşılık vererek on sıkıca sardı.

“Keşke-” diye başladı Lilian derin bir çukurdan gelen sesle.

“Şşşş” dedi Rick, duyacağı şeyler için kendisinden nefret etmeye başlamadan önce... “Şşş”

BÖLÜM 9

Aşkın zamanı yoktu....

Ne zaman geleceğinin belli olmadığı gibi düşeceği kalbi de iyi seçemiyordu. Aşk zaman kavramını yitirmiş, doğru ve yanlış arasındaki o sınırı çizmeyi bilmeyen pervasız bir melekti ve bu seferki zavallı hedefi Lilian olmuştu...

Eğer bilseydi onlarca insan tanımışken, onlarca insanla karşılaşmışken içlerinden kalbini vermemesi gereken tek insana veremezdi. Asla sarılamayacağı, zamanını birlikte geçiremeyeceği IRon'a gittikten sonra belki de bir daha hiçbir zaman karşılaşmayacakları bir insana kalbini kaptırmazdı Lilian. Genç kızın yanlış seçmekte stüne yoktu. Önce yanlış insanı seçmiş ve bekâretini vermemesi gereken bir insana kolayca vermişti. Şimdi, daha zorunu başarmış pervasızca ilerisini hiç düşünmeden kalbini vermemesi gereken insana kalbini vermişti. Keşke geri nasıl alacağını bilseydi... Ama bunun bir yolu olmadığını biliyordu.

Artık her şey için çok geçti. Eğer Rick, ona olan hislerini Lilian'a fark ettirmemiş olsaydı Lilian, buna katlanabileceğini biliyordu ama şimdi katlanabileceği sınırı geçmek üzereydi. İsyan etmek istiyordu, bağırarak, göklere haykırmak... Neden? Neden her zaman o, bir şeyleri feda etmek zorundaydı. Daha önce hayatını feda etmek ona çok zor gelmemişti ama Rick ile birlikte olabilme şansını feda etmek, kalbini feda etmek ona çok güç geliyordu. İstemiyordu... Onun elini tutabilecekken gözlerine bakarak ondan uzak kalmak istemiyordu.

Rick, kolunu beline biraz daha sardı ve kızın boynuna eğilip kokusunu içine çekerek dudaklarını boynuna sürttü. Keşke bunu yapmasa dedi Lilian içinden isyan ederek. Buna alışmak istemiyordu ama bir tarafı o böyle hareket ettikçe havalara uçacakmış gibi geliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Rick yumuşak bir tonla. Dudakları genç kızın kulak memesine sürüyordu bedenini titreterek.

"Hiç" dedi Lilian omuz silkerek. Kayıtsız görünmeye çalışıyordu. Rick, atın yönünü değiştirdi

ve önlerinde bulunan devrilmiş ağacın üzerinden geçmek yerine etrafından dolaşmayı tercih etti.

“Himm.” Dedi genç adam. Artık çenesini Lilian’ın omuzlarından çekmişti ama kolu kızı asla ama asla serbest bırakmıyordu. Saniye için bile olsa.

Rick, dikkatle atı yönetti ve ağacın etrafından dolaşırken gözleri etrafı iyice taradı. Genç kız, bunu fark etmese bile Rick, böyle tuzakları çok iyi biliyordu. Belki de bu karşısındaki bir tuzak değildi ama Rick, her zaman adımlarını sağlam atmaya özen gösterirdi. Bunun için iyi bir savaşçı olmuştu.

İyi bir savaşçıydı ve adımlarını sağlam atardı. Ta ki Lilian’a kadar. Kadınlar konusunda düşünmeye bile gerek yoktu bu konuda beceriksizliğini zaten keşfetmişti ama Lilian’a derin hisler besleyip her şeyi eline yüzüne bulaştırmış, kadınlar konusundaki beceriksizliğini damgalamış olmuştu.

“Bana hiç öyle gelmedi. ”dedi istemeden de olsa yumuşayan sesine hayretler ederek. Lilian’ın yanında tepkilerine hakim olmak çok zordu. Her an onunla meşgul olmak istiyor, ellerini ve dudaklarını sürekli onun üzerinde tutmak istiyordu imkansızlığına lanetler ederek.

“Bir şey yok. Gerçekten. ”Lilian’ın sesi hafif öfkeli çıkmıştı. Rick’in kendisini böyle sıkıştırmasını istemiyordu. İstemiyordu çünkü bir anda patlamaktan korkuyordu. Dudakları aklından ve kalbinden geçen tüm kelimeleri kusacak ve bir daha susmayacak gibi hissediyordu.

“Pekala. Bir an soluk alamıyormuş gibi iç çektin ve bende nedenini merak ettim. ” genç kız, onun düz tonunu duyduğunda gülümsedi. Rick, ne zaman kendini korumaya alsa sesi rengini kaybediyor ve yüzü ifadesiz bir hal alıyordu. Ya da tamamen sahte bir gülümseme kaplıyordu dudaklarını. Yine derin bir iç çekti ve başını Rick’in göğsüne dayayıp, elini Rick’in belindeki kolunun üzerine yerleştirdi.

“Nereye gittiğimiz aklıma geldiğinde dünya üzerindeki tüm havayı içime çeksem bana yetmeyecekmiş gibi geliyor.” Rick’in bedeninin katılaştığını hissetti genç kız.

“Sana söyledim Lilian. Endişe etme. Onunla konuştuğumda anlayacaktır. Yapamayacağımız tek şey ...”Genç kızın saçlarına sürttü dudaklarını ve gözlerini kapayarak nefesini koyuverdi. Lilian’ın daha fazlasını duymaya ihtiyacı yoktu. Zaten Rick de sözlerinin devamını getirmede. Yapamayacakları tek şey birlikte olmaktı.

“Bana vermeyi düşündüğün ceza ölüm değilse neydi?”Rick’in bedeninin irkildiğini hissetti ve kaşları havaya kalktı. Bu söylediği ‘Ölüm’ kelimesinden mi yoksa Iron’un vereceği cezadan mı anlamamıştı genç kız.

“Seni eğlence evine vermeyi düşünüyordu .”dedi Rick. Sesi gece gibi karanlık ve ürkütücü çıkmıştı. Lilian, rahatsız olarak kıpırdandı. Ve Rick’in hemen dikkatini kendisine çekti.”Şşş. Merak etme. Bunu sana yapmasına izin vermeyeceğim. Senden tek istediğim; Sadece susup

benim her şeyi halletmemi beklemen. IRon'un düşüncelerini yumuşatabileceğimden eminim."

Uzun ve üzerinde türlü yemek, sebze ve şarabın donattığı büyük masanın etrafını saran otuz iki kişinin alay konusu olan Iron, Rick'in sözlerinin tam aksini düşünüyordu. Dişleri sanki bir daha açılmayacakmışçasına kenetlenmiş, elleri yumruk olmuş, damarlarındaki kan öfkeden donmuştu sanki.

"Demek Lilian'ı buldun. " ardından gürültülü bir kahkaha koptu masanın etrafındaki adamların her birinden. "Bu defa elinden kaçırmasan bari." Bıyıkları dudaklarının kenarlarına doğru incelererek aşağıya inen ve esmer tenli, siyah gözlü, kalın dudaklarının ardında beyaz dişleri parıldayan Gaven elini karnına götürerek yine kahkaha atmaya başladı. Artık gülmekten karnına ağırlar girmeye başlamıştı.

Iron'un gülümsemesi buz gibiydi. Tek kaşını havaya kaldırdı ve Gaven'in kara gözlerinin içine baktı. " Onu almaya Rick'i gönderdim. " genç beyin hatırlaması için bir süre bekledi ve adamın bakışlarındaki değişimi gördüğünde başını hafifçe sallayarak ve dudaklarına alaylı bir gülümseme yerleştirerek konuşmaya devam etti. "Sen de herkesten çok daha iyi bilirsin ki Rick, bir işi asla yarım bırakmaz." Gaven'in istemsizce elinin göğsüne doğru ilerlediğini fark etti ve bundan çılgın bir zevk duydu. Rick'in onun göğsünde açtığı ve uzun süre Gaven'i yataklara düşüren yarayı herkes çok iyi biliyordu ve kimse bunu bildiğini saklayacak gibi, görünmüyordu. Masada bulunan beylerin yüzlerine Gaven'in bu durumundan zevk alan bir ifade yerleşti. Eğer, IRon, Rick'i durdurmamış olsaydı Gaven'in kalbini neredeyse elleriyle sökecekti... Gaven'in irkildiğini gördü ve kıkırdadı. Belki de aynı şeyi düşünüyorlardı.

Masadaki tüm erkekler küçük veya büyük alanların toprak sahipleriydiler. Birçoğu kendi ordusuna sahipti, birçoğu da birlikte hareket ediyorlardı. Otuz iki adam da IRon'un topraklarına girip, bir kısmını kendisine eklediği adamlardı. Gözleri Paulo Smith'e kaydı. O, hariçti. PAulo, Iron'un topraklarının neredeyse yarısı kadar büyük bir toprağa ve güçlü bir orduya sahipti. Genç yaşına rağmen verimli topraklarını çok daha iyi kullanmayı öğrenmiş halkını bu yönde çalıştırmaya başlamıştı. Iron, onun zekasını takdir ediyordu.

Onun topraklarına girmeyişinin nedeni bunlar değildi ama. Sadece onun ve Paulo'nun babasının sıkı bir dostlukları vardı eski zamanlarında. Bu dostluğu, Iron ve Paulo'da tıpkı babaları gibi sürdürüyorlardı. Iron , PAulo'nun gözlerine baktı ve endişe kırıntıları taşıdığını fark etti. Bu, kaşlarını çatmasına neden oldu. Şimdi olmasa da daha sonra bunun nedenini soracaktı. Belki de arkasında bıraktığı hasta oğlunu düşünüyordu. Bu sene gelemeyeceğini bildiren bir pusula göndermişti ama bu Av partisi yıllardır süren bir eğlenceydi ve Paulo, bunun çekiciliğine kapılıp bir ayını Iron'ın beyliğinde geçirmek için gelmişti.

"Ona ne ceza vereceksin Iron?" diye sordu karşısında bulunan beylerden bir tanesi ve Iron, bakışlarını ona çevirdi.

"Evet." Diye araya girdi bir diğeri Iron'un ağzını açmasına fırsat vermeden. "Gururunu yerle

bir eden bu kadına ne ceza vereceksin?"

Iron'un gülümsemesi şeytancaydı."Onun için çok güzel düşüncelerim var. Belki, öncellikle sizlerden birine hediye edebilirim."

Lilian'ın dillere destan güzelliğini duymayan kalmadığı gibi her bey onu kendi kadını yapmak istiyordu bir zamanlar. Iron'un bu sözleri hepsinde farklı bir gülümseme oluşturdu.

"Ama asıl cezam onu eğlence evine vermek olacak"

"Bu gururunu kaldırmaya yetecek mi?"

Iron'un gözleri her fırsatta Iron'u yaralamaya çalışan Gabriel'e çevrildi öfkeyle. "Bence gayet iyi bir ceza."

"Ama seni dilden dile düşürdü. Bence çok hafif bir ceza"

"Bence gayet güzel. O, güzel bedeni herkesin tatmasına izin vermek Lilian, için çok zor olacak. Bu da kaçarak ve kendisini başkasına emanet ederek Gururunu yerlere serdiği Iron'ın onun hakkından geldiğini gösterecek."

IRon, yaşlı Robert'ın sözlerine kafa sallayarak eşlik etti.

"Bana kalırsa." Diye söze başladı her zaman çok az konuşan ama konuştukları dikkate alınması gerektiğini düşündüğü Paulo." Onun yaşamasına izin vermekle hata edersin."

Bu masada tabak, çatal seslerinin ve ağız şapırdatmaların bir süre duraksamasına neden oldu. Ölüm, ağır bir cezaydı ve Lilian'a böyle bir ceza vermeyi kimse aklının köşesinden bile geçirmemişti.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu Iron'da şaşkınlığını belli etmeden.

"O senin itibarına gölge düşürdü ve bu masada seninle asla boy ölçüşemeyecek olan beylerin bile sana dil uzatmalarına neden oldu. "Sözleri masada soğuk rüzgar esintisi yaratıp herkesi titretti. "Küçük bir köylü çocuğu bile seninle alay edebilir duruma geldi. Ve bunda tüm suç, bedenini seve seve başkalarına armağan eden o fahişe ruhlu kadında. Verdiğin ceza belki onu mutlu bile edebilir. " Sözleri Iron'un beynindeki çarkları tekrar çalıştırmaya ve düşündürmeye başladı. Paulo, çok mantıklı konuşuyordu. .Diğerleri de Paulo'nun sözlerine mırıltılar ve kafa sallamalarla onay verdiler.

"Ayrıca sen onu eğlence evine verdiğinde basit bir köylü bile 'senin' kadınına el sürebilmiş olacak. Belki öyle değil ama öyle düşünecek. Hatta bunu dile bile getirecek cesarete sahip olacaklar. 'IRon'ın kadınına becerdim' . Bunu bir köylünün ağzından duymak ister misin?"

IRon, Paulo'nun tüm sözlerini kafasında tartıp bir sonuca bağlamıştı ama yine de PAulo'ya bir soru yöneltti.

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Daha önce de söylediğim gibi onun konuşmasına, pis nefesinin havaya yayılmasına bile izin vermeden onu öldürmeni."

Masada bulunan diğer adamlar artık kahkaha atıp Iron'la alay etmiyorlar, hepsi başlarını onay verircesine sallayarak PAulo'yla hemfikir olmuşlardı.

Paulo'nun sözleri IRon'ın içinde gezinip duran yakıcı öfkenin üzerine daha da odun atılmışçasına öfkesini alevlendirdi. Rick'in geç kaldığını düşünüyor ve endişe ediyordu ama bunu masadakilere belli etmemeye karar vermişti. Rİck, nasılsa onu getirecekti. IRon, bundan emindi. Ve IRon, o küçük sürtüğü belki de kendi elleriyle boğarak öldürecekti. Ona, o kadar öfkeliydi ki bunu saniyeler içinde bile yapabiliirdi.

"Hayır! Diye düşündü sonra. Ona elini bile sürmeyecekti. Bu işi soğuk yüreklilikle yapacak tek bir kişi vardı o da Rİck'ti . Herkesin gözü önünde, Lilian'ın cezasını verecek ve onun yaşamına son vererek itibarına düşen gölgeyi ortadan kaldıracaktı.

Bilmiyordu...

Rick, bazı hislerin böyle kuvvetli ve yakıcı olduğunu kesinlikle bilmiyordu. Aslında yine de bilmek istemezdi ama olmuştu işte. Elinde olmadan, öylece ve bir anda... O an acaba böyle olacağını önceden bilebilseydi bunu durdurabilir miydi diye düşündü. Sonra, gölün içinde hareket eden o narin bedeni süzdü ve kendi kendine başını iki yana salladı.

"Hayır" Durduramazdı. Lilian'a karşı koymak imkânsızlıkla eşdeğer gibiydi. Rİck, bedenini oturduğu yere sabitlemek için neredeyse tüm iradesini kullanıyordu. Onun yanına gitmek, ona sarılmak, dudaklarına yapışmak, bedenini kendi bedenine bastırmak. Ona, Rick'e ve bedenine neler yaptığını hissettirmek. Ellerini saçlarına dolamak, boynunu açıkta bırakıp dudaklarını o pürüssüz düzlükte dolaştırmak. Nefesini içine çekmek ve nefesini onun nefesine eklemek. Bitmezdi, saymakla bitmezdi Lilian'la yapmak istedikleri. Ve asla yapamayacakları. Lanet olsun. Onu, izlerken bedeni kaskatı olmuş, kasıkları tarifsiz bir acıyla zonklamaya başlamıştı. Lilian'ı çılgın gibi istiyor ve aklını başka bir şeye odaklamakta artık oldukça zorlanıyordu.

Ve bu, Rick'in başına gelen en kötü şey değildi. KEsinlike değildi. Asıl tehlikede olan Rick'in kalbiydi. Lilian'a kadar kapalı olan ve kimseye açmayacağını düşündüğü kalbi. Bilmediği kalbin sahibini kendisinin seçeceğiydi. Lilian'ı arzulamayı istemeyeceği gibi ona derin duygular beslemeyi de istemezdi. Ama kalbi tamamen kendinden bağımsız hareket etmiş ve Rick'in elini kolunu bağlamıştı.

Iron'u ikna edecekti. Buna dair şüphesi yoktu. Fakat ya sonrasında... Iron'a onu istediğini

söyleyemezdi. Yaptığı- elinde olmadan yaptığı- zaten çok onursuzca bir davranıştı. Ve Rick, Lilian'a bu kadar alışmışken onu nasıl bırakacaktı? Derin ve titrek bir nefes alarak elini saçlarının arasından geçirdi. Ona uzaktan bakacak ve aslında belki de bakamayacak ama orada olduğunu bilip onunla tek kelime konuşamayacaktı bile. Rick, bunu düşündü ve düşüncesinin bile kalbini sıkıştırdığını fark etti.

'Kahretsin' dedi fısıltıyla. Belki de kendinde ondan uzak durabilecek gücü bulabilirdi. Belki...

Ya da bulamazdı. Rick, oturduğu yerden kalkıp genç kızın yanına, göle doğru gittiğinin bile farkında değildi aslında. Çoktan birbirlerinin çekim alanına girmişlerdi. Lilian, gözlerini Rick'in gözlerine dikmiş sanki bir heykel gibi öylece duruyordu. 'Gel' demiyordu. Ama 'Git' de demiyordu.

Kararı vermesi gereken kişi Rick idi. Aslında bir kaç saat öncesinde başlamıştı. Rick ve Lilian, toparlanıp mağaradan ayrılmışlardı ve birkaç gündür yolculukları hız kesmeden devam ediyordu. Çok az dinlenip çok fazla yol alıyorlardı. Eğer başka bir kadın olsaydı sürekli şikayet edeceğinden emindi Rick ama Lilian öyle bir kadın değildi. Zaten Rick'in en sevdiği anlar onu atın üzerinde tutabilmek için beline kolunu doladığı anlardı. Ve genç kızın başını göğsüne dayamasıydı. Geceleri ise aralarında oldukça mesafe bırakıyorlar, yanlış bir şey yapmamak için önlemlerini önceden alıyorlardı. Aralarında kıvılcımlar baş göstermişti ama bu ateşi yakmak da söndürmek de onların elindeydi. Onlar için sönmesi çok daha iyiydi, yoksa ikisi de kendi ateşlerinde cayır cayır yanacaklardı. Aralarında geçen tek tük konuşmanın dışında çok fazla konuşmuyor, birbirlerine daha fazla alışmamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Ama sadece çabalıyorlardı....

Lilian'ın üzerindeki kıyafetlerin giyilecek durumu kalmadığı için ona yeni bir kıyafet alması gerektiğini düşünüyordu Rick. Fakat yakınlarda kıyafet temin edebilecekleri hiçbir yer olmadığını anlamaları uzun sürmemişti. Ve sonra o olay olmuştu. Birkaç atıyla karşılaşmışlardı. Avcı olduklarını tahmin ettiği adamların üzerlerinden gözlerini bir saniye olsun ayırmamıştı atlılar yanlarından geçene kadar. İçinde, tarifini asla yapamayacağı bir his oluşmuş, tüm sinirleriyle oynamış, bedenini tel gibi germişti genç adamın. Rick, bunun kıskançlık olduğunu Lilian'ın bacaklarını kendi yeleğiyle kapamaya çalışırken anlamıştı. Kendisinden başka kimsenin ona bakmasını istemiyor, elinden gelse genç kıza tamamen kendi kıyafetlerinin altında saklama hissiyle boğuşuyordu. Adamlardan tek bir tanesi bile kendileriyle ilgilenmemişti ama Rick, içinden a acı hissi atmakta oldukça zorlanmıştı.

Zorlanmış, kendisinden korkmuş ve bu yeni hisleri onun ödünü patlatmıştı. Rick, her şeyle savaşılabildi. Canlı her varlıkla, somut her varlıkla ve bazen de içinde kıvılcımlarını hissettiği o anlamsız öfke nöbetleriyle de savaşılabildi belki. Ama bu yeni güçle savaşıması kolay olmayacaktı.

Yaptığı ilk iş bir köye dalmak olmuştu. Önce herhangi bir kadından kıyafet almak niyetiyle girdiği köyde, bir ip-te asılı olan giysileri fark ettiğinde onlara doğru ilerlemiş ve Lilian'ın itiraz çığlıklarına aldırmadan ipten elbiseleri almış- Lilian'a göre tamamen hırsızlıktı bu- ve sonra yoluna iç huzuruyla devam etmişti. Sonuçta Lilian'ın açıkta kalan düzgün bacakları kapanmış olacaktı. Ve bu Rick için yeterliydi.

Fakat sonra geriye dönüp, genç kızın da iç huzuruyla yoluna devam etmesi için kıyafetleri aldığı ipe bir kese altın asmıştı.

“Şimdi istediğin oldu mu?” diye sormuştu Rick genç kıza gülümseyerek. Lilian’ın irice açılmış, şaşkın gözlerinden hiçbir şey anlamak mümkün değildi o anda. Rick, atı hızla sürerken başını geriye çevirmiş, Rick’e bakmak için neredeyse onun kucağında ters oturmuştu “Lili, sana söylüyorum!”

“birkaç kıyafet için, bir kese altın mı?” Genç kızın kaşları çatılmıştı bir anda ve sesi azarlar gibiydi. “Sen aklını mı kaçırdın?”

“Eğer, seni örtecekse bir çuval için bile birkaç kese altın verebilirim. ” genç kızın yanakları yanmaya başladığında Rick, bundan garip bir haz duymuştu. Tabii hazzı genç kız, başını hızla çevirip Rick’in güzel manzarasına son verene kadar sürmüştü.

Rick, onu çevirmek istedi. Yine kendisine baksın, gülsün ya da kızsın ya da isterse dil çıkarsın. Fakat yapmadı. Biraz daha ilerledikten sonra bir gölün kıyısında durdular ve Lilian, temizlenmek için iç kıyafetleriyle göle girdi. Rick, ise onun peşinden girmemek için kendisini bir ağaca bağlamayı düşünmeye başlamıştı. SonraSonra vazgeçti ve genç kıza izlemek için gölün kıyısında bir yere oturup gözlerini bir saniye olsun ayırmadan Lilian’a dikti. İyi bir yüzçüydü Lilian, isterse yine kaçmayı deneyebilirdi ama Rick’e güveniyordu. Dahası Rick, artık kendisinde oluşan hislerin onda da biraz olsun barındığını biliyordu. Lilian, gitmeye kalkamayacak ve Rick’in sözünü dinleyecekti.

Sorun; Rick’in o anda kendi kendisinin sözünü dinleyemeyişiydi. Bir an duraksayıp genç kıza süzdü. Islak saçları bir omzundan aşağıya sarkıyor, bir göğsünün üzerine doğru serbestçe kıvrılıyordu. Saç tellerinin arasından sızan damlalar genç kızın şakaklarından aşağıya süzülüp, elmacık kemiklerini geçip çenesinden aşağıya boynuna doğru inip büyük birikintiye karışıyordu. Genç kızın ıslak dudakları soğuk suyun etkisiyle titriyor, Rick’in içinde onları ısıtma isteği uyandırıyor. Bal rengi gözlerde bir çok duygu yüzüyordu ama Rick, hiç birinin anlamını çözmek istemiyordu. Rick, gözlerini kapadı ve başını geriye attı. Gölün suyu beline kadar geliyordu ve aslında oldukça soğuktu ama Rick o anda suyun ısını hissetmiyordu bile.

“Geri gitmem için bir şey söyle!” dedi genç kıza. Ses tonu acı çeker gibi çıkmıştı. Hala kıza bakmıyor, gözleri kapalı başı geride öylece duruyordu. Yeleğini çıkarıp kıyıda bırakmıştı ama şimdi bunu yaptığına pişman olmuştu.

“Etkili olacağına inanıyor musun?” Rick’te bundan korkuyordu. Genç kızın sesi Rick’i davet ediyordu ve genç adam ona gitmek için çıldırıyordu. Ama gidemezdi. Gitmemesi gerekiyordu.

“Eğer bu ses tonuyla konuşmaya devam edersen gidemeyeceğime inanıyorum.”

“Rick!”

Rick, dişlerini sıktı. İsmiinin onun dudaklarından dökülmesine bayılıyordu, ismini genç kız onun altında kıvrılırken de söylesin istiyordu.Lanet olsun!.

"Lilian?" dedi o da gergince gülümseyerek.

"Evet."

"Sana aşık mı oldum?"

"Bilmiyorum" genç kızın sesindeki gülümsemeyi duymuştu. Ve sudaki hafif dalgalanmayı da duymuştu.

"Gelme Lili" dedi Rick acı çeker gibi ve aceleyle.

"Bütün gece bu suda kalamayız ama hayır. Henüz gelmiyorum."

"Güzel."dedi Rick.

"Peki ben sana aşık mı oldum?" diye sordu genç kız fısıltıyla. Sözler dudaklarından boğuluyormuş gibi çıkmıştı.

"Bilmiyorum Lilian. "dedi o da fısıldayarak"Bildiğim tek şey tamamen çukurdayız"

"Beni bırakacak mısın?"

Rick, sesteki karanlık tınıyı duymuştu. Gizlenilmeye çalışılan acı Lilian'ın sesine yapışmıştı ve Rick'ın bunu duymaması imkansızdı. Rick'ın boğazındaki yumru konuşmasına izin vermedi. Ve genç adam sadece başını salladı. Lilian'ın içine çektiği derin soluğu duydu, başını kaldırıp ondan biraz daha uzaklaşmış ve daha da uzaklaşıyor olan Lilian'a baktı. Yüzündeki ifade Rick'ı yerle bir etmeye yetiyordu. Yutkundu.

"Seni."dedi Lilian ve dudaklarındaki titremeyi durdurmak için alt dudağını ısırıldı." Seni bir daha göremeyecek miyim?" Lilian, zorlukla konuşuyordu. Muhtemelen bunda soğuk suyun da etkisi vardı. Ama Rick, biliyordu ki kendisi de konuşmak için önce kafasını toplamalıydı.

"Belki..."dedi zorlukla.

"Ama konuşamayacağız bile değil mi?" Bir adım daha attı Lilian geriye.

Rick, başını iki yana salladı yine.

"Seni özleyeceğim." Dedi genç kız. Dudakları hafifçe yukarı kıvrılmıştı titreyerek. Dudaklarında mutluluktan çok hüznün vardı. Bu, gerçek bir gülümseme değildi.

Rick de gülümsedi genç kızın gülümsemesinin birebir yansımasıyla . "Ben de seni özleyeceğim."

Delf'e varmaları sadece bir veya iki gün sürecekti. Rick, genç kız için Iron'la konuştuktan hemen sonra askerlerinin başına dönmek zorundaydı. Lilian için de düşünebildiği en güzel ceza genç kızın yapabildiği en faydalı şeydi. Delf te çok fazla yaralı olurdu ve Şifacı her zaman, zamanında yetişemiyordu. Lilian, için bu çocuk oyuncağıydı.

Rick'in düşünceleri Lilian'ın birden gözlerinin önünden kaybolmasıyla buharlaşıp uçtu. Genç adamın harekete geçmesi sadece iki saniye sürmüştü. Kalbinin durduğunu sanmıştı bir anda, suyun içine hiç düşünmeden daldığında korkusu bütün bedenine hızla etki eden bir zehir gibi yayılmış, damarlarında dolaşmaya başlamıştı. Lilian gölün içinde bir anda kaybolmuştu. Rick, suyun içine ne kadar çabuk dalarsa dalsın Lilian'ı kaybetmişti. Gölün suyunu dipteki çamur bulandırmış ve görüş açısını daraltmıştı. Rick ne bir kıpırtı ne de çamur dışında başka bir şey görüyordu. Giderek paniklemeye başladı, her geçen saniye ciğerleri onu zorluyor, Rick endişe yumağına dönen aklını toparlamakta oldukça zorlanıyordu. Suyun içinde çılgın gibi dönmeye başladı ama Lilian'ı hiçbir yerde görmüyordu.

Suyun yüzeyine çıkıp ciğerlerini hava ile doldurdu. Lilian'a seslenmek istedi saçma olduğunu bildiği halde ama ağzını açtığında herhangi bir ses çıkarabileceğinden şüpheliydi. Korku aklını almış gibiydi sanki. Tekrar suya daldı hızla. Ve Lilian'ın gözden kaybolduğu yere doğru ilerleyerek dibe, en derine ilerlemeye başladı.

Lilian, Hiçbir şey görmüyordu. Olduğu yerde çırpınıyor ve onu dibe çeken balçığın içinde debeleniyordu. Elinden başka hiçbir şey gelmiyor, gittikçe daha da dibe battığını, balçığın onu yuttuğunu fark ediyordu. Verdiği mücadele boşunaydı ve Lilian'ı bunu fark ettiğinde çırpınmaktan vazgeçti. Rick'in onu aradığına emindi ama bulanıklaşan su Lilian'ı görmesini engelliyordu muhtemelen. Lilian, durdu. Hiç hareket etmedi ve onu dibe çeken balçığa müsaade etti. Ciğerleri oksijen ihtiyacı ile yanıyordu. Göğsünde inanılmaz bir ağrı ve yanma oluşmaya başlamıştı. Elleri yukarıda her geçen saniye daha dibe indiğini hissediyordu.

Lilian, yavaş yavaş bilincinin onu terk ettiğini fark ediyordu. Düşüncelerini Rick'e kaydırdı ve ona bir anda, farkında olmadan nasıl aşık olduğunu düşündü. Dahası onu şoka sokan Rick gibi bir askerin bu aşka verdiği karşılıktı. Lilian, çok küçükken aşık olduğunu sanmıştı, ama aslında yanından bile geçmediğinin farkına yeni varıyordu. Sadece basit bir hoşlanmayla bir aşkı nasıl olup da karıştırabildiğine de inanamıyordu. O anda ciğerleri yanıyordu ama Rick'i bir daha göremeyeceğini anladığında kalbinin yandığı kadar büyük bir acıyı yaşadığı tek bir an bile hatırlamıyordu. Rick'e olan aşkının ve imkansızlığının kalbine yaptığı tahribatı hiçbir fiziksel ve gerçek acı yapamazdı. Lilian'ın nefesi kesiliyordu o anda ama Rick, onun nefesini çoktan kesmiş, genç kızın hislerine art arda darbeler indirerek duygularını yerle bir etmiş ve kalbinin atışının ritmini hiç düzelmeyecekmişçesine arttırmıştı. Daha önce elinden gelse ona asla aşık olmayacağını düşünmüştü ama şimdi tamamen düşüncelerin ters yöndeydi. Rick'E aşık olmak yaşamak isteyeceği en mükemmel duyguydu. Onu, yaşamak isteyecek kadar çok seviyordu. Ama Azrail Lilian'ı sevmişti ve onu yanına almak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Büyük bir el, Lilian'ın elini sıkıca kavradı ve onu çekmeye çalıştı. Lilian'ın aklı normal değildi,

bulanıklaşmıştı ve düşünmekte zorlanıyordu artık. Ama her nasılsa Rick'in onu yukarıya çekmeye çalıştığını biliyordu. Onu yukarıya çekmeye çalıştığını ama başaramayıp Lilian'la birlikte onun da balçığa saplandığını. Lilian'ın zayıf aklı bu gerçeği yakalayıp ona tutundu ve bir anda adamın elini bırakması için zayıf bir direnişle kıvranmaya başladı. Kendisi ölüme mahkum olabilirdi ama yanında Rick'i de götürmeye gerek yoktu. Fakat Rick, Lilian'dan daha inatçı, güçlü ve kararlıydı. Lilian'ın aklı karanlığa karışıyordu ve hala Rick'le mücadele ediyordu. Sonunda tamamen karanlık tarafa geçtiğinde içinde derin bir acı vardı. Bir de Rick'i de yanında götürdüğü için kendisine duyduğu büyük nefret.

Lilian, gözlerini tekrar açtığında Rick'in bacakları arasında yatıyordu. Rick, genç kızın kollarının altından ellerini uzatıp beline sıkıca sarılmış, bacakları ve elleriyle neredeyse tüm bedenini kendi bedeniyle örtmeye çalışmış gibi genç kıza sarmaşık gibi dolanmıştı. Lilian, kıpırdandığında ve dudaklarının arasından belirsiz bir mırıltı çıktığında Rick, bir an irkildi.

"Lilian?" diye sordu. Rick'in ses tonu genç kızın bu güne kadar uyduğu en çaresiz ses gibi gelmişti kıza.

"Evet." Dedi genç kız Rick'e onu duyduğunu anlatabilmek için çünkü Rick, genç kıızı kendisine çevirmemiş, onun tam olarak uyandığını görmemişti ve sürekli genç kızın ismini sayıklıyordu.

"Beni hatırlıyor musun?" diye sordu Rick kısık bir sesle genç kızın tam kulağının yanından. Soru ve Rick'in sesi genç kıza garip gelmişti.

"Sadece biraz su yuttum Rick. "dedi kız bezgince. Gözleri tekrar ağırlaşmaya başladı. Çok fazla uykusu vardı. Uykuya dalmadan hemen önce Rick'in yumuşak ve rahatlamış kıkırdamasını duydu.

Lilian, gözlerini ikinci kez açtığında -ya da Lilian'a göre ikinci kereydi- şiddetle yanan bir ateşin başında Rick'in kolları arasında yatıyordu. Rick, genç kızın arkasına uzanmış, kollarını beline dolamış ve başını genç kızın saçlarına gömmüştü. Genç kız, onun yanında olmasının verdiği hisle derin bir çekti hafifçe gülümseyerek. Onun uyuduğunu düşünerek hareket etmemeye karar verdi ama elini Rick'in şişkin kollarına koyma arzusuna engel olamadı. Ve sırtını biraz daha bastırdı Rick'in sert göğsüne.

"Üşüdün mü?" sesle bir anda irkildi.

"Üzgünüm." Dedi Rick. Sesinde yine gülümseyen bir tını vardı.

"Hayır. Üşümedim. " dedi genç kız Rick'in istediği cevabı vererek ve ona doğru biraz daha sokuldu. "Sadece....Hoşuma gitti. Ve sonra olmayacağını bilmek ..."sözler hiçbir zaman bir

sona bağlanamıyordu bir türlü, sanki söylerlerse kelimelerin anlamları daha gerçek olacaktı gibi. Ayrıca fısıltısını Rick'in duyup duymadığından emin değildi ama bunu söylemek zorunda hissetmişti kendisini. Onun bilmesini istiyordu. Hayır. Üşümemişti. Sadece Rick'i hissetmek istiyordu. En azından şimdilik yapabiliyorken.

"Ben de düşündüm. "dedi Rick, genç kızın ne anlatmak istediğini anlamıştı. "Seni yine kaybettiğimi sandım ve artık bırakmakta oldukça zorlanıyorum. "

"Beni bırakmalıydın!" Rick, genç kızın sesindeki hiddete gülümsedi ve saçlarına dudaklarını sürttü.

"Sadece bana söyle." dedi Rick bir anda ciddileşerek. "Sen beni bırakır mıydın?"

Lilian, yanlış yere bastığını biliyordu. Ona, 'evet' diyemezdi çünkü bu tamamen yalan olurdu. Rick'i asla o durumda bırakmazdı. Sonu kendi ölümü olacaksa da bunun üzerinde düşünmezdi bile.

"O zaman beni, seni sevdiğim kadar seviyorsun. "dedi bir anda ve yine sözler dudaklarından döküldüğü gibi pişman oldu. Rick'in acı çeker gibi inlemesi de pişmanlığını iki katına çıkardı.

"Böyle söyleme Lili" dedi Rick. Sesi düzdü ama Lilian, o sesteki acıyı her nasılsa duymuştu. " Seni bırakacak olmak yeterince canımı yakıyorken..."rick, yine sözlerinin devamını getiremedi. Sanki boğazı bir anda kurumuş ve konuşmasına engel oluyordu. Onu bırakacak olmak o kadar zordu ki Delf'e yaklaştıkları her adımda Rick'in ayakları geri gitmek istercesine sızlıyorlardı. Kızı ne kadar sıktığını bilmeden kollarını biraz daha doladı Lilian'a sanki bu işe yarayabilecekmiş gibi. Ciğerlerine biraz daha koku çekti saçlarından sanki bu ona yetecekmiş gibi. Yetmezdi, biliyordu ama elinden başka hiç bir şey gelmiyordu. Eğer kaçma şansları olsaydı, eğer Iron'u ikna edebileceğini bilmeseydi asla ama asla onu Iron'un ve av için gelen o dalkavukların önüne çıkarmazdı. Rick, aldığı nefes yetmiyormuş gibi bir iç çekti. Ve aklını Delf'ten uzak tutmak için Lilian'a sordu;

"Tanrım! Sen bu yaşına kadar nasıl sağlam kalabildin?" genç kız kollarının altında omuz silkti.

"Bu kadar kötü talihim yoktu. " Lilian'ın sesindeki kırgınlık Rick'in dudaklarını yukarı doğru kıvrırdı.

"Buna inanacağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun. Sürekli seni hayatta tutmak için mücadele veriyorum. Neredeyse seni kaybediyordum Lilian. " Rick'in sesinin rengi kelimelerin sonuna doğru değişti ve gittikçe fısıldamaya dönüştü. Sözleri söylemekte bile zorlanıyordu.

"Beni zaten kaybediyorsun."

Sadece basit birkaç kelimeydi. Sadece o kadar. Sitem değildi. Yargılama değildi. Küskünlük ve kırgınlık tınısı bile barınmıyordu ses. Sadece bir tespit. Ama Rick'in kalbine darbe etkisi yapacak kadar etkiliydi. Ona dayanılmaz bir sarsıntı yaşatacak kadar. Onu zaten

kaybediyordu. Bunu biliyordu. Bu, onu kahrediyordu ve Rick, bir daha nasıl toparlanabileceğinden bile emin değildi. Aşık olmuştu. Hayatında ilk defa birine karşı bir şeyler hissetmişti ama olmaması gereken tek kişiye kalbini vermişti. Zaten ancak kalbini verebilirdi. Yol yanıştı, aşkın koynuna girmekle hata yapmıştı ama hiçbir şey onun isteğiyle olmamıştı.

Aşk affetmiyordu, terk etmiyordu ve yiyip bitiriyordu. Ve senin elinden hiç bir şey gelmiyordu. Lilian, kollarının arasında bir anda döndü ve Rick, kendi yüzünün bir santim ötesinde genç kızın güzel yüzünü gördü. Genç kızın, minik elleri Rick'in çıplak ve sert göğsünde şekillendi Rick'in nefesini keserek. Ve orada öylece kaldı. Lilian, gözlerini Rick'in derin gözlerine dikmişti.

"Seni yaşamak istiyorum Rick!" genç kızın fısıltısında inanılmaz bir acı vardı ve Rick'in bedeni isteğe karşı koyabilmek için tel gibi gerildi. Fakat bedenine geçirdiği sözü, diline geçirememişti.

"Ben de." Dedi o da fısıldayarak. "Ben de"

"Bir daha seni göremeyeceksem, seni yaşamak istiyorum. Seni hissetmek istiyorum." Rick, gözlerini kapadı ve dudaklarından çıkacak inlemeyi son anda yakaladı.

"Seni istiyorum Lilian. Çok fazla. Ama bunu yapamam." gözlerini açtı, elini kaldırıp genç kızın, yüzüne düşen saçlarını kulaklarının ardına attı. Lilian'da elini kaldırdı ve hareketin aynısını tekrarlardı.

"Saçların çok güzel." Diye fısıldadı Lilian. Lilian'ın elleri Rick'in saçlarının içinde dolanmaya başladı genç adamın iradesini zayıflatarak.

"Teşekkür ederim." dedi Rick, kendi ellerine sahip çıkıyordu ama buna ne kadar dayanabilirdi emin değildi. Artık kendisiyle ilgili herhangi bir şeyden emin olmak ona uzak bir rüya gibi geliyordu. Rick, aşık olmuştu. Kahretsin!

"Gözlerin de çok güzel." Rick, hafife alarak kıkırdadı. Genç kızın sesi büyülenmiş gibi çıkıyordu ve bu onu mest ediyordu ama hafif tutmak zorundaydı.

"Sence de bir şeyler ters değil mi?"

Genç kız gülümsedi ve tüm yüzü gülümsemesiyle aydınlanarak Rick'in aklına melekleri getirdi. Rick, hiç melek görmemişti ama Lilian'ın onlardan daha güzel olduğuna emindi.

"Bence şu an için her şey yolunda." dedi genç kız hala gülümseyerek.

"Sanırım iltifatları benim yapmam gerekiyordu."

"Ama sen çok güzelsin." dedi Lilian dürüstçe. "Sana karşı koymak çok zor. Elimde değil..."

Rick, sonunda dayanamadı, bedenini biraz daha bastırdı genç kıza. Elini kaldırıp uzun ve ipek yumuşaklığında saçlarının arasından geçirdi usulca. Sonra Alnına dokundu parmak uçları, burnundan hafifçe geçerek dudaklarına doğru indi. Parmak uçları tenine her değdiğinde sanki ateşe dokunmuş gibi yanıyordu. Dudaklarının çizgisinde dolaştı hem kızı hem kendisini yakarak. Çenesinden aşağıya doğru usulca süzüldü ve göğsüne doğru indi ikisinin de nefesini keserek.

Ama daha fazla ileri gitmeden kendisine hakim olup, onu esir alan sisin içinden çıkmak için savaş verdi.

“Çok güzelsin Lilian.” Dedi fısıltıyla ve sonra gözlerini kapadı. “Öyle güzelsin ki sana dokunmak için çıldırıyorum.” Genç kız, bacaklarını Rick’in bacaklarına doladı ve genç adamın bedeni yaprak gibi titredi bir anda. “Ve böyle yapmaya devam edersen, tüm sabrımı bir anda tüketeceğim. Bizim olmamız imkan-”

Genç kızın dudakları kendi dudaklarının üzerine kapandığında ne söyleyeceğini unuttu. Nerede olduğunu da unuttu. Elleri genç kızın yüzünün iki yanında şekillendi ve öpücüğe açlıkla karşılık verdi. Dudakları genç kızın dudaklarının üzerinde pek de nazik değildi ama Lilian, bundan şikayetçi gibi görünmüyordu. Aynı şiddet ve hazla cevap veriyordu genç adamın dudaklarının isteğine. Rick’in dili hiç zorlanmadan içeri daldığında ve genç kızın ağzını keşfe çıktığında Rick, çoktan dünya üzerindeki varlıklarının nerede olduğunu unutmuştu bile. Ta ki , aklını tamamen tüketip, nefes almaları gerektiğini hatırlayana kadar.

Bir anda dudaklarını genç kıztan ayırdı ve onun başını sıkıca kendi göğsüne yasladı nefes nefese. “Sana. ”dedi soluk soluğa. “bunu yapmama izin verme!”

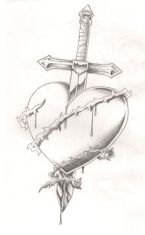
Bu sadece Lilian’ın bedeninden ve duygularından yararlanmaktan başka bir şey olmazdı. Onun bedenini çılgın gibi istiyor, kasıklarındaki zonklama, bedenindeki hiç tükenmeyecekmiş gibi gelen gerginlik onu yerle bir ediyor ve Lilian’ın da kendisini istediğini biliyordu. Zaten genç kız da bunu saklamıyordu. Saklasa bile, Rick’in ne zaman tuttuğunun farkında olmadığı meme ucu genç adama her şeyi anlatıyordu. Göğsünü yavaşça avuçladı ve biraz öylece durdu. Lilian’ın başı hala göğsünde duruyordu ve nefes nefeseydi genç kız. Rick, daha ileri gidebileceklerini, cennetin içine düşebileceklerini biliyordu ama bu sadece kendilerini kandırmak olurdu. Elini dişlerini sıkarak ve tüm iradesini kullanarak genç kızın göğsünden çekti ve omuzlarında sabitledi.

“Uyumalıyız. ”dedi bastıramadığı arzusunun getirisi boğuklaşan bir sesle.”Şafak sökmeden yola çıkacağız. ”

“Sarıl bana. ”dedi sadece Lilian. Rick, ona sarılırsa tüm bedeninin alevler içinde yanacağını biliyordu ama bu onunla son şansydı. Belki de son geceleri olacaktı. Genç kıza sıkıca sarıldı, Lilian, biraz daha kıpırdanarak ve Rick’in dişlerini sıkmasına neden olacak şekilde genç adama daha çok sokulup, başını boynuna gömdü.

Düzenli nefesler alıp verdiler, arada bir iç çektiler ve arada bir hafifçe kıpırdandılar, Rick’in bir

eli kızın saçlarını okşadı kimi zaman ama hiç konuşmadan ve uyumadan saatler geçirdiler. Sonunda Şafağın sökmesine iki saat kala gözleri kapandı ve biraz olsun uyudular.

BÖLÜM 10

Hiç durmadan saatlerce yol aldılar. Lilian', Rick'in onun için ipten aldığı kıyafetlerden birini giymişti üzerine. Ve şaşılacak derecede sanki onun için hazırlanmışçasına genç kızın bedenine oturmuş, nefis vücudunu ortaya çıkarmış, Rick'in sinirlerini alt üst etmişti. Rick, onu değiştirmesini istediğindeyse hiç itiraz etmemiş diğer iki kıyafetten birini denemiş fakat onlar Lilian'ın bedenine bile küçük gelmişti. Lilian, tekrar göğün renginde olan kıyafeti giyip Rick'in asık suratını çekmek zorunda kalmıştı. Rick, ise kendisine hayret ediyordu onu böyle delicesine kıskandığı için.

Ama biliyordu ki Delf'te av için gelen tüm beyler, Lilian'ı o kıyafet içinde gördüklerinde mest olacaklar ve mutlaka lüzumsuz laf kalabalığı yapıp Rick'in sinirlerini zıplatacaklardı.

Lilian, güzel olmuştu. Hayır! Lilian şahane olmuştu.

Karanlık gecede ilerlerken Rick, biraz olsun ferahlamıştı çünkü artık hiç mola vermeyi düşünmeden Delf'e varmayı planlıyordu. Gece yarısını çoktan geçmişti. Misafir beyler yataklarında mışıl mışıl uyurken Rick, Iron'la daha rahat konuşabilir, derdini anlatabilir ve Lilian için askerlerin şifa bölümünde ona uygun- onu en az ne yoracaksa- cezayı verebilirlerdi. Sonra Rick, Lilian'ı bırakır, odasına gider ve ertesi gün hayatına devam ederdi. Ya da etmeye çalışırdı. Ne kadar zor olabilirdi ki? Ne kadar....

Rick, gözlerinin batmaya başladığını hissetti. Burun delikleri irileşmiş, boğazına oturan ve sıkılıyormuşçasına garip bir his veren yabancı şeyi göndermek için arka arkaya yutkunmaya başlamıştı. Onu nasıl bırakacaktı? Ondan nasıl ayrılıp da hayatına tekrar hiçbir şey olmamış gibi devam edecekti.

Ya da bir diğer açıdan baktığında onu görecekti ve ona doyasıya bakamayacaktı bile. Gözlerini kaçırmak zorunda kalacaktı, eğer o karşısına çıkarsa yolunu değiştirmek zorunda kalacaktı. IRon, durumlarını fark ettiği ilk anda Lilian'ı tekrar hedef alırdı. Bu defa Rick'i de hedefleri arasına koyardı ve Rick'in genç kıza bir daha yararı olmazdı.

Rick, kaderine razı gelecekti... Ama her şeyden önce yapması gereken çok önemli bir işi vardı. Lilian'ı bu duruma getiren domuz, Iron'un arkadaşı olabilirdi ama Rick, onun boğazını sıkarak için Iron'dan izin istemeyecekti.

"Rick" Lilian'ın sıkıntılı sesi onu düşüncelerinden sıyrıldı.

"Evet."

"Canımı yakıyorsun."

Rick, genç kızın ne anlatmaya çalıştığını ancak saniyeler sonra anlayabilmişti. Rick'in genç kızın belindeki kolu ince beli öylesine sıkıyordu ki biraz daha sıkarsa genç kıza bir zarar vermesi işten bile değildi. Rick, gözlerini irice açtı ve tepkilerine hakim olmakta böylesine zorlandığı için, kendisini bu şekilde kaybettiği için derin bir öfke duydu. Kolunu gevşetti ve kızın saçlarına bir öpücük kondurdu.

"Özür dilerim." dedi genç kıza rüzgarın sesini yutmaması için biraz bağırarak. Atın dizginlerini bir anda çekti ve atı durdurup Lilian'ı kendisine çevirdi genç kızın şaşkın bakışları arasında.

"Sana asla zarar vermem Lilian! Kimsenin de vermesine izin vermem." durup genç kızın sözlerini sindirmesini bekledi. "Bunu biliyor musun? Bana inanıyor musun?"

"Elbette." dedi Lilian son derece güven dolu bir sesle. Rick, karanlıkta yüzünü göremese de onun yüzündeki gülümsemeyi hissetmişti.

"O zaman ben harekete geçmeden, sana herhangi bir uyarı vermeden hiçbir şekilde konuşmayacaksın ve hareket etmeyeceksin. Ne olursa olsun bana güvenmekten de vazgeçmeyeceksin. Anladın mı?"

Lilian, konuşmanın nedenini anlamamıştı ama başını salladı. Sonra Rick'in bunu göremediğini fark etti. "Evet. Anladım." diye belirtti.

"Tamam. Bence her şey yoluna girecek ama" Durup atı sabit tutmak için dizginleri çekti tekrar" Ama eğer bir aksilik olursa sana zarar gelmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Biliyorum." dedi genç kız yine aynı güven dolu sesle ve Rick, bu güveni boşa çıkarmamayı umdu tüm kalbiyle.

Lilian, tekrar öne döndü ve Rick atı mahmuzlamak için ayaklarını kıpırdattı. Sonra vazgeçti.

"Lilian" dedi kızın kulağına eğilerek. Lilian, tekrar arkasını döndü.

"Evet."

"Bir şey daha var. Çok önemli."

"Seni dinliyorum."

Rick'in elleri genç kızın boynunu kavradı usulca. "Seni seviyorum." genç kızın içine çektiği sert soluğu duydu ve gülümsedi hafifçe. "Seni sevdiğimi hiç unutma olur mu?" sesi düğümlenen boğazı ve göğsündeki yumru yüzünden boğuk çıkıyordu.

Lilian, gözlerinden akan yaşları tutmakta zorlanmaya başladığında onları serbest bıraktı.

"Unutmam. Eğer sen de benim seni sevdiğimi her zaman hatırlarsan."

"Ah.. Lilian. "dedi Rick inleyerek ve hayatı sanki buna bağılıymış gibi dudaklarına yapıştı genç kızın. Öptü, öptü ve öptü. Hiç doyamayacaktı, yetmeyecekti ama en azından hatırası olacaktı. Belki daha sonra gözlerini kapatır ve bu anlarıyla mutlu olurdu. Genç kızın dudaklarından ayırdı dudaklarını ve alnını alnına dayadı.

"Seni özleyeceğim. Çok özleyeceğim. "

"Seni özleyeceğim. "dedi genç kız da gözlerinden akan her damla yaşla birlikte biraz daha dibe çöktüğünü hissederek.

Rick, onu son bir kez daha öptü ve atı mahmuzladı. Yoksa kendisinde ileri gidecek gücü hiçbir zaman bulamayacaktı. Ona neden öyle bir uyarı vermişti onu da bilmiyordu ama iç güdülerine her zaman güvenen biri olarak durup o konuşmayı yapmıştı.

DElf askerlerinin büyük bir kısmı Rick'i arama çalışmalarına başlamak için Beylerinden gelecek emri tetikte bekliyordu. Iron, onun ne olursa olsun geri döneceğine emindi ama onun için endişelenmekten de kendini alamıyordu. Lilian gibi uğursuz bir fahişenin peşine Rick'i gönderdiğine inanamıyordu. Lilian'a olan öfkesi her geçen gün daha çok artıyor ve verdiği karar an ve an ona çok daha doğru gelmeye başlıyordu. Onun gibi bir kadının yaşaması için hiçbir neden yoktu. Eğer Rick, onu almaya gittiğinde başına bir şey geldiyse Iron, kendisini hayatı boyunca affetmezdi. Rick, onun için bir askerden çok daha fazlası ve belki de bir kardeşten çok daha ötesiydi. Rick'e bir şey olacak olması Iron'u mahvederdi.

Odayı arşınlayıp duran deri çizmelerinin topukları neredeyse zemini delecek gibi basıyordu. Av için gelen beylerden bir kaç odalarına çekilmiş bir kaç Iron ile birlikte Rick'i beklemekteydi. Iron, sonunda dayanamadı. Dönüp durmaktan vazgeçti. Başını kendi kendisinin düşüncesini onaylar gibi aşağı yukarı salladı ve sonra kapıda hazır bekleyen askerine çevirdi bakışlarını.

"Tüm atlı askerler ön avluda beklesinler. Yarım saat sonra kale kapısından çıkmış olacağız. "

Asker beyini başıyla sertçe onayladı ve topukları üzerinde dönüp geniş, iki kanatlı maun kapıdan dışarı çıktı sert adımlarla.

"Bence biraz daha beklemelisin. Rick gibi bir asker bir kızı getiremeyecek kadar aciz değil. " Iron, başını hızla çevirip tüm öfkesini yönelterek konuşan kısa boylu adama baktı. Av için gelenlerden biriydi ve Iron, onun burnunun üzerine yumruk atmamak için kendisini zor tutuyordu.

"Eğer Rick, benim tanıdığım Rick ise çoktan gelmesi gerekiyordu. " sesi de gözlerindeki kadar yoğun bir öfkeyle bürünmüş oldukça sert çıkmıştı.

"Hala beklemen taraftarıyım."

"Ben de senin burnunla yüzünü aynı hizaya getirme taraftarıyım ama sana söylemiyorum değil mi?"

Gözleri irice açılan Jimmy susmanın kendisi ve burnu için çok daha iyi olacağını fark etti

ürkerek. Iron, eğer onun burnunu kırmayı düşünüyorsa bunu yapardı. Şimdi sarf ettiği uyarı niteliğindeki sözler ise Iron'un inceliği idi. Çevresinde bulunan birkaç kişinin kendi durumundan hoşlandıklarından emindi ama hiç birisi Iron'un öfkesini üzerine almak istemedikleri için sanki duymuyor ve görmüyor gibi davranıyorlardı. Masanın etrafında oturan – ya da oturmak zorunda kalan- birkaç kişi başlarını önlerine eğmiş öylece duruyorlardı.

Iron, masaya doğru hareket etti. Jimmy, onun bir özür konuşması yapacağından emindi çünkü bir gün sonra başlayacak olan avı erteleyecekti muhtemelen. Rick, Delf'e ayak basmadan Iron, asla rahat etmeyecekti.

"Sevgili dostlarım..." diye söze başladı IRon, büyük masanın baş köşesine doğru uzun adımlarla ilerlerken ve Jimmy, tahminlerinin doğruluğuna emin olmuştu.

Fakat daha sonra bir şey oldu ve herkes başını büyük salanun giriş kapılarına çevirdi. Meraklı gözlerin hedefi olan genç asker bir an nefes almak için durdu, sert bir baş selamı verdi.

"E..Efendim. "dedi nefes nefese kalmış bir halde.

Jimmy, Iron'un yüzünden ilk defa korku ifadesinin geçmiş olduğunu gördü. Kendisi de Rick'in ölüm haberini beklemiyor değildi. Ama asker konuşmaya devam ettiğinde tüm yüzlere geniş bir gülümseme yayıldı.

"Komutan Rick, şu anda kale kapısından içeri giriyor"

Iron'un yüzüne haberin verdiği ferahlama yayıldı ve dudakları geniş bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Lilian?" diye sordu sevincini çabucak bastırarak.

"Yanında efendim. "

"Biliyordum!"

Artık Rick'in de ölmediğini bildiği için IRon'ın biriktirdiği tüm öfke bedenine yayılmaya başladı. Lilian'ı elleriyle parçalamaktan korkacak kadar nefret duyuyordu genç kıza. Masanın yanından uzaklaşıp büyük odanın ortasında beklemeye başladı. Hareketi masanın etrafında oturan misafirler içinde tetikleyici olmuş, onlarında kalkıp Iron'ın arkasında şekilsiz bir sırada dizilmelerine neden olmuştu.

Iron'ın heyecanı ile bir değildi tabii onların beklentisi. Iron, sadece gururunu kurtarmayı, insanların dillerinde artık kendi adından başka sözlerin dolanmasını istiyordu. PAulo haklıydı. Lilian'ın cezasını hafif tutmuştu. Onun yaşaması için hiçbir neden yoktu. Hem Tanrı bile Iron'ı tebrik edebilirdi böyle rezil bir fahişenin soluk almasına izin vermediği için. Diğerleri ise sadece bir anlık bir eğlencenin peşinde heyecanla bekliyorlardı Rick ve Lilian'ı.

Dakikalar hızla ilerlerken kapıdan içeriye önce iki gence öncülük eden asker girdi , daha sonra Rick girdi ve arkasından Lilian. Lilian'ın arkasında bir asker daha vardı. Iron'ın ilk dikkat ettiği, genç kızın getirilirken hiç de esir gibi görünmediği idi. Sonra dikkat ettiği ise genç kızın şaşılacak derecede muntazam ve yutkunduracak derecede dolgun hatlarla bezenmiş bedeni idi. Genç kız, öyle güzeldi ki Iron, onu ilk gördüğünde de böylesine hayran kalmıştı ona. Ve sonra yine aynı şekilde öfke duymuştu. Yakıcı ve ölümcül....

Kız, onun olabilirdi. Eğer Lilian bu kadar fahiş ruhlu pervasız bir kadın olmasaydı. Sonra, gözleri kendi gözlerine kilitlenmiş Rick'e kaydı. Ve o gözlerde bir parıltı gördü. Sonra yanıldığını düşünerek tekrar dikkatle baktı. Ve yine o eski sabit, hiç bir şeyi ele vermeyen bakışlarla karşılaştı. Umursamadı ama aklının bir köşesinde gördüğü o parıltı kalmıştı.

Rick, odaya adımını attığından ve odada bulunan beyleri fark ettiğinden beri, Lilian'ı arkasına saklama ve hiç kimseye göstermeme dürtüsüyle savaşıyordu. O bildiği yakıcı öfkesinin bedenini her an esir alabileceğinden korkuyordu bir yandan. Beklediği gibi Iron, kendisini bulmaları için bir gurup askeri hazır etmiş ve neredeyse yola çıkmak üzerelerdi. Tam vaktinde gelebildiği için Tanrıya şükretti ve şaşırarak fark ettiği Lilian'la karşılaştığından beri Tanrıyla çok haşırneşir olmuştu.

Sonra, Iron'un gözleriyle karşılaştı ve Lilian'a olan bakışlarını fark etti dişlerini neredeyse kırabilecek kadar sıkarak. O hayranlığı yakalamıştı. Nefretini görmeden önceydi bu. Kimi zaman insanların konuşmaya bile ihtiyaç duymadıklarını düşünürdü Rick gözler varken. Gözlerden bir çok doğruyu öğrenebilirdiniz. Ya da bir çok şey okuyabilirdiniz. Rick de Iron'ı okumuştı. Onu kendisinden daha iyi tanıyan başka biri daha olmazdı yer yüzünde ama Rick'in onu okumasındaki kolaylık bundan kaynaklanmıyordu. Iron'un derin öfkesinden kaynaklanıyordu. Bunu herkes okuyabilirdi. Gözlerindeki öfke bulutu öyle yoğun ve Lilian'a bakarken öyle karanlıktı ki Rick, yutkunmamak ve kendi sabit duruşunu bozmamak için dişlerini sıktı. Sonra o gözler kendisine çevrildi ve hafif bir şaşkınlık çevreledi Iron'ın yüz hatlarını.

Rick, kendisine çeki düzen vererek yüzünü ifadesiz tutmaya zorladı. Ve Iron'ın gözlerine baktı. Çılgın gibi parlayan gözlerine. Rick, anlamıştı....

"Nerede kaldınız?"

Soru öfkeli çıkmış olsada Rick, onun kendisi için endişelendiğini biliyordu. Adımları Iron'ın birkaç adım ötesinde durdu. Lilian da yanında yerini aldı ve onun yanına arkalarında kendilerini takip eden asker.

"Fırtına" dedi Rick, daha fazla açıklama yapmadan. Göz ucuyla Lilian'a bakmak istiyor ama bunu yaparsa eğer Iron'ın şüpheleneceğinden korkuyordu.

"Yine de daha erken gelmeni bekliyordum. " Rick, bir kez daha açıklama yapmak için uğraşmadı. Iron'da Rick'ten bunu beklemiyordu zaten. Rick, fazla konuşmazdı. "Her neyse" diye devam etti Iron sözlerine ve aynı anda arkasını dönerken. "Size söylemişim değil mi? İşte şimdi karşınızda. "

İşaret parmağı havalandı ve hedefi Lilian'ı buldu. " Hiçbir hata cezasız kalmaz! Bu fahişe de kaçabileceğini sanıyordu ama Tanrı da bizim kadar fahişeleri sevmiyor. Sonunda onun cezasını yine benim vermemi uygun gördü. "

Rick, karmaşık hissetmeye alışık değildi. Ama o anda Iron'ın söylemini bitirmesini beklerken tüm duyguları birbirinin içine geçmiş, hangisinin daha baskın olduğunu bilemiyordu. Iron, Lilian'ın ne fena bir kadın olduğundan bahsederken Rick, orada durmuş bunları dinlemek zorunda oldukları için ve Lilian'ı bu duruma düşürüp buna izi verdiği için kendisine kızıyor, Iron'ı susturmak istiyor ama herhangi bir tepkisinde her şeyin tepetaklak olacağını da biliyordu. Kahretsin! Iron'ı o kadar iyi tanıyordu ki onun bu andan sonra kimseyi dinlemeyeceğini biliyordu. Korku, tüm bedenini bir sarmaşık gibi dolamaya başladı. Ne

yapacaktı? Lanet olsun! Onu buraya getirerek ne yapmayı planlıyordu ki?

Iron, onu eğlence evine vermeyi kafasına koymuştu. Bunu yapacaktı. Rick, odada bulunan ve keyifle sırttan beylerin önünde Iron'la konuşamayacağını biliyordu. Ertesi günü beklemeliydi. Fakat Iron'ın sözleri Rick'in bir anda şaşkınlıkla konuşmaya yoğunlaşmasına neden oldu.

"Yarın, tüm beyler av için bu odada toplandıklarında Rick, cezasını ona kendi elleriyle verecek."

Zordu! Yutkunmamak, 'HAYIR' dememek. O anda yanında kulaklarının işittiğini kabul etmeyen korku dolu bir hıçkırıyla tepki veren Lilian'ı kolları arasına alıp onu sıkıca sarmamak, alıp kaçırmamak zordu.

"Şimdi, herkes odalarına çekilebilir." dedi Iron, memnun bir gülümsemeyle. Bir kez daha Lilian'a tiksinti dolu bakışlarla baktı ve öfkesini alevlendirerek tekrar Rick'e döndü.

"Yarın bu iş bitsin istiyorum."

Rick'in belki de hayatta yaptığı en zor şeydi başını onu onaylarcasına sallamak. Iron'la konuşmayacaktı çünkü Iron, kararını çoktan vermişti. Bunu gözlerinden okuyabiliyordu. Hiç düşünmemişti. Iron'ın onu ölümle cezalandıracağını aklının ucundan bile geçirmemişti. Eğlence evine verilmekten dönülebilirdi, yerine başka bir ceza-Lilian'a zarar vermeyecek herhangi bir şey- verilebilirdi. Ama ölüm. Ve de kendi ellerinden çıkacak olan ölüm. Eğer Rick, onunla konuşmak için herhangi bir girişimde bulunacak olsa Iron'ın her şeyi anlayabileceğinden emindi. Askerlerden biri Lilian'ı kolundan kavradı.

"Odasının kapısında bir muhafız bulundurun. Yarın şafak sökerken bu iş bitecek ve artık herkes Iron'ın asla bir işi yarım bırakmadığından emin olacak"

Iron'ın sözleri bittiğinde odada bulunan beyler onu tebrik etmek için sıraya girdiler Rick'in midesini bulandırarak. Rick'in gözleri odaya girdiğinden beri ilk ve son kez Lilian'ın gözlerini buldu ve biraz önce korkuyla hıçkıran kızın Lilian olduğundan bir an için şüphelendi. O gözlerde meydan okuma vardı, korkudan eser yoktu ve Rick'in kalbini yakıp geçen hala Rick'e duyduğu o müthiş güvendi. Lilian, neredeyse gülümser gibi bir ifade çiziyordu ve Rick, o anda kıza bir kez daha aşık oldu. O da gözleriyle anlattı Lilian'a, başkalarına göre bakışında hiçbir şey yoktu ama Rick, Lilian'ın kendisini anlayabileceğini biliyordu. Ona asla zarar gelmesine izin vermeyecekti. Onu, hayatının önünde tutacaktı. Onu buradan kaçıracaktı. Sadece birkaç saate ihtiyacı vardı. Sadece birkaç saat.

Lilian götürülürken önce ayaklarının ona doğru gitmek için kıpırdanmasına engel olamadı. Sonra zorlukla ve beynine üst üste emirler vererek ayaklarını sabit tutup, yerinde kalmayı başardı. Ona koşmak için sızıyorlardı, onu almak, kollarıyla sarmak ve 'Dokunmayın ona' demek için kıvranıyordu dili. Ama bunların hiç birini yapamazdı. Hiçlik duygusu, zehirli bir sarmaşık gibi sardı genç adamın bedenini. Onun attığı ve onu uzaklaştıran her adım Rick'in bir parçasını da alıp götürüyormuşçasına canını acıtıyordu. Yoksunluğunu bin kat artırıyordu.

"Hey Iron!" dedi beylerden biri. Rick'in sadece bakışları kalktı ve konuşan beyin gri gözleriyle buluştu gözleri. "Belki önce bize ikram yapmak istersin." Rick, kaşlarını çatarak adamın bakışlarını takip etti ve hedefi bulduğunda gözlerinin kararmasına engel olamadı. Yeşil gözler, Lilian'ın bedenini baştan aşağıya öyle bir süzüyordu ki Rick, o gözlerin yuvalarına parmaklarını geçirip onun dünyasını karanlığa hapsetmemek için ayaklarını zemine iyice bastırmıştı. O

sinsi, yoğun öfke o anda damarlarına hızla yayılmaya başladı. Kıpırdamadı ama kararmış, ölüm saçan gözlerini adama dikip, dudaklarından çıkan kelimelere de engel olamadı.

“Seni hadım ederim.”

Tüm herkes susmuş ve oda bir anda boşalmış gibiydi. Gözler bedeni yakıcı öfkeyle kaskatı kesilen Rick’e dikildi. Saçları yüzünün çevresini sarmalamış, yüzünü sadece göstermek istediği kişiye çevirmiş avının üzerine atlayacak bir kaplan gibiydi.

Ses sakindi. Ama odada bulunan her kişi sesteki tehditi algılamıştı. Rick’in elleri arkasında kenetli- sanki onları bırakırsa ne yapacağından emin olamıyor gibi- gözleri Dirit Beyinin dehşetle açılmış gözlerine dikilmişti.

Kendini kaybetmişti. Lilian’a bir başkasının dokunacak olma düşüncesi Rick’in tüm düşünce sistemini alt üst etmiş ve kendsine hakim olamamıştı. Bunu anladığında delirmiş gibi bakan gözleri Iron’la buluştu ve dişlerini sıktı. Her şeyi mahvetmeden önce beyni hızla çalışmaya başladı ve düştükleri bu durumdan kurtulmak için birkaç kelimeye ihtiyacı olduğunu fark etti.

“O hala sana ait.” Iron’ın yüzündeki rahatlamış ifadeden doğru yolda olduğunu anladı. Ve Iron’ın Lilian’ı onlara hediye etmek gibi bir niyeti varsa da böylelikle önünü kapamış oldu. Lilian’ı bir an önce buradan götürmeliydi. İfade­siz duruşunu bozmamak ve içine rahatlatıcı bir nefes çekmemek için iradesini zorladı. Iron’ın gözleri Dirit beyini buldu ve tek kaşı havalandı keyifle.

“Seni hadım eder”Sesinde gülümser bir ton vardı ve bu Rick’i daha da rahatlatı. “İnansan iyi olur. ”diye ekledi Dirit beyinin sararmış yüzüne doğru göz kırparak. Rick’in öfkesi bedeninde kaynayan bir kazan gibiydi fakat Iron’ın tepkisi biraz olsun onu rahatlatmıştı. Sadece biraz...

Iron ve beyler odalarına çekilmeden önce, ellerine birer kadeh içki aldılar. Rick, manzaradan iğrendi. Oldukça tiksindirici bir görüntüydü. Elllerinde kadehler, Iron’ın sırtını sıvazlayanlar, onu pohpohlayan dalkavuklar, neredeyse kızı öldürme kararı aldığı için onu omuzlarına alacak kocaman adamlar. Hepsinden aynı anda nefret etti. Daha önce, Lilian ona çarpmadan önce durum ilgisini çekmez, Rick manzaraya, olaya, tanık olduğu her şeye kayıtsız kalırdı. Bir kadının birkaç adam eğlenmek istiyor diye öldürülecek olması Rick’in umrunda bile olmazdı. Fakat şimdi kalbi sadece yaşamak için kan pompalamıyordu. Nasıl olduğunun bir önemi yoktu artık. Önemli olan sonuçtu. Sonuç; Rick, Lilian’a deli gibi aşık ve kalbi resmen süngere dönmüştü.

Kalabalığın dikkat dağınıklığından faydalanıp odanın kapısına doğru götürülen Lilian’a çabucak bir bakış attı. Sorumlu asker, onun kolunu sıkıca kavramıştı. Rick, eğer şansı yaver giderse o kolu kırmayı aklının bir köşesine kazıdı. Sonra Lilian’ın kendisine bakan bal rengi gözleriyle karşılaştı. Ve genç kızın anlatmak istedikleri Rick’in donup kalmasına neden oldu. Genç kız, başını iki yana sallıyordu hafifçe dikat çekmemeye çalışarak. Rick’in bir dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı istemsizce. “Aptal kız!” dedi içinden şaşkınlıkla ve biraz da öfkelenerek. Kızın hareketine karşılık o da başını iki yana salladı. Daha sonra, düşüncesi için ve aklına nasıl olup da getirebildiği için onu azarlamayı düşündü. Lilian’ın ifadesindeki değişim, genç adamın içini gidip onu kollarına alma isteğiyle doldurdu. Genç kız başını çevirmeden önce ise gözlerini acıyla kapamasına şahit oldu.

Bu kızın sorunu neydi? Nasıl olup da Rick’ten böyle bir şey isteyebilirdi ve nasıl olup da bunu yapacağını bir an olsun aklından geçirebilmişti. Iron’ın ondan ne istediğini fark etmemiş miydi? Kesinlikle Lilian, aklını kaçırmıştı ya da durumun vahametini tam olarak idrak

edememişti. Iron, Rick'ten genç kızı öldürmesini istemişti. Genç adam, onun saçlarına bile dokunmaya korkuyorken, eli nasıl olupta onun boğazına giderdi. Düşüncesi bile dizlerini titretmeye yetiyordu. Ve Lilian da Rick'ten onun için bir şey yapmamasını istemişti. Kesinlikle çıldırmış olmalıydı...

Kesinlikle çıldırmış olmalıydı. Evet. Rick, tamamen aklını kaçırmış olmalıydı. Bu kadar çok muhafız ve insanın içinde kendisini kurtarmayı planlıyordu. Nasıl? Lilian'ın ne yaparsa yapsın bunu başaramayacaklarına emindi.

Iron, Rick'ten genç kızı öldürmesini istediğinde Rick'in yüzünde oluşan ifadeyi Lilian, ömrü boyunca unutmayacaktı- muhtemelen ömrü ertesi gün sona erecekti- Onun yüzündeki parçalanmış ifadeyi acaba sadece kendisi mi görmüştü? Yoksa herkes buna tanık mı olmuştu? Eğer olsaydı, eğer Lilian'ın gördüğünü Iron ve diğer leş kargaları fark etmiş olsalardı her şeyi anlayabilirlerdi. Muhtemelen Lilian, daha derine bakıyordu. Leş kargalarının baktığı tek derinlik Lilian'ın göğüs dekoltesiydi. Lilian, elleri serbest olmuş olsa bedenine kollarını sarıp öyle dikilirdi. Kendisini sarma ve kapama isteğiyle dolup taşmıştı onların karşısında dururken.

Gözlerinde biriken yaşların akmasına izin vermedi. Bunun için yalnız kalabileceği herhangi bir anı bekleyebilirdi ama şimdi, asker onun kolun morartacakmış gibi sıkar ve çekiştirip dururken olmazdı. Genç kız, kalın halının üzerinde yürümekte oldukça zorlanıyordu.

Bunun sonu yoktu! Lilian'ın peşinde Azrail dolanıyordu ve genç kızı almadan asla onu bırakmayacaktı. Lilian'la birlikte olan ve ona yardım eden herkes zarar görecekti ya da hayatından olacaktı. Rick de bunlardan biriydi ve eğer onun yüzünden başına bir şey gelirse genç kız kendisini asla affetmeyecekti. Belki kendisini öldürmesini beklemiyordu ama bu işi bir başkası yapabilir, Rick de hayatına devam edebilirdi. Gelecekleri zaten hiç olmayacaktı. Kendisini tehlikenin içine atmanın hiçbir gereği yoktu. Sadece mantıksızlık olurdu. Ve keşke Rick de Lilian gibi düşünseydi.

Asker, gösterişli çerçevelerin çevrelediği, göz alıcı değerli tabloların duvarları süslediği bir koridora doğru çekti genç kızı. Uzun koridoru geçtiler muhafızların arasından. Her köşe başında bir muhafız duruyordu ve Lilian, bir kere daha Rick'in yanlış bir şey yapmaması için dua etti. Artık kendi hayatı için çırpınmayı bırakmıştı. Eğer kendi hayatını istemesinin getirisi Rick'in hayatı ise Lilian yaşamak istemiyordu. Ona bir şey olacak olması ve hem de buna neden olanın kendisi olacak olmasına Lilian, dayanamazdı. Onun için zaten her şey bitmişti. Rick'i tehlikeye sokmanın ve görünen bir gerçek olan ölümüne sebep olmanın bir anlamı yoktu. Ve keşke Rick, bu gerçeği görebilseydi.

Unutabilirdi. Onun bir hayatı vardı ve Delf'e aitti. Lilian bunu kale kapılarından içeri fırtına gibi girip, avluda askerlerle karşılaştığında anlamıştı. Tüm askerlerin yüzünde derin bir rahatlama ifadesi ve Rick'e karşı duydukları büyük bir saygı vardı. Hepsi birden atlarından aynı anda atlayıp kılıçlarını çekerek genç adamı saygıyla selamlamışlardı. Sanki bir törene iştirak ediyor gibi davranıyorlardı. Rick, onları başıyla selamlayıp atından atladı. Ama genç kız Rick atlamadan önce, kendi bedeninde hissettiği gerginliğin aynısını Rick'in bedeninde hissetmişti. Rick, kendisini attan indirdikten hemen sonra, Rick birkaç adım ileriye doğru gitmiş, öne çıkan bir askerden bilgi almaya başlamıştı.

Bu Lilian'a Rick'i kendi alanında izleme fırsatı verdi. Aynı anda çevreyi de tarıyordu genç kız. Ve şaşırarak Rick'in gücünü yeterince kavrayamadığını fark etti. Genç adamdan öyle bir güç

yayıyordu ki bulunduğu alana, bunu hissedip saygı duymamak elde değildi. Karşısında kısık sesle konuşan askerin duruşunda korkuyla karışık bir saygı vardı.

Ve Rick'in yüz ifadesi... Rick Lilian'a hiç böyle bakmamıştı. Onu hep yüzünde şefkat ve sevgi dolu yumuşak ifadeyle görüyordu kendi yüzüne bakarken. Fakat şimdi gördüğü adam Rick'e hiç benzemiyordu. Bambaşkaydı. Tanımı bulmakta zorlanıyordu. Rick'in yüzünde hiçbir ifade yoktu sanki. Boş bir insandı. Düşüncelerini duygularını ve tepkilerini kale kapısının dışında bırakmış gibiydi. Sanki yürüyen bir heykeldi. Bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama onun o güzel, saçlarıyla çevrelenmiş ifadesiz, ölü yüzüne bakarken kendisine böyle bakmadığına sevinmişti. Eğer öyle bakıyor olsaydı Lilian Rick'ten korkardı. O...ürkütücü görünüyordu. Tüm askerlerin de ondan delicesine korktuğuna tanık olmuştu Lilian. Bunu düşünmekten utanıyor olsada onların korkusundan garip bir haz almıştı.

Asker Lilian'ı bir kapının önünde durdurdu. Kapıyı açtı ve onu kolundan içeriye ittirdi. Hiç konuşmadı. Hatta yüzüne bile bakmadı. Genç kızı içeriye attıktan hemen sonra çıktı ve kapıyı kapadı. Lilian'ın gözleri önce şömineyi gördü. Ve kollarını kendisine sardı üşüdüğünü o anda fark ederek. Yanmıyordu ama her an yakılmak için hazır bekliyordu. Daha sonra kalın, bordo renkli perdelerin asılı olduğu geniş camlara takıldı gözleri.

Odanın ortasında oldukça büyük bir yatak vardı. Beyaz ipek örtülerin kuşattığı yatapın üzerinden aşağıya doğru beyaz tüller kar gibi örtmüştü tüm yatağın üzerini. Lilian, hiç kral yatağı görmemişti ama bunun tıpkı bir kral yatağı gibi olduğunu düşünüyordu. Oymalı, ahşap üç tane sandık yatağın biraz ötesinde konuşlandırılmıştı. Parıltısından yeni cıalanmış oldukları göze çarpıyordu. Tavandan yarısının neredeyse yandığı mumların bulunduğu zengin taşlarla süslenmiş avize sarkıyordu. Zemin kalın, değerli bir halı ile kaplanmıştı. Şöminenin üzerinde, bir eli kılıcının kabzasında korkutucu görünümlü, iri yapılı ve sakalından neredeyse yüzü görünmeyen bir adamın tablosu asılıydı.

Lilian, odayla ilgilenmeyi bıraktı omuzlarını düşürerek. Artık hiçbir şey olmamış, her şey yolundaymış gibi davranmasına gerek yoktu. Kendisini öyle çok kasmıştı ki bir an yalnız olduğunu fark etti. Ve ayaklarındaki mucizevi olduğunu düşündüğü güç, onu terk etti. Zemin genç kızı kendisine çekti hızla. Ve Lilian, hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Kolları sanki bir işe yarayacakmışçasına kendi bedenini sıkıca sarmıştı ve genç kız bunun farkında değildi. Dizleri zeminde başı yerde, gözlerinden çılgın gibi yaşlar boşanırken ileri geri sallandığının da farkında değildi. Yoktu! O, ölmeden bu işin sonu yoktu.

Bunu Rick yapamazdı ve muhtemelen onu kurtarmaya çalışırken kendisi de ölecekti. Lilian, ona bunu yapmasının hakkı olmadığını düşündü ve kendi işini kendisi bitirmeye karar verdi. Ama önce ayağa kalkacak gücü bulup çıkarmalıydı içinde bir yerlerden...

BÖLÜM 11

Zaman azdı! Çok az....

Rick, odasına giden koridoru, orada bulunanlara selam vermeye gerek görmeden hızla geçti. Iron'a banyo yapmaya ve dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyleyip odadan herkesten önce ayrılmıştı. Iron, Rick'e neler yaşadığını sormayacaktı çünkü Rick, zaten anlatmayacaktı. Ve o, bunu çok iyi biliyordu. Çıkmadan önce onun kendisine attığı garip bakışı da fark etmiş ama umursamamıştı. Acele etmesi gerekiyordu.

Odasının kapısından içeri girdi hızla ve gördüğü manzara ona bir yerlerden tanıdık geldi. Eğitimlerden ve zorlu günlerden hemen sonra sıcak bir banyo yapardı. Şimdi de küvet onun için hazırlanmıştı. , ahşap küvetin içinden çıkan buhar odanın tavanına doğru kıvrılarak yükseliyordu ve küvetin hemen yanında kendisine özlem dolu gözlerle bakan Penelope! Çoğu zaman olduğu gibi.

Genç adam onu baştan aşağıya süzdü. Aynı anda üzerindeki kıyafetlerden kurtulmaya başladı hızla. Genç kızın bedeni, az sayıda yanan mumların cılız ışığında bronz gibi parlıyordu. Dolgun hatları birçok erkeğin ağzını sulandıracak kadar mükemmeldi. Kimi zaman Rick, onun kendisini yıkamasına izin verirdi. Penelope de onun kendisine sahip olmasına. Hiç Konuşmaya gerek duymadan geçirilen zevkli dakikalar.

"Dışarı çık!" dedi Rick, üzerindeki son parça kıyafetini de çıkararak. Rick, silahlarını bir kenara koyarken genç kız hala orada durmuş, hüznü ve şaşkın bakışlarla onu izliyordu. Rick, arkasını döndü ve karşılaştığı manzaradan hiç hoşlanmadı. Onun kızla uğraşacak fazladan zamanı yoktu. Her an aleyhine işliyordu. Küvete doğru ilerlerken kıza hiç bakmadan konuştu.

"Hemen!" kükremesi genç kızın yerinde sıçramasına neden oldu. Umursamadı. Onun şefkat ve ilgisi sadece Lilian'aydı. Başka herhangi bir kadına nazik bir yaklaşımda bulunmak umrunda bile değildi.

Penolope, gözlerinin kıyısında akmaya her an hazır gözyaşlarıyla, başı yerde, çıplak ayaklarının ucuna basarak yatağa doğru ilerledi. Üzerini çabucak giyinip odadan usulca dışarı çıktı.

Rick, çoktan sıcak suyun içene gömülmüştü bile. Tüm bedeni suyun içindeydi. Rick, sıcak suyun bedenini biraz olsun gevşetmesine, gerginliğini almasına izin verdi. Nefesi tükenmeye başladığında başını hızla suyun dışına çıkardı ve saçlarından akan suları başını hızla sağa sola sallayarak silkeledi.

Gözleri tek bir noktaya kilitlenip öylece kaldı bir süre. Lilian'ı nereye götürdüklerini bilmiyordu ama öğrenmesi kolay olacaktı. Zindanlara götürmediklerine emindi. Çünkü Iron, odanın kapısında muhafız bulundurulmasını istemişti. O zaman, kaldığı o da misafir odalarından biri olmalıydı. Rick, fazla oyalanmadan yıkanmaya ve üzerindeki tüm kiri atmaya başladı.

Alenen yapacaktı. Eğer Rick'in düşündüğü gibi şansları yaver giderse gizli geçitlerin bulunduğu odalardan birinde kalıyor olurdu Lilian. Fakat öyle değilse, Rick, tüm gücünü kullanacaktı. Bunun için beylerden birini ödünç alabilirdi. En azından Lilian'la güvende olana kadar. Iron, beylerden herhangi birine zarar gelmesini göze alamazdı çünkü çıkarları söz konusuydu.

Rick, üzerinden son bir kez su geçirip sudan çıktı. Tüm bedenini kuruladı ve savaş kıyafetlerini giydi hızla. Siyah deri çizmelerinin içine küçük bıçaklarını yerleştirdi. Sırtına çapraz olarak iki kılıç yerleştirdi. Kemerinin sağ tarafına palasını, sol tarafına ince ve en keskin kılıcını yerleştirdi. Disklerini göğsündeki gümüş çengele taktı. Son olarak saçlarını ensesinde topladı. Odadan çıkmadan önce durdu, bir dizinin üzerine çöktü ve Tanrıdan onu kurtarabilmek için yardım diledi. Buna ihtiyacı olacağından emindi.

Arkasına bir kez daha bakmaya gerek duymadan kapıdan hızla çıktı. Odasının bulunduğu koridorda hiç muhafız yoktu ama ana salona giden büyük koridora çıkınca köşedeki muhafızlar onu gördükleri anda bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalıydı. Kıpırdamadan duran askerlerin bir an için omuzlarını dikleştirmesi de bunun içindi muhtemelen.

Rick, önemsemedi. Kayıtsız tavırlarla hızla ilerlemeye devam etti. Merdivenleri çıkarak baş muhafızın bulunduğu bölüme giderken ikinci katta keskin gözleri bir ayrıntı yakaladı ve onu olduğu yere mıhladı.

Her av partisinde Paulo Smith için ayrılan odanın altından hafif bir ışık sızıyordu. Kaşlarını çatı Rick. Paulo, bu partide olmayacaktı. Fikrini mi değiştirmişti? Rick, olduğu yerde sağa döndü...

Paulo Smith, bulunduğu oda dar geliyormuşçasına, yüreği korkudan deli gibi atarken adımları odayı arşınıyordu baştan sona. Lanet olsun! Neden gelmek için bu kadar direktmişti ki? İşte

Rick, gelmiş ve kahrolası genç kızı da kendisiyle birlikte getirmeyi başarmıştı. Tanrıya ettiği duaların hiçbir faydası olmamıştı. Eğer şanslıysa genç kız, kendisini görmeden ve onun ismini zikretmeden bu işten sıyrılabilirdi.

Eğer Iron, Lilian'ın bekaretini alan kişinin kendisi olduğunu anlarsa Paulo'yu kesinlikle yaşatmazdı. Genç adam, derin bir nefes aldı. Lilian'ın onun başına bu kadar büyük bir sorun açabileceğini bilseydi o kıza hayatta elini sürmezdi. Şimdi tüm toprakları da tehlikede idi. Dahası canı tehlikede idi. Iron, Lilian'ı öldürmeyi kabul etmiş hatta bu fikir ona çok hoş görünmüştü. Paulo bunun için memnun olmuş, onu istediği hedefe yönlendirebildiği için şanslı saymıştı kendisini. Şansının bir sonraki gün de devam etmesini umuyordu bencilce. En azından genç kızın ruhu bedeninden ayrılana kadar. Zaten hiçbir şey anlamamıştı yaşadıklarında da.

Birkaç dakikalık heves için , fahişenin biri yüzünden hayatından olmaya izin vermeyecekti. Tabii Iron, duyarsa ve Paulo'nun konuşmasına izin verirse bir şeyler söyleyebilirdi. Kahretsin! Ellerini saçlarının arasından geçirdi ve soğukkanlılığını masada kaybetmediği için memnun oldu.

Arkasını döndü ve adımları kapıya doğru ilerledi. Sonra kapının altındaki gölgeye takıldı bir anda gözü. Ve sonra olanlar sade birkaç dakikada olmuştu. Kapı bir anda açıldı. Paulo, karşısında duranın Rick değil Azrail olduğunu düşündü bir an için. Kararmış gözlerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Ama yüzündeki şeytanca gülümseme hiç iyi şeylerin olmayacağını anlatıyordu Paulo'ya.

Karşısında kıpırdamadan duran dev adamın görüntüsü kadar ürkütücü bir şey görmediğini düşünüyordu Paulo daha önce. Ondan yayılan saf öfkeyi hissetmemek mümkün değildi. Sanki elle tutulur bir nesne gibi onu bedeninde hissediyordu.

"So...Sorun ne?" diye sormayı başarabildi sesinin titremesine engel olamadan. Rick, cevap vermedi. Sakince kapıyı kapadı ve bir adım attı zeminde çıt çıkarmadan. Paulo, anlamıştı. Eli hızla kılıcına gitti ve çekip Rick'e doğrulttu.

Onun ne zaman hareket ettiğini bilmiyordu ama bedeninden kopup giden bileği ve parmaklarının sıkıca yapıştığı kılıç bir an havaya fırladı, sonra Paulo'nun gözlerinin önünden geçerek aşağıya düştü. Paulo, yutkunarak önce kanlar fışkıran bileğine baktı, sonra yerde duran kılıçla eline.

Acı o anda geldi ve çığlık atmak için ağzını açtı. Fakat boğazına yapışan el buna izin vermedi. Rick'in yüzü bir santim ötesinde öfkeli, vahşi bir hayvan gibiydi. Sonra, gözlerdeki kararmanın ve öfkenin yavaş yavaş ifadesizleştiğini gördü. Bu adam onu her zaman ürkütmüştü ama ölümünün onun elinden olacağını aklının ucundan bile geçirmemişti. Ciğerlerindeki hava gittikçe azalırken genç adam bedeninin titremeye başladığını fark etmedi. Karşısında onun boğazını sanki elma yiyormuşçasına sakince sıkarak adamın gözlerine kilitli kaldı irileşen gözleri. Canı yanıyordu, ayakları yerde çılgınca ritim tutmaya başlamıştı. Yüzü morarmış, beyni bilinçsizliğin tatlı karanlığına doğru çekiyordu onu. Rick'in bunu neden yaptığını merak

ediyordu ama karanlığa tamamen dalmadan hemen önceki düşüncesi bunu tamamen hak etmiş olabileceğiydi. Gözleri kapanmadan önceki görüntü ise Rick'in sağa kayan dudağının görüntüsüydü... Ölümüne hafifçe gülümsemişti savaşçı...

Rick'in kalbi soğumamıştı. Paulo'yu öldürmüş olması ona yetmemişti. Ama biliyordu ki bedenini parçalara ayırsa yine de yetmeyecekti. Canlılığı sönmüş ve göz bebekleri irileşmiş olan gözlerine son bir kez baktı ve bu ana Lilian'ın da tanık olmasını istedi vahşi bir hazla. Parmakları, derinin içine geçmiş gibiydiler sanki. Önce bir parmağını açtı zorlukla. Sonra diğerleri çözüldü ve PAulo'nun ağırlaşan bedeni külçe gibi yere düştü. Rick, önce kılıcındaki pis kanı Paulo'nun üzerindeki kıyafetlerle temizledi, yerine taktı daha sonra fazla oyalanmadan arkasını döndü, hızlı adımları odanın kapısını buldu ve hızla açtı.

Ve birden yeşil, şaşkın gözlerle karşılaştı.

"Komutan Rick" dedi karşısındaki asker titreyen bir sesle. Muhtemelen göz göze gelen iki insan da aynı şeyleri düşünüyor ama bunu dile getirmiyorlardı. Askerin kalbine yerleşen korku ve nabzının daha da hızlanması bu yüzdendi. Askerin gözleri bir kez daha gördüğü çirkin manzaraya kaydı ve Rick, o anda harekete geçti. Bir eli çenesini sıkıca kavradı, diğer eli başlığın üzerinden kafasını sabit tutmaya çalışırken. Hızlı, sert ve tek bir hareketle genç askerin ruhu bedeninden ayrıldı. Rick, arkasında duran kapıyı bir kez daha itekledi botlarının arkasıyla, askerin cansız bedenini PAulo'nun bedeninin üzerine doğru forlattı. Kapıyı kapadı, üzerini şöyle bir düzeltti ve tekrar hızlanan adımları baş muhafızın odasına doğru harekete geçti.

Askeri öldürmüş olmak onun vicdanında hiçbir etki yapmamıştı. O bir savaşçıydı ve stratejileri her zaman kendi çıkarlarından yana olmak zorundaydı. Eğer muhafız Rick'in eğittiği askerlerden biri olsaydı başına ne geleceğini çok daha önceden bilebilirdi. Çünkü Rick, adımlarını her zaman sağlam atardı. Kalbe yerleşen her küçük çatlak, büyük bir delik için alt yapı demektir. Rick, Lilian'a aşık olarak kalkanlarını indirmiş ve kendisini tehlikeye açık hedef yapmıştı ama buna hiç pişman değildi. Fakat dış dünyaya da açması demek onun mahvı demek olurdu. Askeri öldürmesi gerekiyordu. Daha sonra herhangi bir sorun teşkil etmesinden önce ipini önceden çekmeliydi.

Muhafızların şaşkın ve merak dolu bakışları arasında baş muhafızın odasına doğru ilerledi. Verdiği tek açıklık buydu. Savaş kıyafetlerini giymiş ve tüm silahlarını kuşanmış olması. Kendi savaşçıları olsa hiç düşünmeden Rick'in peşine takılırlardı ama Rick'in muhafız birliğiyle ilgisi yoktu. Bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydılar ama ortalığı ayağa kaldıracak kadar bilgiye sahip değillerdi. Onlar sadece kalenin içini korumakla görevlendirilmişlerdi. Ve görünen o ki bu görevi layıkıyla yerine getirmiyorlardı.

Rick, kimseye selam verme gereksinimi görmedi. Adımları doğruca baş muhafızın bulunduğu kata doğru ilerledi. Iron ve beyler çoktan yatmış olmalıydı. Bu da Rick'e şafak sökene kadar altı saatten fazla kazandırıyordu. Rick, kendi atını almayı düşünmüyordu ama herhangi bir at

bulabilirse Iron, bir şeyleri fark etmeden çok yol almış olurlardı. Daha sonra kaçmaları da saklanmaları da daha kolay olurdu.

Genç adam baş muhafızın kapısına geldi. Bir an durdu, gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı ve kapiya vurmaya gerek duymadan açıp hızla içeri girdi. Botları parlak zeminde çok fazla gürültü yapıyorlardı.

“Orion!” Rick’in her zamanki düz tonlu sesi birkaç perde daha yukarıdan çıkmıştı. Geniş yatakta belki uykusunun en derin ve güzel kısmında olan Orion, başındaki kepinin tuttu hızla. Rick, onun kepi taktığını bilmiyordu. Orion, Rick’in daha önce duymadığı küfürleri sıralayıp ve aynı anda eliyle kepinin tutmaya çalışırken Rick, onun bu tutumuna gözlerini devirdi.

Orion, iki metre boyunda, yüz elli kiloya yakın, sert yüz hatları, kapkara gözleri olan ve efsanevi korkunç yaratıkları andıran ifadesiyle bir çok insanı sadece görünümüyle bile dize getirebilirdi. Rick, ise çoktan onun yatağının yanında dikilmişti. Ve hiç korkmuyordu.

Orion, başını kaldırıp onu rahatsız edene baktı kapkara gözlerle. Odada yanan ya da neredeyse sönmek üzere olan mumun ışığında birbirlerini görmeleri zordu ama imkansız değildi. Rick’i karşısında gördüğü anda Orion’un yüzündeki afallama görülmeye değerdi. Ya da Rick, böyle olduğunu düşünüyordu. Onu şaşkın görmek her zaman mümkün olmazdı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu, uykudan uyanmışlığın verdiği etkiyle tarazlı çıkmıştı sesi. Bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı ama önce kendisini uykudan uyandırmak zorundaydı.

“Tutsak hangi odada?” diye sordu Rick doğrudan.

Orion, cevap vermeden önce esnedi ve Rick, çenesine yumruk atma isteğiyle doldu. Sonra yerinde huzursuzca kıpırdandı karşısında onu umursamıyormuş gibi hareket eden adam. Bedenini esnetti, başındaki kepi çıkardı ve ayaklarını belki de Rick’in o ana kadar gördüğü en yavaş hareketlerle yataktan sallandırdı. Rick, birkaç adım geriye gitti yoksa Lilian’in yerini öğrenmeden onu ödürmesi gerekecekti. Rick’in sabırsızlığı her an daha da artarken Orion, sanki daha da yavaş hareket ediyordu. Yataktan kalktı. Terliklerini giydi ve Rick, yine gözlerini devirdi. Sanki bir kalenin baş muhafızcısı değil de çocukları dizlerine oturtup masallar anlatan dedelere benziyordu. Muhafızların neden bu kadar gevşek olduğunu o an anlamıştı.

“Şu kız mı?” Orion, bir kez daha esnedi ve Rick’in kaşları çatıldı. Karşısında duran adam ona oyun oynuyor olabilir miydi?

“Evet.” diye cevap verdi Rick, dişlerinin arasından.

“Beyimizin gururunu yerle bir eden şu kız!” Rick, onun zaman kazanmaya çalıştığını anladı.

“Nerede?” diye sordu onun tuzağına düşmeyeceğini belli ederek. Baş muhafız Rick’in bir adım önüne kadar geldi ve durup ona tepeden baktı. Bu bir uyarıydı, bir gövde, güç gösterisi....Ama Rick, hayatı boyunca böyle gösterilere öyle çok maruz kalmıştı ki onun bu

yaptığı kendisine sadece gülünç geliyordu. Dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı ve iki adım geriye gidip Orion'un doğrudan gözlerinin içine baktı.

"Nerede?" diye sordu her hecenin üzerine basarak. Sesinde gülümser bir ton vardı ve Orion bu tondan hiç hoşlanmamıştı. Rick, açık bir adam değildi. Hiç olmamıştı. Şimdi böyle fevri davranmasında bir neden olmalıydı.

"Beyimizin bundan haberi var mı?" diye sordu tekrar yatağa oturarak. Güç gösterisinin onun üzerinde işe yaramayacağını bilmeliydi.

"Elbette!" Rick'in cevabı çabuk olmuştu.

"Hiç iyi bir yalancı değilsin."

"Ama çok iyi kafa keserim. "

Orion, güldü hafifçe ve gözlerini kaldırarak baktı Rick'e . Çok sakın görünüyordu.

"Ağıkçası başımı bedenimin üzerinde seviyorum"

"O zaman bana yerini söyle. 'o an Orion, bir şeyler mırıldandı ağzının içinde ama Rick ne söylediğini tam olarak anlayamadı. 'Söyleyince sanki bir şey değişecek' gibi bir şey olduğunu düşünüyordu ama üzerinde durmadı.

"Bak! Ne yapmayı planlıyorsun bilmiyorum ama savaşa gider gibi giyindiğine göre bir yerlerde yanlışlık var. Ya da bir savaş başladı ve benim haberim yok. Eğer yaptığından Iron'ın haberi yoksa büyük bir hata yapıyorsun!"

"Sana fikrini sormadım."

"Sen kimseye bir şey sormazsın zaten. "

"Lilian, nerede?" zaman kaybettiği için gittikçe öfkelenmeye başlayan Rick, dişlerini sıkarak konuşuyordu.

"Ahh...O her şeyi birbirine sokan sürtü-"

Orion'un sözleri muhtemelen kırılmış olan burnu ve ondan akan delice kan yüzünden yarım kalmıştı. Yatakta otururken bile uzun olan Orion, Rick'in yumruğunu çok geç fark etmişti ama fark etse de bir yararı olmazdı çünkü karşısında duran Rick'ti. Fakat beyinde şekillendirdiği durumu Rick'in bu davranışı anaylamış olmuştu. Kızla ilgili bir şey vardı. Gönül meseleleri her zaman böyle kötü sonuçlar meydana getirirdi. Bu yıllar boyu böyleydi. Baba ve oğul arasını, iki kardeşin arasını, ya da çok yakın iki arkadaşın aralarındaki bağı hep kadınlar bozmuştu. Bir zamanlar Orion'un başına da gelmişti ama Orion, akıllı davranarak kardeşinin canına kıymaktansa onların mutluluklarına izin verip kendisi klanını terk etmişti. Canı yanıyordu, elini burnuna götürdü ve akan kanı durdurmak için burnuna tampon yaptı. Kahretsin pijaması bile

kan olmuştu.

“Gece kıyafetimi mahvettin!” diye söylendi baş muhafız ama burnundan mı ağzından mı konuşuyor belli değildi.

“Nasıl da artık ihtiyacın olmayacak” Orion, onun sözlerinin ne anlama geldiğini fark etmedi ya da önemsemedi.

“Aptallık yapıyorsun. ” dedi garip bir sesle. Bütün ağzı kan dolmuştu ve kırık burnu yüzünden sesi oldukça komik çıkıyordu.

Rick, onun üzerine doğru eğildi ve boğazına ne zaman çıkardığını fark etmediği palasını dayadı. “ Bir kez daha, bir kez daha sözlerinde ona hakaret edersen yerini öğrenmekten vazgeçerim ve dilini keserim. Şimdi.” durup dudaklarını yaladı Rick, “Nerede? Son kez soruyorum.”

“Güney kanadında. Yirmi birinci misafir odasında. ”

“Kahretsin!”

“Ne?” Rick’in irileşen burun delikleri ve kararan gözleri aynadaki kendi görüntüsünden bile korkunçtu.

“Orada gizli geçit yok!” diye tısladı Rick.

Orion, hiç pervasızlık yapmayan Rick’in neden şimdi rahatça böyle bir şeyi ona söylediğini düşündü ve tahmininde yanılmadığını anladı “Beni öldüreceksin” dedi fısıltıyla. Rick, başını salladı.

“Ve üzgün bile değilsin.”

“Bunu hiçbir zaman bilemeyeceksin.”

Orion, başını iki yana salladı ve sonra Rick’in palasının bağazındaki sert ve ani baskısını hissetti. Kolay olmuştu. Gözleri kapanmadan önceki son düşüncesi bu olmuştu. Hatta Rick’in tamamen işini bitirmesini bile bekleyememişti. Bir anda gözlerinin önünden kendi fışkıran kanı geçmişti ve sonra her şey karanlıktı.

“İnan çok üzgünüm. ”Rick’in sesi her zamanki gibi düzdü. Ama Orion, için gerçekten üzülmişti. Onu öldürmek zorunda kalmış olmak vicdanını biraz sızlatmıştı. Ama sadece biraz. Yapması gerekenin bu olduğunu da biliyordu. Eğer onu sağ bırakırsa biliyordu ki Iron’a gidecek ve her şeyi anlatacak. Bu onun göreviydi ve kimse için ayırım yapmazdı. Orion’u bu konuda iyi tanıyordu.

Dışarı çıktı. Güney kanadındaki misafir odalarına gitmek sadece birkaç dakikasını alacaktı. Fakat aklına yerleşen bir düşünceyle bir anda tokat yemiş gibi durdu. Öncelikli amacı Lilian’ı

kurtarmaktı. Fakat o, Lilian'ı istiyordu. Bencilce, delice, saplantılı bir şekilde...Ve onu kurtardığında-eğer başarabilirse- hayatına onunla devam etmek istiyordu. Peki ya Lilian? Kendisini sevdiğini söylemişti ama O, sadece Rick'in tek bir yönünü görmüştü. Sadece Lilian'ın bildiği yönünü. Rick de şefkat yoktu, acıma yoktu, vicdan yoktu o, bir savaşçıydı ve öyle yetiştirilmişti. Iron bile çoğu zaman ondan daha fazla vicdana sahip olabilirdi. Ya Lilian onu istemezse? Rick, gözlerini kapadı ve sakın düşünmeye zorladı kendisini. Bu ayrıntıları ve çözümlerini daha sonraya bırakabilirdi. Şimdi hiç sırası değildi. Ona, kendisini olduğu gibi anlatır ve kabul etmesini Tariya dualar yakararak zavallı bir halde beklerdi. Gözlerini açtı ve sessiz ama hızlı adımlarla Lilian'ın kaldığı odaya doğru ilerledi kalbi taklalar atmaya başlamışken. Ayrılmalarının üzerinden belki bir saat bile henüz geçmemişti ama Rick'in her hücresi özlemle dolmuştu.

Onu, görececek olması bedenindeki tüm sistemin altını üstüne getiriyordu. Bunun nasıl bir güç olduğunu hala kavrayamamıştı ama anlamak için de artık bir neden görmüyordu. Ona aşık olmuştu ama aşkın içinde mantık aramakla uğraşmıyordu çünkü bulamamıştı. Eğer bulsaydı Rick'in yapacağı en son şey, Iron'ın kadınına aşık olmaktı. Gerçi o artık sadece onun, sadece Rick'in kadınıydı. Başka hiç kimse onun üzerinde hak sahibi olamazdı. Bir anda kendi sapkınlığından ürktü fakat omuzlarını silkip hızla yoluna devam etti.

Genç kızın, odasına varmadan önce, karşısında bulunan odanın boş olup olmadığını anlaması gerekiyordu. Lilian'ın kapısında bekleyen muhafızlar onu gördükleri anda duruşlarını değiştirdiler ve çenelerini havaya diktiler. Rick, bir baş hareketiyle odanın kapısından çekilmelerini emretti. Yanlarından geçmeden önce durdu.

"Yirmibirinci odada hangi misafir kalıyor?" diye sordu.

"Mila Beyi Kevin efendim" dedi askerlerden biri. Rick, başını salladı aşağı yukarı. Kapının kolunu çevirdi ve hızla içeri girdi. Şansı varsa Mila beyi uyanmadan işini halledebilirdi. Bir de onu öldürmek zorunda kalmak istemiyordu. Hele de Lilian'ın gözleri önünde.

Rick gördüğü manzara karşısında iliklerine kadar işleyen bir korkuyla donakaldı. Karşısında gördüğü manzara beklediği gibi bir şey değildi. Muhafızlar bir şey anlamadan içeri girip kapıyı kapaması isabet olmuştu. Bedeni çözülmeden önce, pelteye dönmüş ayaklarına nasıl söz geçireceğini düşünüyordu bir yandan da. Her durumda sakinliğini korumayı başarabilen Rick için bu alışılmadık bir durumdu ve Lilian her defasında ona bunu yapıyordu. Bu kızın sorunu neydi? Başını iki yana salladı ve bedeninin hâkimiyetini geri kazanmak için derin bir nefes alıp üst üste yutkundu.

Adımlarını acı verecek kadar yavaş atmak zorundaydı. Ani hareket etmesi kendisini ve arkasında bulunan tüm dünyayı geride bırakmış gibi görünen Lilian için büyük bir tehlike oluşturabilirdi. Onun sesleri duymadığından emindi. Sadece birkaç adım daha kalmıştı. Son iki adım ve kolu hızla pencereden neredeyse bedeninin yarısı sarkan Lilian'ın beline dolanıp onu geriye, odanın içine doğru sertçe çekti genç kızın çığlığı eşliğinde. Rick, hızla elini ağzına götürüp kızın çığlığını elinin arkasında boğdu.

İkisi birden sertçe yere düştüklerinde Rick, çıkan gürültüden muhafızlarını içeri gelmesini

bekledi ama şansı onun yanında gibi görünüyordu.

"Benim!" dedi Rick, nefes nefese kalmış bir halde Lilian'ın kulağına fısıltıyla ve elini genç kızın dudaklarından çekip kollarını onun yaprak gibi titreten bedenine sıkıca doladı. Önce, içindeki yoğun korku duygusundan sıyrılması gerekiyordu. Sonra, Lilian'ı bu yaptığı hata için azarlayabilirdi. Gözlerini kapayarak dudaklarını genç kızın saçlarına değdirdi ve derin nefesler alarak sakinleşmek için ve Lilian'ın bedeninin titremelerinin geçmesi için zaman kazanmaya çalıştı.

Lilian, hıçkırmaya başladı, gözlerinden düşen damlalar Rick'in keten gömleğinin kolunu ıslatıyordu. Sesindeki ıstırap Rick'i yerle bir ediyor, onu sakinleştirmek için çaresizce Tanrıya yalvarıyordu. Sesine güvendiği anda konuşmaya çalıştı.

"Geçti." dedi saçlarına doğru sakinleştirici olduğunu umduğu bir tonla. "Artık buradayım. Yanındayım."

Lilian, hala hıçkırıklarla sarsılırken başını salladı. "Yapamadım" dedi çatallaşmış bir sesle. "Başaramadım. "başını olumsuz anlamda sağa sola salladı.

Rick, usulca onu kendisine çevirip, kollarının arasına aldı ve sert ama bir o kadar sıcak göğsüne bastırdı şefkatle. "Ne yapmayı planlıyordun Lili?"Sesindeki yatıştırıcı ton ve şefkat Lilian'ın hıçkırıklarının azalmasına değil, daha çok artmasına neden oldu. Kucağında biraz daha büzülüp ayaklarını kendisine doğru çekerek tamamen Rick'in kucağına yerleşti. Onun kendisini tehlikeye atmasını istemiyordu. Kendini ortadan kaldırarak her şeye son vermek istemişti ama cesaretini toplayıp aşağıya atlayamadan Rick, gelmişti. Genç kız geç kaldığını düşünüyordu. Rick, çoktan yanındaydı ve artık onu belirsiz bir geleceğin içine çekmiş bulunuyordu.

"Bunu yapmanı istemiyorum. "Lilian'ın sesi hüsrana doluydu. Rick daha önce bir seste bu kadar acı duymamıştı.

"Neden bahsediyorsun Lili?" diye sordu. Sesi hafif sert çıkmıştı. Cevabı bildiğini düşünerek genç kızın bunu yapmayı düşünmüş olmasına inanamıyordu.

"Kendini tehlikeye atmanı. "Lilian, kızarmış gözlerini kaldırıp baktı ona. "Senin hayatını mahvetmek istemiyorum. Ben lanetliyim! Kesinlikle bana yaklaşan herkes zarar görüyor. Sana zarar vermek istemiyorum.Bana izin vermen gerekirdi. Sonumuz olmayacak" Lilian'ın bedeninden bir ürperti geçti.

Rick, uzun saniyeler boyu onun gözlerinin içine baktı tüm duygularını gözlerine yükleyerek."Seni kaybettiğim anda neler yapabileceğimden haberin yok!" sesi sakindi ama Lilian, onun bedeninin katılaştığını hissetti. "Lilian, bunu nasıl düşünürsün? Nasıl hayatına son vermeye çalışırsın? Beni arkanda nasıl bırakırsın?" Rick, hiddetle başını iki yana salladı. Dişlerini sıkı ve bir süre daha sakinleşmek için bekledi.

“Bir hayatın var!” Rick’in parmağı genç kızın dudaklarını buldu ve çizgisinde dolaştırdı hafifçe. Yüzünde Lilian’ın anlamlandıramadığı garip bir gülümseme vardı.

“Benim hayatım senin gözlerini açıp bana baktığın anda son buldu Lili.” Genç kız, anıyı hatırladığında dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Rick’in derin gözlerinde boğulup gitmişti bir an için” Senin olmadığın bir hayatta olmak istemiyorum. Sen olmadan nefes almak istemiyorum. Sen olmadan olmak istemiyorum. ”

Lilian’ın yüzünde hüznün dolu bir gülümseme belirdi”Rick” dedi fısıltıyla ve kolları hızla genç adamın boynunu buldu. Bedeninden onlarca duygu bir anda geçtiyse de tek yapabildiği şükranla onun ismini zikretmekti. Onun, aşkını kazanmak için hiçbir şey yapmamıştı. Onun gibi bir savaşçının nasıl olup da kendisini sevdiğini anlayamıyordu. Kelimeleri boğazında düğümlenip kaldığı için tek yapabildiği ona daha çok yaslanmak ve gömleğinin açık yakasından görünen tenine öpücük kondurmak oldu.

Lilian’ın dudaklarının yaptığı etki ani ve keskin olmuştu. Rick, böyle bir durumda, bu kadar çabuk ve keskin bir şekilde uyarılmayı utandırıcı buluyordu ama elinden bir şey de gelmiyordu. Lilian’ın dudakları tekrar bedenine sürüldüğünde Rick dişlerini sıktı önce, sonra Lilian’ın kulağına doğru eğildi ve hafifçe kıkırdadı.

“Eğer bir an önce hareket etmemiz gerekmiyor olsaydı başına geleceklerden kesinlikle ben sorumlu olmazdım.”

Lilian, onun sesindeki gerginliği fark etmişti, başını kaldırıp ona baktı. Rick’in gözleri kararmış, tehlikeli parıltılarla dolmuştu. Ve sonra bir anda ne söylemek istediğini anladı ve yanakları alev alev yanmaya başladı. Ve birden Rick’in saçlarını ensesinde topladığını fark etti. Onu hep saçları özgürce yüzüne düşerken gördüğü için görüntü ona önce biraz garip daha sonra muhteşem gelmişti. Rick, genç kızın düşüncelerini fark etmiş gibi tek kaşını kaldırıp baktı ona zalimce. Zalimdi çünkü yüzündeki çarpık gülümseme, gözlerindeki ateşin parıltısı ve saçlarının görünüşünün yüzüne kattığı güzellik dayanılmazdı.

“Saçların”diyebildi sonunda yüzü kızararak. “Çok güzel...”genç kız sesindeki büyülenmiş tonu saklama gereği duymadı. Rick, hafifçe gülümsedi.

“Teşekkür ederim”sesinin tonu oldukça nazikti. Sonra kaşlarını çatı.

“Gitmeliyiz.”dedi gergince. Ayağa kalkıp Lilian’ın da kalkmasına yardım etti. Kapıdan çıkmadan önce yapması gereken bir şey vardı. Ama bunu Lilian’ın gözleri önünde nasıl yapacağını bilmiyordu. Onu korkutmak istemiyordu. Ve Muhtemelen Lilian’ın ödü patlayacaktı. Genç kızın elini usulca kavradı. Onu kapıya doğru çekti hızlı adımlarla. Kapının önünde durup gözlerini kapadı ve Lilian’a döndü. Minik, güzel yüzünü avuçları arasına alıp bal rengi gözlerine baktı.

“Benim için bir şey yapar mısın?”

Lilian, Rick'in sesindeki endişe tınısını duymuştu. Yapacağı şeyin Rick, için çok önemli olduğunu anlamak zor değildi.

"Ne istersen." Cevabına gülümsedi Rick hafifçe ve alnına değdirdi dudaklarını belli belirsiz.

"Sadece gözlerini kapa."

Genç kız, şaşkınlıkla baktı Rick'e ama sorgulamaya gerek duymadan gözlerini sıkıca kapadı.

Kapının sessizce açıldığını duydu. Daha sonra duydukları kaşlarını çatmasına, korkuyla bir adım geri atmasına ve delice gözlerini açmak istemesine neden oldu. Bir kılıcın kınından çıkarken çıkardığı ses ve soğuk çeliğin eti delip geçerken çıkardığı o ürkütücü, yapışkan ses. Zemine akan kanın çıkardığı sesi bile duymuştu sanki görüyormuşçasına. Lilian, buna birkaç kez daha tanık olmuştu. Bu sesleri tanıyordu ve Rick için endişelenmeye başlamıştı.

Bir el onun elini kavradığında olduğu yerde korkuyla sığırdı.

"Benim. "dedi Rick, ona gözlerini açması için bir şey söylemedi. Onu birkaç adım yürüttükten sonra "Gözlerini açabilirsin."dedi.

Lilian, söylediğini yaptı. Gözlerini açtığında Rick'in koridoru gözetlediğini gördü. Kendisi de kapının hemen eşiğinde duruyordu. Yapmaması gerektiğini biliyordu ama dönüp arkasına bakma dürtüsüne engel olamadı. Bir ses çıkarmış olmalıydı. Olmalıydı çünkü Rick, bir anda ona dönüp, genç kızın gözlerini kapamak için başını göğsüne yasladı. Bir küfür savurdu dişlerinin arasından ve elini Lilian'ın sırtında dolaştırdı yatıştırıcı olmasını umarak.

"Sana bakmamamı söylemiştim."dedi önce bir anda öfkelenerek. Daha sonra genç kızın yeterince korkmuş olduğunu düşündü, çünkü Lilian'ın bedeninden geçen ürpertiye kendi bedeninde hissetmişti. . "Özür dilerim Lilian. Görmemi istemezdim. Yapmayı da istemezdim ama mecburdum. "

"Biliyorum."dedi genç kız sakın bir tonla ve Rick'i şoka soktu."Önemli değil." Diye devam etti Lilian. Bedeni bir kez daha ürperdiğinde Rick ona bir kez daha hayran oldu.

"Gitmeliyiz." Ded kısaca ve genç kızın eline tekrar uzanıp sıkıca tuttu. Yirmi birinci odaya doğru hızlı adımlarla ilerlediler. Aynı koridorda olması büyük bir şanstı ve Rick, şansının hep böyle gitmesini umdu.

Oda kapısının önüne geldiklerinde genç kıza dönüp sessiz olmasını işaret etti. Duvardaki meşalelerle aydınlatılmış uzun geçit oldukça sessizdi. Genç adam kale muhafızları dışında neredeyse tüm kalenin uykuya daldığından emindi. Kapıyı dikkatle, çok dikkatle açtı ve hafifçe araladı. İçeriden gelecek herhangi bir tepkiyi kulaklarını kabartarak dinledi fakat hiçbir ses duymadı. Hafif bir horlama sesi dışında. Başını araladığı kapıdan içeri soktu. Odayı aydınlatan cılız mum ışığında içeriye görebilmek için gözlerini kıstı.

Aradağı bedeni odanın ortasına konuşlandırılmış geniş yatakta buldu. Yanında uzanan, hafif

ışıkta bronz gibi görünen güzel ve çıplak bedene kollarını dolamış, derin bir uykuda gibi görünüyordu. Rick'in bir dudağı yukarı doğru kıvrıldı.

'Yorgun!' diye düşündü. Bu onlar için iyi bir fırsattı. Omzunun üzerinden geriye doğru, genç kıza bir bakış attı ve onun beklenti dolu gözlerle kendisine baktığını gördü. Başıyla ona içeriye işaret etti ve kapıyı biraz daha aralayıp usul adımlarla içeriye doğru süzöldüler. Rick, genç kızın önünden geçmesini bekledi kapıyı kapamak için. Lilian geçti, Rick kapıyı kapadı ve döndü. Lilian'ı dikkatle ve utanmış bir yüz ifadesiyle yatağa bakarken yakaladığında genç kız hemen gözlerini kaçırıp, pencereye baktı. Ama Rick'in içindeki kıskançlık alevi parlamıştı bile ve bu yoğun duygular onu dehşete düşürüyordu.

Lilian'ın omuzlarından tutarak onu şöminenin yanındaki gizli geçite doğru yönlendirdi. Taşlarla örülm

Üş duvardaki kapının yerini gayet iyi hatırlıyordu. Çocukluğundan beri kullanmamış olabilirlerdi ama Rick'in hafızası oldukça kuvvetliydi. Genç kıızı, orada bırakıp şöminenin birkaç adım ilerledi şömineye doğru. Yere eğilip, taşları zeminden yukarıya doğru dikkatle saydı ve yedinci taşta durdu. Taşı hafifçe oynattığında doğru taş olduğunu anladı. Arkalarında bulunan yatakta bir kısırtı olduğunda Lilian da kendisi de hızla başlarını çevirip yatağa baktılar. Kevin'in yanındaki çıplak beden mırıltılar eşliğinde genç adamın elinin hapsinden kurtulmaya çalışıyordu. Rick, tekrar önüne döndü ve daha hızlı hareketlerle taşı yerinden oynatıp dışarıya çıkardı. Elini açılan oyuğa sokup kolu aradı örümcek ağlarının donattığı oyukta. Bulduğunda kolu sağ tarafa doğru çevirdi zorlukla. Zorlukla çevirdi çünkü kol yıllardır kullanılmadığı için sıkışmış gibi görünüyordu. Kolun yerşinden oynamasıyla Lilian'ın önündeki duvar yavaşça yana kaydı.

Lilian'dan çıkan kısık sesli şaşkınlık belirtisi Rick'in gülümsemesine neden oldu. Kapı tamamen açıldığında taşı tekrar yerine koydu. Ellerini Lilian'ın beline yerleştirerek onu karanlık geçide yöneltti. İçerisi oldukça karanlıktı, Lilian'ın ellerinin altında gerilen minik bedeni karanlığın genç kızın hoşuna gitmediğini gösteriyordu. Rick, geriye döndü hızlı ama sessiz adımlarla onları fazla idare etmese de işlerini şimdilik görecektir olan mumun bulunduğu şamdanı eline aldı ve geriye döndü. KEvin'i yoran kadına içten bir teşekkür sundu. Tekrar geçidin girişine doğru ilerleyip Lilian'ın yanında yerini aldı. İlerlemeden hemen önce, geçidi kapamak için mumun ışığında kapama kolunu aradı, buldu ve hızla çevirdi. Geçit tekrar yana kayarak kapandığında ve onlar karanlığa gömüldüğünde rahatladı.

'Rick!' dedi Lilian, soluğu kesilmişçesine.

'Buradayım küçüğüm. 'Dedi rahatlatıcı olduğunu umduğu bir tonla. Döndü ve Lilian'ın ışıktan faydalanmasını sağladı. Lilian, cılızda olsa bir mumu almış olmasına minnettar oldu.

Rick, dar, boğucu ve örümcek ağlarının sardığı geçitte onun önüne geçti zorlukla. Lilian, onun arkaya uzanan elini sıkıca kavradı ve bu eli tuttuğunda onun kendisini ne kadar güvende hissettirdiğine şaşırdı. Rick, ona her zaman güven veriyordu. Onunla birlikte olmak evde olmak gibi geliyordu Lilian'a. Huzurlu, mutlu ve güvende hissetmesini sağlıyordu her zaman. Şu anda, böyle berbat bir durumun içinde bile oldukları halde Lilian, içine işleyen bu aitik hissine şaşıırıyordu. Korkmuyordu. Pekala. Rick'in öldürdüğü muhafızların hallerini

gördüğünde bir an için korkuya kapılmıştı. Bunu inkar edemezdi. Gördüğü manzara karşısında bedeninin tiremesine engel olamamıştı ve bu korkaklığını Rick'e belli ettiği için kendisine kızmıştı.

Ama adamları yerde öylece, kanlar içinde yatarken gördüğünde ve onların sadece saniyeler içinde öldürüldüğünü bildiğinde elinde olmadan ürkmüştü. Göz ucuyla Rick'in bedenini hızla kontrol etmiş ve tek bir çizik bile görememişti. Ve göremediği için memnun olmuş yine istemeden bu durumdan garip bir haz almıştı. Rick, güçlüydü!

"Bu geçidin sonunda kanallar var ve bu kanallar nehre dökülüyor. Kale, özellikle bu nehrin yakınında inşa edilmiş." Rick, hızlı adımlarla ilerleyip Lilian'ı nda peşinden sürüklerken ona nereye gideceklerini açıklıyordu. Belki de genç kızın sessizliğini yanlış yorumlayıp korktuğunu düşündüğü için onu rahatlatmaya çalışıyordu. Lilian, onun gibi katı bir savaşçının böyle inceliklerle düşünmesine hafifçe gülümsedi ve sözlerine devam eden Rick'e odaklandı düşüncelerinden sıyrılıp. " Bu kanallar neredeyse tüm odalarda bulunan bu gizli geçitlere çıkıyor. Yapının güzelliğinden, dayanıklılığından ve görüntüsünden çok daha fazla önem verilmiş bu geçitlere. O dönemde meydana gelen savaşlarda ele geçirilen herkes öldürülmüş. Bunun için en azından kadınları ve çocukları kurtarmak adına önce bu geçitler tasarlanmış. "

Lilian, duyduklarıyla kaşlarını havaya kaldırdı. "Bu çok zalimce ama." Dedi nefesi titeyerek. Rick, onun elini bıraktı ve bulundukları yerden aşağıya atladı. Atlarken mumun sönmesi için elini üzerine kapadı. Lilian, birden kendisini yalnız ve soğuktan titrerken buldu.

"Rick?" diye sordu fısıltıyla.

"Şimdi seni aşağıya alacağım. Küçüğüm biraz ıslanacaksın." Lilian, Rick'in ne demek istediğini ancak genç adam onun beline sarılıp onu aşağıya çektiğinde anlamıştı. Dizlerinin üzerine gelene kadar suyla dolu bir kanala inmişlerdi. Rick'in kanallardan neden bahsettiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Ayakları suyun içine gömüldüğünde buz gibi suyun etkisiyle tiremesine engel olamadı.

"Çok soğuk" dedi şikayet eden bir tonla.

"Biliyorum küçüğüm." Lilian'ın dişleri soğuktan titrerken Rick'in sesinin bile değişmemesi genç kızın dikkatinden kaçmadı. "Bunu tut " dedi Rick ve ona sönmek üzere olan mumu uzattı. Lilian, şamdanı elinden aldı ve alırken dişlerinin takırdamasına engel olamadı.

Rick, bir anda dizlerini kırıp yere eğildi ve genç kızı bir anda kolları arasına aldı. "Hayır!" dedi Lilian, itiraz çığlığı atarak.

"Acele etmemiz gerekiyor Lilian" Rick, çoktan suyun içinde ilerlemeye başlamıştı bile.

"Yürüyeblirim Rick. " Rick'in dudaklarını saçlarında hissetti.

"Biliyorum küçüğüm. Fakat sadece beş dakika sonra soğuk su ayaklarını hissizleştirecek ve

sen yürüyemeyecek duruma geleceksin. ”

”Sen?” diye sordu Lilian aynı suyun içinde onunda yürüdüğünü hatırlatmak istercesine hırçın bir tonla.

”Ben idare edebilirim. ”

Lilian, garip bir ses çıkardı itiraz edercesine ve Rick hafifçe kıkırdadı. Birkaç dakika sonra Lilian’ın elindeki şamdanın içinde bulunan mum bir anda söndü.

”Kahretsin!” dedi Rick apatallığına kızarak. Bir meşela almayı aklına getirmemişti.

”Çok yolumuz var mı?”

”Çok fazla” dedi karanlığın içinde gideceği yolu saptamaya çalışarak. Bu kanaldan çıktıklarında gitmesi gereken yönü hatırlamaya çalışıyordu bir yandan. Buraya sadece iki kez gelmiş ve ikisinde de Iron’ın çılgın öfkesine maruz kalmıştı. Iron, onun için endilelenmiş, başına bir şey geldiğini düşünüp çılgına dönmüştü. O anlarda Rick, tüm kanalları dolaşmış ve hangi kanalın nereye çıktığını hafızasına kazılamakla meşguldü. Bir gün lazım olabilirdi. Olmuştu da!

”Bu kanallar neden su dolu?” Lilian’ın sesi onu düşüncelerinden uyandırdı.

”Savaşta insanların neler yaabileceğini tahmin bile edemezsin. Eğer bu kanallar su dolu olmasaydı kanalı ve içinde saklanan insanları ateşe vermek işten bile değildi. Ölümeleri kaçınılmaz olurdu.”

”Soğuktan da ölünebilir.” dedi Lilian iğneli bir tonla. Rick, güldü.

”Evet ama kanaldaki su bu kadar yoğun değildi o zamanlar. Çok eski zamanlardan bahsediyorum. ”

Lilian, dudaklarını büzdü ama Rick bunu göremedi. Lilian’la konuşurken dikkatini dağıtmamaya çalışıyordu. Kanalin bittiği yerde üç kanal daha vardı ve karanlıkta onları bulmak yeterince zor olurken yanlış bir yöne sapmak istemiyordu. Tek çıkış yapabilecekleri nokta nehre dökülen taraftı çünkü Iron, diğer çıkışları kapattırmıştı. Dışarı çıktıklarında Lilian’ın çok fazla dehşete düşmemesini umdu çünkü uzun bir tırmanış yapmak zorunda kalacaklardı. Nehre de atlayabilirlerdi ama nehrin iki kıyısı da kaleye ait ormanlık alana çıkıyordu. Ve oradan kaçmaları imkansız olmasa da oldukça zor olurdu.

Uzun dakikalar boyu konuşmadan ilerlediler. Lilian’ın içini saran suçluluk duygusu Rick’in karşılaştığı her zorlukta ve yaptığı her fedakarlıkta biraz daha yoğunlaşıyordu.

”Rick” dedi yüzünü göremiyor olduğuna hayıflanarak.

”Evet küçüğüm.” dedi Rick düz bir tonla. Lilian, uzun bir süre cesaretini toplayamadı ve Rick

onun söyleceđi Őeyden vazgeçtiđini dűşündű.

‘‘Zarar görmeni istemiyorum. ‘‘diye dile getirdi Lilian dűşüncelerini çekingen bir sesle. Rick’in gerilen bedenini kalın zırh yeleşinin üzerinden bile hissedebilmişti.

‘‘Bunu ve daha önceki yaptığın aptallığı rahata kavuğuğumuz ilk anda konuşacağız ve seni cezalandırmak zorunda kalacağım. ‘‘

‘‘Fakat.‘‘

‘‘Lili.‘‘dedi Rick sert ve uyarıcı bir tonla. ‘‘Yapma!’’

Lilian, sustu ama içindeki suçluluk duygusu onu terk etmemişti. Bunun için kalan yollarında suskunluđa gömüldű ta ki dişleri sođuktan titreyene kadar.

‘‘Az kaldı Lili.‘‘Dedi Rick onun için endişelenerek.

‘‘Önemli değil’’Lilian’ın hiçbir Şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyor olması içini acıttı. Muhtemelen narin bedeni göründüğünden çok daha fazla acı çekiyordu. Lilian’ı biraz daha göğsüne bastırdı. Neredeyse yarım saatten fazla süredir yol alıyorlardı ve kendi ayakları da artık hissizleşmeye doğru yavaş yavaş ilerliyordu. Az kalmıştı. Lilian’a söylediği doğruydı. İlerledikleri kanalın bitimine geldiğinde derin bir nefes aldı.

Suyun kanaldan aşığıya dökölüşünü duyabiliyordu. Tek yapması gereken nerede aşığıya atlayacaklarına dikkat etmesiydi. Rick, akan suyun sesine odaklanmıştı. Fakat beklemediği başka bir ses onu olduğu yerde dondurdu.

‘‘Bu ses de nedir?’’diye sordu Lilian fısıltıyla.

Rick, soruya cevap bile vermek istemiyordu. Duyduğu uğursuz ses onların ölüm fermanları gibiydi.

‘‘Acil durum borozanları. ‘‘dedi kısaca. Ve Lilian, sert, sesli bir soluk çekti içine.

‘‘Bizim için.‘‘dedi Lilian kederle boğulmuş bir sesle.

Rick, yavaşça başını salladı fakat Lilian bunu göremedi. Sessizliği de cevabı gayet net veriyordu aslında. Tehlike çanları onların beyninde çalışıyordu şimdi. Rick’in adımları olabildiğince hızlandı.

Iron, odasında ayaklarını yere vurarak odanın bir ucundan diğerine volta atıyordu. Aklını kurcalayan bir Şeyler vardı. Onu huzursuz eden, uyumasını engelleyen bir Şeyler. Zırhını çıkarmış, gömleğini başının üzerinden çıkarıp atmış fakat uyuyamayacağından emin olduğu için kalan kıyafetleri üzerinde önce yanan şöminenin karşıındaki koltuğa oturmuş ve bir süre

Rick'in salondaki garip davranışlarını düşünmüştü.

Rick, ona garip gelmişti. IRon, kelimeyi bir türlü bulamıyor olsa da Rick gibi değildi. Yabancı! Evet Rick, ona her zaman bildiği ve tanıdığı o kayıtsız adam gibi değildi. Fahişeyi öldürecek olan kişinin kendisi olduğunu duyduğunda yüzünde beliren ifadeye daha önce hiç tanık olmamıştı IRon. Yüzü kireç gibi beyazlamış ve çenesindeki kas oynama başlamıştı. Gözlerinde beliren acı dolu şaşkınlık da neyin nesiydi?

Neden?

Bu işe karışmak mı istemiyordu?

IRon'a bir kadın için bu kadar uğraştığına mı öfkelenmişti?

Soru Iron'ın beynini yiyip bitiriyordu. Eğer kendisi yapmak istemiyorsa başka biri de yapabilirdi ama sorunun bu olmadığına emindi. Durdu. Acı dolu bir ihtimali aklından bile geçirmek istemiyordu. Ama Junon açık bir şekilde Lilian'ı istediğini belirttiğinde Rick'in öfkesi neredeyse elle tutulur cinstendi. Iron, bunu düşünmek bile istemiyordu. Elindeki kadehi şöminenin üzerine bıraktı. Arkasını dönüp kıyafetlerini hızla giymeye başladı. Rick ile konuşmalıydı. Bunu yapması gerekiyordu yoksa bütün gece uyuyamayacaktı.

Hışımla odasından çıkıp Rick'in odasına doğru ilerledi. Onu gördüğünde muhafızlar hemen duruşlarını değiştirip omuzlarını dikeltirdiler. Iron, koridorları ve geçitleri fırtına gibi geçti ve kendisini dakikalar içinde Rick'in odasının kapısında buldu. Bir süre duraksadı önce. Belki de Penolope, içerideydi. Kaşlarını çattı. Geri dönmek üzereydi ki vaz geçti ve kapıyı tıkladı. İçeriden hiç ses gelmedi. IRon bir kez daha denedi ve yine ses gelmediğinde kapıyı hızla açtı.

Odasının ortasında muhtemelen içinde artık soğumuş su olan tahta küvet duruyordu. Rick'in üzerinden çıkanlarda yerde duruyordu. Iron'ın içinde tarifsiz bir his belirdi. Mide bulandıran ve huzursuz eden bir histi. Yatağına baktı ve hiç dağılmadığını gördü.

Kapıyı sertçe kapatıp arkasını döndü ve bir an nereye gideceğini bilemeyerek öylece durdu. Sonra başını aşağı yukarı sallayıp adımlarına yön verdi.

Yirmi dakika sonra Iron, ana salonda öfkeden kudurmuş bir halde salonu arşınıyordu. Baş muhafızı öldürülmüştü, Lilian'ın odasının dışındaki iki muafızda öyle. Ve en kötüsü Rick, ortalıkta yoktu. Lilian da!

Iron, ne yapması gerektiğini bilemeyerek deli gibi ortalıkta dolanırken aklına gelen tek iyi düşünce bir dostundan akıl almaktı. Askerlerden birini Paulo'yu çağırmaları için görevlendirmişti. Onu beklemek ise ölüm gibiydi. Diğer beylere duyurmadan bu işi nasıl halledebileceğini bilmiyordu. Ve hala Rick'in ona ihanet etmediğine inanmak istiyordu.

Paulo'yu çağırması için gönderdiği asker salona geri döndü. Iron'a başıyla selam vermeyi unutup şaşkın gözlerini Iron'ın gözlerine dikti.

‘Efendim.”asker yutkundu. ‘ Paulo Simith, odasında öldürölmüş!”

Şok, IRon’ın bedenini dondurdu. Bir süre ne düşünebildi ne de hareket edebildi. Sonra bir anda çözüldü ve duydularına inanmak istemeyen aklı gerçeği kendi gözleriyle görmek için bedenini harekete geçirdi.

Paulo’nun odasından içeri girdiğinde gördüğü manzara karşısında afalladı. Deliye döndü.

Tüm ölülerin boğazı kesilmişti. Bu işi Rick’ten başkası yapmış olamazdı. Zaten her şey tüm açıklığıyla ortada değil miydi? PAulo’nun kendi kalesinde kendi adam tarafından öldürölmüş olmasının daha sonra ona vereceği büyük zararlar bir yana , Iron’ın kabullenemediği bambaşka bir şeydi.

Rick ona ihanet etmişti! Gerçeğin bu tokatı ağır oldu. Fazlasıyla ağır.

Hem de bir fahişeye için!

Iron, hiç düşünmeden harekete geçti. Önce, tüm muhafızları toplayıp yanı başlarında yapılan kıyımdan hiç birinin haberi olmadığı için onları azarladı ve acısını onlardan çıkartmak istercesime ağır cezalara çarptırdı. Sonra acil durum borozanlarını çaldırdı gururunu yerle bir etmek pahasına. Fazla uzağa gitmiş olamazlardı.

Rick, Iron’a yaptığı ihanetin bedelini ödemededen asla kurtulamazdı...

BÖLÜM 12

Rick'in kolları ağırlaşmaya başlamıştı. Artık tamamen hissizleşmiş olan ayakları olabildiğince hızlı hareket ediyordu. Lilian'ın onun dikkatini dağıtmamak için sessizliği bozmadığını düşünüyordu. Kanalin çıkışına yaklaşmış olduklarını suyun nehre dökülme sesinden anlıyordu. Sessizliği bölen üç sestten biri buydu. Bir diğeri Rick'in suyun içinde ilerleyen ayak sesleri. Onların daha da hızlanmasına ve suskunluğa gömülmelerine neden olan ses ise borozanların arada hala devam eden kulak tırmalayıcı sesiydi.

Kanalın çıkışına yaklaştıkları her an nehrin sesi kulağa daha çok çalınıyor, genç adam, Iron onları fark etmeden kaçabileceklerini umut ediyordu. Kanalın kıvrımlı yapısı onun aklını çok fazla olmasa da yine de karıştırıyordu. Sağa tarafa doğru yönelen serin duvarı takip etti ve ileride ay ışığına hafifçe aydınlanmış çıkışı gördü.

"Sonunda" dedi hiç bir şey belli etmeyen bir sesle.

"Artık yolun sonu mu?" diye sordu Lilian hevesle.

"Evet küçüğüm." Kanalın çıkışının sadece birkaç uzun adım mesafesinde olduğu gördüğünde yüzüne yerleşen gülümsemeyle adımları daha da hızlandı. Genç kızın içine çektiği rahatlamış soluğu duyunca onun gösterdiğinden çok daha gergin olduğunu anladı.

Işığa ve dolayısıyla çıkışa yaklaştığı her adımda görüntüde onu rahatsız eden bir şey vardı. Belki bir his, belki de henüz fark etmediği ama fark etmesi gereken önemli bir ayrıntı. Hala adımları hızını kesmeden ilerlerken gözlerini kısıp çıkışa daha dikkatle baktı ve onu neyin rahatsız ettiğini anlamaya çalıştı. O, iç güdülerine güvenen bir adamdı ve iç güdülerini ona bir şeylerin ters olduğunu söylüyordu. Tabii ki ters giden bir çok şey vardı. Mesela; Iron, onları çok erken fark etmişti. Ama bu daha farklıydı.

Ve sonra bir anda olduğu yerde donakaldı. Gözleri ayrıntıları bir anda yakalayıp beyni olayı algıladığında Rick'in yüreği ağzına geldi. Onu huzursuz eden şeyin ne olduğunu fark etti. Kanalın çıkışındaki ışık ay ışığının aydınlığı olamayacak kadar kuvvetliydi. Ve bu ışık gittikçe

çıkışa daha çok yaklaşıyor, yoğunluğu artıyordu.

“Lanet olsun” dedi neredeyse duyulamayacak bir fısıltıyla. Fakat Lilian, duymuştu.

Lilian’ın konuşmak için içine çektiği nefesi duyunca başına doğru hızla eğilip dudaklarını genç kızın kulağına yapıştırdı.

“Konuşma Lili.” Dedi uyarıcı bir tonla. Birkaç günlük sakalı genç kızın tenini sıyrıp geçti. Lilian, ne olduğunu anlamadı ama Rick’i neyin böyle tedirgin ettiğini sormak için aralanan dudakları çabucak kapandı.

Rick, dudaklarını henüz çekmemişti. “Şimdi, seni kucağımdan indireceğim.” Neredeyse sadece dudakları kıpırdıyordu. Fısıltısını bu derece yakın olmasa duyamayacağından emindi genç kız. “Ve öyle kalacaksın.” Rick, konuşuyor, aynı zamanda yavaşça, ses çıkarmamaya özen göstererek genç kızı kucağından indiriyordu. “Bana güveniyor musun?” diye sordu. Genç kız bu soruyu saçma bulsa da başıyla onayladı. “Pekala.” onu suyun içine bıraktığı anda genç kızın bedeni ürperdi buz gibi suyla temas ettiğinde.

Genç kız, Rick’e bakmak istiyor ama genç adamın sözlerinin henüz bitmediğini dudaklarını hala yakın tuttuğundan anlamıştı. Zaten bu karanlıkta onun yüzünü görmesi imkansızdı.

Rick, Lilian’ı kucağından indirir indirmez bir dizini yukarıya çekti. Gözleri hala çıkışta, hızla yaklaşmakta olan meşale olduğunu tahmin ettiği ışığın daha da belirginleştiği noktadan ayrılmıyordu. Çizmesinin içinden bir bıçak çekti ve kemerindeki kısa kılıcı da çıkardı aynı anda. Lilian’ın ona neredeyse yapışık duran bedenine uzanıp genç kızın ellerini el yordamıyla bulmaya çalıştı. Önce, omuzlarını buldu eli, usulca tüy kadar hafif bir dokunuşla omzundan aşağıya doğru kaydı parmakları kolundan aşağıya. Elini buldu, kılıcı genç kızın açtığı avcuna yerleştirdi.

“Kendini tehlikede hissettiğin anda kullanacaksın. Anladın değil mi?” Onun başıyla onaylamasını bekledi. Saçları, kendi yüzünde salındığında işareti almış oldu. Genç kıza neler olduğunu anlatması gerekirdi ve ona kısa bir açıklama yapmak için elinden geldiğince hızlı ve olabildiğince sessizce konuşmaya başladı. “Kanalın çıkışında askerler var. Muhtemelen bizim burada olduğumuzu fark ettiler. Ve bizim olabildiğince hızlı davranmamız gerekiyor. Ve sen ben söyleyene kadar burada kalıyorsun. Eğer ben sana atlamamı söylersem kanalın döküldüğü nehre atlayacaksın ve karaya çıktığında kuzeye doğru hızla koşacaksın. Arkana bile bakmadan.” Lilian, bu defa başını sallamadı. Rick, bekledi sabırsızca ama genç kız sanki bir anda buhar olmuş gibiydi. Eğer aldığı nefesleri duymasa ve bedeni ona böyle yakın olmasa onun kaybolduğunu bile düşünebilirdi.

“Lilian.” Dedi gözleri kanalın neredeyse girişine yaklaşmış olan parlak ışıktan ayrılmadan.

“Seni.” dedi genç kız inatçı bir fısıltıyla. “Bırakmayacağım.”

Rick, başını iki yana salladı fakat Lilian’ı ikna edecek konuşmayı yapacak kadar zamanı yoktu. Bıçağı dişleri arasına yerleştirdi. Sırtındaki kılıçlardan birini usulca çekti ve suyun içinde adım

attı yavaşça. Kanalin çıkışına onlardan önce varmıştı. Serin duvara yapıştırdı sırtını ve pozisyonunu aldı. Bir elinde kılıcı, diğerinde meşale olan bir asker – ve muhtemelen Rick’in yetiştirdiği bir asker- temkinli bir adım attı kanala ve meşaleyi içeriye doğru uzattı. Bir anda bulundukları alan aydınlanmış, genç asker, gördüğü – ve aslında bulmayı umduğu – manzara karşısında bir anlık şaşkınlıkla bırakmıştı. Arkasında bir kaç asker daha geliyor olsada bu asker için sonuç değişmeyecekti. Rick, fazla uğraşmadı. Kılıcı, askeri ortadan ikiye böldü. Genç kızın içine çektiği sert soluk kanalda yankı yaptı ve Rick’in kulaklarına çalındı. Fakat onu yatıştırabilecek durumda değildi. Lilian’ın onu böyle canavarca insan parçalarken görmesini de istemezdi ama olmuştu bir kere.

Genç asker hızla yere devrildi ve kanalın suyunun içinde gözden kayboldu. Elindeki meşale ve kılıç da onunla birlikte suya karıştı. Arkadan gelen birkaç asker ve onların arkasında bir meşale taşıyan asker daha vardı.

Rick, sırtındaki ikinci kılıcı da çekti ve onu gördükleri anda içeriye akın eden askerlerin üzerlerine yürüdü. Gözleri bir ayrıntıyı da yakalamıştı bu arada. Asker gurubu oldukça azdı. Bunun iki nedeni olabilirdi. Bir; Askerler araştırma grubuydu ve sayıları sadece bu kadardı. İki; Öncü guruptu ve eğer öyleyse Rick’in elini oldukça hızlı tutması gerekiyordu. Rick, ilk seçenekten yanaydı.

Askerlerin her hareketlerini sanki önceden biliyormuşçasına geri püskürtüyor, kılıçlarının gideceği yönü bile kolaylıkla tahmin edebiliyordu. Avantajlı olan taraf kendisiydi çünkü bu adamların hepsini kendisi eğitmişti ve sayıları oldukça azdı. Bir boşlukta seri hareketlerle sırtına kılıçlardan birini yerleştirdi, dudaklarının arasında bulunan bıçağı fırlattı ve en geride meşale taşıyan, kendisini korumaya alarak hem bulundukları alanı aydınlatan, hem de ilk fırsatta kaçarak yerlerini diğerlerine iletebilmek için bekleyen askere fırlattı. Bıçak askerin boyununun bir tarafından girdi ve öylece kaldı.

Önce, elindeki meşale düştü ve ortalık bir an için karardı. Avantaj yine Rick’teydi. Dışarıdan gelen ay ışığı askerleri birer gölge adam gibi gösteriyor olsada görebiliyor, hareketlerini takip edebiliyordu. Fakat ay ışığı askerlerin arkasında kalmış, içeriye görmeleri muhtemelen zorlaşmıştı. Rick’in bıçağı boğazına sapadığı asker geriye doğru nehre düşerken askerlerin bir an için oldukları yerde donakalmaları bu yüzdendi. Fakat onlar kendi askerleriydi. Göremeselerde dinleyerek ve odaklanarak nasıl dövüşebileceklerini biliyorlardı. Duraklamaları anlaktı ama Rick, için yeterliydi.

Bir anda üstlerine saldırdı. Bu adamları o eğitmişti. Onları teker teker kılıcından geçirirken, kanlarını akıtırken ve ölüm çığlıklarını kulaklarında duyarken bile bu gerçek beyninin bir köşesinde duruyordu. Bir çoğu daha küçük yaşta orduya katılmıştı ve Rick, onların büyümelerine tanık olmuştu. Gözlerinin önünde bir çocuktan bir askere dönüşmelerini izlemiş, yön vermiş, bir heykeltıraş gibi onlara şekil vermişti. Bu askerler onun sanatının eseri idi.

Gerçek; Rick’i durdurmaya yetmiyordu. Gerçek; onları durdurmaya da yetmiyordu. Bir savaşın içindeydiler ve her iki tarafta gerekliliğini yerine getiriyordu. Kimi zaman her şey bu kadar basit olabiliyordu.

Askerler bir anda taktik değiştirdiler ve geri çekilmeye başladılar. Bu, Rick'in hoşuna gitmedi. Zaman önemliydi ve diğer askerlerin onları bulana kadar kazanacakları birkaç dakika bile kaçmaları için yeterli olabilirdi. İki asker kanalda kalıp Rıck'ın önüne set kurmaya çalıştı diğer ikisi geri çekilirken. Onların neden geri çekildiklerini iyi biliyordu. Eğer burada kalıp savaşırlarsa onlar ölecekti. Fakat onlar ölmekten korkmuyorlardı. Onlar, geriye dönüp diğerlerine haber vermek için gidiyorlardı. Ve Rick'in onları durdurması gerekiyordu.

Öndeki ikisini kanalın soğuk suyuna gömdü ve kaçanların peşine düştü. Askerlerden biri arkaya baktığında kimsenin kalmadığını fark etti.

"Koş!" diye bağırdı ötekine ve o da söylediğini yerine getirdi. Rıck, elindeki kılıcı geride kalana fırlattı. Asker Rick'in kılıcı göğsünde, acı bir haykırıyla suya düştü. Rick, diğerini yakalamak için hızla ileriye doğru atıldı fakat geç kalmıştı.

"Kahretsin!" dedi elini duvara hızla çarparken. Arkasını döndü ve Lilian'a doğru ilerledi."Lili"

"Buradayım. "genç kızın sesinde titreme bile olmaması Rick'i şaşırttı.

"İyi misin?"

"Evet. Sen?"

"İyiym."Rıck, genç kızın kolunu sıkıca kavradı ve onu kanalın girişine yönlendirdi.

"Buradan bir an önce çıkmamız gerekiyor. " Kılıcını sapladığı gencin bedeninden çıkardı ve sırtındaki kınına yerleştirdi.

Çıkışa geldiklerinde aşağıya, azgın nehre baktı kaşlarını çatarak. Lilian, onun gerisinde kalmıştı. İyi de olmuştu. Genç kızın nehri görmesini istemiyordu. Ya da nehrin suyunun ne kadar azgın olduğunu. Sanki bilinçliydi. Olan, karşlarına gelen her şey Tanrının oynadığı uğursuz bir oyundu sanki. Rıck, her zaman sakin akan bu nehrin, yazdan kalma bir sonbahar gecesinde böyle şiddetle akmasına bir anlam veremiyordu. Arkasını döndü ve Lilian'ın kolunu serbest bırakıp sırtındaki kılıçların deri kemerini çözmeye koyuldu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Lilian. Rick, başını kaldırıp genç kıza baktı. Hafif esen rüzgarla uçuşan saçları yüzünü çevreliyordu. Ay sanki sadece genç kız için parlıyormuş gibi yüzünü olabildiğince aydınlatmış, genç kız başka bir zamandan gelmiş ve yaratılmış en güzel varlık gibi görünüyordu. "Rick?" diye sordu genç kız kaygılı bir tonla ve dişleri hafif takırdayarak.

Rick, hangi zamanda ve nerede olduklarını hatırladı ve hızla kemeri çözmeye devam etti.

"Biraz sabret küçüğüm."dedi ona yumuşak bir tonla. Sırt kemerliğini beline taktı, göğsüne çarpan kılıç kabzaları onu rahatsız ediyordu ama onları bırakamazdı. Lilian'ın eline uzanıp unuttuğunu düşündüğü kısa kılıcını aldı ve kemerindeki kına yerleştirdi. Tekrar sırtını döndü genç kıza. Lilian, onun ne yapmaya çalıştığını anlamamış, şaşkın ve meraklı bakışlarla onu

izliyordu.

“Sırtıma bin.”

Lilian, gözlerini açtı irice ve ona doğru eğdi başını. “Saçmalama!”

“Lilian, dediğimi yap fazla zamanımız yok.”

“Neden?”

“Çünkü peşimizdeler.” Rick’in sabırsız ses tonuna karşılık kaşlarını çattı genç kız.

“bunu biliyorum.” Sesinin tınısında inatçılık vardı. “Bilmediğim neden sırtına biniyorum.”

“Çünkü.” Rick derin bir nefes aldı. “Nehre atlayacağız.” Lilian, hala onun şaka yaptığını düşünmek istiyordu ama Rick’in ifadesi ve sesi onun ciddi olduğunu gösteriyordu.

Tam ağzını yine inatlaşmak için açmıştı ki yukarıda bir anda parlayan gök iki gencin de dikkatini kendisine çekti ve başları yukarı kalktı hızla. Atlarının üzerinde ellerinde meşalelerle belki onlarca atlı yamacın kıyısında dikiliyorlardı. Kadife gökyüzünde alev topları birer mücevher gibi parlıyordu. Eğer meşaleler kendileri hareket etmiyorlarsa muhtemelen yamaçtan aşağıya hızla inen yuvarlak ateş topları da yaya askerlerdi. Rick’in ağzından bir küfür fırladı ve genç kız ne olduğunu anlamadan kendisini Rick’in sırtında buldu.

“Sıkı tutun.” Lilian, söylediğini yaptı. Kalbi dört nala giden bir at gibi hızla çarpıyor, nefesi sanki ona yetmiyor gibiydi. Bir anda tüm bedeni gerilmişti. Sadece birkaç saniye sonra havada uçuyorlardı. Kolları Rick’in boynunda, bacakları beline sıkıca dolanmış, tamamen Rick’e kenetlenmiş durumdaydı. Çok hızlı olmuştu. Bir anda yukarıdaydılar ve bir anda sanki sert bir zemine çarpmışçasına suyun içine dalmışlardı. Ciğerlerine yeterince hava gönderememişti bile. Derine, daha derine doğru indiler hızla. Lilian, dibe saplanacaklarını düşündüğü anda yukarıya doğru çıkmaya başladılar. Birkaç uzun saniye sonra yüzeye çıkışlardı. Hızla akan nehir onları çılginca sürüklüyor, kendi ağırlığı da Rick’in üzerinde olduğu için genç adamın akıntıyla mücadele etmesi zorlaşıyordu. Suyun içine daldıkları yerden çok uzak bir noktada suyun yüzeyine çıkmışlardı.

Rick, nehrin içinden bir an önce çıkmak için tüm gücünü kullansa da akıntı çok şiddetliydi. Hala akıntıya karşı çılginca mücadele ederken eğer şans onlara gülmezse daha ilerideki şaleden düşeceklerini ve muhtemelen öceklerini düşündü. Aklının bir köşesinde ise askerlerin artık onların tam olarak nerede olduklarını öğrendiğini düşünüyordu.

İleride bir karartı gördü ve bunun gerçekten gördüğünü düşündüğü şey olması için dua etti. Bir ağacın dalları nehre doğru sarkmış, kimi dallar suyun içine gömülmüştü. Akıntı onları nehrin ortasına doğru sürüklüyor, Rick’in gördüğü ağaç dallarından uzaklaştırıyordu. Dallara doğru hızla yaklaşırken Rick, tüm dikkatini bu dallara tutunmak için topladı. Son anda, akıntı neredeyse dalları sıyrıp geçecekken genç adam dallara sıkıca asıldı.

‘Yukarı Lili.’ Diye bağırdı arkasına doğru. Dallara iki eliyle sıkıca yapışmış, genç kızın öne geçmesini bekliyordu.

Lilian, tek kolunu Rick’in boynunda ayırmadan genç adamın bedeninin önüne geçti ve sıkıca dallara yapıştı. Rick, bir elini serbest bırakıp genç kızın kendisini yukarıya, kıyıya çekmesine yardım etti. Lilian, kıyıya çıkana kadar da kagıyla olduğu yerde bekledi.

Hemen sonra kendisi de dallara sıkıca yapışarak kıyıya tırmandı. Yukarı çıkıp, ayaklarını yere bastığı anda Lilian, onun boynuna doladı kollarını ve sıkıca sarıldı.

‘Her şey yoluna girecek küçüğüm. Her şey yoluna girecek. ‘Rick’in kolları genç kızın beline dolandı. Büyük ellerinin altındaki narin bedeninin yaprak gibi titrediğini de o anda fark etti.

‘Titriyorsun.’ Dedi kısık bir sesle ve onu daha da sıkıca sardı çaresizce onu ısıtabilmek için. Fakat kendi bedeninin de Lilian’ınkinden farkı yoktu. Sırsıklamlardı.

‘Sorun değil. ‘ Lilian’ın titrek sesi ve direnmeye çalışması içini acıttı.

‘Sonra...’Dedi hala nefesini düzene sokamamışken.”Herşey bittikten sonra seni bedenimle ısıtacağım.”

Lilian, başını geriye doğru çekti ve genç adamın yüzüne baktı karanlıkta dikkatle. ‘ Bunun için sabırsızlanıyorum.” Rick, yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle genç kızın yüzüne yapışan saçlarını geriye doğru attı. Beline yerleştirdiği sırt kılıflarını ve kılıçlarını sırtına yerleştirdi tekrar.

‘Hadi gidelim.’ Elini sıkıca kavradı ve hızlı adımlarla karanlık ormanın içine daldılar.

Islak bedenleri, arkalarında onların canını almak için gelen askerler, önlerinde onları bekleyen karanlık ve uzun gecede çıkacak tüm engeller umutlarını söndürmeye yetmiyordu. Belki aşkın gücü, umarsızlığı ya da cesareti onları tüm Delf askerlerini geçebileceklerini düşündürüyordu ve geleceğe bu nedenle sırsıklam koşuyorlardı.

Rick’in beyni ağaçların arasından hızla geçerlerken ve nefesleri onları zorlamaya başlamışken başka düşüncelerin istilasına uğramıştı bile. Arkalarından gelecek olan askerlerin bilincindeydi. Tam olarak nerede olduklarını bilmese de çok fazla uzakta olmadıklarına emindi. Eğer kendisi böyle bir durumda olsaydı, tüm askerleri tek bir grupta ilerletmek yerine askerleri küçük gruplar halinde böler ve aramaya öyle devam ederdi. Muhtemelen askerler de böyle yapacaklardı. Eğer iki kişi değil de büyük bir ordu olsaydı peşlerine düştükleri askerleri bölmeye gerek yoktu ama sadece ikisi daha sessiz ve daha görünmez olabilirlerdi. Saklanmaları da kolaylaşırды ama Rick’in saklanmak gibi bir niyeti yoktu.

Iron’ın vazgeçmeyeceğine emindi ve neredeyse aynı düşündüklerini biliyordu. Saklanırsa onun tuzağına düşmüş olurdu. Gün ağardığında yakalanmaları daha kolay olacaktı. Bir an önce kaleden uzaklaşmaları ve Delf ormanlarında izlerini kaybetmeleri gerekiyordu.

Lilian'ın nefes alışları gittikçe daha da hızlandığında Rick, bir süre durmaları gerektiğine karar verdi.

"dinlen biraz."dedi adımlarını yavaşlatırken. Lilian, ona döndü.

"İdare edebilirim." Dedi nefes nefese. Ama sesi kararlı çıkıyordu.

"Emin misin?" diye sordu Rick onun direncine hayran kalarak.

"Evet." Tekrar koşmaya başladılar.

Fazla uzun sürmedi. Rick, Genç kızdan önce duymuştu atlıların seslerini. Dikkatle dinledi ve tahmin ettiği gibi gruplara bölündüklerini anladı. Rick, durumlarını çözümlerken genç kız da yaklaşan atlıların seslerini duydu ve başını çevirip Rick'e baktı.

"Geliyorlar."dedi yutkunarak ve yanan ciğerlerini yatıştırmak için kesik kesik nefesler alarak.

"Biliyorum." Dedi Rick düz bir tonla ne yapması gerektiğini bilemeyerek.

Çaresizlik. Rick, daha önce hiç çaresiz kalmamıştı. Atlılar hızla onlara doğru yaklaşırken koşmanın bir anlamı olmayacaktı. Bir yaydan çıkacak herhangi bir ok onların işlerini kolaylıkla bitirebilirdi. İyi bir savaşçıydı fakat tüm Delf askerlerine gücü yetmezdi. Kalbi çaresizliğinin verdiği hisle sıkıştı. Göğsünde beliren korku- genç kıza bir şey olacak olmasının verdiği korku- Lilian'la karşılaştığından beri alışmış olduğunu düşündüğü bir şeydi ama alışamamıştı. Onun kendi bedenine eklemek, saklamak ve tüm kötülüklerden uzak tutmak istiyordu.

Yapması gereken tek şey onun zaman kazanmasına yardım etmek ve Tanrıya onun için dua etmektir. Yutkundu ve adımları durdu. Yavaşça genç kıza çevirdi bedenini.

"Ne yapacağız?" diye sordu Lilian düzensiz nefeslerinin arasından kısık sesle. Belini büktü ve bir elini dizine koyarak nefes alışlarını düzene sokmaya çalıştı saçları omuzlarından aşağıya dökülürken.

"Yapacaksın." Dedi Rick içindeki acıyı ona belli etmemek için renksiz bir tonla konuşmaya çabalayarak."Sen yapacaksın."

"Ne?"Lilian bir anda doğruldu. "Sen neden bahsediyorsun." Diye sordu hiddetle sanki onun ne demek istediğini anlamışçasına.

"Şimdi Lilian... "Rick, dudaklarını yaladı ve konuşmak için kendisini zorladı. " Kuzeye doğru koşacaksın. Arkana bakmadan sadece kuzeye gideceksin. Kale arazisinden çıktığında Delf ormanına girecek ve yine-"

"Hayır. "genç kız bir adım geriye attı başını iki yana sallayarak. "Hayır. "sesi kırılgan çıkıyordu.

"Yapacaksın." Diye diretti Rick baskıcı bir ton kullanarak. "Ne söylüyorsam onu yapacaksın Lilian. Zaman yok"

"Umrumda değil! Beni bırakamazsın. Hayır." Kız ne yapacağını bilemez bir halde başını sürekli iki yana sallıyordu. "Hayır. Seni bırakamam... Seni bırakamam."

Rick, sonunda hislerini gizlemekten vazgeçti. Omuzları düştü dudaklarından çıkan bir inlemeyle. "Lilian." Dedi fısıltıyla. Fısıltısı çaresizlik doluydu. Elleri genç kıza uzanıp yüzünün iki yanında şekillendi. "Lili." dedi tekrar fısıldayarak. "Dinle beni." Genç kızın gözlerinden akan yaşlar parmaklarından süzülüyordu. "Onları ben yetiştirdim."

"Biliyorum." dedi Lilian acı bir tonla. "Bunun için korkuyorum." Rick, söylediğine güldü hüznle.

"Onları oyalayacağım ve sen kaçacaksın. Kuzeye, sadece kuzeye."
"Yapamam"

"İkimizi de öldürtürsün."

"Ben." Kız başını iki yana salladı.

"Onlar benim askerim. Nasıl hareket ettiklerini biliyorum. Güven bana" Rick'in sesi onu ikna etmek için kendinden emin çıkıyordu.

"Sen ölümsüz değilsin." Dedi Lilian öfkeyle.

"Biliyorum Lilian. Lütfen git artık. Geliyorlar." Rick, artık neredeyse ona yalvarıyordu. Alnına bir öpücük kondurdu genç kız hala ısrarla başını iki yana sallamaya devam ederken.

"Sana bir şey olursa.." Lilian yutkundu. "Benim yaşamam için de bir sebep olmayacak artık." Rick, bir kez daha inledi. "Buna dayanamam."

"Saçmalama! 'Rick'in sesi öfkeli çıkmıştı. "Sen varken onlarla mücadele etmem çok zor. Seni korumak isterken ikimizi de öldürtürüm." Lilian, onun boynuna atıldı bir anda ve sıkıca sarıldı. "Sana geleceğim." Dedi Rick bunun tamamen bir yalan olduğunu bilerek ama çarizce olmasını dileyerek.

"Gitmek istemiyorum. Seninle olmak istiyorum. Öleceksek bile. 'Rick, onun sesindeki kararlılıktan ürktü delicesine. Atlıların çok yakına geldiklerini yerin atların nallarının etkisiyle titremesiyle anladı, sesleri ise kulaklarında çınlıyordu.

"Lütfen." Sonunda tamamen yalvarırasına çıkmıştı genç adamın sesi.

Yüzünü tekrar elleri arasına aldı ve genç kızın dudaklarına eğildi açlıkla. Belki son bir öpücük almak için, belki onu ikna etmek için ya da belki sadece buna delicesine ihtiyacı olduğu için. Genç kızın verdiği karşılık ise tamamen beklemediği bir şeydi. Ona tutunurcasına,

yalvarırcasına öpüyordu genç adamı. Rick, zorlukla, beynine üst üste emirler vererek dudakları kopardı genç kızıdan.

“Git sevgilim. Unutma sadece kuzeye.” Kısa kılıcı çıkarıp tekrar avucuna yerleştirdi genç kızın.

“Sensiz yaşamayacağım. ” Lilian, arkasını döndü ve koşmaya başladı. Rick, kızın son söylediği sözcüklerin anlamını kavramak istemedi. Zaten anlamak için zamanı da kalmamıştı.

Askerler bir anda ağaçların arasından fırlamışlardı. Rick, kendi silahlarına davranmadan önce, biraz önce kıyıya çıkmak için tırmandıkları ağacın dallarından birini sırık olarak kullanabilmek için kırdı. Kalbi Lilian için çarparken ve onun yeterince hızlı ilerlemesi için dua ederken askerlerin önlerine çıkmak için ilerledi. Niyeti olabildiğince gürültü çıkarmak ve tüm grupları kendi başına toplamaktı. Lilian’a yeterince zaman kazandırmadan ölmeye niyeti yoktu.

Öyle saf, öyle genç ve öyle yaşama sevinciyle doluydu ki genç kız, onun yaşama hakkının elinden alınmasına izin veremezdi. Zaten onun gözleri önünde öldürülmesine katlamazdı da. Kendisi onun neredeyse iki katı yaşı kadardı. Eğer bu yaşında ölecekse ve eğer ölümü Lilian’ı hayatta tutacaksa bunun için sadece memnun olurdu. Tanrıya onu tanıma fırsatı verdiği için ve kısa bir zamanda olsa onun aşkını tattırdığı için şükretti.

Askerlerden biri sadece on adım ötesindeyken karanlıkla gizledi kendisini ve tam yolunun üzerinde durdu. Asker hızla ona doğru geldi, tam yanından geçerken Rick, konuştu;

“Beni mi arıyorsun?” sesi olması gerekenden oldukça yüksek çıkmıştı. Ve ölüm taşıyordu.

Asker atın dizginlerine asıldı ve ona çevirdi başını hızla.”Komutanım. ”dedi fakat sonra orada ne için bulunduğunu hatırlamışçasına kılıcını kınından çekti. Fakat Rick, ondan önce davranmıştı. Niyeti onu öldürmek değil, ona çığlık attırmaktı. Elindeki ağaç dalıyla hızla yüzüne doğru bir hamle yaptı. Beklediği çığlık askerin suratında şakladığında ağaçların arasından göğe ve diğer askelerin kulaklarına çalındı.

Diğer atlıların sesleri yön değiştirdiğinde Rick, gülümsedi. Sırıyla vurduğu asker, atından sertçe yere düştü ve daha zeminden kalkamadan Rick, hızla onun yanına ilerleyip saçlarını elile kavradı sıkıca. Hiç vakit kaybetmeden palası genç adamın başını bedeninden ayırdı.

Saçlarını serbest bıraktığında eli disklerine gitti fakat sadece iki tane diskinin kaldığı fark ettiğinde dudaklarından bir küfür savruldu. Ağaçların arasından karınca sürüsü gibi askerler çıktığında Rick hafifçe gülümsedi. Ölümünün kendi askerleri tarafından olacağını hiç düşünmemişti. Ama onları uzun süre oyalaması gerekiyordu.

“Parti mi var?” dedi sakın bir tonla ve çevresini birkaç asker birden sarmıştı. Yedi kişilerdi ve demekki grupları sekiz kişilik ayarlamışlardı. Yeterince gürültü çıkardığında tüm gruplar burada, onu öldürmek için toplanmış olacaktı.

“Efendim. ” dedi içlerinden biri saygı yüklü bir tonla. “Kız nerede?” diye ekledi.

‘Asla bulamayacağınız bir yerde. ‘dedi Rick alayla. ‘Aklınıza hiçbir zaman gelmeyecek, onu hiçbir zaman bulamayacağınız bir yerde. ‘

Grup çemberi biraz daha daralttı ve bu durum Rick’e avantaj sağladı. Disklerden ikisini arka arkaya fırlattı ve iki askerden birini alnında diğerini gözünden yaraladı.

Diğerleri kılıçlarına asıldığında Rick, çoktan kılıcını çekmişti. ‘Size zarar vermek istemiyoruz.’ dedi içlerinden biri. Rick, yüzü net göremese de sesi tanıdı. Kılıçların birbirine çarparken çıkardığı metalik sesler ormanın içinde yankılanıyordu çan gibi.

‘Onu almanıza izin vermeyeceğim. ‘dedi Rick ve arkasını döndü sadece duyduğu hamleye karşılık vermek için. Aynı anda diğer kılıcını da çekti ve tam karşıya, askerin göğsüne fırlattı. Yere eğilerek birinin kılıcından kurtuldu fakat bir diğeri omzunu çizmeyi başarmıştı. Acının o andan daha sonra geleceğini biliyordu Rick, bedeninde böyle bir sürü yara vardı. Onlar atların üzerindeyken kendi durumu oldukça riskliydi ama Rick, böyle durumların içinden birçok kere sıyrılmayı başarmıştı. Kılıcını yere serdiği askerin göğsünden almak için kısa bir zaman yakaladı ve tekrar hızla arkasını dönerek iki kılıçla birden savunmaya geçti.

Dakikalar sonra sadece iki tanesiyle karşı karşıya kalmıştı. Diğer askelerin kendi bulundukları alana doğru geldiklerini anladığında gülümsedi ve az da olsa rahat bir nefes almıştı. Eğer Rick tüm askerleri kendi başına toplarsa ve Lilian, yeterince hızlı davrandıysa başarabilirdi.

Asker onun ulaşamayacağı bir şekilde atının üzerinde pozisyon değiştirdi ve Rick, onun atının boynuna sapladı kılıcını, dizginleri çekti ve diğer askerden korunmak için kendisine kalkan yaptı atı. Fakat at yere çabuk serildi üzerindeki askeri yere fırlatırken.

Diğer atlı asker kılıcını ona doğru fırlatırken Rick’in tüylerini diken diken eden ve kalbine taklalar attıran bir çığlık koptu ve arkasından son kalan atlı sırtına yediği kısa kılıç darbesiyle Rick’in kısa kılıcının- yere serildi.

‘Lanet olsun Lilian. ‘diye kükredi Rick, genç kızı karşısında gördüğünde.

‘Sensiz olmaz. ‘dedi kız sadece ve Rick, onun omuz silktiğine yemin edebilirdi. Kızı tamamen göremiyordu. Lilian sadece bir karartı halindeydi. Rick, tam ona doğru gitmek ve kaba etine bir şaplak atmak için bir adım atsa da askerlerin savaş naralarıyla birlikte bulundukları alana yaklaşmaları onu durdurdu.

‘Saklan. ‘dedi ona ve arkasını dönüp askerleri karşılamak için ilerledi. Lanet olsun! Nasıl gitmezdi. Kendisini bu tehlikeye nasıl atardı. Rick’i böyle korku içinde nasıl bırakırdı. Rick’in akli ondayken genç adam nasıl savaşacaktı. Bin kere lanet olsun.

Genç kızın saklanıp saklanmadığını bilemiyordu çünkü ona bakmak için yeterince zamanı olmamıştı. Hızlı davrandılar. İlk gelen grup gibi konuşarak hiç zaman kaybetmediler. Gelen ikisini Rick, hızlı ve kendinden emin hamlelerle yere serdi ama bir çok asker bir anda ağaçların arasından çıktığında Rick, işlerinin bittiğini anlamıştı. Yine de sonuna kadar onu korumaya çalışacaktı.

Omzuna yediği bir bıçak onu sadece birkaç saniye için durdurabilmişti. Kılıçlarını öldürücü darbelerle kullanmadıklarını fark etti o anda. Bıçak? Bunu eğer hayatta kalırsa daha sonra düşünecekti. Çevresi hızla sarılıyordu ve Lilian'ın nerede olduğunu bile bilmiyordu. Gözü kendinden başka birini hedef alan bir askere takıldı ve gözleri askerin çizmesinden çıkardığı bıçağının hedefini takip etti. Aslında biliyordu. İçten içe, görmese de onun nereyi ya da kimi hedef aldığını biliyordu. Yüreği ağzında bir ağacın hemen yanında duran karartıya çevrildi bakışları.

"Lilian" diye fısıldadı. Dudaklarının aralandığının bile farkında değildi. Hamlesi için geç kalmıştı. Beyni değildi onu hareket ettiren.

Genç kız sessizce yere serildiğinde Rick, sadece yüreğinin sesini dinledi. Acı içinde kanayan yüreğinin. Önce, kızı kurtarmak için bir adım attı ona doğru mantıksızca. Önünde set kuran askerlerden birinin Lilian'ı yaralayan asker olduğunu anladığında Ona doğru bir hamle yaptı. Kendsini öldürmek için çaba sarfetmiyorlardı zaten fakat Rick, bunun farkında değildi. Askerin ayağını sıkıca kavradı ve içinde yanan acı ve öfkeyle onu bir hamlede yere serdi. Adamın üzerine eğilip, tek eliyle boynunu kavradı ve var gücüyle sıktı.

Askerin ayakları yerde çırpınırken kimse müdahale etmiyordu. Yetmedi, Rick'e ona verdiği hasar ya da askerin ölmüş olması yetmedi. Elleri askerin sağını sıkıca kavradı ve başını defalarca, kafası patlayıp yapışkan kan etrafa coşkunca yayılana kadar yere vurdu.

Ayağa kalktığı anda ellerinden kan damlıyordu. Kendi omzundaki yara onu rahatsız etmiyordu o anda.

Gözleri hızla Lilian'ın bulunduğu tarafa yöneldi. İki asker atından inmiş, genç kızın üzerine doğru eğilmişti. Rick, kılıçlarını hangi ara elinden bıraktığını bilmiyordu ama kendisini silahsız bırakmıştı.

"Dokunmayın ona." dedi düz bir tonla. Ama sesinin tonunda ölümcül bir şeyler vardı ve askerler bu sesi iyi tanıyorlardı. Çevresi onlarca asker tarafından sarılmış olan Rick'i o anda kimse umursamıyordu. Rick, genç kızın yanına gitmek için attı adımlarını hızla.

"Ölmüş. " dedi Lilian'ın başındaki askerlerden biri.

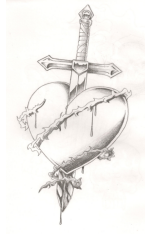
Rick'in kulakları uğuldadı o anda ve bedeni dondu. Bunu beklemiyordu. Hayır. Yanlış bir şeyler vardı. Ölmesi imkansızdı. Birileri konuşuyordu, birileri hala alana geliyordu. Rick'in kulakları ise hiçbir şey duymuyordu. Atından inip onun kollarına asılan askerlerin farkında değildi. 'Ölmüş' kelime kulaklarında sürekli olarak çınlıyor, Rick'in dünyasını anlamsızlaştırmaya devam ediyordu. Gücü, enerjisi sanki ayaklarından çekiliyormuşçasına hissizleşmeye başlamıştı önce bedeni.

Hiçbir şey. Rick, hiçbir şey duymuyor, hiçbir şey görmüyordu. Gözlerinin önünde sadece Lilian vardı. Bir bıçak darbesiyle ellerinden alınan Lilian. Dizleri onu ayakta tutamadı ve toprakla bütünleşti. Acı da o anda geldi yerleşti bedenine. Görülmemiş, daha önce yaşanmamış,

Rick'in duymadığı bilmediği acı. Rick'in bedenine sanki iğneler batıyor, derisi yanıyordu. Canı acıyordu ama bu aldığı herhangi bir darbeden değildi. An ve an acı daha da artıyor , Rick'e sanki cehennemin içindeymiş gibi bir his veriyordu. Kendi cehenneminin içinde kavruluyordu Rick.

Bunu hak etmek için ne yaptığını bilmiyordu. Çok fena bir günah işlemiş olmalıydı. Ya da aldığı canların bedeli Rick'in böyle korlar içinde yanıyormuşçasına genç kızın acısını çekmekti.

Askerler bir anda sustular, kıpırdamadan herkesin başı sadece bir yere çevrilmişti şaşkınlıkla. Lilian'ı kucaklayıp atına bindiren ve ileryen asker hariç diğer tüm askerler ölüm sesizliğine gömülmüşlerdi. Belki daha önce acıyı böyle somut bir şekilde karşılarında görmedikleri içindi. Belki de kendi komutanlarına böyle yaralı bir hayvan gibi bağıırken tanık olmamışlardı. Onu Iron'a götürmeleri gekeyordu fakat kimse kısa bir an buna cesaret edemedi. Sanki ona dokunurlarsa o acının içinde kaybolacaklardı...

BÖLÜM 13

Dudaklarının arasından çıkan tek bir sözcükle arkasında kimsenin göremediği, anlayamadığı ya da hissedemediği koca bir yangın bırakan asker, eğerine gelişigüzel attığı ve ölmüş olduğunu düşündüğü kızı kaleye taşıyordu telaşsızca ve duyduğu acı feryadı umursamadan. Tanık olmuştu ama. Komutanının acı içinde inleyişine kısa bir an tanık olmuş ve zaman kaybetmeden oradan ayrılmıştı. Rîck'in ne yapacağı belli olmazdı ve askerin kızı- ölüsünü bile olsa- beyine götürmesi gerekiyordu.

Beyi muhtemelen onunla gurur duyacaktı. Gerçi kızın ölmesini istememişti ama beyinin bunu sorun yapacağını düşünmüyordu. Sonuçta bu kız onun gururuyla oynamıştı ve zaten infazı çoktan verilmişti. Hayır. Hayır. Beyi kızın ölümünü sorun etmezdi. Önemli olan şimdi bu kızı ona götürmekti.

Tüm askerleri arkasında bırakmış, karanlıkta yönünü net göremeden ilerliyordu. Kızı öldüren asker de geride kalmış, Komutan Rîck'i almak için bekleyenler arasındaydı. Bıçak derine girmemişti, genç asker bunu kızın kalbinden bıçağı çıkarırken fark etmişti ama muhtemelen kalbe saplandığı için bu narin kıza fazla gelmişti. Açıkçası öldüğünü düşünmemişti, kızın nabzına kendisi bakmış fakat derinin altındaki o hayat belirtisini parmak uçlarında hissetmemişti. 'Ölmüş' demişti ruhsuz bir tonla diğerlerine. Ve bu haber komutan Rîck'i o görülmemiş hale sokmuştu. Asker dudaklarını büzüştürdü ve 'Garip' diye düşündü gözlerinin gördüğü ama aklının anlam veremediği olayı tekrar hatırladığında.

Karanlık gecede bir çuval gibi özensizce kucağında taşıdığı genç kızdan çıkan acı inleme neredeyse kızla birlikte attan düşmesine neden oluyordu. Sesle birlikte bir anda irkilmiş ve kalbi son şiddetiyle atmaya başlamıştı. Elleri hala titreyerek kızın nabzını tekrar yokladı. Aslında duyduğu sestten sonra buna pek gerek yoktu ama emin olmak zorundaydı. İlk anda nabzını yine alamadı fakat daha sonra parmak uçlarında cılız bir titreşim oldu.

'Ulu Tanrım!' dedi yüksek sesle ve keskin bir soluk alarak. 'Bu kız yaşıyor' şoku üzerinden atınca hafifçe gülümsedi. Beyi bu işe sevinecekti. Kızı ters çevirip, yarasını yukarıda bırakacak

şekilde konumunu ayarladı ve atın dizginlerine asılarak, karnına topuklarıyla sertçe vurup hızla kalenin yolunu tuttu.

Iron, karşısında elleri, ayakları bağlı, kıyafetleri ve saçları sıırsıklam olan, başı odaya girdiğinden beri yerde-IRon, bunun ihanetinden olduğunu düşünmek istiyordu öyle olmadığını içten içe biliyordu- ve ölüm sessizliğine gömülmüş olan adama bakıyordu.

Kardeşiydi, sağ koluydu, hakimiyetini emanet edebileceği, şu dünya üzerinde güvenebileceğini düşündüğü tek insandı. Bunun daha ötesi yoktu! Daha fazlası yoktu. İşte bu yüzden onun ihaneti canını öyle çok yakıyordu, öylesine öfkelen diriyordu ki Rick'in cezasını hemen vermemek için odaya girdiğinden beri biraz olsun sakin kalabilmek için uğraşıyordu. Dışarıdan durgun bir su gibi görünebilirdi ama içinde coşkun bir nehir gibi çağlıdıyordu. Ve hala, küçük bir parçası onun kendisine ihanet ettiğine inanmak istemiyordu. Eğer Iron, ona güvenemeyecekse başka kime güvenebileceğini bilmiyordu.

Bir saate yakın bir zaman kadar orada, tam karşısında ayakta öylece durdu ve onu izledi. Oda büyüktü ama Iron'a sanki her an daha da küçülüyor gibi geliyordu. Öfkesi içinden taşıp sanki tüm odayı dolduruyordu onlara yer bırakmayana kadar.

Onun, özrünü mü bekliyordu? Hayır. Rick, özür dilemezdi. Af dilemezdi. IRon'ın öğrenmesi gereken bazı şeyler vardı ve bunları öğrenmeden onu bu içine düştüğü acıyla baş başa bırakmayacaktı. Kız ölmüştü. En azından Rick, böyle biliyordu.

Neler yaşadıklarını hiçbir ayrıntıyı atlamadan anlatmalarını istemişti askerlerinden ve onlar da anlatmışlardı. Rick, kızı kaçırdığı gibi tüm orduya savaşta açmıştı. İyi bir asker, belki kendisinden bile iyi bir savaşçı olabilirdi ama Tanrı aşkına bu adam nasıl oluyorda tüm askerleri alt edebileceğini düşünüyordu. Kendisini öldürmeye ramak kalmıştı. Öldürülebilirdi de ama Iron, sadece onu yakalamaları için emir vermişti. IRon'ın onlar için düşündüğü çok daha güzel şeyler vardı. Bir anda ölmelerini istemiyordu.

Kızın da yaşamasını istemişti ama aptal askerlerden biri kızın neredeyse kalbine sapladığı bıçakla onu öldürmeye çok yaklaşmıştı.

Ve kız, öldükten sonra olanlar... Ya da öldüğü düşünöldüğünde olanlar. Iron'ın akli almıyordu. Rick'i tanıyordu. Uzun yıllarını birlikte geçirmişlerdi ve Iron, onun neredeyse nasıl hareket edebileceğini önceden tahmin edebiliyordu. Peki duydukları neydi? Askerlerin şaşkınlıkla ve sanki Iron'ın bu konu hakkında bir bilgisi varmışçasına ona merakla bakarak tüm olanları anlattıklarında ağzını şokla açmamak veya herhangi bir tepki vermemek için kendisini zor zapt etmişti. Gerçek miydi? Bir gece önceden beri yaşadığı bu olaylar gerçekten oluyor mudu yoksa Iron, bir rüyanın içinde mi hapsolmuştu. Artık bundan gerçekten emin olamıyordu.

O fahişe Rick'i kendi ağına nasıl düşürmüştü. Ona nasıl bir oyun oynamıştı da kandırmayı başarabilmişti. Hem de hayatını, sahip olduğu tüm itibarı ve geleceğini tehlikeye atarak

yapmıştı Rick bunları. Ona acımış mıydı? Eğer bu derecede öfkeli olmasaydı IRon bir kahkaha atardı. Rick ve acıma duygusunun yan yana gelmesi bile olası değildi ama bir şeylerin döndüğü kesindi.

Merak ettiği bir çok şey vardı. Lilian'ın onu nasıl kandırdığı, Paulo'yu neden öldürdüğü ve kendisine nasıl ihanet ettiği.

Derin bir nefes aldı ve yaslanıp dikkatle Rick'i izlediği duvardan ayırdı bedenini. Rick'in tüm silahları alınmıştı ama askerler bunu zaten umursamadığını, kız öldükten sonra sanki Rick, için hayatın durmuş gibi olduğunu söylemişlerdi. Rick, uzun saniyeler boyu bir yerleri acıyormuşçasına önce vahşice bağırarak, sonra sanki bedeni hareket kabiliyetini unutmuş gibi gözleri boşlukta her söylediklerini bir büyü'nün altına girmiş gibi yerine getirmişti.

Hayır hayır. Bu Rick değildi. Karşısında duran bu adamın Rick'le alakası yoktu. Gerçi Iron, ondaki farklılığı bir gece öncesinde, beylerle birlikte salonda onlar içeriye girdikten sonra da hissetmiş ama buna bir anlam verememişti. Her şeyin bir açıklaması mutlaka vardı ve Iron bunları öğrenmeden Rick'i bırakmayacaktı. Konuşabilmek için boğazını temizlemesi gerekti önce. Rick, ona kesinlikle hiçbir şekilde tepki vermiyordu.

"Öğrenmek istediğim. " diye başladı Iron, söze öfkesini içinde tutmaya çalışarak. "Öğrenmek istediğim bir çok şey ama Tanrı aşkına Paulo'yu neden öldürdün?"

Rick, yine konuşmadı. Iron, dikkatle onu izliyor, dudaklarından çıkacak tek bir kelimeyi bekliyordu ama Rick'in konuşmaya niyeti yok gibiydi. "Neden Rick?" diye sordu bu kez sesini yükselterek.

Rick, onu yine suskunlukla sınıadığında ona doğru bir adım attı çenesini dağıtmaya niyetli olarak fakat son anda kendisini durdurdu. "Neden?" diye sordu tıslayarak. " Onu öldürmen için hiçbir sebep yoktu. "

Rick'in konuşmasını beklerken genç adamın dudağının kenarında beliriveren çirkin gülümseme Iron'ın öfkesini alevlendirdi. "Gülüyorsun!" dedi tıslar gibi. "Lanet olsun Rick! Anlamıyorum. Sebebin neydi? O, fahişe-"

Rick, bir anda başını kaldırıp gözlerini ona diktiğinde Iron, afallayarak susmak zorunda kalmıştı. Rick'in gözleri kan çanağına dönmüş, gözlerinin o benzersiz rengi birkaç ton daha açılmıştı. Ama Iron'ı afallatan bu değildi. Rick'in gözünün kenarından aşağıya kaymakta olan bir damla göz yaşı da değildi. Onu afallatan Rick'in yüzündeki tarifsiz acıydı. Kızın ölümüne üzüldüğünü zaten öğrenmişti ama askerlerinin ne demek istediğini, onları böyle şoka sokanın ne olduğunu Rick'in yüzüne bakmadan asla anlayamazdı.

IRon, ne onu ne de bir başkasını daha önce böyle acı çekerken görmüştü. Neden? Bu kızın ölümü onu neden bu derece yıkmıştı. Gerçek, karşısında duran ve IRon'ın inatla anlamayı reddettiği gerçek bir anda beynine hücum etti onu şoka sokarak.

"Aşıksın. " dedi iğrenirmiş gibi. "Tanrım, o kıza aşıksın. " Bu, onu öylesine şaşırtmıştı ki bir

anda ona olan haklı öfkesini bile unutmuştu.

Bu gerçek aslında bir çok şeyi açıklıyordu. Kadınlara olan davranışı düşünülduğünde Rick'in bırakın birine aşık olabilmesi, birinden hoşlanması bile imkansız gibi görünüyordu. Iron, Tanrının ona bu tür duygular bahsetmediğini düşünmüştü hep fakat Rick, aşık olmuştu. Hem de olması gereken en son kişiye.

Başını iki yana salladı ve bozulan sinirleriyle birlikte gelip boğazına tırmanan kahkahaya engel olamadı.

"Kahretsin Rick. Başka aşık olacak kadın mı yoktu." Dedi hala kesik kesik gülerken.

"Öldür beni!" Rick'in fısıltısı karanlık bir çukurdan geliyormuş gibiydi.

"Ne?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Öldür beni" diye tekrarladı Rick aynı tonla. Ellerini havaya kaldırdı ve ne anlama geldiği belli olmayarak omuz silkti. Sanki genç adam kendi dünyasının içinde yaşıyor ve Iron'ın duymadığı sorulara cevap veriyordu.

"Ah evet. " dedi bir yandan Rick'in aklını kaçırdığını düşünürken. "Seni öldüreceğim ama şimdi değil. Önce bana sorularımın cevaplarını vereceksin daha sonra sana en büyük cezayı vereceğim. "

Rick, gözlerini dikmiş ona bakıyor ve yine tepki vermiyordu. Bağlı elleri yine kucağına düşmüştü. Yüzüne düşen artık kurumaya başlamış saçları karmakarışık olmuş, Rick'e sefil bir görüntü veriyordu.

"PAulo'yu neden öldürdün? Bunu gerçekten merak ediyorum. "diye sordu sakın bir tonla. Rick, cevap vermediğinde ve yine dudaklarının kıyısındaki şeytanca gülümsemeyle karşılık verdiğinde öfkeyle ona doğru adım attı ve çenesini parmakları arasına alıp sıkı sinirle.

"O fahişenin bununla ne ilgisi var?" beklediği cevabı alamadı. Onun yerine Rick'ten çenesine ağır bir darbe aldı. Rick'in elleri bağlı olsa da darbesi çok sağlamdı ve Iron'ı neredeyse yere seriyordu. Darbeyle afallayan Iron, bir eli çenesinde diğeri zeminden destek alıyordu düşmemek için.

"Bir kez daha. "dedi Rick, dişlerinin arasından. "Ona hakaret etmeyeceksin. "

Iron, bir anda ayağa fırladı ve olanca gücüyle Rick'in yüzüne bir yumruk attı. Rick'in başı şiddetle gelen yumruğun etkisiyle yana savruldu fakat Rick, tekrar hızla Iron'a çevirdi yüzünü ve delirmiş gözlerle baktı ona. Kaşı patlamıştı ve yanağından aşağıya hızla süzölmeye başladı kanlar.

"Bana en son on bir yaşımıdayken vurmuşsun. " dedi Iron, sinirli bir gülümsemeyle. Gülümsediğinde kanayan dişleri meydana çıktı ve elinin tersiyle ağzını sildi.

Rick'le normal yollarla konuşamayacağını anladığında onunla anlaşma yapmaya karar verdi. PAulo'yu neden öldürmesi gerektiğini öğrenmesi lazımdı.

"Ben ona hakaret etmeyeceğim ama sen de bana Paulo'yu neden öldürdüğünü söyleyeceksin. Biliyorum ondan hoşlanmıyordun ama bu onu öldürmen için yeterli bir sebep değil. Lanet olsun Rick, ihanetinin yanı sıra başıma ne kadar bela açtığının farkındasındır. Açıklama istiyorum"

Rick, başını yana eğdi ve hafifçe kaşlarını çattı bir şeyleri kendi içinde tartışıyormuşçasına. Sonra anlaşıklarını belli edercesine hafifçe başını salladı.

"Anlat" dedi Iron, kollarını göğsünde kavuşturup tekrar ilk girdiğinde yaslandığı duvara ilerleyip sırtını serin duvara yasladı.

"Hak etmişti. " diye başladı söze Rick.

"Açıklaman bu değildir umarım. "

"On beş yaşında bir çocuğu kandırıp ırzına geçmesi ve onun ölümüne sebep olması yeterli bir sebepti. "

"Sakin bana bu kızın.-"

"Evet. Lilian'ın." Dedi Rick ismini söylemek ona acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

" Bu olamaz. Seni kandırmasına nasıl izin verdin? "

"Beni kandırması için hiçbir sebebi yoktu. "

"Ölümünden kurtulmak iyi bir sebep. " dedi Iron, alay edercesine.

Rick'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir anda patladı. "Ama öldü değil mi?" diye bağırdı odayı inletircesine. "hiçbir şey onu ölümünden almama yetmedi değil mi? Ellerimden kayıp gitmesine engel olamadım değil mi? Sanki bunlar onun suçuymuş gibi... Sanki seninle evlenmeyi o istemiş gibi. Hiçbir şey yapamadım değil mi? Onu kurtaramadım! Bak! Ona zarar veren herkes hayatta. Ben hayattayım, sen hayattasın, babası ve tüm herkes hayatta ama o, öldü... Öldü. Öldür beni Iron! Öldür beni..." Rick, tüm konuşma boyunca sesinin daha da yükseltip öne doğru eğilmişti. IRon, onun bu tepkisini acının dışavurumu olarak yorumlamıştı. Rick, gerçekten çok acı çekiyordu ve görünüşe göre bu acıyı dindirmesinin bir yolu yoktu. Onun ihtiline bu derecede öfkeli olmasaydı acısını paylaşabilirdi belki. Ve içindeki acıyı paylaşmaya istekli tarafla onu cezalandırmak isteyen taraf karşı karşıya geldiğinde cezalandırmak isteyen taraf kazanıyordu. Rick, bu acının içinde boğularak gereken cezayı zaten hak ediyordu.

Rick, acı bir inlemeyle tekrar sözlerine devam etti;

“Ölümden kurtulmak, kaçmak için bana ihtiyacı yoktu. İsteseydi bunu başarabilirdi. ” Iron’ın yüzünde gördüğü boş ifade ve dudaklarından çıkan alaylı bir ses Rick’e inanmadığını gösteriyordu.

“Buraya gel!” dedi Rick, ilk defa Iron’la böyle emrederek konuşmuştu. Iron, bunu fark etti ama önemsemedi. Adımları Rick’in bağlı ayaklarının hemen önünde bitti.

“Evet.” Dedi hafif bir alayla onun emir tonuna karşılık.

Rick’in bağlı elleri neredeyse kurumuş olan gömleğine gitti ve hızla çektiğinde gömlek yırtılarak ikiye ayrıldı. Rick, yırtılan parçayı çekti ve kalbinin üzerinde Lilian’dan ona hatıra kalan çirkin yarayı gösterdi.

“Beni neredeyse öldürüyordu. ” Gözünün kıyısından damlaların düştüğünün farkında değildi ” Kaçmıştı. İzini bile kaybettirebilirdi. ”Rick’in fısıltılı ses tonunu duymakta zorlanıyordu, gözlerini kapatıp başını arkaya attı Rick konuşmak ona ağır geliyormuş gibi ve birden kançanağına dönen gözlerini IRon’a dikti tekrar. “Geri döndü... Fırtınaya aldırmandan şifalı otları buldu ve uyumadan günlerce bana baktı. Bana güvenmemeliydi. Gitmeliydi...” ”

Sözleri, pişmanlığı ve kalbinin üzerindeki yara izi kızın gerçekten kaçabileceğini gösteriyordu. Peki neden kaçmamıştı? Lilian, gerçekten Rick’in söylediği kadar masum muydu? Ve buraya Rick’le birlikte gelmeyi göze aldığına göre bu kadar cesaretli miydi? Rick, onu neden buraya getirmek için inat etmişti? IRon’ın ona olan öfkesini biliyordu. Hem de herkesten iyi biliyordu.

“Madem onu kurtarmak istiyordun onu neden buraya getirdin?” IRon, bunu gerçekten merak ediyordu. Rick, acı acı güldü.

“Seninle konuşabileceğimi düşündüm. Sana onun masum olduğunu anlatabileceğimi. Ve sen.” Durup başını iki yana salladı Rick. “Sen onu ölümle cezalandırmayacaktın. Senin cezaı hafif tutabileceğini düşündüm. Vicdanına dokunabileceğimi düşündüm. ”Rick’in elleri dizlerini buldu öfkeyle.

“Bunu sen mi söylüyorsun?” diye sordu Iron alayla.

“Benimkine değil IRon, senin vicdanına. ”

“Benden bunu beklediğine inanamıyorum. Tüm itibarımı yerle bir etti. ”

“Onu ölüme mahkum etmeyecektin!” Rick’in o çok iyi bildiği sakın ama ürkütücü tonu gelip oturmuştu sesine.

“Fikrimi değiştirdim. ” dedi o da aynı sakinlikle.

“Neden?”

Iron, bir anda sanki bu ilk defa aklına geliyormuş gibi kaşlarını çatarak düşündü. Ve aslında

bir gece öncesine kadar Lilian'a vereceği cezanın onu eğlence evine vermek olduğunu hatırladı. Fikrini neyin değiştirdiğini ise çok iyi hatırlıyordu. Paulo?

Rick'e cevap vermeyi bile unutmuştu. Doğru olabilir miydi? Paulo, gerçekten böyle bir şey yapmış olabilir miydi? Beyni o anları yavaş yavaş ve tüm detaylarıyla hatırladığında Paulo'nun fazla ısrarcı olmayan ama gergin tutumunu hatırladı. Ölüm fikrini o atmıştı ortaya ve vazgeçmemesi için Iron'ın gururuna dokunmuş ve hedefi on ikiden vurmuştu.

Gözlerini kapadı ve bu kadar kolay kandırılabilirdiği için kendi kendine küfretti. Yine de haklı bir yanı vardı. Lilian, onu tüm bozkırların beylerine ve insanlara karşı küçük düşürmüştü ve artık herkes Iron'ın genç kızı nasıl cezalandıracağını düşünüyordu. IRon, artık geriye dönemezdi. Bir kez daha rezil olmayı kaldıramazdı.

O ana tekrar döndüğünde gözleri Rick'in gözleriyle buluştu ve onun bir cevap beklediğini hatırladı. " Öyle olması gerektiği için. "

"Anlıyorum. "dedi Rick ve başını tekrar yere eğerek zemine bakmaya başladı.

Rick, bu hareketiyle konuşmayı bitirmişti. Iron, artık ne söylene söylesin cevap vermeyecekti. Derin bir nefes aldı ve adımları kapıya doğru ilerledi. Ona söyleyecek bir şeyi de kalmamıştı zaten. Durum ortadaydı. Rick, olmaması gereken bir insana aşık olmuş ve tüm hayatını elinin tersiyle itmişti. Artık bunun geri dönüşü yoktu. Rick'i affetmeyecekti, onun için ve diğer için planları vardı fakat kız iyileşene kadar beklemeleri gerekiyordu.

Kapının koluna asıldı, açtı ve tam dışarıya adım atmıştı ki Rick'in ölü sesini duydu.

"Öldür beni... Öldür kardeşim."

Iron, orada kapının eşiğinde uzun saniyeler boyu kaldı ve ona cevap verebilmek için kendisini toparlamaya çalıştı. Kendisini arafta gibi hissetti bir an için. Bir tarafı Rick'in kendisine göre haklı sebepleri olduğunu düşünüyordu ve onun için üzülmüyordu ama diğer bir tarafı Rick'in onunla her şeyi konuşabileceğini biliyor ve ona ihanet etmektense başka yolları denemesi gerektiğini düşünüyordu. IRon, kızgındı. İhaneti hak etmemişti.

" Sana vereceğim en büyük ceza bu kardeşim. Ruhun acının içinde kaybolacak. "ve kapıyı içindeki sızıyla usulca kapadı.

Küçükken, küçük bir çocukken ve babasının onu neden getirip bu topraklara , bu beyliğe teslim ettiğine anlam veremezken hayattan çok büyük bir beklentisi yoktu. Aklında sadece onu istemeyen ve başından bir an önce atan babası ve bunu neden yaptığına dair çeşit çeşit teorisi vardı.

Kötü bir çocuk muydu? Bir işe yaramaz mıydı? Birinin canını mı yakmıştı bilmeden? Yanlış ne yapmıştı? babasının bıçağını izinsiz alıp kendisine bir ok yapması mıydı sorun? Neydi onu

başlarından atmalarını gerektiren neden? Belki de çok fazla yemek yiyordu... Terk edilmeyi, dışlanmayı hak edecek bir şey yapmış olmalıydı muhtemelen. Büyük bir şey olmalıydı...

Sonra, yaşı daha da çok ilerledikçe yaşıyla birlikte düşünceleri de değişmişti. Kedisine sürekli acıyan ve bitmek tükenmek bilmez sorular soran o küçük çocuk yerini, onu buraya getiren nedenlere ve ona sırt çeviren ailesine karşı sarsılmaz ve derin bir öfke duyan yetişkin savaşçı almıştı. Çocukluğuna dair değişmeyen tek şey içinde onu getirildiğinden beri yiyip bitiren önemli biri olmaya dair ettiği yemindi. Olmuştu da.

O zamanki Beyoğlu, Şimdiki beyin neredeyse gölgesi olmuştu. Sağ kolu, en iyi savaşçı, ordu komutasındaki en yüksek rütbeli isimdi. Önce, yaşıyla birlikte hayata olan öfkesini dizginlemeyi ve doğru yerde kullanmasını öğrenmişti. Daha sonra hırsına yenik düşmemiş, doğru şekillerde yönlendirerek hayatını şekillendirmişti. Çocukluğuna dair bir çok şeyi geride bıraktığı gibi hayatta aldığı her şeye karşılık kendinden de bir şeyler vermişti. İsteği güçlü, önemli biri olmak ve belki de adını tüm bozkırlarda duyururken aslında tek bir yerde duyurmak. Babasının köyünde... Gücü almıştı ama aldığına karşılık kendinden birçok şeyi de yitirmişti. Mesela tüm duygularını.

Elinde gücü tutabilmek ve ona yer açabilmek için, avucunun içinde kalbini parçalamış ve geri dönülmez bir şekilde onu yok etmişti. Ya da Rick, öyle olduğunu düşünüyordu. Sonunda ismi neredeyse tüm beyliklerde saygıyla anılıyor, isminin geçtiği her dudak bir kere titriyordu. Bu güçlü! Kudretti! Ve Rick'e aitti.

İyi olacağını düşünmüştü, gücü ve kudreti elinde tuttuğunda ona çok şey katacağını düşünmüştü. Ama hiçbir şey beklediği gibi olmamıştı. Hisleri ve kalbi öyle katranlaşmış, kendinden öyle çok ödün vermiş, dışarıda olan bitene öyle kayıtsız olmuş ve ellerini o kadar kirletmişti ki gelmeyi amaçladığı yere ulaşabildiği için mutlu olacak tek bir hücresi bile kalmamıştı. Geçmişine ait o çocuktan geriye hiçbir şey kalmamıştı ve aslında artık ettiği yeminin de bir anlamı kalmamıştı.

Aslında acımasız ruhunu ve katranlaşmış kalbini yumuşatmaya çalışmıştı. Birkaç kez birine ilgi duymayı, güzel söz söylemeyi ya da birine karşı heyecanlanmayı istemiş, denemiş, çabalamış ve sonunda hislerinin tamamen körleştiğine tanık olarak bu çabasından vaz geçmişti.

Bir çocuğun varlığını ayakaltında dolaşan gereksiz ve tahammül edilmesi zor bir varlık olarak görmekten alamamıştı kendisini, hele de kendisine sürekli sırtıp, boş konuşmalara girişen kadınları daha da gereksiz ve daha da tahammül edilemez varlıklar olarak görüyordu. Onun dünyası savaşmaktan ibaretti. Kalbini çözecek hiçbir şey kalmamıştı. Rick, için her şey çok geçti.

Ya da o öyle olduğunu sanıyordu. Yoksa kalbindeki bu acı sönerdi. Her saniye daha da katlanmaz, Rick'i böylesine boğmazdı. Kalbini küçük, narin ve kırılgan bir kız çözmüştü. Hem de öylesine zahmetsizce yapmıştı ki bunu, şaşırmamak elde değildi. Bir sis gibi tüm bedenini sarmış, içine, ruhuna nüfuz etmişti. Belki de onun gözlerine hayranlıkla baktığı ilk anda girmişti Rick'in ruhuna. O minik dudaklarını zararsız öfkesiyle büzüştürdüğü andı belki de,

belki saçlarının o mis kokusuydu, rüzgarla birlikte savruluşuydu belki, ya da rengiydi gözlerinin... Belki de o umarsız omuz silkişi, ipeksi teni, narin bedeniydi....

Rick, acı içinde inledi... Aklına gelen her küçük anı onu cehennem ateşlerine götürüyordu. Genç kızın yüzü gözlerinin önünden gitmiyor, Rick aklını kaçıracığını düşünüyordu. Delirmiş gibi bir anda ayağa fırladı ve ne yapacağını bilemeyerek tekrar külçe gibi ağırlaşan bedenini yatağın üzerine bıraktı. Bedeni ona ağır geliyordu. Ruhu ona fazla geliyordu.

Ya onun hayat dolu, ruhunu insanın tam önüne koyan bal rengi gözlerini görüyor ya da bıçağı kalbine yediğinde sessizce yere yığılışını ve arkasından askerin onun Lilian'ı için ruhsuzca 'ölmüş' deyişini. Rick, onun dilini koparmak istiyordu. Rick, onun kalbini sökmek istiyordu çıplak elleriyle.

Rick de ölmüştü. Yaşarken ölmenin nasıl bir şey olduğunu acı verici bir deneyimle öğrenmişti. Öğrenmiş ve kendi varlığından ölesiye nefret etmişti. Aldığı her solukta yaşadığı ana lanetler okuyordu.

Acı; katlanılmazdı. Ve Rick, bu acının içinde kayboluyordu. Bir çocuk gibi hıçkırarak ağlamak istiyordu. Duvarlar üzerine üzerine geliyor ve onu boğuyordu. Kalbini söküp atmak, ruhunun bu dinmek bilmeyen yangınından kurtulmak istiyordu. Rick, yaşamak istemiyordu.

Rick, başını yastığa koydu ve zincirlenmiş ayaklarını karnına çekti içindeki o her an daha da büyüyen deliği kapatmak istercesine ve kollarını dizlerine doladı. Sonra omuzları içinden taşıyan giden acıya eşlik eden hıçkırıklarıyla şiddetle sarsıldı...

Karanlık! Karanlığın içinde bir hayal gibi fakat çok gerçekçi hissettiği dokunuşlar geziniyordu bedeninde. Gözlerindeki ağırlıktan kurtulabildiği anda gerçeklik ve hayal arasındaki perdeyi kaldırılabileceğinden emindi. Başında şiddetli bir ağrı baş göstermişti. Belki de gözlerini açamamasının nedeni buydu.

Ani ve keskin bir acı sol göğsünün hemen üzerinde belirip onu sarstığında bedeni şiddetle titredi ve ellerini acının kaynağına bastırmak için kıpırdattı fakat beyninin verdiği emri onlara iletemedi. Ya da ilette ama ne kadar zorlasa da aşamadığı bir engel genç kıza izin vermiyordu. Bulanık kelimeler duyuyor ama hiç birine anlam yükleyemiyordu. Dudakları çenesinden tutulup yabancı bir el yardımıyla aralandı ve yakıcı sıvının boğazından aşağıya gidişini hissetti. Yüzünü buruşturdu ya da öyle yaptığını sanıyordu. Konuşmak için çabalasa da dili bir türlü kıvrılmıyordu. Çok fazla çabalamasına gerek kalmadan zihni karanlığın kuytularına inmeye başladı ve sonra bilinçsizlik onu tamamen kendine hapsetti.

Aynı rüyayı- ya da Lilian, böyle olduğunu düşünüyordu- birkaç kez daha gördü. Belki de artık yaşamıyordu ve bu gördüğü saçma sapan şeyler ruhuyla alakalıydı. Ölenlerin cennet ya da cehenneme gittiklerini biliyordu. Ve belki de yanlış biliyordu.

Son hatırladığı... Son hatırladığı... Rick!

Ruh, acı çeker miydi? Öldükten sonra da yalancı dünyada çektiği acıyı çekmesi mümkün müydü? Tanrının onun için biçtiği cezaları yeterince çekmemiş miydi? O da ölmüş müydü? Genç kız, inledi.

Ona dokunan, yardım eden ve yanına yaklaşan herkes Lilian'ın lantiyle karşılaşmıştı. Ama içlerinde en acı verici olanı Rick'in hayatını alt üst etmek ve onun yaşamıyla oynamaktı. Ona ne olduğunu bilmiyordu ama son hatırladığı onlarca askerin çevresini sarmış olduğu ve Rick'in o çemberden asla çıkamayacağıydı. Beyni eylemi daha düşünürken bedeni harekete çoktan geçmişti. Tek istediği onların dikkatlerini dağıtıp kendi üzerine çekmek ve Rick, için bir şans daha yaratmaktı. Yapabilmiş miydi?

Rick, onun için karanlığın ortasında önce bir güneş gibi doğmuş ve sonra tüm benliğini esir almıştı. Eğer yaşamın içinde Rick olmayacaksa Lilian, o hayatı istemiyordu. Orada durup onun ölümünü izleyemezdi. Buna kesinlikle katlanamazdı.

Genç kız gözlerini kırptırdı ve uzun kirpikleri titreşerek usulca açıldı. Gözlerinin ilk fark ettiği şey, tavandan sarkan gösterişli bir avize ve onu aydınlatan onlarca mumdu. Işık karanlıktan çıktığı ilk anda gözlerine kör bir bıçak gibi saplandı. Bakışları daha aşağıya kaydı ve çatırtısı gecenin sessizliğine karışan yanan odunların odayı isttiği büyük şömineyle karşılaştı. Dikkati bedeninden gelen sızıyla bir anda dağıldı. Sonra çıplak olduğunu fark etti telaşlanarak. Hızla bedenine bir bakış attı ama çıplaklığın ipek, şarap rengi bir örtüyle kapandığını anladığında tutmuş olduğunu fark ettiği soluğunu dışarıya verdi.

Odanın karanlık köşesinde bir kırıltı olduğunu sandığında başı hızla sesin geldiği yöne çevrildi. Pencerenin hemen kıyısında perdelerin arasından çıkan bir karartı ona doğru gelmeye başladığında ağır adımlarla genç kız yutkundü. Ve sonra mumların ışığında biri belirdi tam karşısında. Gördüğü yüzü önce tanımadı ama hemen sonra bedeninden bir ürperti geçerek genç kız yattığı yerde çırpınmaya başladı. Korkusu ne kadar hızlı geldiyse öyle de çabuk gitmişti. Hayatını mahvedenlerden biri de karşısında duran kendini beğenmiş adamdı. Dudaklarını öfkeyle büzüştürdü ve içinde tutamadığı öfkesini bir anda ellerinde hissederek ona doğru bir hamle yaptı vurmak için. Hamlesi hiçbir işe yaramadı. Ellerinin yattığı yatağa bağlı olduğunu fark etmesi olması gerekenden biraz daha uzun sürdü. Yaşıyordu ve Lanet olsun ki karşısındaki Iron'dı. Peki ya Rick?

Iron, kafasını yana eğmiş, tek kaşı alayla havaya kalkmış, gece gibi siyah gözleriyle kendisine bakıyordu dikkatle. Lilian, onu hiç yakından görmemişti. Toprak rengi, oldukça canlı görünen parlak saçları kulaklarının hizasında bitiyor ve dağınık telleri ona uçarı bir hava veriyordu. Parıltılar saçan siyah gözleri, gözlerinin üzerinde belki kadınlarınkinden bile daha gür ve uzun kirpikleri ve bu dağınık saçlarıyla yaramaz bir çocuk gibi görünüyordu.

Dudaklarını çarpık bir gülüsmeye kapladı Iron'ın ve konuşmak için derin bir nefes aldı. Yatağının başında ellerini arkasında bağlamış öylece dikilip durmaktan sıkılmış gibi görünüyordu.

"Biraz önce..." dedi kısık bir tonla. Sesi inanamazmış gibi çıkıyordu. "Gerçekten bana vurmaya mı kalkıştın?"

Lilian, onun gözlerine bakarak meydan okudu ve konuşmayı reddetti. Bu hareketi Iron'ı güldürdü. Eğlenmişe benziyordu.

"Komik kız." dedi küçümsercesine ve kalın dudakları garip bir hal aldı. Lilian, onun gözlerinde aniden beliren hiddetten ürktü ama sinmemek için çenesini yukarı kaldırıp ona bakmaya devam etti.

"Sonunda avucumun içindesin." Dedi Iron tıslarcasına. "Herkesi kendi lanetine kattın ama artık yolun sonundasın."

Lilian, ironiye gülebilirdi. Tabii eğer bu derece zavallı bir durumda olmasaydı. Düşmanı, hayatını bitirmek isteyen insanla aynı düşünceleri paylaşıyordu. Lanetliydi ve ona dokunan herkes yanıyordu.

"Rick nerede?" diye sordu onun sözlerini umursamadığını gösterircesine. Kendi sesi kulaklarına geldiğinde kaşlarını çatı. Sanki sesi ona ait değil gibiydi ve pürüzlü çıkıyordu. Genç kız boğazını temizledi.

"Çok mu merak ediyorsun?" diye sordu ve dikkatle sanki bir şeyleri anlamak istercesine genç kızın yüzünü inceledi.

"Rick nerede?" diye sordu Lilian yine öfkeyle fakat sesinin tınısına gizlenmiş korku onu ele veriyordu. Lilian, bu adamdan gerçekten ürküyordu.

"Ya..yaşiyor mu?" diye sordu Iron hala ona dikkatle bakarken. Kelimeler aslında basitti ama dudaklarından çıktığı anda göğsünün üzerine sanki tonlarca ağırlık koymuşlar gibi yakmıştı canını. Vereceği cevabı kalbi korkudan taklalar atarak bekledi. Fakat Iron, sadece güldü. Arkasını döndü ve şömineye doğru adım attı.

Şöminenin üzerinde bulunan kadehe uzandığında Lilian, onun ne kadar süredir odada olduğunu merak etti.

"O, senin ölümünden duyduğu üzüntüde kendini boğmaya çalışıyor. Ama fazla sevinme küçük şeytan, Rick artık bir işine yaramaz."

Sözler Lilian'a anlamsız geldi önce. Önemli olan tek şeye odaklandı ve yüzüne onun yaşıyor olduğuna duyduğu sevinçle ufak bir gülümseme yayıldı ve mutluluk damla damla yaşa dönüşüp genç kızın yanaklarından aşağıya süzüldü usulca boynuna inerek. Ve sonra sözlerin anlamını kavradığında kaşları çatıp Iron'ın sırtına odaklandı.

"Aman Tanrım." dedi fısıltıyla. Belki de fısıldamamıştı bile. Rick'e Lilian'ın yaşadığını söylememişlerdi. Rick, tüm hayatını elinin tersiyle iterek onu kurtarmaya çalışmış ve

başaramamıştı. Genç kız onun çektiği acıyı düşündü ve göz yaşları görüşünü engellemeye başladı.

“Sen... ” diye soludu ve yersiz bir çabayla çırpındı yattığı yerde ve kelimeleri tükenmiş gibi devam edemedi. “Senin arkadaşın olduğunu söylemişti. Onun acı çekmesine izin veremezsin” dedi sonunda belki onun insanlığına dokunabilir ümidiyle. IRon, ani bir hareketle arkasını döndü. Sert ve hızlı adımları zeminde ürkütücü bir ses çıkarıyordu. Genç kızın tam önünde son buldu adımları ve başını ona eğerek yüzünün birkaç santim ötesinde durdu. Gözlerindeki öfkeli parıltılar olmasa da yüz kaslarından öfkesinin ne kadar şiddetli olduğu anlaşılıyordu.

“ Arkadaşımdı....Kardeşimdi...Bir çok şeydi. ” dedi fısıltıyla ve Lilian’ın çenesini avcu içine alıp, diğer elindeki kadehi yere fırlattı. Kadeh yere çarptığı anda çıkan korkunç sesle sığırdı Lilian. “Ve sen, onu baştan çıkararak onun hayatını da mahvettin. ” Lilian, onun elinin izin verdiği başını iki yana salladı. “ Bir şeyi çok merak ediyorum. ” dedi Iron öfkeli bir alayla ve aynı anda kızın çenesini serbest bırakarak. “Bunu nasıl başardın? Onun gibi ruhsuz bir adamı kendine nasıl aşık ettin?”

Daha Lilian, ağzını açmadan IRon, doğruldu ve dudakları yukarı kıvrıldı. Lilian, onun bu değişken hallerinin öfkesinden mi kaynaklandığını yoksa her zaman böyle mi olduğunu merak etti. “ Şahane bir bedene sahip olduğun gerçeği yadsınamaz tabii. ” Dudaklarının arasından küçümseyici, garip bir ses çıktı ve gözleri Lilian’ın bedenini süzdü aşağılayıcı bakışlarla. “Ama bu senin adi bir fahişe olduğun gerçeğini değiştirmiyor. ”

Iron’ın sanki karşı çıkmasını bekliyormuş gibi görünen yüz ifadesine rağmen genç kız sözlerini reddetmedi.

“Neden yaşamama izin verdin?” diye sordu bunun yerine.

“Çünkü yaşadığım aşağılayıcı hareketine karşılık biraz eğlenceyi ben de hak ediyorum. ” Güldü uğursuzca. “ Ama merak ediyorsun diye söylüyorum fazla ümitlenme, sen de hak ettiğin cezayı alacaksın. Ve tabii Rİck’te.”

Lilian, onun ne anlatmaya çalıştığını anladı ve birden panikledi. Kendi hayatı değildi onu böylesine korkutan.

“Be..Ben. Gereken her cezayı çekmeye hazırım. ” dedi kekelemesine engel olamayarak. “Onun yaşamasına izin ver. ”

“Çok dokunaklı. ” dedi Iron alayla. “Ama bu kahrolası vicdanım sizin ayrılmanıza göz yumamıyor. ” eli kalbini bulmuştu abartılı bir hareketle ve aynı abartıyla yüzü hüzünlü bir hal aldı.

“ Tek suçu benim masum olduğuma inanmak. ” diye directti Lilian, onun bu alayına karşılık öfkeyle. Neredeyse tıslamıştı.

IRon, yine bir anda kaşlarını çattı ve ona doğru iki adım attı hızla. “ Benimle alay mı

ediyorsun?" diye sordu dişlerini sıkarak. " Askerlerimin bir çoğunu ve baş muhafızımı öldürdü. Bunları affedebilirdim. PAolu Smith'i öldürmesini ve onun arkasından başıma gelecekleri de affedebilirdim. Ama bana ihanetini asla affetmem. Hala suçsuz olduğunu mu düşünüyorsun?"

Lilian'nın irileşmiş gözlerine bakan Iron, hangi sözlerinin onu bu derece şoka soktuğunu merak etti.

"Paulo." diye fısıldadı genç kız hala aynı şokla.

"Evet. Rick'i kandırıp ölümüne neden olduğun Paulo. " genç kız, hala şaşkın görünüyordu ve sonra sanki bir şey onu hüznlendirmiş gibi yüzü acıyla büzüşüp gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Iron, bunun nedenini anlayamadı. "Söyler misin?" diye sordu Iron yine doğrularak. " Paulo'dan ne istedin? Belki de ona aşkıttın ve o başkasıyla evlendiği için kör aşık Rick'e onu öldürtmenin kolay olacağını düşündün. "

Iron, dikkatle onun tepkilerini ölçüyor, gözlerini kızdan alamıyordu. Kız, gerçekten Rick'in anlattığı kadar masum muydu yoksa Rick, aşkın gözlerine örttüğü perdeyle her şeyi yanlış mı yorumluyordu. Düşünceleri zihnini kaplamışken genç kızın verdiği ama Iron'ın hiç beklemediği tepki neredeyse onun sıçramasına neden oluyordu. Neredeyse.

"Her şeyi bildiğini sanıyorsun değil mi?" diye patladı genç kız bir anda ve Iron, daha önce bu kadar öfkeli olup da bu derece güzel görünebilen birini gördüğünü hatırlamıyordu. "Her şeyi anladığını." diye devam etti kız dişlerinin arasından. "O sefil ve kendini beğenmiş beynin her şeyi kavradığını düşünüyor sana. " kız acıyla bir soluk çekti içine ama Iron'ın sabit bakışları karşısında konuşmaya devam etti. "Ne o aşağılık Paulo'dan intikam almak istedim, ne de seninle evlenmek istedim. Ben hiç kimseden hiçbir şey istemedim ama sizin onursuz istekleriniz yüzünden tek suçlu ben oldum. Ve lanet olsun ki kendimle birlikte Rick'i de bu lanetin içine çektim. Onun tek suçu sana ve sadık olduğunu düşündüğü arkadaşlığınıza olan inancıydı!" kız, sustu, hızla aldığı soluklarla birlikte göğsü yukarı çıkıyordu şiddetle ve her nefes alışta ona acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturuyordu.

Kızın sözleri onun aklını karıştırmış, ona ettiği hakaretlerle öfkesi daha da alevlenmişti. Hayatında hiçbir kadın ona daha önce böyle hakaret etmemişti. Sadakatsiz, onursuz, aşağılık ve sefil... Iron, sinirle başını iki yana salladı. Karmakarışık olmuş akli hakikatin ne olduğunu çözmekte zorlanıyordu. Belki Paulo, konusunda haklı olabilirlerdi. Belki de kız gerçekten masumdu. Ama...

"Eğer halkımın ve halkınızın önünde o masumiyet simgesini elinde taşıyıp gereksiz bir cesaret gösterisi yapıp gururumu ayaklar altına almasaydın ve eğer Rick bana ihanet etmeseydi sizi affedebilirdim. "arkasını döndü öfkeyle odadan çıkmak için.

"Bizi dinleyecek miydin?" diye sordu kız sakın bir tonla.

Iron, durdu ve bunu düşündü. Onları dinler miydi? Kızla evlendikten sonra onun bakire olmadığını anlasaydı onu dinler miydi? Peki ya Paulo aklını karıştırmış ve Iron, öfke yumağının arasında kaybolmuşken Rick'in açıklamasını dinler miydi? Onurlu davranmaya karar verdi ve

yavaşça başını iki yana salladı.

‘Hayır. ’ diye ekledi sonra duygusuz bir tonla. Bir karar vermişti ve bu karardan dönmeyecekti. Tekrar, onları serbest bırakarak insanların dudaklarında alay konusu olamazdı...

Rick, yorgun hissediyordu. Daha önce bedeninin bu derece bitkin düştüğünü hatırlamıyordu. İçinde boğulduğu buhran ve günlerdir bedeninin ihtiyaçlarını karşılamaması sonucu kareket kabileyeti kısıtlanmış, onu neredeyse hasta etmişti. Rİck, umursamıyordu. Susturamadığı vicdanı suçunu ona her an daha da ağırlaşan bir yük olarak hatırlatıyor ve canı öylesine yanıyordu ki ölümü için sabırsızlanıyordu.

Aptallık yapmıştı. Genç kızın ölümüne duyduğu üzüntünün yanı sıra eklenen suçluluk duygusu acısını bin kat daha da artırıyordu. Neden onu getirmişti ki buraya? Kaçabilirlerdi. Rİck, izini bir şekilde kaybettirebilirdi. Beraber yaşabilecekleri bir hayatı görmezden gelmiş ve Iron’ın onu dinleyeceğibe dair olan kör inancı Lilian’ın ölümüne sebep olmuştu. En az Iron ve Paulo kadar suçluydu bu konuda ve en az onlar kadar katildi. Kendi elleriyle sunmuştu Lilian’ı Iron’a. Düşünceleri, suçluluğu ve acısı onu bir örümcek ağı gibi sarmış ve içinden çıkılmaz bir duruma sokmuştu. Ne içeriye ona yemek getiren askerlerin farkında oluyordu kimi zaman ne de herhangi bir hayat kıpırtısının.

Ama Iron’ın bir daha onun yanına gelmediğinin farkındaydı. Eğer gelseydi Rİck, muhtemelen onu da öldürmenin yollarını arayacaktı. Kendine olan öfkesi ne kadar artarsa Iron’a olan öfkesi de eşit derecede artıyor ve kızın ölümünden sorumlu herkesin hayatla bağlantısını koparmak istiyordu. En başta kendisinin.

Rİck’in gözleri odanın kapısına sabitlenmiş öylece bakıyordu. Kapı bir anda açıldı ve dört asker içeriye girdi. Savaşa gider gibi hazırlandıklarına göre önemli bir şey olmalıydı. Tüm silahlarını kuşanmışlar ve zırhlarını geçirmişlerdi üstlerine. Neden geldiklerini anlayamadı ama umursamadı da.

‘Efendimiz seni istiyor. ’ dedi askerlerden biri öne çıkarak. Rİck, önce tepki vermedi bir süre. Sonra başını ağır ağır salladı. Yatağa sabitlenmiş gibi ağırlaşan bedenini kaldırmakta zorlanacağını düşünmüştü ama bir kez hareket ettikten sonra gerisi daha kolay oluyordu. Ayağa kalktı ağır ağır ve onların kendisinin kollarından tutmalarına izin verdi. Bir asker önden çıktı, kollarını iki yandan tutan askerler onun arkasından Rİck’le birlikte çıktılar ve son olarak geride kalan asker arkalarından ilerledi kapayı kapatarak.

Rick, nereye götürüldüğünü umursamıyordu. Belki de Iron, sonunda onun infazına karar vermişti. Koridorlardaki muhafızların arasından geçip ilerlediler onların intikam hırsıyla yanan bakışları arasında. Rİck, onların komutanlarını öldürmüştü ve muhtemelen en az kendisi kadar sevineceklerdi ölümüne.

Kullandıkları koridor ve geçitlere bakılırsa ana salona doğru gidiyorlardı. R ck, Iron'ın ava  k p  kmad ğını merak etmişti. Belki de infazını yapılacak olan av yüzünden geciktirmişti. R ck, ileride hararetle konuşan iki kadın gördü. Yelpazelerinin ardından ona meraklı gözlerle bakıyorlar ve birbirlerine doğru eğilerek bir şeyler fısıldıyorlardı.

  lerinden birini onların yanından geçerken bir anlık göz temasıyla tanıdı. Kadın hafifçe başını sallamıştı fakat R ck, onun selamına karşılık vermedi ve boş gözlerle bakmaya devam etti. Misafirlerden Northhem bozkırlarının beyi olan Theodor'un eşi Camilla'ydı. Rick, onunla yaşadığı birkaç kaçamak gece hatırlıyordu. Bir gece odasının kapısının a ılmasıyla uyanmış ve kadını tüm zerafetiyle karşısında bulmuştu. Kocasını nasıl atlattığını umursamamıştı, daha sonra olabilecekleri de umursamamıştı.

Kadın i veli adımlarla kalçasını sallayarak yatağına kadar gelmiş ve R ck'ten hiçbir itiraz gelmediğini anladığında örtüsünü kaldırıp usulca R ck' n yanına uzanıp çıplak bedenine dolamıştı kollarını. R ck'in hiç itirazı olmamıştı...

Ana salonun beyaz, oymalı ve kanatlı kapılarına geldiklerinde bir süre duraksadılar.   eriden gelen gürültü tüm misafirlerin burada toplandıklarını gösteriyordu. R ck, neden durduklarını biraz önce yanlarından geçtikleri kadınlara salona girmeleri için yol vermek için iki yana a ılmalarından anladı. Camilla'ya bir kez daha bakmadı. Direkt karşıya bakıyordu. Demek Iron, gösteriyi daha da renklendirmek için beylerin eşlerinden buraya gelenleri de infaza tanık edecekti.  nemli miydi? Hayır. Nasıl ölecek olduğunu sorun etmiyordu, Iron'ın neyi nasıl yaptığını da umursamıyordu. Daha çok izleyici, daha çok gürültü, daha çok... Fark etmezdi.

 nemli olan aldığı her nefeste çektiği bu acının bitecek olmasıydı. Kadınlar havalı yürüyüşlerle içeriye girdikten hemen sonra R ck'e eşlik eden asker grubu da onu kolundan çekiştirerek ana salona girdiler.

Rick, alayla gülmemek için kendisini zor tuttu. Iron, sanki bir eğlence d zenliyormu  asına tüm salonu bir   len havasında d zenletmi , avizelerdeki mumların hepsini gereksiz yere yaktırmı  ve masaları çeşit çeşit yiyecek ve içeceklerle özel günlerde hazırlattığı masalar gibi donatmıştı. Masalarda Iron'ın her zaman ortaya sermediği özel gümüş takımları ve şamdanları bile bulnuyordu. Demek infazı bu derecede renkli olacaktı.

Rick'i şaşırtan ve gözlerini normalden birkaç saniye daha fazla üzerinde sabitlediği tek görüntü bir köşede şaşkınlıkla etraflarını inceleyen bir grup halktan insanın da salonda bulunuyor olmasıydı. Nedenini kavraması olması gerekenden daha uzun sürdü. Iron, halktan da tanıkların olmasını istiyordu.  nfazına tanık olacak her insan bir başka insanın kulağına gidecek söz demekti. Dedikodu her zaman bir ulaktan daha önce ulaşırdı gidilmesi gereken yerlere. R ck, inanamazlıkla başını iki yana salladı.

Salonun ortasına geçtiler ve meraklı kalabalığın tüm dikkati onların üzerinde toplandı. R ck, fısılda malarını duyuyor, küçümseyen bakışları görüyordu. Onları izlemekten vazgeçti ve doğrudan karşıya bakmaya ba ladı. Onların geldiği anda bir anlık suskunluğa gömülen kalabalık yine kendi aralarında ve bu defa muhtemelen R ck' n ihaneti hakkında konuşmaya başladılar.

Kalabalık tekrar sustuğu anda R ck, yine onların dikkatini çeken bir Şey olduğunu anlayıp giriş kapısında çevirdi bakışlarını. Iron, yine tüm ihtiyaımı ve kendine olan güveniyle kapıdan içeriye girdi ve arkasında onun iki dudağının arasından çıkacak emri bekleyen askerler. İnfazı burada mı olacaktı? Garip...

Iron'ın yüzüne baktı bir süre ve genç adamın kendisine özellikle bakmadığını fark etti.  nce, odada bulunan insanları selamladı. Sonra sanki Rick ve askerler orada değilmiş gibi onları görmezden gelip, aldığı bir kadeh içkiyle birlikte birkaç grpla sohbet etti.

Rick'de ona bakmayı kesmiş yine doğrudan karşıya bakıyordu. Kalabalık yine sustuğu anda tekrar başını çevirdi Iron'a ve onun konuşmaya hazırlandığını gördü. Gösteriyi süslü c mlerle Őenlendirecekti muhtemelen.

" ncelikle." Diye söze başladı Iron ses tonunu ayarlayarak. " Uzun süredir sizi beklediğiniz av partisinden mahrum bıraktığım için özürlerimi sunuyorum. "

"Biz de bizim neden burada olduğumuzu unuttuğunu düşünmeye baŐlamıŐtık. "diye atıldı beylerden biri. R ck, kimin konuŐtuĐunu umursamadı. Fakat salondaki herkes bu sözlere katılarak güldüler. Kahkahalar bittiğinde Iron, tekrar devam etti sözlerine.

"Küçük birkaç sorunumuz oldu. Ama artık beklememiz için hiçbir sebep kalmadı. Av'ı geciktirmeme karşılık size küçük bir sürpriz yaparak avı daha da renklendirmeyi amaçlıyorum ve hepinizin çok eğleneceğini umuyorum. " Salonda bir anda alkıŐ kıyameti koptu ve Iron, sözlerini yarıda kesmek zorunda kaldı. Iron'ı pohpohlamaya çalışan ve ona dalkavukluk yapan insanların çıkardığı uğultulardan rahatsız oldu R ck, ve aslında kendisini bu c mb se neden kattığını da merak etmeye başlamıştı...

Iron, çenesiyle ufak bir hareket yaptı kapıda bekleyen muhafızlardan birine ve muhafız başıyla onaylayarak hızla dışarı  ıktı. R ck, kaşlarını çatarak neler döndüğünü anlamaya çalıştı. Iron'ın yüzüne dikkatle baktı ve Iron'da aynı anda ona döndüğünde onu çok iyi tanıyan biri olarak gösterdiği bu  oŐkunun altında birçok duygunun yattığını gördü gözlerinde. Bir süre öylece birbirlerini tartarak baktılar ve insanların dudaklarından çıkan Şok nidalarıyla birlikte ikisi de başlarını girişe çevirdi.

Ve R ck, gördüğü manzara karşısında eğer askerler kollarından sıkıca tutmuyor olsaydı dizlerinin çılgınca titremesiyle yere devrilebilirdi. Hayal mi görüyordu? Hayal olamayacak kadar gerçek gibi görünüyordu. Ya da R ck, artık aklını tamamen kaçırmıştı ve bu yaşadığı her Şey onun zihnini ona oynadığı bir oyundu. O, hala odasında duruyor ve hayal aleminde yolculuk yapıyordu.

Başı yerde, iki askerin eşliğinde elleri birbirine bağlanmış olan kadın gerçekten Lilian mıydı? R ck, yutkundu ve bedeni öylece donakaldı. Bir süre hayatla olan tüm bağlantısını yitirmişti. Kız, başını kaldırmıyor, onu nereye  ekiŐtirirlerse o yöne gidiyordu. Rick'ten birkaç adım uzakta durup Iron'a baktı askerler. Tüm salon adeta bir anda yok olmuş gibi sessizliğie

gömülmüştü.

Rİck, kelimeleri bir yere kaybolmuş gibi konuşacak gücü kendinde bulamıyor, kalbi göğsünü yırtıp geçecekmiş gibi çarpıyordu. Boğazında öyle bir yumru oluşmuştu ki ne kadar yutkunsada gitmeyecek gibiydi. Kanının akışının değişim hızını hissedebiliyordu. Kız, başını kaldırdı ve etrafındaki insanlara baktı tiksintiyle. Sonra gözleri Iron'ı buldu ve çenesini yukarı kaldırdı mağrurca. Rick'in dudağının bir kenarı yukarı kalktı.

Gerçetti! Ancak kendi Lilian'ı böylesine önemli insanların arasında elleri bağlı durup onlara bu şekilde yukarıdan bakabilirdi. Ve ancak kendi Lilian'ı düşmanına böyle bakabilirdi. Rick'in tüm duyguları ilmek ilmek olup birbirinin içine geçti. Hissettiği mutluluk damarlarındaki kana ve iliklerine kadar işledi.

"Lilian." Diye fısıldadı fısıldadığının farkında olmayarak ve genç kızın başı bir anda kendi bulunduğu tarafa çevrildi.

Göz göze geldiler. Genç kızın yüzünü inanılmaz bir mutluluk ifadesi kaplarken dudakları yukarı kıvrıldı. "Rick!" diye bağırdı kimseyi umursamadan.

Rİck'in o andan sonra yaptığı her hareket kontrol dışıydı. Önce, ona gitmek için adım attı ama kollarından tutan askerler buna izin vermediler. Rİck, dirsekleriyle onların yüzüne ağır darbeler geçirerek onlardan kurtulup tekrar ileri atıldı fakat askerler bir anda yine etrafında toplanıp, onu durdurmak için güç bir mücadeleye giriştiler. Herkes soluğunu tutmuş bir oyun izler gibi onları izliyordu. Rick'in kolları, boynu ve omuzlarında onlarca el sıkıca yapışmış onu tutmaya çalışıyordu

"Bırakın beni." Diye haykırdı öfkeyle ve hala genç kıza gitmek için onları geçmeye çalışırken. Onu tutmaya çalışan kol ve ellerden genç adamın başı bile gözden kaybolmuştu. Genç kız da boş bir çabayla ona gelebilmek için çırpınıyor ve adını sayıklıyordu.

IRon, sonunda belki onların bu durumu kalbine dokunduğu için belki de gösteriyi daha da renklendirmek için çenesiyle bir işaret yaptı askerlerin komutanına.

"Bırakın. " diye emretti komutan.

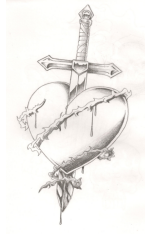
Rick, üzerindeki ellerden kurtulur kurtulmaz ona giden o kısa mesafeyi nasıl aştığını bilmeden kendisini genç kızın hemen önünde buldu.

"Lilian. " dedi kısık bir sesle ve bağlı ellerini yukarı kaldırarak genç kızın başından geçirip bağlı ellerinin el verdiği kollarını dolayıp ona sıkıca sarıldı. Gerçetti! Bu koku onun kokusuydu. Ona her dokunduğunda hissettiği duygular bedenini hızla ele geçirmişti bile. "Öldüğünü sanmıştım. "dedi kızın saçlarına bir öpücük kondurarak, ona öylesine sıkı sarılıyordu ki sanki onu içine hapsetmek, bedenine eklemek istiyordu. ve gerçekliğine inanmak için başını geriye çekip onun yaşlarla buğulanmış gözlerine baktı."Seni kaybettiğimi sanmıştım. "diye fısıldadı boğukça.

‘Buradayım. ‘dedi kız boğuk bir sesle ve uzanıp Rick’in dudaklarına değdirdi dudaklarını. Rick, onu içercesine karşılık verdi öpüşüne.

Odada bulunan, onlara kınayarak bakan gözler umurlarında değildi, gözleri bu görüntü karşısında buğulanan ve büyülenmiş gibi bakan kadınlar ve duygulanan erkeler de umurlarında değildi. Her şey ve herkes bir anda yok olmuş, salonda ya da dünya üzerinde sadece ikisi kalmış gibi....Sıkıca sarılmış, öyle delicesine öpüyorlardı ki birbirlerini sanki orada olduklarına inanmak istercesine, sanki hayatlarını birbirine karışan nefesleriyle birbirlerine aktarırcasına. Sanki aşkın vücut bulmuş halinin orada, salonun tam ortasında iki gencin arasında olduğunu anlatmak istercesine.

‘İşte sürprizim. ‘ Iron, düz bir tonla söylediği sözcüklerle büyüü bir anda yok etti. ‘Avlarınız!’ ve başıyla salonun ortasında durup, kaşlarını çatarak kendilerine bakan iki genci işaret etti.

BÖLÜM 14

Bazen insanları anlamak dünyadaki en zor iş olabilirdi. O anda, onlarca izleyicinin önünde bir insan zihninin ve duygularının nasıl çalıştığını anlamakta güçlük çekiyordu Lilian. Biraz önce gözleri, buğulanan kadınlar onlar değil miydi? Kendilerine üzüntüyle bakan da onlar değil miydi? O elle tutulur havaya dokunan hisseden ve tadan da onlar değil miydi? Belki de öyleymiş gibi davranıyorlardı kimbilir? Lilian ve Rîck'in derinde, kalplerinin tam ortasında ve iliklerinde hissettikleri tüm o yakıcı hisleri sadece kendileri hissetmiş, onlar sadece yüzeysel olarak bu görüntünün bir parçası olmuşlardı. Oysaki genç kız, Iron, konuştuktan hemen sonra ona bakmadan önce gözlerde parlayan yaşları görmüştü. Lilian yanlış mı görmüştü. Şimdi gözlerindeki buğunun yerini alan o ateşi görebiliyordu. Onların yaşamı, karşılarında bulunan bu insanların aslında umrumda değildi. İzledikleri görüntüleri oyunun bir parçası olarak görüyor ve duygusal durumlarını ona göre mi uyarlıyorlardı. Güçtü. Anlamak, kabullenmek, yaşamak oldukça güçtü.

Ve mide bulandırıcı! Olay, durum, yaşanan ve üzerlerine yüklenmek istenen ağır yüklerin ve aslında tüm yaşadıklarını mide bulandırıcıydı. Ama o anda Lilian'ın asıl midesini bulandıran çevredeki insanlardı. Gülüşen, kahkahalarla sarsılan ve onlara altın tabakta sunulan bir yiyecekmiş gibi bakan toprak sahipleriydi. Değişim, duygusallıktan , iğrenç hazların özlemine duyulan açlığın değişimi çok çabuk olmuştu. Belki de insan taklidi yapan yaratıklardı onlar. Belki de Lilian, saçmalyordu ve aslında dünyanın geri kalanından farklı olan sadece kendileri. Lilian, artık bu dünyayı anlamaktan vaz geçmişti.

Iron'ın açıklamasından sonra, kısa süreli bir şaşkınlıkla gelen sessizlik hakim olmuştu tüm salona. Bunun ardından gelen, tam o anda bir çok şeyden aciz olan iki insanın düştükleri duruma katılarak gülmek ve bundan Lilian'ın anlayamadığı ve asla, yaşadığı süre boyunca da anlayamayacağı kadar büyük bir haz almalarıydı.

Hayır. Oyun sergilemiyorlardı. Yaşadıkları tamamen gerçektir. Verdikleri yaşam mücadelesi gördüklerinden sonra Lilian, için hiçbir değerleri olmayan bu insan topluluğunun birkaç saatlik eğlencesiydi. Lilian, artık sıkılmıştı. Ama dilinin ucuna kadar gelen sözcükleri söylemeye de cesareti yoktu. Sadece kendi olsaydı,

Bu kaçma- kovalama işinden bıkkınlık gelmişti ve ne yapacağını çok iyi biliyordu ama artık işin içine Rick'te girmişti. Hemde hayatında avuçlarında tuttuğu her şeyi ortaya koyarak. En önemlisi de hayatını ortaya koyarak, bir anda dalmıştı bu işin içine. Aslında, Lilian'ı da böyle bunaltan Rick'i düşürdüğü bu durumdu. Onun gibi bir savaşçının bu topluluğun önünde gülüşmelerin odağı olması nasıl bir durumdu Lilian, düşünmek bile istemiyordu. Bedeninde geginlikten eser olmayan Rick'in düşüncelerini merak ediyordu. Bunu yaşamaya hakkı yoktu. Lilian'ın değersiz varlığı için kendisini böylesine ateşlerin içine atmaya gerek yoktu ama yapmıştı ve artık sonuçlarına katlanmak zorundalardı. Bir insan gibi değil üstelik, bir hayvan gibi. Bir 'av'olarak.

"Evet. Evet. "diyordu bir tanesi gözlerinde parlayan heyecan ve yüzünün kaslarının her milimi gözlerindeki yansımayla eşlik ederken.

"İşte seni şimdi affedebiliriz Iron" Lilian, konuşan adama baktı sabit gözlerle. Ve orada gördüğü manzaradan tiksindi. Parlak gözler heyecanla parlıyor, neredeyse orada üstlerine atlayacak gibi görünüyordu.

Genç kız, tüm bunların sorumlusu olan Iron'a dikti gözlerini katıksız bir nefretle. Eğer, o hayatının ortasına bir yıldırım gibi düşüp onu istediğini söylemeseydi ve eğer kendisini insan yerine koyup ona danışma gereksinimi ni gösterebilseydi ailesi bu duruma düşmeyeceklerdi. Iron, sadece almak istemişti. Şimdi onun arsız isteğinin cezasını kendileri çekiyorlardı. Lilian, bu duruma çığlıklar atarak isyan etmek istiyordu artık.

Ama Iron'ın gözlerine baktığı anda şaşkınlıkla bir bocalamaya düştü. Iron, sanki etrafında konuşulanlarla pek ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Elindeki kadehi dudaklarında sabit duruyordu. İçtiğinden bile emin eğildi genç kız. O ise gözlerini , kendisini sanki dünyadaki tüm kötülülere koruyabilecekmiş gibi sıkca kollarını saran Rick'e dikmişti kilitlenmişçesine. Hızla başını kaldırıp Rick'e baktı onun kısaç gibi kavrayan kollarının elverdiğince ve onunda aynı şekilde Iron'a baktığını gördü. Kaşlarını çatan Lilian Rick'in ne yüz fadesinden ne de gözlerinden hiçbir şey anlayamıyordu. Rick'in gözlerinde görmeyi umduğu duruma duyulan kızgınlık ve amansız öfke –Lilian, öyle hissediyordama çünkü- yoktu. Eğer Rick'i biraz olsun tanıyorsa onun da kendisi kadar bu olaya sinirleneceğini düşünüyordu. Ama Rick'in yüzü taştan yapılmış gibi ifadesiz ve sertti. Tıpkı savaştığı anlarda olduğu gibi.

Fark ettiği tek şey, Sanki aralarında bir anlaşma yapar gibi göründükleriydi. O kadar uzun süre birbirlerine kenetlenmişlerdi ki, Lilian, geri kalan insanların neden bu durumun farkına varmadıklarını merak ediyordu. Sanki iki savaşçı dünyanın geri kalanının anlayamayacağı bir dilde konuşur gibi bakıyorlardı birbirlerine .Lilian, neler döndüğünü kavrayamadı. Diğer insanlar hala kendi aralarında fısırdığına göre de belki de kendisi hayal ediyordu bunları. Belki de artık aklını yitiriyordu, kim bilir?

"Uzun zamandır yaptığımız en iyi av olacak. "

" Bence oldukça kolay olacak. "

"Bence Paulo'nun intikamı çok acı olacak. "

Sözler önce Iron'ı, sonra Lilian'ı ve son olarak da Rİck'i kendisine çekti. Ve üçü birlikte konuşan tek sese yöneldiler, çünkü herkes artık dikkatini tamamen bu adamın üzerinde yoğunlaştırmıştı. Diğerlerinden farklı olarak bu adamın gözlerinde intikam ateşinin parıltıları vardı. Ve yanan ateşi onların üzerlerine salmak için sabırsızlanıyor gibi görünüyordu. Parmakları arasında tuttuğu kadehi öyle sıkı kavramıştıki boğumları bembeyaz olmuştu. Onları istiyordu.

Lilian, kendi gerginliğini ancak Rİck, ellerini usulca hareket ettirip genç kızı sakinleştirmeye çalışırken anlamıştı. Bedenini hafifçe kıpırdatarak ona biraz daha yaslandı ve ondan güç almaya çalıştı.

"İlk kim yakalarsa" dedi Iron, nazik bir gülümsemeyle ve kadehini masaya bıraktı.

Sonra, sanki orada olduklarını unutmuşlar gibi kendi aralarında sohbete ve yeme içmeye verdiler kendilerini. Genç kız, Rİck'e dönüp sarılmak istiyordu fakat Rİck, onu öyle sıkı kavramıştı ki genç kız hareket edemiyordu. Rick'te zaten duruşlarını bozmak istemiyor gibi görünüyordu. Kız, tekrar başını kaldırıp onun sert hatlı yüzüne baktı. Ve o anda, Rick, gözlerini sadece Iron'a dikmişken ve herkes kendi konuşmasına yönelmişken onu izleme fırsatını kaçırmadı.

Ne kadar özlemişti. Yüzüne, gözlerine içiçerçesine baktı genç kız uzun saniyeler boyu. Sakalları artık oldukça uzamış, bir parmak kalınlığını geçmiş gibi görünüyordu. Sonra birden kaşlarını çatı genç kız, sakallarının altında kalan avurtları çökmüştü genç adamın. Bu farkındalık beraberinde daha bir çok şeyi fark ettirdi ve Rİck'teki değişimi genç kızın içini acıttı. Göz altlarındaki torbalar şişmiş ve kararmıştı. Saçları karmakarışık, gözleri kan çanağı olmuştu. Ve Rick, oldukça zayıflamıştı. Lilian, daha önce onun bu derece farklılaştığını nasıl anlayamadığını düşündü kendisine lanetler okuyarak.

Rick, bir anda sanki hissetmiş gibi hızla başını ona çevirdi ve genç kızın gözlerindeki acıyı fark etti. Kıza baktığı anda hızla değişip, yumuşayan yüzünün üzerindeki dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Eğilip, alına hafifçe dudaklarını değdirdiğinde Lilian'ın gözleri kapandı ve sessizce özür diledi genç adamdan. Rick, bunu duymadı, onun özrünün yerine kulağına eğildi ve sadece genç kızın duyabilceği şekilde fısıldadı.

"Seni seviyorum" fısıltılı sesindeki duygu yoğunluğu genç kızı iliklerine kadar titretti ve tekrar başını kaldırıp, onun derin anlamlar yüklenmiş gözlerine baktı yutkunarak. Karşılığını vermek isterdi ama Rick, başını yine hızla çevirerek konuşulanlara verdi dikkatini.

"Başın büyük dertte Iron. " dedi beylerden biri, kadınlar kendi aralarında gruplaşmış konunun tamamen dışında gibi görünüyordu. Bu sözler Lilian'ın da dikkatini çekmişti çünkü Rick'in bedeni bir anda gerilmişti.

"Kesinlikle. " dedi grubun biraz daha uzağında bulunan ama konuya hakim başka bir bey. Kaşlarını çatmıştı düşüncelere dalmışçasına. "Diroki kardeşler Rick'i öldürsen bile bunun hesabını senden soracaldır. "

Iron, umursamaz bir omuz silkmeye geçiştirdi konuyu fakat diğerkleri bu konuda onun kadar rahat görünmüyorlardı. Kadınlardan birinin dudaklarından çıkan hayret nidası henüz Paulo'nun ölümünün yayılmadığını işaret ediyordu.

"Diroki'ye haberci gönderdin mi?" Iron, sıkılmışçasına bıkkın bir soluk aldı ve ifadesiz bir yüzle başını salladı aşağı yukarı.

"Eşine zrlerimi sunarak bir pusula gönderdim." Masaya uzanıp bir kadeh aldı eline Iron.

"Aman Tanrım. O lanet olası kadınla kimse uğraşmak istemez. Senin adına üzülüyorum. 'sahte bir hzn gösterisi sergiledi ince yapılı ve uzun boylu, tilkiye benzeyen bir yüze sahip olan adam.

"Sanırım Dİroki kardeşlerle ve o lanet olası kadın her kimse onlarla başa çıkabilirim."

Iron'ın gözleri yine Rİck'i buldu fakat bu kez hiddet vardı yüz ifadesinde. Bir kaşını kaldırıp başını yana eğdi. Lilian, yine aralarında geçen bu şeyden hiçbir anlam çıkaramadı ama Rİck'in anladığına emindi.

"Bence fazla oyalandık." sabırsız avcılardan biri kadehini masaya hızla çarptı ama bunun nedeni öfkesi değil, heyecanıydı "Zamanı gelmedi mi Iron?" gözlerini yne ikisinin üzerine diktiler.

"Evet. Ama Avdan önce söylemek istediğim birkaç kural olacak. 'birinden garip bir itiraz sesi yükseldi.

"Ne sağmalıyorsun IRon?"

"Bu kuralları da sürprize ek olarak dşnn ve daha eğlenceli olduğunu anladığınızda bana şükretmeyi unutmayın." Iron , güldü hafifçe.

"Bizi çok iyi ağırladın dostum ama artık sabırsızlanıyoruz."

"Pekala pekala." dedi Iron. "Daha önce yaptığımız gibi askelerimizi yanımıza almaya gerek duymuyorum. Rİck, tabii ki silahsız olacak ve onlara önceden bir saat vereceğim." kalabalıktan yükselen itiraz uğultularını elini kaldırarak bastırmaya çalıştı IRon. "Bu bir saati veriyorum çünkü ne kadar kolay olursa o kadar sıkıcı olur öyle değil mi?" dönüp, hakim olabildiği kadar insanın gözlerinin içine tek tek baktı Iron. Beklediği ve istediği etki birkaç saniye sonra ava katılacak olan beylerden geldi. Hepsi kabul ettiklerini göstererek başlarını salladılar. "VE eğer sonunda onları avlayamazsak." İnsanlardan garip itiraz sesleri yükseldi Ama IRon, yine bastırdı. "Muhtemelen basit bir av olacak ama eğer yakalayamazsak, iki günün sonunda onları zgr bırakacağım."

Bu beyleri pek irdelemedi çünkü av alanının çok büyük ama dört tarafının duvarlarla çevrili olduğunu biliyorlardı. Ve Rİck, silahsız olacaktı. Onlar, ne av hayvanları kadar hızlılardı ne de

onlar gibi tırmanma kabiliyetleri vardı. Ve onlar gibi ormanda yaşayan varlıklar olmadıkları için bir hayvan kadar rahat saklanamazlardı. Kolay olacaktı. Herkesin düşüncesi bu yöneydi. IRon hariç!

Ve dönüp, gözlerini tekrar Rİck'e çevirdi Iron. "Duydunuz değil mi?" diye sordu buz gibi bir sesle. Rİck, başını salladı.

"Onları av alanının girişine götürün ve ellerini ormana girdikten sonra çözün."

Yarım saat kadar sonra Rick ve Lilian, birkaç asker eşliğinde av alanı denilen yerin girişine getirilmişlerdi bile. Rick'le henüz tek kelime bile konuşmamışlardı. Ve Rick'in yüzüne baktığı her an onun sanki düşünceler içinde boğuşuyormuş gibi bir hali vardı. Lilian, muhtemelen onun bu bir saatte kaleden ne kadar uzaklaşabileceklerini hesap ettiğini düşünüyordu ama içinden bir ses sadece bunun olmadığını fısıldıyordu ona.

Sonra genç kız kalbine bıçak gibi saplanan bir şeyi fark etti. Askerler Rİck'in ve kendi ellerindeki bağı çözerlerken Rick'in yüzündeki pişmanlık ifadesi genç kızın boğazında düğümlendi. Neden pişman olmuştu? Soruyu sorduğu anda cevabı da kendisi çabucak vermişti genç kız. Kendisi yüzünden böyle bir duruma düşmekten pişman olmuştu büyük bir ihtimalle. Başka ne için pişman olabilirdi ki? Onun hayatını tehlikeye atmıştı Lilian.

Elleri çözöldü ve Rick, bir anda sıkıca kendi ellerini kavrayıp onu çekiştirmeye başladı. Lilian, onun zamanı iyi kullanmak konusunda hem takıntısı olduğunu biliyor hem de hayatları buna bağlı olduğu için acele ettiğini düşünüyordu. Lilian'la tek kelime dahi konuşmamıştı.

Av alanı dedikleri yerin girişinden hızlı adımlarla girdiler ve Rİck, hiç durmadan ilerleyerek onları ormanın içine soktu. Lilian'ın ayağı bir dal parçasına takılıp tökezleyince Rİck, bir anda eğilip onu kucağına almadan önce arkalarında bıraktıkları askerlere şöyle bir göz attı.

"Rİck. "diye itiraz etti Lilian ona fakat Rİck, onu dinlemedi. "Bütün bir yolu böyle gidemezsin!"

Rick'in yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Aslında giderim ama hayır. Sadece askerlerden biraz uzaklaşacağız ve sonra duracağız. "

Lilian'ın kalbi bir anda yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. "Neden?" diye sordu endişeyle. Rİck'in aklında neler geçiyordu böyle.

"Sabret küçüğüm. "

Lilian, başını çevirip arkaya baktığında hala girişe biraz yakın olduklarını ama askerlerin artık görünürde olmadığını fark etti. Aynı anda Rİck'te arkasına baktı ve aynı şeyi fark ettiğinde geniş gövdeli bir ağacın yanında durup, genç kızı yere indirdi ve ağacın gövdesine dayadı

onu.

Rick, Hiçbir uyarı vermeden bir anda genç kızın kime ait olduğunu bilmediği ama hizmetlilerin onun giymesi için verdiği elbisenin düğmelerine asılınca Lilian, bir anda afalladı. Rİck, ona bakmıyor, hızla düğmelerini çözüyordu. Lilian'ın aklından onlarca düşünce aynı anda geçti ve gözleri dehşetle açılarak Rick'e baktı. Fakat Rick, hala düğmeleri çözüyordu ve genç kız ona müdahale etmek şöyle dursun onun bu hareketine karşılık donup kalmıştı.

Sonunda Rİck, elbisenin sol yakasını yana doğru, çekip iç çamaırını yukarı kaldırdı ve gördüğü manzara karşısında dişlerini sıkıp, arasından bir küfür savurdu. Başını kaldırıp, öfkeli gözlerle ve çatık kaşlarla Lilian'a baktı. Lilian, hala şoktaydı ve ne yapmaya çalıştığını anlayamamıştı.

"Canın yanıyor mu?" diye sordu genç kıza. Lilian, cevap veremedi. Rick, kaşlarını kaldırdı "Lili, yaran acıyor mu?" diye sordu ve Lilian, bir anda onun ne için böyle davrandığını anladı. Aklına düşen onlarca fikir arasında bu yoktu ve genç kız, utançtan kıpkırmızı olmuştu. Başını iki yana salladı.

Ve Rİck, yüzünde garip bir ifade ile eğilip yaranın üzerine bir öpücük kondurunca Lilian'ın soluğu kesildi. tekrar başını kaldırıp ona baktığında Lilian, bedenindeki şiddetli sarsıntıyı bastırmaya zorluyordu kendisini.

"Özür dilerim. "diye fısıldadı Rick, kahrolmuş bir sesle ve bir yandan kızın giysilerini tekrar giydirenken.

"Ne... Ne için?" diye sordu Lilian afallayarak, çatallaşmış bir sesle. Sonra boğazını temizledi.

Rick, düğmeleri kaparken başını iki yana salladı. "Seni koruyamadım. " yüzündeki tüm kaslar onun çektiği acıyla seğirdi ve genç kız onun biraz önceki pişmanlığını yanlış anladığını düşündü ve ister istemez içinde tarifi imkansız bir mutluluk duydu. Rick düğmeleri tamamen kapadığında Lilian, onun boynuna doladı kollarını ve karşılığını çabucak aldı Rİck'Ten. Genç adam onu sıkıca sardı sanki içine çekmek ister gibi.

"Ben özür dilerim. "dedi Lilian, hala onun boynundayken suçluluk dolu bir tonla. Nefesi Rİck'in tenine çarpıyordu."Başına öyle büyük dertler açtım ki. Neredeyse-" Rick, bir anda başını geriye çekip, onun yüzünün iki yanından kavradı büyük elleriyle ve yine hiçbir uyarı vermeden dudaklarına hızla yapıştı. Lilian, nefes alacak zamanı bile bulamamıştı ama bu hızla öpüşüne karşılık vermesine engel değildi. Genç kızın başı dönüp, düşmemek için onun omzularına sıkıca yapışincaya kadar öptü Rİck, onu. Sonra, hala dudaklarının bir santim ötesindeyken nefes nefese bir halde ;

" Bir daha beni öyle korkutma. " dedi. Lilian, başını salladı nefesini düzene sokmaya çalışırken.

Rick, kolunun birini sıkıca kavrayıp genç kıza döndürdü ve kaba etine bir şaplak attı. Lilian'ın çılgılığı neredeyse tüm ormanı sarıyordu. "Ve bir daha"dedi Rİck ciddi bir sesle bir şaplak daha attı. Lilian, bu defa çılgınlı bastırmak için elini ağzına götürmüştü. "Bir daha sözünden

çıkmayacaksın" bir şaplak daha. "Anlıyor musun beni?" Lilian, onun yüzüne bakıp ne kadar ciddi olduğunu fark etti ve kıkırdamasını bastırmaya çalışıyordu. Rick, aslında canını da yakmıştı. "Bir kez daha git dediğimde gitmezsen, kendine zarar verecek bir şey yaparsan bu defa canını gerçekten yakacağım. Duyuyor musun?"

"Evet. Evet." dedi Lilian, aceleyle. "Bir daha yapmayacağım." Rick, sonunda şaplak atmayı bıraktı ama ona tekrar sarılmaktan alamadı kendisini. Lilian, ise kıkırdamasına engel olamadı.

Sonunda geri çekildiğinde Lilian'da artık gülmüyordu. "Bir daha asla." dedi Rick, "zarar görmene izin vermeyeceğim."

"Biliyorum." dedi Lilian inanarak.

Rick, onun elini kavradı. "Fazla zaman kaybettik." dedi ve tekrar koşmaya başladılar. Birkaç dakika ilerlediler ve sonra bir anda durdular.

Genç kız, şaşırılmış bir halde Rick'in etrafı inceleyen gözlerine bakıyordu. Kendisi yorulmamıştı ve Rick'in de yorulmadığına emindi. "Neden durduk?" diye sordu nefes nefese. Rick, ona cevap vermedi. Genç kızın elini bıraktı ve birkaç adım attı ileriye doğru gözlerini bir ağaca dikerek.

"Neden Rick? Neredeyse on dakika kaybettik." Rick, yine cevap vermedi. Kaşları çatılmış bir halde, yüzünde hesap yapar gibi bir ifadeyle ağaçların arasında hızla dolanıyordu.

Genç kız, içindeki yakalanabilecekleri korkusunu bastırmaya çalışıyor ama engel olamıyordu. Koşup onun yanına gitti ve eline sıkıca sarılıp onu çekiştirmeye başladı. "Gelecekler." dedi ona sert bir tonla. Rick, onun gözlerinin içine şefkatle baktı ve Lilian, bunu yanlış yorumlayarak başını iki yana sallamaya başladı.

"Hayır. Hayır. Şimdi kaçabilcekken beni yalnız göndermene izin veremem." Rick'in bir kaşı alayla havalandı.

"Hani söz dinleyeceğine dair söz vermiştin." Bir eli yine ona şaplak atacakmış gibi havaya kalktı.

"Ben." dedi genç kız ve elini Rick'in elinden çekti. "Sadece zor durumda kalırsak."

"Zaten zor bir durumdayız." dedi Rick düz bir tonla. Lilian'ın çenesi titredi ama ağlamamak için kendisini tutmayı başardı.

"Ama vaktimiz var." dedi inatçı bir tonla.

Sonunda Rick, şefkatle gülümsedi ve ona uzanıp kendisine çekti ve sıkıca sarıldı.

"Seni asla yanımdan ayırmayacağım." Kızı biraz kendinden uzaklaştırdı ve gözlerinin içine baktı dikkatle. "Şimdi anlatacaklarımı iyi dinle."

"Bunu kaçarken yapsak olmaz mı?" genç kız onun neden vakit kaybedip durduğunu anlayamıyordu. "İki gün sonra serbet klabiliriz. Onun ne söylediğini duymadın mı?" Kaygılı bir bakış attı omzunun üzerinden geriye, alanın girişine doğru. Ve Rîck, bir eliyle nazıkçe onun çenesini kavrayıp kendisine çevirene kadar ne kadar uzun süre baktığını fark edemedi.

"Beni dinle." Dedi Rîck sakince ve Lilian, mecburen başını salladı. Ama hala içindeki korku geçmemişti.

"Bu alan." Rîck, diğer elini havaya kaldırdı ve tüm ormanlık av alanını gösterdi. "Iron'ın her sene bu zamanlarda yapılan av partileri için ayrılmış özel bir alanı. Bu ormanın bir sonu var ve asla ama asla aşamayacağımız duvarlarla çevrili. Alan büyük olabilir ama kaçabileceğimiz hiçbir yol yok. Bunun için kalıp savaşmak zorundayız." Lilian'ın gözleri irileşip, yüzünde dehşet ifadesi belirince Rîck, onun yüzünü avuçları arasına aldı. "Bu, Iron'ın bize verdiği bir şans. "Lilian, bu defa öfkeden çılgına döndü ve onun ellerinin hapsinden kendini geriye çekip kurtuldu.

"Nasıl bir şans. Neler söylediğini kulakların duymuyor mu?" Genç kız biraz önce Rîck'ın anlayış dolu gözlerine bakarken şimdi onun hızla hareket eden bedeninin sırtına bakıyordu. Rîck, bir ağacın yanına gidip, eğildi ve ağacın toprakla bütünleşen kısmında bir şeyler arar gibi bir hali vardı. "Bizi bir hayvan gibi avlayacaklar."

"Ama ben de serbestim ve beyler Iron'la birlikte sadece yirmi kişiler. Diğer on ikisi muhtemelen evlerine döndüler."

"Ama onlar tüm silahlarını kuşanacaklar." genç kız sinirle ayağını yere vurdu. "Ve biz de hiçbir şey yok! Bu nasıl bir şans. "Rîck, bir sarmaşığı kökünden yakalayıp hızla yukarı doğru çekti ve uzun ağacın gövdesi boyunca sarmaşığı ağaçtan ayırdı.

"Lilian, bir şey yapmanı rica edebilir miyim?" diye sordu hala sarmaşıkları ağaçlardan sökerken.

"ta..Tabii" dedi kız onun bu rahatlığına şaşkınlıkla.

"İri taşlar toplamanı istiyorum. Ne kadar yuvarlak olursa o kadar iyi olur." Kıza hiç bakmamış, hala sarmaşıklarla uğraşıyordu.

"Pekala. Ama soruma cevap verecek misin?" Lilian, yere eğildi ve onun istediği taşları bulmak için dikkatle çimlerin ve kahv rengi sarılı dökülmüş yaprakların arasını taramaya başladı.

"Elbette." Dedi Rîck, topladığı sarmaşıkları bir köşede yığın yaptı.

"Iron, bizi öldürebilirdi. İstese bugün infazımızı yapabilirdi. Aslında odada bulunan herkesin beklediği buydu ama o, bunu küçük bir oyunla kamufle ederek diğerlerinin aklını karıştırıp, onun bize verdiği şans anlamalarına engel oldu. Onların heyecanı neden bizi öldürmediği sorusunu ortadan kaldırıyor. Köylüler de bunun için oradaydılar, Iron'a ihanet eden benim ve

onun gururuyla oynayan senin cezalarımızı çektiğimizi görüp diğer insanlara anlatmaları için Fakat o, bana bir şans daha vererek yine kendisinin başını belaya sokacak. Zayıf bir şans, küçük bir ihtimal ama en azından bu alandan kurtulduğumuz da artık peşimiz de olmayacaklarını bileceğiz. Iron, bunu yapacak kadar dürüst ve bunu uygulamaya koyabilmek köylüleri de , beyleri ve eşlerini de bir araya topladı. Sonunda kimse hesap sormasın istedi fakat Eğer biz kazanırsak bu işten zarar görecektik tek kişi IRon, olacak.”

Lilian, birkaç tane taş bulup, Rİck’in sarmaşıkları öbek haline getirdiği yere götürüp koydu. Tekrar eğilmişken doğruldu ve Rİck’e baktı. “Nasıl?” diye sordu.

Rİck’te dönüp ona baktı. “Onlar büyük bozkırların beyleri Lilian, onları öldüreceğim için Iron’ın başı beleya girecek. “Lilian’ın gözleri irice açıldı ama Rİck, umursamayarak devam etti. “Tabii onlar da bizi öldürebilir. Bunun için ben ne dersem onu yapacaksın. En azından silahlanana kadar üç kat daha dikkatli olmalıyız. Şimdilik silahlarımızı kendimiz yapacağız ”

“ Ama ne...Bu taşlar ve sarmaşıklarla mı yapacaksın?”

“Evet. Ve biraz acele edersek zamanımız daralıyor. ”

Kız, hiçbir şey anlamadı ama başını sallayıp onun söylediklerini yerine getirmeye çalıştı.

Rick de anlamadığını biliyordu. Bilmekten çok yüzündeki ifade bunu ona anlatıyordu. Görünürde Lilian, haklı olabilirdi ama Rİck’in içindeki Lilian’ı kaybetme korkusu öyle büyüktü ki onun için yapabileceklerinin sınırını kendisi dahi bilemiyordu.

“Bu alan,” dedi hem sarmaşıkları hızla ağaçlardan söküp hem de ona açıklama yapmaya çalışarak. “ Girişten itibaren genişleyerek ilerliyor. Yani giriş kısmı dar.”

“Peki bu bizim ne işimize yaracak?” diye sordu Lilian kaygılı bir sesle.

“Eğer tahmin ettiğim gibi olursa ve muhtemelen de öyle olacak Beşer kişilik guruplar halinde dağılacak ve bizi öyle arayacaklar. Bu da benim onları saf dışı bırakmam için hatırı sayılır bir sayı. Tabii silahlarım olmadan bu çok zor. ”

“Ama alanın darlığının bununla alakası ne?”

“Önce topladığın taşlarlar benim söktüğüm sarmaşıkları bağlamaya başlayabilir misin?” Lilian, ona boş boş bakınca derin bir iç çekti ve hızla yanına ilerledi. Elinde tuttuğu bir taş alıp, kendi söktüğü sarmaşıklardan bir tane aldı ve bir ucunu sıkıca taşa sarmaya başladı. Sonunda sıkı bir kaç düğüm attı ve Lilian’a baktı.

“Biraz uzaklaş. ” dedi kıza ve oda çatık kaşlarla ve merak dolu gözlerle kendisine bakarak dediğini yerine getirdi. Rİck, elinde tuttuğu taşı serbes bıraktı ve taşı havada salladı. Rick, sarmaşığın diğer kısmını eline doladı ve başının üzerine kaldırıp onu havada çevirmeye başladı. Taş gittikçe büyüyen bir daire şeklinde havada hızla dönmeye başladı. Rick, Lilian’a bakmıyordu ama ondan gelen keskin soluk sesiyle ne yapmaya çalıştığını anladığını tahmin

etti.

Rick, kendisine bir ağacın dalını hedef seçti ve taşı daha da hızlı çevirmeye başladı. Sonunda açısını ve hızını ayarladıktan sonra elini gevşeterek ve diğer kolunu hızla savurarak hedefe yönlendirdi taşı. Taş hedefini buldu ve dal taşın hızla vurduğu yerden çatırdayarak ayrıldı. Kopmadı belki ama yeterince zarar vermeye yetiyordu.

Lilian'a döndüğünde irileşmiş gözlerindeki umutla kendisine baktığını gördü. "İşte bunun için. " dedi sesinde kendini beğenmişlikten eser olmadan fakat Lilian, ona hayran gözlerle bakıyordu.

"Tamam. " dedi Lilian ve eline birkaç sarmaşık dalı alarak topladığı taşların başına geçti ve Rick'e ilkel silahlarını yapmaya başladı. Rick'in dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı. Orada durup onu saatlerce, aylarca ve yıllarca bile izleyebilirdi ama zamanları yoktu.

Ona yeteceğini düşündüğü kadar sarmaşık topladıktan hemen sonra genç kızın yanına giderek sarmaşıkları birbirine bağlamaya başladı ve aynı anda başını kaldırıp havaya baktı.

"Alacakaranlık çökmek üzere. Bu da bizim işimize yarayacak. " dedi hala hızla elindeki sarmaşıkları birbirine bağlayıp daha sağlam ve kalın bir halat elde etmeye çalışırken.

"Onların da işine yarabilir." dedi Lilian, sıkı bir düğümü daha attıktan hemen sonra.

"Öyle tabii. " dedi Rick düz bir tonla.

"Bu sardığımız halatların- umarım sağlam olurlar- bir ucunu bir ağaca bağlayacağım ve uzun bir mesafe bırakarak diğer ucunu serbest bırakacağım. Eğer benim hedeflediğim alanda avlanmaya başlarsa her hangi bir grup, bu onların önlerini kesmeme , atlarını veya kendilerini düşürmeme yol açacak. "

"Ya senin düzeneği hazırladığın yerden geçmezlerse."

"Mümkün. Bu yüzden alanın girişine hazırlıyoruz düzeneği. İlerledikçe alanda genişleyecek ve benim onları tuzağa düşürme şansım azalacak. Bu muhtemelen bizi daha çabuk bulmalarına yol açacak ama bu riski göze almalıyız. Tek istediğim sadece birkaç silah elde edebilmek.

"Rick'in gözleri karardı ve ondan sonra

olabilecekleri hızla planlamaya başladı beyni elleri de beyni gibi hızlı çalışırken.

Iron'ın neden böyle bir şey yaptığını bilmiyordu ama bunun için kendisine minnettardı. Ona yaptığı ihanetten sonra bu şansı onlara tanıması neredeyse imkansız gibiydi ama yapmıştı işte. Rick' te onun bu hareketine karşılık onun başını derde sokmadan halletmeye çalışacaktı bu durumu. Zamanları azdı ama bu kısıtlı zamanda bile bir şeyler yapabilirlerdi. Rick, normalde her işini kendisi yapmayı uygun gördü ama son zamanlarda hep yaptığı gibi Tanrı'nın da kendi yanlarında olması için dua etti.

Sarmaşıklarla yaptığı bu düzenekler ve ilkel silahların tam olarak işini göreceği söylenemezdi ama onları bir anlık şaşkınlığa sürüklemesi Rİck için yeterli bir zamandı. Diğer avları düşündü. Bundan daha kalabalık oldukları çok zaman olurdu ve genellikle av gruplara bölünerek yapılırdı. Bundan yola çıkarak bir grubun önünü kesip akıllarını karıştırırsa ve onları etkisiz hale getirip silahlarına sahip olabilirse Rİck, için her şey daha da kolaylaşacaktı.

Rick'in tek düşündüğü IRon'dı. Eğer düşündükleri ve planladıkları kendi istediği gibi olursa IRon'la karşılaştığında ne yapacağını kestiremiyordu. Ona zarar veremezdi. Evet Lilian'ın öldüğünü düşündüğü için ve bunun sorumluluğun büyük bir bölümü Iron'a aitken bunu düşünmüştü ama şimdi Lilian'da da hayatta olduğuna göre ve IRon, kendi sınırlarını ihlal edip, kurallarını yıkarak Rİck'e yardım ettiğine göre Rİck'in de onun için işleri daha kolay hale getirmesi lazımdı. Tek düşündüğü bunu nasıl yapacağını bilmemesiydi. Rick, ona hiçbir zaman zarar vermek istemezdi.

PAulo'yu öldürmesi zaten onun başına yeterince büyük bir bela açacaktı. Dİroki kardeşler birbirlerine bağlı, çıkarıcı ve istediklerini almak konusunda her türlü yolu deneyen insanlardı. Bu da Iron'ın bu içine düştüğü durumu daha da güçleştiriyordu. Rİck, kalıp ona yardım etmeyi, kendi açtığı bu sorunu onunla birlikte çözmeyi isterdi fakat artık bunun için çok geçti.

Rİck, sarmaşıkları birbirine bağlamayı bitirdikten sonra, sırick olarak kullanabilceği bir ağaç dalı aramaya başladı. Bulduğunda onu da ilkel silahlarının yanına koydu.

Aynı anda Lilian'da son taşı sarmaşığa bağlıyordu. Rİck, bunların işlerine yaramasını umdu. . Yının yanından ayrılıp, alanı kontrol etmeye başladı. Sarmaşığı hngi ağaca bağlarsa onun işine daha çok yarayacağını iyi hesaplaması lazımdı. Bunun için alanı bir baştan diğerine doğru arşınlamaya karar verdi.

"Benimle gel" dedi Lilian'a ve sesindeki kesinlik Lilian'ın elindekini hızla bırakıp onun peşine düşmesini anlatıyordu. Lilian'da onun ne yapatığı sorguamadan peşine düşüp onun uzattığı eli sıkıca kavradı ve hızla ilerlediler.

Rick, bu uzun keşif yürüyüşünden sonra ipi hangi ağaca bağlayacağını ve mesafeyi ne kadar uzun tutacağını aklında planlamıştı. Geriye dönerken gözleri bir ağacın geniş kovuğunda kilitli kaldı. Dönüp Lilian'a baktı ve kaşları kafasındaki düşüncelerle çatıldı. Beynindeki arı vızlaması gibi sesi duyabiliyordu neredeyse Rİck. Kızın bunu kabul etmeyeceğine emindi ama Rick, ona kabul ettirmek zorundaydı.

"Lili" diye sordu onun sorgu dolu gözlerine bakarken.

"Evet. "

"Bana güveniyorsun değil mi?" kızın dudakları büzüldü. Rİck, onun bu sezgisine hayrandı. Çok çabuk kavrayabilme özelliğine de sahipti ayrıca. O, cevap vermeyince kaşlarını kaldırarak üsteledi.

"Evet. "dedi somurtuk bir yüz ifadesiyle. "Güveniyorum. "diye ekledi.

“Eğer sen benimle olursan, sürekli seni korumak için yanlışlar yapacağımdan eminim. Ama seni bir kez daha gönderip de aynı hataya da düşmem. ” kızın kaşları bu defa akıl karışıklığıyla çatıldı.

“Ben..Yine göndereceğini düşünmüştüm. ” dedi fısıltılı bir sesle.

“Hayır. Başka bir şey isteyeceğim ama önce bana söz vermeni istiyorum. ”

“Ne için?” diye sordu Lilian, çabucak. Rick, ikna edebileceğini düşündüğü bir ton kullanmaya çalıştı.

“ Ben senin yanına gelmeden bana gelmeye çalışmayacağın için. Süre ne kadar uzarsa uzasın benim seni bıraktığım yerde kalacaksın . Anlıyor musun? Her şey ters teperse belki sürekli bir kovalamaca içinde olabilirim ve bu yalnız başına çok daha iyi olur. Ve onları seninle olduğumu düşündürerek şaşırtabilirim. ”sesi oldukça yumuşak çıkmıştı. Eğer ona dayatma uygulamaya çalışırsa bunun geri tepeceğini artık biliyordu. Onun anlamasını sağlamalı ve yardım da bulunacağını ona belli etmesi gerekiyordu.

“Beni yine yalnız bırakacaksın. ”

“Sadece birkaç saatliğine . Ama inan bu ikimiz içinde daha iyi olacak. Seni düşünürken aklımı toparlamam çok zor oluyor. Bana yardım etmen gerekiyor ” dedi son cümlelerin üzerine basarak. Bunu özellikle vurgulamak istemişti.

Lilian’ı düşünce aşamasında yalnız bıraktı. Eğer karşılaşırsa aklının daha çok karışacağını ve onu bırakmak istemeyeceğini biliyordu. Ona yardım ettiğini düşünmesi gerekiyordu. Ve o gelmeden onun için düşündüğü yerden çıkmaması gerektiğini de anlaması lazımdı. Eğer kendisine bir şey olursa- ki bunun olmaması için tüm hünerini ve bilgisini ortaya koyacaktı- onun iki günün sonunda kurtulabilme gibi bir şansı olacaktı.

Lilian, uzun süre kaşlarını çatarak yere, belki çamlara belki de yıpranmış botlarına odaklandı ama sonunda başını kaldırıp, dolu dolu olmuş buğulu gözlerini kendi gözlerine dikti. Usulca başını sallayarak durumu kabullendi ve Rick’in içi bir rahatlamayla doldu. Bu defa onu saklayacağı yeri hiç kimsenin bilmesine imkan yoktu.

“Teşekkürler”diye fısıldadı ve onu alnından öptü. Sonra birlikte belirledikleri ağaca sarmaşığının bir ucunu bağlayıp uzun bir mesafe boyunca bir hat çektiler. Rick, hattın ucundaki kısma gitmeden önce sırtını, taştan silahlarını yanına aldı ve Lilian, için düşündüğü ağaç kavuğuna gitmeden önce onları Sarmaşığın diğer ucunun bittiği noktaya bıraktı.

Genç kızı kovuğun bulunduğu ağacın dibine götürdü ve durup ona sıkıca sarıldı. Bu bir vedalaşma değildi. Rick, ona da bunu hissettirmeye çalıştı.

“Bu ağacın kovuğu oldukça geniş ve dizlerini kendine çekersen tam oalrak içine sığabilirsin. Ve ben de dallarla ve çalılarla kamufle edersem fark edilebilmen imkansız olur. ” Lilian,

karanlık kovuğa kaygıyla bakıyordu.

‘Ben..Bilmiyorum. ‘dedi telaşlı bir sesle.

‘Korkman için hiçbir neden yok. ‘

‘yılanlar ve böcekler. ‘dedi Lilian, yutkunarak. Rick, başını iki yana salladı.

‘İnan yanına bile uğramayacaklar. ‘Durup derin bir nefes aldı. ‘Lilian, zaman daralıyor. ‘

Kız, sonunda başını salladı ve kovuğun içine girmeye razı oldu. Rick, girmeden önce onun dudaklarına kısa ama bir çok şey anlatan bir öpücük kondurdu ve onun içeriye girişini izledi. Kovuk genişti ama Lilian, içine girdiğinde aslında o kadar da geniş olmadığını fark etti. Fakat yapabilecekleri başka bir şey yoktu. Rick, onu nasıl koruyabileceğini düşünürken Tanrı ona bu oyuğu işaret etmişti neredeyse.

Lilian’ın üzgün yüzüne son kez baktı ve etrafında topladığı ağaç dalları ve çalılarla onun içeride olduğunu anlamalarına imkan olmayacak şekilde girişi kapadı. Onu güvene aldıktan hemen sonra koşarak belirlediği yere doğru ilerledi. İçinde şimdi garip bir rahatlama hissi vardı ve aslında Lilian’ı güvende tutabilmenin onu ne kadar zorladığını ancak onu güven altına aldıktan sonra fark etmişti.

Doğru veya yanlış Iron bir karar vermişti. Özellikle Lilian ile konuştuktan hemen sonra beyni sanki düşünce ve suçlama saldırısına uğramış gibi bütün gece onu uyutmamıştı. Rick’in bu ihaneti neden yaptığı aşıkardı. Onun için kendi canını bile hiçe saymışken Iron’ın itibarını düşünebilmesine inanmak ahmaklık olurdu. Onu affetmemişti ama aşkın gücünü de artık küçümsemeyi düşünmüyordu. Ha bir de kendisi asla aşık olmayacaktı çünkü aşk insanı ahmaklaştırıyordu.

Onu düşündüren ve aslında Rick’in sahte bir mutlulukla yıkandığını düşünen Iron, kızla yaptığı konuşmadan sonra aslında her şeyi daha net görmeye başlamıştı. Ortada dönen ve hayatlarını altüst eden bir olay varsa bunda kendi parmağının da büyük bir etkisi olduğunu artık kabullenmişti. Paulo’nun da kızı kullandığına artık tamamen emin olmuştu. Eğer Lilian, gözleriyle insanı etkisi altına alabilen bir büyücü değilse kız kesinlikle masumdu. İşlediği tek günah ve yaptığı tek yanlış vardı. Günahı ; Paulo ile birlikte olup ona bedenini vermektir. Yanlış ise; Bekaret simgesini eline alıp herkese masum olmadığını anlatarak Iron’ı dile düşürmesiydi.

Eğer kız bu derece saf olmasa Iron’ı kandırmanın bir yolunu mutlaka bulur ve bütün bunlardan kurtulabilir, üstelik bir beyliğin de hanımı olurdu. Fakat kız o kadar saf ve masumdu ki ve hayattan öyle bihaberdi ki Iron’a yattığı yerden bağlı elleriyle karşı gelebilecek kadar fütursuz bir cesarete sahipti. Tanrı aşkına! Iron, onu cezalandırmak için her yerin altını üstüne getirirken ve bu kız da bunu biliyor ve ondan kaçırken nasıl olup da ona hakaret edebilmişti Iron’ın aklı almıyordu. Rick’in de ona bu yüzden aşık olduğuna emindi.

Zaten R     n normal bir kadına a  ık olmasını beklemek mantıksızlık olurdu.

Ve sonunda, salonda birbirlerini gördüklerinde ikisi arasından fırlayan ve etrafı saran o hava sanki Iron'ı yıkamıştı. Birbirlerine olan a  kları o kadar gerçekti ki Iron, artık ne kızın sevgisini sorgulayabiliyor, ne de Rick'e eskisi kadar   fkelenebiliyordu. Ve kabul etmesi gerekiyordu ki, onları bu duruma biraz da kendisi getirmişti. Pekala! Aslında tamamen kendi su  uydu. Kendine olan güveni   yle tamdı ki, ve kızın yaşadıklarından   yle bihaberdi ki onun kendisiyle evlenebilmek için taklalar atabileceğini d    nm    tı. Ah   u kibiri yok mu? Onu hep yanlışa sürükleyen bu kibriydi i  te. Ve kahretsinki kız gerçekten çok güzeldi.

Sonunda kendi suçunu kabullendi ama artık her şey için çok geçmişti. Onları infaz etmesi gerekiyordu. Fakat Iron, bu vicdanın altından kalkamayacağını da biliyordu. Ke   ke biraz R     , kadar ruhsuz olsaydı ama değildi işte. Onların   l  mlerine göz yummak gelecekte yakasına yapışacak olan bir çift el gibi sürekli orada hissedecekti bunu.

Sonunda tüm gece düşünüp, onlara bir şans vermeye karar verdi ve onlara ka  ma fırsatı tanımak istedi. Salonda bulunan ve kalan dakikaları ağızlarının suyu akarak bekleyen beylere şöyle bir baktı ve onlar için neredeyse acıyacaktı.

Rick'in başına daha fazla bela a  mamasını umuyordu. Ve artık kimin kimi avlayaca  ından da şüpheliydi. Rick, zaten ba  lı başına tehlikeliydi ama şimdi i  in ucunda kızı kurtarmak vardı. Onu bu salon içindeki hiçbir bey tanıyamazdı. Aslında tanıdıklarını d    nebilirlerdi ama R     n neleri başarabileceğini kendisi kadar kimse bilemezdi.

Iron, sonunda bu planla kimin av, kimin avcı olduğunu söyleyemeyeceğini düşündü. Kendileri atlı ve silahlı olabilirlerdi ama ormana da görüp görebilecekleri en soğukkanlı, vahşi ve acımsız insanı bırakmışlardı. Silahsız olması onun için sorunların en k        olabilir!i

Kum saatine baktı ve hızla a    ya inen kumların son taneleri de yere d       nde kurumuş dudaklarını yaladı ve onun sözleriyle harekete geçmek için sabırsızlanan herkes başını ona çevirdi.

  Av ba  lasın!  

BÖLÜM 15

Sert esen sonbahar rüzgarının ağaçları tokatlaması, bir dalın uzak bir yerden gelen çatırdaması- muhtemelen bir tavşan-bir kuşun uğursuz ötüşünün dışında duyabildiği tek ses; sessizlikti. Tüm odağını duyma yetisinde toplamış, sadece dakikaların kaldığı av partisine gelecek olan avcıların seslerini bekliyordu.

Lilian'ın güvende olduğundan emin olduktan hemen sonra hiç vakit kaybetmeden onun kusurlu, ilkel silahlarının yanına dönmüş, yaptığı basit ama etkili olacağını düşündüğü planı kafasının içinde evirip çevirip durmuştu. Lilian, güvende olduğu için zihninde onun için ayrılan yer boşaldığında Rick'in üzerindeki tüm gerginlik, korku- onu kaybetme korkusu- daha sonra yerlerinden hortlamak üzere saklanmış gibiydi.

Karanlıkta bir gölge gibi geniş bir ağacın gövdesini kendisine siper etmiş, sadece bekliyordu. Zihni su gibi berrak, düşünceleri net ve duyguları tamamen derinlere gömülmüştü. Bu, onun için yürümek kadar kolaydı aslında, ezelden gelmiş bir alışkanlık gibi savaş öncesi yapacağı şey durumunu tartmak, değerlendirip plan yapmak ve uygulamak... Tekrar düşün, artılarını ve eksilerini bir tarafa topla, izlenilecek yolu tartış, her adımı, her ihtimali, her bir olumsuzluğu tekrar gözden geçir. Bu, onun hayatıydı; savaşmak! O, bunun için doğduğunu hissediyordu ve şimdi o bildik topraklara geldiğinde heyecanlanmıyordu bile.

Dakikalarca bekledi. Karanlıkla birlikte çöken sis, şiddetle esen rüzgara eşlik ediyor, sanki dalgalanan ince gömleğinden içeri birlikte giriyorlar ve onun bedenini sarmalıyorlardı. Beklediği sesler uzaktan, kalenin yakınından bir uğuldama olarak çarptı kulaklarına. Rick'in başı seslerle birlikte hafifçe yukarı kalktı. Şimdi ne yaptıklarını biliyordu. Onları hazır bekleyen atlarına binmeden önce silahlarını kuşanıyor, son kontrollerini yapıyorlardı. Birazdan tüm av ekibi atlarının karınlarını tekmeleyerek ve yüzlerinde Rick'in o nefret ettiği tiksindirici gülümsemelerle dört nala ilerleyeceklerdi.

Önceleri, kendisi de ava katıldığı zamanlarda avın gece yapılmasını oldukça gereksiz bulurdu. Kendi saldıkları birkaç vahşi hayvanı yakalayabilmek için birbirleriyle yarışır karanlığın onları daha çok zorladıklarına inanırlar ve avı yakaladıklarında sanki zafer kazanmışçasına mutlu

olurlardı. Tıpkı küçük çocuklar gibi....

Aslında R ck, bu avı da gereksiz bulurdu. Av ve beraberinde gelen   lencelerle geçirilecek zamanı daha yararlı işlerde harcanabileceğini söyleyerek şikayet edip dururdu. Iron, bu avın   lencesinden çok kendisine kazandıracağı yararlı ilişkileri anlatan bir söylev tuttururdu her defasında R ck'e. Bir de yüzünü buruşturup durmamasını söylerdi. Bu anılar dudağının bir kenarının yukarı kıvrılmasına neden oldu.

Iron, kazanılacak itibarın, gücün ve ilerlemenin yapılan savaşın yanı sıra g cl  ilişkileriyle de olabileceğini savunurdu her zaman. Onun için önemli olan ; beyleri bir araya toplamak ve onlarla yakın ilişkiler içerisinde olmaktı.   lence akşamlarında, yapılan kahvatılarda, at gezilerinde ve askerlerin talimlerini izlerken onlara sunduğu gösterişli misafirperverliğin arkasına gizlediği asıl mesajı iletmekti amacı. Ve bunu da her defasında başarıyordu. Av partilerinin asıl yapılma nedeni buydu. Ona her zaman bir savaşta kaybedilen zamanın yarısı kadar bir zaman kaybetmeden ve sıfır hasarla istediğini elde edebileceğini anlatır, uygular ve gösterirdi.

Kıvrak zekasını, otoritesini, büyüklüğünü, gücünü ve neler yapabileceğini onların görmesini isterdi bunca ihtiya ın ve ı ıltının arasından. Çoğu zaman başarırdı da. Bu taktiği, onu dize getirmek ya da tamamen devirmek gibi en ufak bile bir fikri olan beyi sindirmeye yeterdi. IRon, savaş oyunlarından çok akıl oyunları ile yenmeyi severdi. Bu küçük ve zararsız- en azından daha önceleri zararsızdı- av oyununun ona çok şey kazandırdığını anlatırdı.

Rick, daha sonra çıkardı meydana. IRon'ın bu akıl oyunu tutmadığında ya da gözleri yeterince korkmadı ında onun ikazını görmezden gelip onu bitirmek isteyenler çıkardı çoğu zaman. Kimi zaman beyler g c birliği oluştururlardı ve onun gücünü k   mslerdi. Bu da sonlarını kendi elleriyle hazırlamak olurdu. Rick, Iron'a akıl verecek ya da onun planlarını sorgulayacak değildi. Çünkü onun haddi değildi ve Rick, bunu gayet iyi bilirdi.

Ama sıra savaş oyunlarına geldiğinde IRon' da R ck'e hiçbir zaman karışmazdı. Onun stratejilerini ve planlarını hiç sorgulamadan uygulamaya koyar ve aslında sadece uzaktan seyrederdi. Kendi iyi bir savaşçı olmadığından değil. Rick'e bu konuda kendisinden daha fazla güvendiği için. Güven!

Rick, yüzünü buruşturdu. Onun bu güvenine hiç düşünmeden ihanet etmişti ama Rick, Lilian için dünyayı karşısına almaya hazırdı. Fakat Iron'ın ona verdiği şansa karşılık elinden geleni yapmaya çalışacaktı. Bunu en azından ona bor lıydu.

.Ağaca sırtını döndü ve buz gibi gövdesine yaslandı. Sesler gittikçe yaklaşıyordu. Tüm algıları a ık, beyni berrak bir su gibi ve bedeni tüm gerginliğinden kurtulup gevşemiş ama o gevşemenin tamamen yayılmasına izin vermemişti. Duygularının onu ele geçirmesi Lilian yanındayken i ten bile değildi ama şimdi tamamen hazır, ruhsuz ve hislerinden arınmış bir şekilde bekliyordu. Yani her şey olağandı. Tamamen doğal ve olması gerektiği gibi. Yılların verdiği deneyimle soğukkanlılık onun en iyi geliştirdiği yeteneği olmuştu ve R ck, bu yeteneğine minnettardı.

Sesler daha da yaklaştı, Rick, atların nallarının toprağa hızla vuruşunu duyuyordu. Başını hafifçe ileri doğru uzattı. Tek istediği onun düzeneğinden geçecek olan grubun son grup olmasıydı. Bu, diğerlerinin Rick'i fark etmeden ormanın derinliklerine doğru ilerleyip arayı daha da açmalarına ve Rick'in onları daha hazırlıksız yakalamasına neden olacak ve istemediği kadar çok zaman kazandıracaktı. Arka kısımdan gelen sesler gittikçe daha çok yaklaştığında arkasını dönüp o yöne baktı ve bir görünüp bir kaybolan ışık dikkatini çekerek kaşlarının çatılmasına neden oldu. O, ilk gurup olmalıydı. Rick, diğer taraftan gelen sese dönmeden hemen önce bu ışığın neden kaynaklandığını kavramıştı. Meşaleler...

Muhtemelen meşaleleri de bir asker tutuyor olmalıydı. Beyler kendi meşalelerini kendileri taşımazlardı. Çatılan kaşları eski haline dönerken o, gruplara bir kişi daha ekledi ve diğer taraftan gelen sese döndü. Aynı ışık ağaçların arasından belirip kaybolduğunda tahminini de doğrulamış oldu.

Derin bir nefes aldı, kaslarını gerdi ve kendi düzeneği önünden geçecek olan grubun seslerine odaklandı. Eline doladığı sarmaşığı birkaç kez daha doladı, diğer elini ağaçtan destek almak için ağaca dayadı ve kendisini ağaçtan hafifçe uzaklaştırıp beklemeye başladı. Sesler daha da yaklaştı ve onun düzeneğinden geçecek olan grup görüş alanına girdi. Rick, sarmaşığı daha sıkı kavradı. Biri meşaleli asker iki atlı önde, biri onların arkasında ve hemen arkalarında kahkalar atıp bağırarak konuşan diğer üçü vardı.

Düzeneğin üzerinden geçmeleri için sadece saniyeler kalmıştı. Rick, gözlerini kıstı ve bekledi. On,dokuz, sekiz...üç,iki ve Rick, kolunu geriye doğru çekip gerdi. Bütün kuvvetini neredeyse kolunda toplamıştı. Sarmaşık yerden birden havaya kalktı ve gergin bir şekilde düz bir çizgi meydana geldi. Öndeki iki atın bacakları sarmaşığa takıldı , gergin halata çarptıklarında daha da gerilen ip bir an için dengesini bozdu ama çabuk toparlanarak kontrolü yine eline aldı. Parmakları, onlara sıkıca doladığı ipin altında hızla sıkıştı ama önemli değildi. Atlar çığlık atarak ve sahipleri gibi korku ve şaşkınlıkla birlikte acı sesler çıkararak yere kapaklandılar. Asker, elinden düşen meşalenin hemen yanında kıvrılıp acı bir haykırış kopardı ama yerden kalkamadı. Rick, onun düşme hızını ve açısını fark etmiş ve önce yüzünün üzerine düşüşünü, sonra bedeninin başını altına alacak şekilde yaprakların üzerine yığılmasını görmüştü. Muhtemelen boynu kırılmıştı ve muhtemelen artık hayatta değildi. Diğerleri ise kolunu tutup hızla ayağa fırlayıp deli gibi etrafında dönmeye başladı. Atlarda çabuk toparlanıp ayaklandılar ve ürktükleri için ormanın derinliklerine doğru dörtlale ilerlediler.

"Hey!" diye bağırdı arkalarından gelen, şaşkın bir sesle ve atını dizginleyip sertçe durdu. Diğer atlarda ürkmüş, şahlanıp huysuzlanıyorlar, beylerde onlar kadar korkmuş ve şaşkın bir halde hem onlara hakim olmaya çalışıyor, hem de gözleriyle çevreyi tarıyorlardı.

"neler oluyor?"

"Siz ikiniz iyi misiniz?"

Hepsi aynı şaşkınlık ve tedirginlikle durdular ve gözleri çevreyi taradı. Askerin elinde bulunan meşale yere düşmüş, kendi etrafındaki yaprakları alevlendiriyordu. Bu şiddetli rüzgarla birlikte daha da güçlenecek olan alevler ormanı bile yakabilirdi ama Rîck, bunu umursamadı.

Oldukça kayıtsızdı ve sanki hiç acelesi yokmuş gibi davranıyordu. Usulca yere eğildi ve sarmaşık bağladığı taşlardan birini eline aldı. Beylerden ikisi yaylarını eline almış, oklarını hızla gergin ipe yerleştirmiş, tehlikenin nereden geleceğini bilemedikleri için geniş bir alanı hedef alarak dikkatle bakınıyorlardı.

"Asker ölmüş." dedi kolunu tutan bey dişlerinin arasından ve yanan yapraklardan biraz uzaklaştı.

‘Lanet olsun. ’ diye kükredi kılıcını eline almış olan.

"Ortaya çıksan iyi olur Rick." Diye bağırdı bir tanesi öfkeyle. Adı, duyulduğu anda yere düşmüş olan bey, garip bir ses çıkararak kılıcını eline aldı ve tetikte beklemeye başladı.

Rick, "elbette çıkacağım. " dedi fısıltıyla ve dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. Onların korkunun üzerine çıkarmaya çalıştıkları cesaret gösterilerini keyifle izledi.

Elindeki taşı sebest bırakıp sarmaşığı çevirmeye başladı. Her bir daireden sonra, havayı yarararak dönen taş alanını genişleterek ve hızlanarak arı vızıltısı gibi bir ses çıkartıyordu. Taş her 'vın'layışında daha da hızlanıyor ve kuvveti daha da artıyordu.

"Hey! O ses de ne?" diye sordu Samuel. Rick, onun ödlelele bir dalkavuk olduğunu biliyordu ve kendisinden bir hayli tiksiniyordu. Iron, onu ava çağırırken ne düşünüyordu acaba.

"Kahretsin! Bilmiyorum." dedi Adam.

Hepsi bir araya toplanmaya başladı ve birbirlerine sırtlarını verip her yönden gelebilecek bir saldırı için kendilerini korumaya aldılar. 'Akıllıca' diye düşündü Rick.

Atsız Kalan Stive diğerlerinden daha tedirgin görünüyordu. Hala taşı çevirirken gözü Stive'in belindeki kemere yerleştirilmiş olan bıçaklara takıldı ve hedefini seçti.

Sarmaşığı serbest bırakıp taşın havada kavis çizerek ilerlemesini izledi. Taş, havada yarım bir daire çizerek ilerledi Stive'in boynunun etrafından dolandı ve bunu bir kez daha tekrarladı.

"Gel bakalım." diye fısıldadı Rick, sarmaşığı kendisine doğru çekerken.

Diğer beyler, hala karanlık ormanda Rick'in nereden çıkacağını tedirginlikle bekledikleri için Stive'nin sessiz çıldığını fark etmediler.

Stive, taş boynuna dolandığı anda beklemediği bu darbeye şoka girmiş, elinden kılıcını düşürmüştü ve elleri boynuna dolanan sarmaşığa gidip, gereksiz bir kurtarma çabası içine girmişti.

“Rick, boş yere uğraşma hiç şansın yok. ” diye bağırdı öfkeyle birtanesi. Umursamadı. Hızla sarmaşığı ve beraberinde Stive’yi çekmeye devam etti. Yarı yolda Stive’in çırpınarak yaprakları tekmeleyen ayaklarından çıkan ses diğerlerini harekete geçirdi ve oklar hedefi görmeden yaylardan fırladı ama Rick’e isabet eden olmadı. Havayı yararak biraz ötesinden, kalçasının kenarından, kolunun bir santim yanından geçip karanlığın içine doğru gittiler. Biri ağaca isabet etmişti. Rick, sarmaşığı son kez çekti ve Stive’i omuzlarından yakaladı.

“Merhaba. ” dedi sakın bir tonla. Stive, hızla çırpınıyor, Rick’in sakın sesinden ve kayıtsız tavrından, boğazına dolanan sarmaşığın onu nefessiz bırakacağından daha çok korkuyordu. Ayakları yaprakları savurup toprağı eşelemeye başladı. Rick, atlılar ona doğru gelirken hızlı hareket etti. Onun kemerine uzanarak bıçakları çekip çıkardı, göğsünde asılı olan iki diskı çıkardı ve son olarak yüzüne sert bir yumruk atarak onu bayılttı. Onları öldürmemeye çalışacaktı.

“Başın büyük belada” diye bağırdı birtanesi öfkeyle. Sesi daha gür ve kendinden emin çıkıyordu. Biraz önceki kararsızlığı ve tedirginliği yok olmuş gibiydi. Bu da Rick’in yerini öğrendiğini düşündüğü için olmuştu.

Rick, meşalenin yaktığı yaprakların alevinin yaydığı ışık onu aydınlatmadan ve beyler ona ulaşmadan geriye çekildi ve sessiz adımlarla ilerleyerek kensini yine karanlıkla gizlemeyi başardı. Biraz önce bulunduğu yerde şimdi beyler vardı ve boş bir hevesle Rick’i bulmayı beklerken yerde yatan Stive’yi gördüler. İçlerinden birtanesi yere atlayıp ona koştu.

“Lanet olsun!”

“Ölmüş mü?”

“Hayır. Şükürler olsun. ” hızla sarmaşığı boğazından kurtarmaya çalıştı ama başı Rick’ten gelecek bir saldırıya hazırlıklı olmak için deli gibi dönüyor, gözleri çevreyi tarıyordu.

“Rick, ölümün çok acı olacak. ”

“Hı hı” dedi Rick yine fısıtıyla, fısıltısında hiç alay yoktu ve diskı eline aldı. Yayları tutan bileklerden birini hefef aldı ve diskı fırlattı.

Acı bir haykırıyla yay yere düştü. “Kahretsin Rick!” dedi kükereyek”boşa zahmete giriyorsun. Hepimizi alt edemezsin.”

Rick, onların sözlerini kayıtsız br sessizlikle dinliyordu. Gözlerini kısıp onlara baktı. Giderek büyüyen alevlerden yayılan ışık onları aydınlatıyordu. Ama sırtlarını karanlığa dönmüş Rick’in bulunduğu tarafa bakıyorlardı. Eric, hala atına atlamamış, yerde sarmaşıklardan kurtulan ve nefes almaya çalışan Stive’nin yanında duruyordu.

“lanet orospu çucuğu seni. ” diye haykırdı Stive, hırıltılı bir sesle. “Seni ellerimle öldüreceğim. ” Rick’in kaşları bir an havaya kalktı. Sırığı, bıçakları ve bir diskı vardı. Taşları almaya gerek

görmedi fazladan bir ağırlık yapacalardı. Sessiz adımlarla onların arkasına dolanmak için ilerledi.

İki kişi yerde diğer üçü atın üzerindeydi. Rick, bir an düşündü ve başıyla kendi düşüncesini onaylayarak sırtı tutuşu sıkılaştı ve ilerledi. Alana, onların hemen arkasına çıkmış, başlarını çevirdikleri anda onu görebilecekleri bir yerde duruyordu. Fazla oyalanmadı. Sırtı havaya kaldırdı ve hızla bir atın arka ayaklarına indirdi. At çıldırmış gibi şahlanarak üzerindeki Adam'ı yere fırlattı. Adam, düşerken yayı başka bir tarafa uçtu. Şimdi beş kişi de ona dönmüştü. Aynı anda Rick, atın üzerindeki Dalkavuk Samuel'in sırtına indirdi sırtın diğer tarafını. Yerde yatan Stive ve diğeri hareket edip onun karşısına çıkana kadar Rick, Adam'ın yanına gitmiş, saçlarından kavramış ve neredeyse kendinden geçmiş adamın belindeki kılıcı hızla kınından çekip onlara dönmüştü.

Stive'in kolu atla düştüğü anda aldığı hasardan dolayı delice ağrıyor, beyni çektiği acıya sanki isyan ediyordu. Karşılarında duran kana susamış adamdan deli gibi korkuyor ama bunu ona fark ettirmemek için direncinin son kırıntılarını da kullanmaya çalışıyordu. Sağlam olan eline Sam'in o kısa anda fırlattığı kılıcı almış, Rick'in karşısına çıkmıştı. Adam, hala yerde yatıyor, acıyla kıvranıyordu. Rick, onun hemen yanında kendisi de Sam ile birlikte gereksiz Samuel'in yanında yerini almıştı.

'Şimdi işin bitti. ' diye tısladı atın üzerindeki Tom ve yayını Rick'e doğru çevirip, hedef aldı. Görüntüde avantaj Tom'daydı fakat Rick, hızla Adam'ın atının arkasına saklandı ve atı kendisine siper yaptı. Aynı anda iki bıçak fırladı havaya ve Tom'u karın boşluğundan yakaladı bıçaklardan biri.

'Seni Tanrının cezası. ' diye kükredi Tom, yayını eğerine taktı ve öfkeyle atından atlayıp kendisiyle birlikte Rick'e saldırmak için kılıcını çıkarıp harekete geçti.

Dörde karşı bir ve kesinlikle avantajlıydılar ama Tom ve kendisi yaralıydı. Rick, ağır adımlarla atın ardından çıktı.

'Bence çenelerinizden çok elleriniz çalışsaydı daha faydalı olurdunuz. '

Lanet olsun. Stive, onun bu sakin ve pervasız tutumundan her zaman ürkmüştü ama şimdi kendileri kalabalık olduğu halde neden ondan bu derece tedirgin olduğunu bir türlü anlamıyordu. Tom, bir küfür savurup, ona doğru atıldı. Stive ve Sam'de aynı anda onunla birlikte harekete geçtiler. Stive, Rick, aralarına dalmadan önce yüzündeki gülümsemeyi görmek istemezdi ama görmüştü. O gülüşün ardında yatanı da okumuştı. İşleri bitmişti ve boşa çaba harcıyorlardı.

Her şey birkaç dakika içinde oldu, belki iki belki de üçtü. Stive, emin değildi. Fakat Rick, onların üzerine atıldıktan hemen sonra zaten yaralı olan ama mücadeleden yılmayan Tom, yara aldığı yere ikinci bir darbe daha aldı Rick tarafından ve dişlerini sıkarak yere devrildi.

Sam ile birlikte aynı anda harekete geçip Rick'i iki taraftan kapana kısırmaya çalıştılar, Rick, Sam'in savurduğu kılıçtan eğilerek kaçtı ve ikisi de aynı anda baldırlarında iki kere Rick'in kılıcının – ya da Adam'ın kılıcının – keskin soğukluğunu hissedip, yere devrildiler. Kılıcını kaldırıp Samuel'e doğru ilerlediğinde Samuel, kılıcını yere fırlattı.

"Yemin ederim." ve korkudan tutulan dili daha fazlasını söylemeye yetmedi.

"Evet." dedi Rick, ona dönüp.

"Be. Be. Been."

"Çok güzel ama bu konuyu sonra tartışırız." dedi Rick, alayla ve arkasını döndü.

"Iron, senin hakkından gelecek! Daha önce geldiği gibi."

"Dediğim gibi." dedi Rick, rahat tavırlarla onlara bakmadan. "Çeneleriniz yerine elleriniz konuşsaydı bu halde olmazdınız."

"Seni parçalayacağım." diye feryat etti Adam, yattığı yerden ve doğrulmaya çalıştı. Rick, onu umursamadı. Yere eğilip bir sarmaşığı eline dolamaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Stive kendini durduramadan. Onları kesinlikle boğarak öldürecekti.

"İşimi sağlama almaya çalışıyorum." diye cevap verdi.

"Bizi öldüremezsin." Diye bağırdı Sam. Bacağındaki yaradan akan kan pantolonunu sırlıslıkla yapmış, Stive onun kanının nasıl hızlı aktığını gördüğünde endişeye düşmüştü. "Ne kadar güçlü olduğumuzu biliyorsun! Seni yaşatmazlar. Başına daha çok bela almadan vazgeç bu işten." Rick, bir an dönüp ona baktı ama yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Sonra tekrar sarmaşığa çevirdi başını ve kılıcıyla belirlediği bir yerden kesti.

"Bu adil değil." dedi Stive, kendi yarası da Sam'in ki kadar ağırdı. Rick, ona döndü ve kaşlarını çatdı. Elinde sarmaşık usulca onlara doğru ilerliyordu.

"Biliyor musun?" dedi karanlık bir sesle. "Ben de öyle düşünüyordum!"

"Lanet olsun!" dedi Sam çatallaşmış bir sesle. "Bu oyunu Iron, istedi!"

"Ahh.. Lütfen bu kadar şikayetçi olmayın." Rick, başını iki yana salladı bir 'cık cık' sesi eşliğinde. "sizce de av daha eğlenceli olmadı mı?" onlara tek tek baktı. "Tam istediğiniz gibi."

Stive, yutkundu ve onun kendilerini öldüreceğine emin oldu.

"Bak" dedi Sam. "Anlaşabiliriz. Eğer bizi rahat bırakırsan sana yardım ederiz."

"Evet." Diye araya girdi Adam. Elinden destek almış, yarı oturur pozisyonda duruyordu. Kalkmaya gücü yetmemişti. Samuel zaten korkudan adım atacak gibi görünmüyordu. "Kaçmana yardım ederiz. Sevgilinle birlikte seni saklayabiliriz."

"A..a..askerlerimi senin emrine veririm. " dedi Samuel zorlukla konuşarak. Rick, sadece bu sözlerin üzerine kıkırdadı. Sonra, Önce Samuel'i kolundan tutup, Adam'ın yanına götürdü ve yere oturması için zorladı. Sonra Stive, Tom, ve Sam'i de onların yanına götürüp yere oturttu.

"Birbirinize sırtlarınızı dönün. " diye emretti düz bir sesle. Söylediğini sessizce yerine getirdiler ve Rick, onları sıkıca, sanki bir daha çözümlerini istemiyormuş gibi bağladı. Birkaç adım geriye çekilip onlara alayla baktı bir süre.

"Böyle çok daha sevimli görünüyorsunuz. "dedi dudağının bir kenarını yukarıya kıvrıp.

"Bizi böyle bırakamazsın. "diye bağırdı Sam. "Kan kaybından ölebilirim. " Rick, onların silahlarını topladı ve kendi kemerine yerleştirdi. Sam'e bir süre baktı kaşlarını çatarak ve aklındaki düşüncüyü başını sallayarak onayladı. Bacaklarından derin kesik olan iki beyin yaralarını sarmak için Samuel'in pelerinini kabaca çekip çıkardı ve ortadan ikiye yırttı. Onu tekmelemeye çalışan beylerle kısa bir an mücadele edip sonunda kan kaybını önlemek için kumaşı bacaklarına, yaranın hemen üzerine bağladı.

"Yardımlarınız için çok teşekkür ederim. " abartılı bir reverans yapıp Adam'ın atına doğru ilerlerdi. Atın üzerindeki Sadağı kontrol etti ve içindeki okları parmaklarının ucuyla tek tek dokunarak saydı. Yay hala Atın eğerinde duruyordu.

"Geri gel orospu çocuğu. "diye bağırdı Adam. "Bizi çöz. Sana zaten zarar veremeyiz. "

Rick, atına atlamadan hemen önce onlara doğru hızla yaklaşan atlıların seslerini duydular ve Stive'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

"Şimdi işini bitirecekler." Dedi zafer cuçkusuyla.

Rick, başını kaldırıp sesin geldiği yine baktı ve ata atladı. Stive, atlıların çabuk gelmesini umdu. Rick'in işini onların gözü önünde bitirmelerini istiyordu.

"Seni de o fahişeyi de parçalara ayıracaklar. "diye bağırdı Adam. Rick, ata atlamış ve dizginleri atı yönlendirmek için şaklatmışken bir anda dondu. Adam'a bir bakış attı ve kaşlarını çattı. Sonra, gelen atlılar sanki onun için gelmiyorlarmış gibi Adam'a doğru hareket etti.

"Hey..."diye bağırdı Adam. Rick, bir eliyle çenesini diğeriyle başının arkasını kavradığında. "Ne..Sen ne yaptığını sanıyorsun. "

"Bir daha " dedi Rick ve başını hızla bir yana çevirdi. "Sakin. "ve biraz daha çevirdi. Boynundan gelen kırıma sesi Stive ile birlikte tüm beylerin yutkunmalarına ve kalplerinin çılgin gibi atmasına yol açtı. "Ona hakaret etme!" Rick, serbest bıraktığı anda Adam'ın başı

aşığıya düştü. Zaten istese de artık konuşamazdı bile.

Ve Rick, arkasını dönüp ilerledi. Bir daha kendilerine bakmadı. Yaklaşan atlılar Rick, ormanın içinde gözden hızla kaybolduktan hemen sonra bulundukları yere vardılar. Sadece iki kişi gelmişlerdi.

‘‘Aman Tanrım size ne oldu böyle?’’ Gaven atından atladı ama birbirine bağlı beyleri çözmeden önce atından atlayan diğer bey ile birlikte Pelerinlerini çıkarıp her geçen dakika daha da gürleşen alevleri söndürme çabasına giriştiler.

‘‘Lanet Rick!’’ dedi Sam ağzından tükürükler saçarak öfkeli bir sesle.

‘‘Rick mi?’’

‘‘Evet. Gevezelik etmeyi kes ve bizi çöz’’ diye bağırdı Tom duruma şaşırılmış gibi görünen Jack’e. Jack pelerinini yere bıraktı ve kaşlarını çatı.

‘‘Ben senin askerin değilim Tom!’’ yine de bir bıçak çıkardı ve birkaç kez dolanmış sarmaşıkları kesmek için halata doğru uzandı.

‘‘Dikkatli olun. ’’ dedi Stive Adam’ın ölümünü hala kabullenmemiş bir ruh haliyle. ‘‘ Fazla uzağa gitmedi. Ayrıca kız da yanında değil!’’

‘‘Hemen peşine düşeceğiz. ’’ dedi Sam. Aynı anda Bıçakla sarmaşığı kesmeye çalışan Jack’in bileğine nereden geldiği belli olmayan bir bir bıçak saplandı. Şoka girmiş gibi önce Bileğine, sonra karanlığa bakan Jack’e acı sonradan geldi ve bir haykırış döküldü dudaklarından. Gaven ateşi söndürmeyi bırakmış, gard almış ikinci saldırıyı bekliyordu.

‘‘Artık silahlı!’’ diye fısıldadı Stive kendi kendine. Sam dişlerini sıktı ve başını salladı onu onaylarcasına.

‘‘Sessiz olun. ’’ dedi Gaven gözlerini diktiği noktadan ayırmadan.

‘‘Çöz artık bizi. ‘Tom’un bu kaba tavrı ve karga gıklaması gibi çıkan sesi diğer beyleri rahatsız etti. Jack, ona dönüp öfkeyle baktı, yüz kasları çektiği acıdan gerilmişti ve susmasını işaret etti.

Gaven’in beklediği saldırı ona arkadan geldi, sırık önce sırtında ve sonra ensesinde patladı ve o, ne olduğunu anlamadan, yere düşmemek için kolu havada gılgın gibi savrulurken son olarak başının üzerine aldığı oldukça sert bir darbeye bayıldı. Jack, hareket etmeye bile gerek görmedi.

On dakikadan az bir zamanda diğer gruba bu iki kişiyi de dahil etmişti Rick. Bu defa konuşmaya gerek duymamıştı. Onlar da konuşmaktan korkuyorlardı zaten. Adam’a yaptığından sonra dudaklarından çıkacak olan yanlış bir kelimenin onları ölüme götürebileceğini biliyorlardı artık. Onları öylece bırakıp Hızla bölünmüş olan grubun peşine

düştü. Bir asker ve Üç beydi ve gittikleri yönü biliyordu.

Fazla uzun sürmemişti. Heyecanlı ve Rick'i yakalayabilmek için oldukça hevesli olan diğer dört kişiyi alt etmek kolay olmuştu. Suyun yönünü artık kendisi belirliyordu. Rick, nasıl isterse öyle akacaktı. Kaderini de kendisi beliyordu. Önceden yazılmış bir yazgı vardı elbette ama Rick, onlara sunulan imkanları ve şansı iyi değerlendirecekti. O ana kadar her şey iyi gidiyordu. Rick, bundan sonra da böyle gitmesini diledi.

Geriye sadece iki grup kalmıştı. Iron le birlikte on iki kişi. Onlar çoktan ormanın derinliklerine dalmış ve birbirlerinden habersiz 'av'larını arıyorlardı. Eğer Rick, bir saatte onları yakalayamazsa geriye dönecekler ve mutlaka diğerlerinin durumlarını fark edeceklerdi.

Hızla ilerlerken Lilian'ın korkmuş olup olmadığını düşündü kaşlarını çatarak. Bir ağaç kavuğunun içinde, göz gözü görmeyen bir karanlıkta tek başına olması canını sıkıyordu. Ona tüm bu kargaşa bittikten sonra bir özür dilemesi gerekecekti. Yılanlar konusunda haklıydı bu mevsimde ortalıkta olmaz, saklandıkları yerden çıkmazlardı ama böcekler için sadece ona uğramamalarını dileyebilirdi. Rick, genç kız bunlardan bahsederken ürpermiş ama ona belli etmemek için elinden geleni yapmıştı. Şimdi tüm iradesini geri dönüp onu kontrol etmek dürtüsüne engel olmak için kullanıyordu. Çünkü ruhu ve bedeni onun yanında olmak, sarmalamak, onu içine hapsedmek için çırpınıyordu. Rick, bunun mantıksız ve abartı olduğunun farkındaydı ama artık yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Geriye dönüp, onun yanına gitmeye kendini ikna etmeden atının karnına deri çizmelerini topuklarıyla vurdu ve atı daha da hızlandı.

Karanlıkta karabasan gibi çöktü onların üzerine. Beyler beklemedikleri bu saldırılara karşı oldukça hazırlıksız yakalanmakla birlikte Rick'i karşılarında silahlarını kuşanmış, nereden çıkacağı belli olmayan bir ölüm meleği gibi gördüklerinde kalplerine yerleşen ve iliklerine işleyen korkuya engel olamadılar. Korkuları sürekli yanlış yapmalarına ve Rick, tarafından yakalanmaya neden oldu. Pervasız bir öfkeye tutulanlar ise gözleri körleşmiş gibi saldırdılar ona fakat hiç biri başarılı olamadı.

Rick, belki farkında değildi ama savaş yeteneklerinin dışında içindeki büyük aşk ve onu koruma, ona ulaşma güdüsüydü onu asıl yönlendiren.

Rick, arkasını dönüp baktığında biri bey dört kişiyi öldürmüştü. Gözleri onun her hareketini neredeyse önceden tahmin edebilecek olan Iron'ı arıyordu fakat o, ortalıkta görünmüyordu. Kendi grubundan bir ses duyduğunu söyleyerek ayrılıp, sesin peşine düşmüştü. Rick, onlara 'Nazikçe' ne yöne gittiğini sorduğunda geriye döndüğünü söylemişlerdi.

O da hiç vakit kaybetmeden geriye dönmüş, şimdi Iron'ı arıyordu.

Lilian, gözlerini kapamış, sıkışıp kaldığı bu ağaç kovuğunda korkudan titrer bir halde Tanrıya dua ediyordu. Bir çok şey için... Rick'i koruması için, Bu kaderden artık kurtulmaları için ve

yılanlar ve böceklerin ondan uzak durmaları için. O anda onu en çok titreten bu düşünceydi. Sürekli saçlarına bir şeyler geliyor, Lilian, son anda çılgınlıklarına engel oluyor ve atamadığı çılgınlıkları boğazında sanki sıraya diziliyor ve ağrıtıyordu. Saatler sonra, Lilian, bedenindeki ağrı ve sızıları görmezden gelmeye çalışırken Yakınlarında bir atının sesini duydu. Kulaklarını kabarttı ve soluğunu tuttu. Gelenin Rick, olması için dua etti. Fakat içinden bir ses onun Rick, olmadığını biliyordu. Nasıl bildiğinden emin değildi ama biliyordu işte.

Atlı, sanki her ağaç sırasında alanı bir baştan bir başa dolanarak ilerliyor, Lilian, bu davranışıyla onun Rick, olmadığına emin oluyor, kalbine yerleşen korkuyla mücadele etmeye çalışıyordu. Neredeyse soluk almaksızın öylece bekledi. Dakikalar sonra atının sesleri daha da yakınına geldi, yanından geçti ve gitti. Tam Lilian, derin bir nefes almak ve ciğerlerini rahatlatmak için ağzını açtığı anda atının tekrar onun bulunduğu yere doğru yaklaştığını gördü. Kovuğun açıklığını kapamak için Rick'in yerleştirdiği çalılıkların arasından hafif bir ışık sızdı bir anda ve Rick, onun atının üzerinde heybetli duruşunu gördü.

Kalbi bir an için durdu ve Lilian, orada korkudan bayılacağını düşünürken, tekrar atmaya başladı normalin birkaç kat üzerinde bir hızla. İstemsizce soluk çekti içine. VE aslında aynı anda bir hıçkırık sesi çıktı dudaklarının arasından. Lilian, farkında değildi kendisinden çıkan sesin ama karşısında gözleri çalılıkların arasını gözetleyen adamın yüzündeki gülümseme onun farkında olduğunu gösteriyordu.

Göz göze geldiler. Lilian, onun kendisini göremediğini düşünüp kendi kendisini teskin etmeye çalışıyordu ama başarılı olamıyordu. Atından atladi ve çalıları hızla kaldırıp etrafa fırlatmaya başladı. Rick, onun kendilerine şans verdiğini söylemişti ama bu şans kaçmaları için vermişti. Şimdi Lilian, onun eline düştüğünde onun ne yapacağından kesinlikle emin olamıyordu.

''Yakaladım seni. '' dedi Iron sakın ve neşeli bir sesle hala çalıları kaldırmaya çalışırken. Lilian'ın tüm duyguları sanki bir sandığın içine kapatılmışlarcasına içinde bir yerlere gömüldü ve omuzları düştü. Gözlerini kapatarak bedeni buz gibi olmuş bir halde öylece onu bulmasını bekledi sessizce.

Iron, elindeki meşaleyi bir ağacın dalları arasına sıkıştırmış ve sonra genç kızın hıçkırığının geldiği yerdeki çalılıkları kaldırmaya başlamıştı. Rick'i merak ettiği için gruptan ayrılmış ve geriye dönmüştü . Geriye dönmüştü çünkü eğer kendilerinden ileride olsaydı çoktan bir saldırıyla karşı karşıya kalmış olurlardı. Kalmadıklarına göre, geriden gelen gruplar da onlara yetişmediğine göre Rick, onları alt etmeye çalışıyor olmalıydı. Kızla birlikte şansları çok azdı ama Rick'in onu korumak için neler yapabileceğini tahmin edebiliyordu.

Kendi grubundan oldukça uzaklaşmıştı sesleri duyduğunda acı haykırımlar, küfürler ve kimi zaman kılıçlardan çıkan çeliğin sesi yayılmıştı alana. Iron, atının hızını yavaşlattı dizginleri çekerek ve sessizce seslerin geldiği yöne ilerledi. Sonra onu gördü, üç kişinin arasında iki elinde kılıç, kararlı bir ifade saldıyordu. Iron, gülümsedi. Çoktan silahlanmıştı bile. Gözleri çevreyi taradı ve kızı aradı. Rick, böyle rahat hareket ettiğine göre kızı bir yerlere saklamış olmalıydı. Iron, onu öylece bırakıp daha geriye, girişe doğru yol aldı.

Karanlığı aydınlatan cılız bir ışığı fark ettiğinde fazla yaklaşmamaya özen göstererek ilerledi ve

paket gibi birbirlerine sarılmış beyleri gördü. Kimi yaralı, kimi durmadan konuşuyor, kiminin yüzünde anlamsız ifadeyle sabit bir noktaya bakıyordu. Rick, onları çoktan 'av'lamıştı.

Yanlarına gitmeden ve onları kurtarmak gibi bir girişimde bulunmadan daha da gerilere gitti. Sağa ve sola doğru ilerliyor, tüm ağaçların aralarında dolanıyor, kızı arıyordu. Mutlaka oralarda bir yerde olmalıydı. Atından birçok kere inip, askerden aldığı meşale ile saklanmak için iyi bir yer olduğunu düşündüğü bir çok yeri aramış ama onu bulamamıştı.

Daha da gerilere gidip, bir ağacın önüne yığın oluşturmuş çalılar gördüğünde bir süre düşündü ama orada olmayacağını düşünerek ilerledi. Sonra kızın sesini duydu ve yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı.

Tüm çalıları kaldırıp ağacın kovuğunda sıkışmış gibi görünen genç kızla karşı karşıya geldiğinde gülümsemesi ve ifadesi güven verici bir hal aldı.

"Bakın burada ne varmış" dedi yumuşak bir tonla. "Küçük tatlı bir büyücü. "kız kaşlarını hafifçe çattı ve direkt gözlerinin içine baktı. Akli karışmış gibi görünüyordu. Iron, onun yüzündeki hem ürkmüş hem de cesur ifadeyi gördüğünde bunu nasıl başardığını merak etti. Işık direkt genç kızın yüzüne vuruyor, kirli ama her nasılsa ona daha güzel bir görünüm vererek aydınlatıyordu.

Ona elini uzattı ve kız gidecek yeri olmadığı halde geri çekildi. "Tut elimi Lilian. Sana yardım etmeme izin ver. "

Kız kaşlarını daha da çok çattı. Yüzü kaygıyla buruştu. Ona inanmak için bir nedeni yoktu ve genç kız da zaten inanmıyordu. "Sana zarar vermeyeceğim." Diye ikna etmeye çalıştı sesi daha da yumuşayarak.

"Ben büyücü değilim. "diye tısladı kız sanki şu anda en önemli sorunu buymuş gibi. Iron, bir kahkaha attı.

Eli hala kıza uzanmış "ama ben öyle olduğunu düşünüyorum." dedi. "Hadi Lilian istesem seni oradan zorla çıkarabilirim. " son sözler kızı ikna etti ve elini uzattı, Rick, buz gibi soğuk eli kavradığında ve kız, acısını belli etmemeye çalışsa da yüzünü buruşturmasına engel olamadığında, kaşlarını çattı. Onu, nazıkçe yukarıya çekti ve kızın gerinip bedenini gevşetmesine izin vermek için bir adım geriledi.

"İyi misin?" diye sordu. İçinde bir suçluluk duygusu baş göstermişti aynı anda. Bu kadar küçük bir kızla yıllardır uğraşıyor, onun peşini bırakmıyor, ona kabus dolu günler yaşıyor ve canını yakıyordu. Mutlaka insanlıktan çıkmış olmalıydı. Kız, sorusuyla hızla başını kaldırıp kararmış gözlerini onun gözlerine dikti.

"Merak mı ediyorsun gerçekten? " diye sordu hiddetle. O anda üzerindeki tüm korku onu terk etmiş gibi görünüyordu.

"Evet. " dedi Iron. Yüzsüzün teki olduğunu biliyordu ama merak ediyordu.

"Rick nerede?"

"Avlanıyor. " Iron'ın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Sonuçta av partisindeyiz. Değil mi?"

"Hayatta yani?" fısıldanan ve endişeyle sorulan bu soruya başını sallayarak cevap verdi Iron. Kızın yüzündeki ani değişimi başkası anlatsa inanmazdı ama kasları öyle bir gevşemişti ki Iron, ona hayretle baktı.

"İyi misin Lilian?" diye sorusunu yineledi sonra.

"Ben. Evet. " dedi kız ama sesinde hala bir kuşku vardı. Doğal olarak Iron'a güvenmiyordu Kız kollarını soğuktan ve sert rüzgardan korunmak için kendisine doladı. Iron'ın vicdanı daha da sızladı o anda. Üzerindeki kalın pelerini çıkarıp nazikçe ve kızın şaşkın bakışları arasında onun omuzlarının üzerine yerleştirdi.

"Ben üşümüyorum. Zahmet etmeyin. " dedi zayıf bir itirazla ama pelerini yerleştirirken bedeninde hissettiği soğuktan kaynaklanan katılık omuzlarını tuttuğunda gevşemişti bile.

"Ama zahmet ettim. " dedi nazikçe hala omuzlarından tutarken. Sonra kızın başının üzerindeki büyük örümcek dikkatini çekti ve Iron, hiç düşünmeden ve ona belli etmemeye çalışarak saçlarını okşar gibi örümceği avcuna aldı. Kız şaşkınlıkla geri çekildi ve ona öfkeyle baktı. Ve arkalarından bir gürleme duyuldu.

"Çek ellerini onun üzerinden. "Iron, bir an irkildi ve kızı bırakıp arkasını döndü.

"Ödümü patlatıyordun. " dedi Rick' e çıkışarak. Aynı anda kız koşarak Rick' e doğru ilerledi.

"Rick" diye bağırdı koşarken. Iron, onun sesindeki coşkunluğa dudaklarını burktu. Rick, atından atlayıp kız tam yanına geldiğinde sıkıca sarıldı, başını geriye çekip yüzüne, bedenine, saçlarına baktı ve darmadağın olmuş saçlarını elleriyle düzeltmeye başladı."İyi misin?" diye sordu bir yandan endişeyle. Kız, başını kaldırmış ona bakıyordu.

"Evet." Dedi gülümseyerek. "Şimdi iyiyim. " ve Rick, bir anda onu kolları arasına alıp, dudaklarına aklıkla yapıştı.

Iron, yüzünü buruşturdu. Ve onların kendisini unuttuklarına emindi. Sıkılmaya başladığında boğazını gürültülü bir şekilde temizledi ve sonra öksürdü.

Rick, dönüp ona baktı somurtkan bir yüz ifadesiyle. "Ne?" dedi Iron. "Vıck vıcksınız. "

"Her şey bitti mi artık?" diye araya girdi kız. Rick, ona şefkatle baktı ve elinin tersiyle yanağını okşadı usulca.

"Seninle de dövüşmem gerekiyor mu Iron?" diye sordu düz bir tonla hala kıza bakarken.

"Tanrım hayır. "Başını iki yana salladı Iron "Oldukça yorgunum. Ve Seni sevgilinin gözleri önünde küçük düşürmek istemiyorum. " Bu Iron'a bir gülümseme kazandırdı. Lilian, hala temkinli davranıyordu. Kimin kimi affetmesi gerektiğinden emin değildi Iron ama artık umrunda değildi hiçbir şey.

Rick, kızın elini sıkıca kavrayıp ona döndü.

"Gelmen uzun sürdü. " dedi Iron düz bir tonla.

"Kimseyi öldürmemeye çalışmak kolay değil. "omuz silkti.

"Teşekkür mü etmem gerekiyor"

"Hayır. " yine omuz silkti Rick, kayıtsızca. "Adam öldü. "

"Aman Tanrım. Başıma birçok bela açtın. "Iron, inanamazlıkla başını iki yana salladı.

"Üzgünüm. "

"Hayır değilsin. Yine olsa yine yapardın. " Rick, yine sakince gülümsedi, başını çevirip yanında onları dikkatle ve hala tedirginlikle dinleyen kıza baktı sonra yine Iron'a döndü.

"Pekala. Evet. Haklısın. " dedi.

Iron, içini çekti ve elini ceplerie soktu. "Pekala. Özür dilemeyeceğini biliyorum. Ama bir teşekkür bekliyorum. "

Rick, onun bu her zamanki kibrine gülümsedi. "Teşekkür ederim. " dedi inanarak ve içten gelen bir tonla.

Ve Iron'ın yüzü bir anda asıldı. Öldürmeye çalıştığı adam yıllardır dip dibe yürüdüğü adamdı. Kardeşiydi ve şu an onu aslında ne kadar çok özlediğini fark ediyordu. Rick'in ona kaşlarını çatarak, ne düşündüğünü biliyormuş gibi baktığını görünce çabuk toparlanarak yutkundu. "Nereye gideceksiniz?"

Rick, başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. " durdu ve kaşlarını çattı."Ama bilseydim de sana söylemezdim. "

" Lanet bir adamsın Rick. "

"Biliyorum. "

"Ah ne güzel!"

“Uzaklara gideceğimizden eminim. Beyler oldukça öfkeli. ”

“Onları düşünme. Bu yenilgi ve rezilliği kimseye anlatabileceklerini sanmıyorum. Peşine düşmeleri için bir nedene ihtiyaçları var ama olanı anlatamazlar. ” bir kahkaha patlattı Iron. “ Dillere düşmek ne demek en iyi ben bilirim. Yakın zamanda acı bir deneyim yaşadım. “Lilian’a baktı manalı bakışlarla fakat kız ona meydan okuyan gözlerle bakıyordu. ” Bunun için cesaret edemezler. ”

“Senin onları oyuna getirdiğini düşünüyorlar. ”

“Çok zeki oldukları bir gerçek ama kafaları yanlış zamanda işliyorsa bunda benim suçum nerede?” Iron, masum bir yüz ifadesi takınıp ellerini cebinden çıkardı ve havaya kaldırdı. Rick ve her nasılsa Lilian da onun bu sözlerine güldüler.

“Pekâlâ. Biz artık gitmeliyiz ve sen de şifacılarını bulsan iyi edersin. Her an bir ölüm daha olabilir. ”

“Senin kadar ruhsuz bir adam nasıl oluyorda sevebiliyor aklım almıyor. ”

Rick, buna umursamaz bir omuz silkmeye cevap verdi.

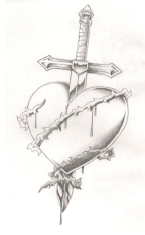
“Pekala . Bol şanslar.” Lilian’a döndü. “Başka şartlar altında tanışıyor olsaydık çok iyi anlaşacağımızdan eminim.”

Lilian, başını aşağı yukarı salladı ama hala şüpheli görünüyordu ve Rick, onu belinden kaldırıp eyere yerleştirdi.

Arkasını dönüp Iron’a uzunca bir süre baktı “Tekrar teşekkürler. ”

Iron’da başını eğerek kabul etti teşekkürünü. Çünkü konuşmak için boğazındaki ağrının geçmesini beklemek zorundaydı. Rick, kızın arkasına atlayıp belini sıkıca kavradı ve diğer eli de dizginleri kavradı.

Rick, başını sallayıp atın karnına vurdu gözleri hala Iron’ın üzerindeyken ve Iron’da aynı şekilde karşılık verdi. Arkalarını dönüp ilerlemeye başladıklarında arkalarından bağırdı. “Bir şeye ihtiyacın olursa nerede olacağımı biliyorsun?” Rick, arkasına bakmadan rüzgara karışır gibi hızla ilerledi. Genç kızın pelerini-Iron’ın pelerini- arkalarında gılgın gibi savruluyordu. IRon, derin bir iç çekti ve Tanrıdan onlar için her şeyin bundan sonra iyi olmasını diledi.

FİNAL

Hayat bazen çok karanlık. Ya da kimi zaman insan çok kör. Bazen bakmayı bilmiyor insan önündekini görebilsin. Işığın ve kurtuluşun orada olduğunu görmek için bir mucize bekler insan her zaman. Savaşmayı düşünmez belki de. Ya korkaklıktan, cesaretinin eksikliğinden ya da tamamen temebellikten. Her dilde Tanrı anılır böyle anlarda verdiği akli kullanmayı düşünmeyi bile aklından geçirmeden. Dilemek lazım tabii ama insan ışığını yakalayabilmek, o ışıkla sarmalanmak için bazen kendisi mücadele etmelidir, savaşmalıdır. Sonrası Tanrıya kalmıştır....

Rick yaptı. Gördü, istedi, savaştı ve aldı. Geleceğini, ışığını kendi elleriyle büyük bir mücadele vererek aldı. Hak etmişti ve artık Lilian onundu. Şimdi ve sonsuza dek!

İki genç, geceyi geçirip dinlenebilecekleri bir han bulana kadar uzun bir süre yol aldılar. Rick'in kolu genç kızın ince belini bir saniye bırakmamış, sanki kaybolmasından korkuyormuş gibi sıkı sıkıya kavramıştı. Rick, içinde yer eden bu yeni hislere alışmaya çalışırken kendi hislerine olan şaşkınlığı da giderek büyüyordu.

Hiç konuşmadan sessizce gecenin karanlığında ilerlediler. Lilian, ağırlaşan gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu kimi zaman. Aslında bilinci açık olsun istiyordu. Hala özgür vr 'beraber' olduklarına inanamıyor, bu her an uyanabileceği büyüleyici bir rüya gibi geliyordu ona. Her an uyanık kalmak ve anı yaşamak istiyordu. Aslında belki de uyandığında gerçekten rüya olduğunu görmekten, sırtında hissettiği güçlü bedenden ulaşabileceği kadar uzakta olmaktan korkuyordu. O anlarda sırtını ona biraz daha yaslıyor ve sıcaklığını hissederek güven bulup, korkusundan kendisini arındırıyordu.

Uykuya yenik düştüğü anlarda ise bedeninin ağırlığını bilinçsiz olarak tamamen Rick'e yaslıyor, genç adamın onu dudaklarıyla, teniyle sevdiğinden habersiz yorgun ve bitkin bünyesini dinlendiriyordu.

Rick, hem Delf'ten uzak olmak için hem de genç kızın daha rahat bir gece geçirebilmesi için bir han bulmadan kamp yapmak istemiyordu. Lilian'ın bedeni iki büküm olmuş, dudaklarından çıkan ufak horultular onun bedenine yığıldıkça durumuna içi acıyor ama onu daha fazla

sarsmamak için hızını artıramıyordu. Rick, gülümsedi. Lilian hiç şikayet etmiyordu. Onun tanıdığı ya da sadece bildiği kadın figürleri şikayet ederlerdi Soğuktan ederlerdi, sıcaktan ederlerdi, kalabalıktan, yalnızlıktan, elbiselerinden, birilerinden....liste uzayıp giderdi.

Lilian, ne yorgunluktan şikayet ediyor, ne başına gelen onca şeyden, ne de içlerine işleyip, iliklerine kadar hissettikleri soğuktan. Kolunu bir anlığına belinden çekip pelerini düzeltti ve daha sıkı sardı genç kadını. Sonunda bir hana yaklaştıklarını fark ettiğinde derin bir nefes aldı ferahlayarak. Atını ahıra bağlamalarını emretti ve hana girdiler.

Çok büyük bir han değildi ama kalabilecekleri kadar temiz görünüyordu. Gerçi mecburen bu handa konaklamak zorundalardı, bir bu kadar daha yolu giderlerse Lilian'ın hastalanması işten bile değildi. Rick, hancıyla konuşmadan önce içeryi şöyle bir süzdü. Gece yarısını çoktan geçmiş, birkaç saat sonra güneş doğacaktı. Birkaç sarhoşun dışında yemek bölümünde kimse yoktu.

Gözleri yorgunluktan ağırlaşmış, göz altlarında karanlık gölgeler olan kır saçları ve bıyıkları olan iri yarı hancıya yemek yemek istediklerini söylediler ve hanın en ücra köşesinde, gölgelerle gizlenmiş bir masaya oturdular. Rick, sırtını duvara vererek oturmadan önce genç kızı tam karşısına, hanı göremeyeceği, sadece duvarı ve Rick'i görebileceği bir sandalyeye oturttu.

Genç kızın şaşkın ve meraklı bakışlarını üzerinde hissedince oturduğu andan beri etraftaki sarhoş müşterileri çatık kaşlarla izlemeyi bırakıp ona odaklandı.

"Sor hadi" dedi ona hafifçe gülümseyerek.

"Sadece " dedi genç kız fısıltıdan farksız bir sesle ve sözlerinin gerisini getiremedi. Rick, onun mahcup görüldüğünü düşünüyordu. Neden? Genç kız vazgeçmiş gibi başını iki yana salladı, elini havada sallayarak boşvermesini söyledi. Fakat Rick'in hiç de öyle bir niyeti yoktu. Ona doğru eğildi. Yumuşak ama kararlı bir tonla sözlerini yineledi;

"Sor!" Onun aklında neler geçtiğini çılgın gibi merak ediyordu. Lilian, utanmış gibi başını eğdi ve gözlerini masaya dikti. Bu hareketi genç adamı daha da meraklandırdı. Sonra karar vermiş gibi başını tekrar kaldırıp ona baktı.

"Handa nasıl kalacağımızı merak ediyordum. " Rick, onun ne demek istediğini anlamadığını belli eden bakışlarla başını yana eğince kız kızardı.

"Yani." Kız dudaklarını yaladı. " Sen her şeyini geride bıraktın ve biz..." sesi cümlelerin sonunda kayboldu ve devamını da getirmedi zaten. Rick, onun ne demek istediğini sonunda anlamıştı. Dudaklarını yukarı kıvrımış ona bakıyordu şimdi Rick, hayranlıkla. Lilian, onu yaralayıp geri dönüp onu iyileştirecek kadar iyi ve vicdan sahibiydi. Ona yüreğini açıp sevgisini haykırarak kadar ve onunla mücadele edebilecek kadar cesurdu. İnfaz edileceğini ve hatanın kendisinde olduğunu düşündüğü halde başını kaldırıp yürüyebilecek kadar mağrurdu. Ve Rick her ne kadar görgü kurallarının üstüne durmasa da onların ne olduğunu biliyordu ve Lilian bir erkeğe onunla para konusunda konuşmayacağını bilecek kadar görgülüydü ama bunu düşünebilecek

kadar da ince ruhliydu.

“Merak etme. ” dedi Rick, sonunda onun ne kadar sıkıldığını fark ederek yumuşak bir sesle. “ uzun süre bizi idare edebilecek kadar iyi durumdayız. ” tabii Rick, Lilian kadar görgülü ve ince ruhlu olmadığı için bu paraları birbirine bağladığı beylerden ‘ödünç’ aldığını ona söylemeyecekti.

Yemekleri servis edilirken genç adam olabildiğince hızlı bir şekilde bir oda ayarlamalarını , odada sıcak su ve küvet bulundurmalarını, şömineyi yakıp odayı ısıtmalarını ve temiz bir gece kıyafeti ile birkaç elbise bırakmalarını emretmişti. Bunların ücretini ve bol bahşışı önceden ödemişti ki istekleri yerine daha çabuk getirilsin.

Odalarının kapısından içeri girdikleri anda Lilian, şömine ateşiyle ısınmış olan odanın bedenine nüfuz ettiğini hisseder ve ne kadar üşümüş olduğunu o an anlarken, gözü odanın ortasında bulunan sıcak su dolu küvete takıldı ve kendinden geçmişçesine içini çekti. Buna çok ihtiyacı vardı.

Sonra, odaya şöyle bir gözden geçirdi. Estetiklikten uzak ama rahat edebilecekleri temiz bir odaydı. Odanın penceresini sıkısıkiya kapanmış kalın kumaştan bordo renkli perdeler süslüyordu. Bir duvara dayanmış tahta bir sedirin üzeri basit bir örtüyle kaplanmıştı. Zeminde odanın nerdeyse bütününü kaplayan perdelerle uyumlu bir halı vardı. Genç kızın gözleri son olarak üzerinde onun için bırakılmış olan kıyafetlerin bulunduğu gül desenleriyle bezeli bir örtüyle örtülmüş geniş yatağa kaydı. Ve...

Gözleri kocaman açıldı. Beyni bir anda hücum eden düşüncelerle sarsılırken omuzları dikleşip bedeni kaskatı kesildi. Rick’in arkasında olduğunu hissediyor, biliyordu. Ama genç adam sanki orada değilmişçesine hiç ses çıkarmıyordu. Lilian, dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti birden. Bir yatağa bir küvete gidiyordu bakışları içine anlamsızca gelip yerleşen korkuyla. Hızlı hızlı soluduğunun farkında bile değildi. Korkmaması gerektiğini biliyordu fakat onun gözleri önünde banyo yapacak olması ve sonra onun gözleri önünde giyinip- belki de giyinmeden- onunla birlikte yatağa girecek olması onu deli gibi korkutmuş, bedenini titretmişti. Genç kızın kalbi inanılmaz bir hızla atmaya başladı. Ağzı kurudu. Arkasını dönmeye, bir adım atmaya , aslında kıpırdamaya dahi korkuyordu.

Anlamsızdı. Tamamen yersizdi. Lilian, onunla bir hayat geçirmeyi istiyordu, onun kolları arasında olmayı istiyordu, ‘onu’ istiyordu.... Daha öncede istemişti, onun olmayı, onu hissetmeyi çok istemişti. Buna rağmen anlamsız korkusuna engel olamıyordu.

Rick, tam arkasında derin bir iç çekti. Lilian kıpırdamadı ama Rick’in kıpırdadığını duydu. Ona üzgün olduğunu söylemek istiyordu ama konuşabilmesi için kaybolmuş aklını bir an önce yerine getirmesi gerekiyordu. Rick’in silahlarını bıraktığının ve bir kenara koyduğunu anlamıştı.

Lilian, onun adımlarının tam arkasında bittiğini hissettiğinde kalbi sanki olabilirmiş gibi daha da hızlı atmıştı. Lilian, kalbinin bu heyecana ve korkuya daha fazla dayanabileceğini

sanmıyordu. Rick, ellerini beline koyduğunda bir an için irkildi. Genç adamın elleri iki yanından karnına doğru ilerledi ve orada birleşti. Kolları genç kıızı sıkıca sarmışken çenesini başına koymadan önce başının tepesine küçük bir öpücük kondurdu. Yanağını saçlarına sürttü ve ona sarılarak dakikalarca öylece bekledi. Lilian'ın bedeni gevşeyip, çözülene kadar da hiç kıpırdamadı.

Sonra onu usulca çevirip, gözlerinin içine baktı. Derinliklerinden hiçbir şey anlamak mümkün değildi ama yüzünde şefkatli bir ifade vardı. Dudakları ondan özür dilemek için aralandı bu anlamsız ve çocukça tepkisine karşın ama Rick, parmaklarını dudakları üzerine yerleştirdi usulca.

Sonra eli yakasına gitti, önce pelerinin bağını çözüp yere düşmesini sağladı. Sonra elbisesinin yakasından başlayıp genç kızın düğmelerini tek tek çözdü. Her bir düğmeden soluk alıp veriş gittikçe hızlanıyor, göğsü şişip iniyordu. Rick'in elleri narin omuzlarına kaydı elbisenin altından. Elleri teninde nazikçe hareket ettikçe kulaklarının uğuldadığını hissediyordu. Rick, elbiseyi omuzlarından aşağıya ittirdi ve elbise ayaklarının dibinde pelerinin üzerine düşüp bir yığın oluşturdu.

Rick, iç elbisesini çıkarmak için harekete geçince derin ve sakinleştirici bir nefes almak istedi ama ciğerlerine yeteri kadar hava gitmesini sağlayamadı. Karşısında, çılgın gibi aşık olduğu adam ise çok sakin görünüyordu. Bir düşünce genç kızın kafasına şimşek gibi girdi, dolandı ve kız kaşlarını çatı huzursuzca. Onun böyle bir şeyi defalarca yaptığını düşündü ve karşısındaki kadınların da kendisi kadar korkmadığından emindi..

Bu sinirlerini bozarak, kıskançlık ona şiddetle çarptı ve korkusunun üzerine geçti. Rick, iç çamaşırlarını çıkarmak için eğildiğinde elini destek almak için omzuna koydu. Eli ona değdiği anda, Rick irkildi ve elinin altındaki kaslar hızla gerildi. Ve Rick'in görüldüğü kadar kayıtsız olmadığını anladığında buna içten içe sevindi.

Rick, onu tamamen soyduğunda doğrulup genç kızın gözlerinin içine baktı. Bakışları öyle yoğun öyle derindi ki Lilian, aklına takılan soru ve heyecanı arasında sıkışıp kaldı. Ama kıskançlığı daha ağır geldi.

"Bunu" dedi fısıldayarak. "daha önce hiç-"

"Hayır" diye sözünü kesti Rick yumuşak bir sesle. Sonra gözlerinde bir şey parlayıp söndü. "Kiskandın mı?" diye sordu kaşları havada.

"Ben. " genç kız başını yere eğdi. "Sanırım... " dedi sonra dürüstçe. Rick, çenesini parmakları arasına aldı nazikçe ve başını yukarı kaldırıp kendisine bakmaya zorladı.

"Bana ...Hayatında hiç kadın olmadığını söylemeyeceksin değil mi?" diye sordu Lilian.

Rick, usulca başını iki yana salladı. "Söylemeyeceğim. "sonra bir anda genç kıızı kucağına aldı ve iki uzun adımda küvetin yanına ilerledi. Genç kıızı usulca küvetin içine yerleştirip kendisi yanına diz çöktü.

Lilian, bedenine değip, içine işleyen sıcak suyun verdiği o rahatlatıcı hisle gözlerini kapadı. Gözleri hala kapalı biraz kayarak başını suyun içine sokup tamamen ıslandı. Suyun dışına tekrar çıktığında derin bir nefes aldı. Gözlerini açıp Rick'e memnun bir gülümsemeyle baktı. Sonra kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı ve dili tutuldu.

Rick, anlaşılması güç bir yüz ifadesi, ile onu izliyordu ama onu şaşırtan bu değildi. Rick'in elinde tuttuğu sabunlu bezdi. Suyun içine biraz daha gömülüp, ateşin ışığında parlayan omuzları suyun içine girince durdu. "Ben.. Yaparım. " dedi zorlukla konuşarak. Onun kendisini yıkayacağını tahmin etmişti.

Rick, gülümsedi ve başını iki yana salladı. Sabunu yerine koyup genç kıızı usulca ne nazikçe sabunlamaya başladı.

Rick, konuşmuyordu. Konuşmuyordu çünkü dili tutulmuştu. Öylesine heyecanlıydı ki konuştuğu anda sesinin titreyeceğinden ve kendisini utandıracağından emindi. Bedenindeki tüm kaslar yay gibi gerilmiş, genç adam kendisini kasmaktan tüm bedenine ağı girmişti. Onu karşısında çıplak gördüğü anda Rick'in aklındaki tüm kelimeler kaybolmuş, Rick, yıldırım çarpmışa dönmüştü. Onu arzuluyor, onu inanılmaz bir şiddetle istiyordu. Gergin ve kapalı dudakları ardında dişlerini sıkmış, onu ne kadar istediğini ona belli etmemek için güç bir mücadele veriyordu.

Rick'in, dizleri titriyor, midesinde sanki yüzlerce karınca geziniyordu. Daha önce hissetmediği bu duygular ona bir anda çarptığında Rick , afallamış ve delicesine korkmuştu. Rick, onu hep istemişti. Onun gözlerinin içine baktığı günden, onu hep kendi bedeni üzerinde uyur vaziyette bulduğundan beri, onu çılgın gibi arzulamıştı. Fakat onu almak için beklemeye kendi kendine söz de vermişti. Önce bu bitkin halinden arınması, genç kızın dinlenmesi gerekiyordu. Rick, elleri titreyerek ve bu durumu genç kıza belli etmemeye çalışarak narin kıvrımlarında bezi dolaştırırken bir an için kalkıp gitmeyi ve o banyosunu bitirip uyuyana kadar gelmemeyi düşündü. Sonra bunun çok çocukça ve ödleke olduğunu düşünerek ve Lilian'ın kırılacağını bilerek yerinde kalmaya zorladı kendisini.

Niyeti genç kızın rahatlamasını sağlamaktı. Onun içeri girdiği ve yatağa baktığı anda nasıl korktuğunu hissetmiş ve kanıtını genç kızın titreyen bedeninde görmüştü. Sonra onu soymaya başlamış ve genç kıızı ateşin yaydığı ışığın altında çıplak bırakmıştı. Lilian, belki fark etmemiş olabilirdi ama Rick, onun bedeninin kıvrımlarını titreyen ışığın altında gördüğü anda şok geçirmiş, bedenine bir anda yayılan o yoğun , ilkel arzuya ve şiddetli şehvete karşı koyamamış, hızla sertleşmiş, bundan utanmış ama aynı anda onu deli gibi isteyip kendi yoğun arzusundan da ürkmüştü. Bu kadar çok duyguyu bir anda yaşadığı için bedeni ve zihni sarsılmış, akli ve ruhu onun büyüğü altında bir sis gibi sarmalanmıştı.

Genç kıızı, ferahlatıcı titreşim bir nefes aldığı anda düşüncelerinden sıyrılıp onun kızarmış yüzüne baktı. Yüzünün utançtan yandığını görüyor , neler düşündüğünü hissediyor, elleri onun bedeninde dolaştıkça içindeki vahşi taraf daha da su yüzüne çıkıyordu. Fakat Rick, ondan gözlerini alamıyordu. Lilian, ona bakmaktan kaçınıyor olsa da o bunu yapamıyordu.

Sonunda genç kız başını çevirip ona baktı ve hafifçe gülümsedi.

“Nereye gideceğiz” diye sordu çatallaşmış bir sesle ve sonra boğazını temizledi.

Rick, son olarak onun saçlarını temizlerken bunu bir süre düşündü ve yapması gereken bir işi daha olduğunu hatırladı. “Küçük bir işimiz var. Önce onu halletmeliyiz.”

Genç kız merakla kaşlarını kaldırdı fakat Rick, ona cevap vermeyecekti. Öyle düşündüğü halde son anda vazgeçmekten korkuyordu. En iyisi genç kızı bu işinin o ana kadar dışında tutmaktı.

“Sonra nereye gideceğiz?” diye sordu Lilian, gözleri heyecanla parlıyor, yanakları her an biraz daha kızarıyor ve teninin ısıltısı artıyordu. Rick, parmaklarının ucuyla onun yanağına dokundu yumuşak bir hareketle.

“Bir başka beyliğe ama tam oalrak daha karar verdim sayılmaz” yanında Lilian’la olduktan sonra bütün bunların bir önemi yoktu.

Genç kızın bedeninden son bir su daha geçirdi ve kendi ellerine hakim olabileceğini düşündüğü anda genç kızı kaldırıp, kolları arasına aldı kıyafetlerinin ıslandığını önemsemeyerek. Lilian, onun boynuna sıkıca sarıldı ve yüzünü göğsüne gömdü. Rick, onu yatağın hemen yanında kollarından indirip, elbislerden birine uzanınca genç kızdan garip bir ses geldi ve başını ona kaldırıp baktığında yüzünün daha da kızardığını ve başını utançla yere eğdiğini gördü. Ve sonra anladı...Dudaklarında hafif bir gülüşle önce onu kuruladı sonra genç kızın kollarını havaya kaldırıp kıyafetini giydirdi.

Genç kızın bedeni örtüldüğü anda elleri Rick’in yakasına yapıştı ve yüzünü tekrar göğsüne gömdü. Rick, ona duyduğu emsalsiz arzuyla başa çıkmaya çalışarak ona sarıldı ve titrek bir sesle güldü. Başının tepesini öpüp, gül kokusunu içine çekti.

“Ben..” dedi kız titreyen bir sesle. “ Sandım ki...”

“Farkındayım..” dedi Rick ve yutkundu. “Dinlenmen gerekiyor.” bunu söylediğine o an inanamıyordu ama durum buydu. Genç kız başını kaldırıp ona baktı.

“Utanç verici” dedi kız sinirli bir gülüşle ve ardından esnedi.

“Hiç de değil.”

“Tabii” dedi kız alayla utancını bastırmaya çalışarak.

Rick, onu yatağa yatırırken ışık tüm yüzünü aydınlattı ve Rick, onun ne kadar bitkin görüldüğünün farkına vararak doğruyu yapmayı başardığı için memnun oldu.

Genç kız başını yastığa koyup gözlerini kapadı, Rick, onun alnında öpüp “İyi uykular” dedi

fakat genç kızdan bir cevap gelmedi. Rick'in yüzüne şefkatli bir gülümseme yayıldı, bir süre onun bilinçsiz yüzünü izledi ve sonra su soğumadan banyo yapmak için küvete ilerledi.

Banyo süresince aklını yapmayı amaçladığı şeyin düşünceleriyle doldurdu ama onun tamamen farkındaydı. Arkasındaki yatakta uyuduğunu biliyor, kızın varlığı sanki ona değişiyor, kendisini sürekli hatırlatıp duruyordu. Rick, sudan çıkıp bedenini kuruladı, kıyafetlerini yıkadı ve şöminenin karşısına bir sandalyeye kurumaları için astı. Derin bir nefes alıp doğruldu fakat Sakinleşmeden önce onun yanına yatmamaya karar verdi.

Sırtını duvara yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini genç kızın uyuyan bedenine daktı. Bir süre kendisine yalanlar söyleyip durdu genç adam. Onun dinlenmesini istiyordu elbette ama aslında Rick'in ona dokunmamasının nedeni farklıydı.

Korkmuştu! Rick, Lilian'ın onun üzerinde kurduğu hakimiyetten delicesine ürkmüştü. Rick, onu hep istemiş, sevmiş, arzulamıştı fakat üzerlerindeki ağır yükün baskısı kalktığı anda ve genç kıyı çıplak gördüğü ana kadar ona duyduğu arzusun şiddetini kendisi bile bilmiyordu. Yakıcıydı, tamamen sarsan, silkeleyip atan bir duygu...Bir çok şeyden korkuyordu genç adam. Ondandır korkuyordu, onun büyüsu onu tamamen ele geçirmiş, Rick, saf bir çocuk gibi karşısında titremiş, nefes almayı unutmuştu. Zayıftı, ona karşı tamamen savunmasızdı ve bunun ancak farkına varıyordu. Güçlü bir erkek olan ve bu gücü hep içinde hissetmiş biri olarak bu kadar kırılgan ve zayıf olabileceğini bilmek, hakimiyetini tamamen kaybedebileceğini bilmek ona tuhaf geliyordu. Aşkı içinde hergün büyüyen bir alev topu gibi yakıyordu genç adamı. Bu daha da büyüyecek ve Rick'i tamamen etkisi altına alacaktı.

Rick, onun derinliklerine girdiği anda Lilian'da kaybolmaktan ürkmüştü. Hislerinin onu tamamen ele geçirmesinden korkmuştu. Lilian, için gözünün hiçbir şeyi görmediğini biliyordu fakat bir de onunla bütünleşip tek beden olduğunda neler olurdu. Rick, daha ona dokunur dokunmaz damarlarında akan kan değil şehvet oluyordu sanki, onun cazibesi aklını başından almış, Rick, onu bir hışımla altına alıp ona hunharca sahip olmaktan korkmuştu. Kendinden korkmuştu.

Ona zarar vermektan korkmuştu. Ama bu gücün kendisinin değil, Lilian'ın gücü olduğunu biliyordu. Genç kıyı, onu tamamen ele geçirmişti.... Rick, eliyle yüzünü ovdu, birkaç kere derin nefes aldı ve gözlerini kapayıp hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Sonra.... Sonra tüm düşüncelerini zihninde bir kutuya saklar gibi derinlere gömdü. Onu istiyordu... Ve alacaktı. Belki o an değil ama Lilian, tamamen her şeyiyle onun olacaktı. İsterse Rick, bir köle gibi ona bağılı olsun....Ve onunla birlikte olurken kendisini kaybetmemeye çalışacaktı.

Birkaç adımda yatağıın yanına vardı ve son kez derin bir nefes alıp, genç kıızın sıcakık yaptığı yatağıın içine süzöldü. Bedenindeki amansız sertliğe bir son veremeyeceğini fark etmişti ama en azından bastırabilirdi. Onu kolları arasına çekti ve narin bedenini kendi çıplak bedenine bastırarak ona sıkıca sarıldı....Ve sonra tüm o gerginliğin ve korkularının üzerine çıkan bir sevinç duygusu yayıldı tüm bedenine. Onunla sonsuza kadar böyle sarmaş dolaş olabileceklerdi....

Lilian, gözlerini açtı. Ve tekrar kapadı. Sonra bir daha açtı ve kendisini kalkmaya zorladı biraz

doğrulduktan sonra garip bir ses çıkararak tekrar yastığa düştü başı. Gün, kapalı perdelerin arasından sızmış genç kızın yüzüne bir yol gibi uzanıyordu. Gözlerini kırptırdı ve uyanmaya çalıştı. Kendi kendine homurdanınca boğuk bir gülüş duydu ve başı sesin geldiği yöne çevrildi hızla. Ve Rîck, tam karşısında hazır bir şekilde, gülümser bir yüzle onu beklemekteydi. Lilian'ın dudakları artık özgür oldukları fikri zihnine hızla girdiğinde ve ona her sabah böyle bakabileceğinin bilincinin sevinciyle yukarı doğru kıvrıldı ve yüzü ışıldadı.

"Günaydın. " dedi Rick olduğu yerden kıpırdamadan kısık bir sesle.

"Beni neden kaldırmadın. " genç kız doğruldu ve bir elinden destek alarak öylece durdu yatağın içince ama sızlayan bedeni yüzünü buruşturmasına neden oldu.

"İşte" dedi Rîck, göğsünde kavuşturduğu kollarını çözüp işaret parmağını ona doğrulttu. "Bu yüzden.."

"Birazdan kendime gelirim. " genç kız yataktan kalkmak için ayaklarını aşağıya sarkıttı ve omzunun üzerinden Rick'E oyunbaz bir bakış fırlattı.

"Bu gece uyudun mu?" diye sordu ve daha Rîck, ağzını açıp bir cevap veremedi ona bir teklif sundu. "İstersen biraz daha uyuyabiliriz. "

"Bugün biraz cesur muyuz?" diye sordu Rîck çarpık bir gülümsemeyle. Lilian, masum bir tavır takındı.

" Neden bahsettiğini anlamıyorum. "şaşkın bir ifadeye büründü yüzü ve gözleri irice açıldı.

Rick, sırtını yasladığı duvardan ayrıldı ve ona doğru ilerledi. Elini uzatıp genç kızın elini kavradı ve onu ayağa kaldırdı.

"Ve biraz oyunbaz. "dedi Rîck tek kaşı havada. Ellerini yüzünün iki yanına sabitledi genç kızın, ona biraz daha eğildi ve yüzlerinin arasında neredeyse bir parmak kala durdu. " Eğer bir kez daha seninle o yatağa girersem yorgun olduğumu unutacağım, terbiyeli ve düşünceli bir adam olmayı da bırakacağım ve önce seni tepeden tırnağa öpüp seveceğim. Sonra.-"

"Şey.. Pekala. " genç kız yutkundu ve derin bir soluk çekti içine. " Anladım. Sanırım beni beklerken karnın...acıktı. "

"Hem de nasıl " dedi Rick boğuk bir sesle. Ve dudakları Lilian'ı da şoka sokan bir açıklıkla genç kızın dudaklarını kavradı. Sert başlayan ve çok şey talep eden öpücük giderek yoğunlaştı ve Rîck'in dili genç kızın dudaklarını aralayarak içeri girdiği anda Lilian'ın bedeni şiddetle sarsıldı ve dudaklarından çıkan inlemeye engel olamadı.Rick'in bir eli usulca önce sırtına, oradan kalçalarına doğru indi sarsıcı okşayışlarla. Kalçasını kavradığında genç kıızı kendi sert bedenine iyice yasladı ve ne kadar arzu ettiğini belli edencesine onu hissetmesini sağladı.

Bu öpüş diğerlerinden farklıydı. Rîck, onu daha önce de öpmüştü. Ama bu derece ısrarcı, talepkar ve sert olmamıştı hiçbir zaman. Onun güçlü olduğunu biliyordu. Biliyor ve bu ona

gurur veriyordu. Şimdi anlıyordu ki Lilian, aslında hiçbir şey bilmiyordu. Onun gücünün içinde bir yerlerde bastırıldığını hissediyor, sanki asıl Rick, ortaya çıkmak için mücadele veriyordu. Rick, alt dudağını dişleri arasına aldı ve hafifçe ısırıp genç kızın dudaklarını serbest bırakarak alnını alnına dayadı. Soluk soluğa kalmış, nefeslerini düzene sokmaya çalışıyordu. Lilian, hala şoktaydı. Uzun saniyeler sonra kapadığı gözlerini açmadan fısıldadı Lilian;

“Seni hiç tanımıyorum değil mi?”Rick, alnına hafif bir öpücük kondurdu.

“Hiç ” dedi sonra kısık bir sesle başını iki yana sallayarak.”Korkuyor musun?” sesi düzdü ama ne kadar bastırılmış olsada genç kız sesteki tedirginliği duymuştu.

“Mücadeleyi seviyorum. ” bu ona hafif ve rahatlamış bir gülüş kazandırdı.

“Bense sadece seni seviyorum. ”

“Büyüleyici” Lilian, baktığı manzara karşısında daha pek çok söz söylemek isterdi ama dili tutulmuş gibi öylece hayranlıkla bakabiliyordu sadece.

“Aynen ” dedi Rick dalgınca.

Ortasında küçük evlerin bulunduğu dört bir tarafı mevsimin sonhabarı olmasına karşılık farklı renklerde çiçeklerle çevrilmiş, hemen yanında coşkun bir nehir akan , alabildiğince yeşille kuşatılmış ve bunun yanı sıra bir çok rengin hakim olduğu köye – belki de köy demek için oldukça büyük bir yer- bakıyordu. Yerleşim yeri sanki insanlardan saklanmak istercesine saklı bir cennet gibi dört tarafı alabildiğince yüksek yamaçlarla çevrelenmiş olan köyden canlılık akıyordu adeta. Sanki bir ruhu varmışçasına insanı kendisine çekiyordu.

“Neden buradayız?” diye sordu genç kız hülyalı bir sesle ve gözlerini ayırmadan.

“ Küçük bir işimin olduğunu söylemiştim. ”Lilian’a sanki Rick dişlerinin arasından zorlukla konuşuyormuş gibi gelmişti.

“ Bir sorun mu var?” genç kız dönüp ona bakmak istedi aöa Rick, onu kavradığı kolunu biraz daha sıkarak buna izin vermedi. Sonunda derin bir nefes alıp sertçe dışarı verdi.

“Burası benim doğduğum yer. ”

“Ahh.” Lilian, ne diyeceğini bilememişti ama onun sesindeki bastırılmış öfke bedenini gerilmesine yol açmış genç kıza huzursuz etmişti. “Sanırım bana açıklama yapacaksın. ” dedi sonra bunu istediğini belli eden bir tonla. Rick başını salladı ama genç kız bunu göremedi. Onu tedirgin ettiğini fak etmişti.

“Biraz sert geçebilir. ” dedi onu uyarmak ister gibi. ” Buraya Thomas Adrian ile kısa bir

görüşme yapmak için geldik. ”

Genç kızın hiçbir şey anlamadığını anlayınca Rick, kendi kendine alayla güldü.” Thomas Adrian benim babam.”

Genç kız sessiz kaldı. Rick, yamaçtan aşağıya acele etmeden inmeye başladığında kendisini biraz toparlayarak sormaya cesaret edebildi sonunda.

”Neden sert geçebilir?” diye sordu cevap alamayabileceğini de düşünerek.

” Bir anda beni suçumun ne olduğunu dahi açıklama zahmetine girmeden küçük yaşta Delf’in ordusuna teslim ettiği için. ” Rick’in bedeninin gerildiğini hissetti genç kız. Ve ses tonunun yine kendisini korumak istediği zamanlarda olduğu gibi düz olduğunu fark etti. ”Çocukken beni neden başından savdığını çok fazla merak ediyordum. ” sesi istemesede titredi. Yutkunup boğazına takılan yumruyu göndermeye çalıştı genç adam. Hala o saf çocuk gibi hissetmişti bir an kendisini. ”Sonra unuttum. Fakat...”

”Şimdi yine merak ediyorsun. ” diye onun bitiremediği sözlerini tamamladı genç kız yumuşak ve anlayışlı bir tonla.

”Evet. ” diyebildi genç adam. ” Seninle başlamadan önce tüm her şeyi ardımda bırakmak istiyorum. Tüm ayrıntıları, kafa kurcalayacak her şeyi. ”

”Her şeyin bir nedeni vardır Rick. ” durup derin bir nefes aldı. ” Ama babanın seni brakmasının nedeninin başından savmak istemesi olmadığına eminim. ”

”Tam da onu yaptı küçüğüm. ” Genç kız onun sesindeki hiddeti duydu ve elini koluna koyarak destek olmaya çalıştı.

Yamaçtan aşağıya olan uzun yolu giderek artan bir hızla indiler. Rick, buraya gelmenin yanlış olduğunu içten içe biliyordu ama yine de kendisine engel olamadı. Neden şimdi gelip hesap sormak istediğini, içindeki bu isteğin neden su yüzüne çıktığını çok düşünmüştü yol boyunca. Ve bir çok kez boşvermiş fakat yine de yola devam etmişti. Lilian’ın ona destek olmak için koluna dokunduğu an ise cevabı bulmuştu. Onun yanında olsun istemişti. Onun güven veren ve onunla gurur duyan gözlerine bakarken duyacağı şeylere göğüs gerebileceğini biliyordu. Kendi dev bir cüsseye sahip olabilirdi ama Lilian ondan çok daha güçlüydü. O minik bedenini içinde

Oldukça cesur ve mücadeleden yılmayan bir ruh vardı. Ve Rick, duyacağı şeylerden ve bunların getireceği kendi öfkesinden çekiniyordu.

”Hangi beyliğe ait?” diye sordu genç kız.

”hiçbir yer ait değil. Bağımsız. ”

”Nasil başardıklarını merak ediyorum. ” dedi kı zı dalgınca. Rick, gülümsedi.

“Delf’in koruması altında. Daha önce Iron’ın babası şimdi de babasının geleneğini sürdüren Iron, hiçbir beyliğin buraya dokunmasına izin vermediler. Iron’ın babası ve Thomas Adrian-”

“Yani baban”

“Yani o. ” dedi Rick düz bir sesle. “ Oldukça iyi anlaşırlarmış Fakat ben bir araya geldikleri anları hatırlamıyorum bile. Thomas’tan her ne kadar köylü diye bahsediliyor olsa bile buradaki tüm toprakların sahibi odur. Köyler ürünlerini toplarlar, bir kısmını pazarlarda satıp kalanını ona vergi olarak verirler. Ya da tamamını satıp vergilerini öyle verirler. Çok çalışkan bir halkı vardır. ”

“Baban buraya nasıl sahip olmuş?”

Rick, omuz silkti. Lilian, ona sorana kadar bunu hiç düşünmemişti. “Bilmiyorum. ” dedi dalgınca. Onun hakkında hiçbir şey duymak istemediği gibi bu konuyu da hiç merak etmemişti. Ama Lilian, haklıydı. Bu derece verimli topraklara sahip olup, üstüne üstlük bu derece büyüleyici bir güzelliğe sahipken Thomas’ın bir mücadele vermeden burayı nasıl aldığını o anda gerçekten merak etmişti.

Köyün girişine gelip, nehrin kıyısından Thomas’ın evine doğru ilerlediler. Kışa hazırlık yapan köylüler meraklı gözlerle onları izliyordu. Kimileri nehirden çıkardıkları balıkları bir ipe asıyordu kuruması için. Genç kızlar ve kadınlar ağır sopalarla ezdikleri meyvelerden çıkan suları büyük kaplara dolduruyorlardı.

Erkeklerin büyük bir bölümü İlerideki ormandan kestikleri odunları evlerine taşıyorlar, kimileri de bu odunları kesiyor, yakacak odun haline getiriyorlardı. Nehrin kıyısındaki değirmenin önünde hatırı sayılır bir sıra belirmiş, ellerindeki mahsulleri un haline getirmek için sabırsızlıkla bekliyorlardı. Bir evin bahçesinde birkaç kadın peynir yapıyordu.

Lilian’ın gözleri bu çalışkan insanlara ve köyün düzenli bir yerleşime sahip evlerine hayranlıkla bakmaktaydı. Sonunda büyük iki katlı bir evin önünde durdular. Dört bir tarafı çitlerle çevrilmiş geniş bir alana sahip olan bahçede çeşit çeşit çiçek vardı. Bahçenin hemen bitiminde bir ahır göze çarpıyordu.

Rick, atından atlayıp Lilian’ın da inmesine yardım ettikten sonra iki yana açılan bahçe kapısından içeri girdiler. Rick, ondan biraz beklemesini rica ederek atını ahıra bağlamak için ilerledi.

Ahırda gece gibi siyah bir atı tımar eden bir seyisle karşılaştı Rick. Babasının bu gibi işlerde yardımcı kullandığını yeni öğreniyordu. Hatırladığı onun her işini kendisinin yapmasıydı. Belki de çok yaşlanmıştı.

“Merhaba” dedi alçak sesle genci ürkütmemeye çalışarak. Seyis hızla arkasını döndü ve Rick’in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Başında erkekler için olan bir şapka bulunan ve üzerinde erkek giysileri olan – kalın bir gömlek ve yün bir pantolon- genç bir kız ona güler bir

yüzle başını eğerek selam verdi. Cam gibi parlak mavi gözlerini irice açmış Rick'e bakıyordu. İnce , uzun bir yüz hatlarına sahip genç kızın kalın dudakları hafifçe aralandı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Thomas'la görüşmek istiyordum. " dedi Rick şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışırken.

"Öğle uykusundaydı ama uyanmış olduğuna eminim. Atınızı bağlamama müsaade ederseniz sizi ona götürebilirim. "

Rick, başını salladı. Genç kızın sesi alçak tınılı ve berraktı. Sesi öyle nazik çıkıyordu ki bu giydiği elbiselerle görüntüsü birbirine hiç uymuyordu. Kız, atın dizginlerini Rick'in elinden aldı. Hareketleri çok doğaldı ve sanki Rick'i de yıllardır tanıyıyormuş gibi arada bakıp gülümseyerek ve becerikli hareketlerle atı bağladı. Önüne biraz yem ilıstirdi ve arkasını dönüp ellerini birbirine cırpı.

"Gidebiliriz. " Uzun bacaklarıyla ve hızlı adımlarla Rick'in yanından geçti ve geçerken başıyla onu takip etmesini işaret etti. Rick, gülümser bir yüzle onun peşine takıldı.

"Aman Tanrım!" Rick, genç kızın birden heyecanla söylediği sözcüklerin nedenini merak ederek başının üzerinden ileriye baktı ve onun Lilian'a bakarak olduğu yerde durduğunu işaret etti. "Ne muhteşem bir yaratık."

Rick, onun önüne geçti ve ilerleyerek Lilian'a elini uzattı tutması için. "Dua etmelisin ki erkek değilsin. "

Lilian, utancından kıpkırmızı olmuştu. Rick'in elini sıkıca kavrayarak erkek görünömlü kıza mahcup bir bakış fırlattı. "Teşekkür ederim. " diye ekledi nazikçe.

"Eğer erkek olsaydım onun için savaşırdım. " dedi genç kız şakacı bir tavırla. Sonra tekrar başıyla kendisini takip etmelerini işaret etti.

Rick ve Lilian, aynı anda birbirlerine baktılar ve gülüştüler. Önlerinde ilerleyen genç kız rahat tavırlarla evin kapısından içeri girdi, girdiği anda da içeriden bir cığlık koptu.

"Sana o çizmeleri temizlemeden bir daha eve girmemeni söylememiş miydim?" çatallı ve oldukça öfkeli sesin sahibi ,gri saçlarını ensesinde toplamış, ellerini belindeki önlüğe silen ve oldukça yaşlı görünen kadın kaşlarını çatmış seyise bakıyordu.

" Brenda." Diye uyardı genç kız yaşlı kadını. "Misafirlerimiz var. "

Rick ve Lilian, el ele içeriye girdiler ve kadın mahcup ve utanmış bir yüzle başını eğerek selam verdi ve sonra hızla bir kapıdan içeriye girdi. Rick'e göre kaçmıştı.

"Siz salonda bekleyin ben kendisine haber vereyim. " dedi erkek görünömlü kız ve hızla gözden kayboldu. Rick, yanındaki bedenin sarsıldığını hissederek ona çevirdi başını ve

omuzları sessiz kahkahalarla sarsılan Lilian'ı görünce kendisi de güldü.

"Seni bu kadar eğlendiren nedir?" Lilian, gülüşünü bastırmaya çalışıp gözlerini ona dikti.

"Her şey" omuz silkti. "Salonun yerini biliyor musun?" diye sordu . Rick, o anda genç kızın neden bu kadar güldüğünü anlamıştı. Genç seyis salonun yerini onlara göstermeyi unutmuş, onları öylece bırakıp gitmişti.

"Biliyorum. " onu elinden çekştirerek eskiden akşam yemeklerini yediği salona doğru ilerledi geç adam. Uzun holde ilerlerken içinde tarif edemeyeceği bir çok duyguyla boğuşuyordu. Evini özleyip özlemediğini tam olarak bilemiyordu ama unuttuğunu bile fark etmediği bir çok anı hafızasını zorluyordu şimdi.

Salona geçip oymalı ahşap mobilyalardan birine yerleşip oturdular. Sonra seyisin çıktığı ahşap merdivenleri gıcırdatarak inen ayak seslerine kulak kabartıp, yüzlerini salonun girişine çevirdiler.

Babası elinde bastonu, titreyen ayaklarıyla seyisin yardımıyla içeriye girdiği anda Rick'in bedeni kaskatı kesildi. Onu hep hatırladığı gibi göreceğini sanıyordu. Güçlü, erişilmez , o sert duruşuyla. Babasının kötü görüldüğü tek bir gün hatırlıyordu o da onu başından attığı o günlerdeydi....Şimdi böyle zavalıca bir halde karşısına çıktığı için Rick, ne hissettiğini bilmiyordu. Ama acımadığına emindi.

"Beni görmek istemişsiniz. " Seyis onu her zaman oturduğu köşedeki tekli mobilyaya götürdü ve oturmasına yardım etti. Thomas bastonunu buruş buruş olmuş eliyle sıkıca kavradı ve başını kaldırıp Rick'e baktı mavi gözleriyle.

"Benim Rick. " dedi Rick düz bir tonla. Çok tuhaf hissediyordu ve hislerinin sesine yansımadığını umuyordu. Lilian, elini hafifçe sıkınca pek de başarılı olamadığını anladı.

"Rick!" dedi adam garip bir tonla. Rick, onun sesinin tonunda hiçbir şey anlamamıştı. Onu tekrar gördüğü için öfkelenmişti belki de. Ama eğer onun kendisini istemediğini bilmeseydi gözlerindeki parıltının gurur olduğunu söylerdi

"Rick mi? "Seyis şaşkınca kendisine bakıp gözlerinde ağlamaklı bir ifade belirince Rick kaşlarını çatı. "O mu?" diye sordu titreyen bir sesle. Rick, seyisin kendisiyle neden böyle ilgilendiğini anlayamamıştı.

Yaşlı adamın bedeni bir anda daha da çökmüştü sanki, başını yere eğdi. "O" dedi fısıltıdan farksız bir sesle.

Rick, adamın bu tepkisini yanlış yorumladı. "Fazla zamanını almayacağım. Yalnız görüşebilir miyiz?" Seyisin yüz kasları sözlerine bozulmuş gibi gerginleşti.

Thomas başını kaldırdı tekrar. "Tüm zamanlar senin evlat. Mary'nin kalmasında da bir sakınca yok. " Seyise Rick'in anlamadığı bir el işareti yaptı ve genç kız konuşmak için açtığı ağzını

kapamak zorunda kaldı. Rick, umursamayarak omuz silkti.

“Önce bir şeyler yemek istersiniz belki” diye sordu. Gözleri Lilian’a kaymıştı sanki ondan yardım diler gibi.

“Buna gerek yok. Dediğim gibi fazla zamanını almayacağım.” Thomas başını eğdi hafifçe Rick’in konuşması için.

“Ben.” Rick, ilk defa söze nasıl başlayacağını bilemiyordu. “Beni neden Delf’e bıraktığını merak ediyorum.”

Yaşlı adamın omuzları dikleşti bir anda ve gözleri irice açıldı. Sonra sanki şükredermiş gibi başını yukarı kaldırıp baktı. Rick, onun mırıldandığını duyduğunu zannetti bir an.

“Senelerdir..”durup kurumuş dudaklarını yaladı yaşlı adam. “Bu anı bekliyordum. Sana bir açıklama yapabilmek için Tanrıdan hep bir fırsat bekledim.”

“Onun için beni görmeye geldin.” dedi Rick alayla.

“Üzerine fazla gitme o, hasta!” dedi seyis asabi bir tonla. Rick’in tutumundan hoşlanmamış gibi görünüyordu ama Rick’in umrunda değildi bu. Seyis uzanıp genç kızın elini sıktı hafifçe ve tekrar Rick’in gözlerine baktı. Rick, onun gözlerindeki nemi gördüğünde kalakaldı.

“Geldim..Seni görmeyi hergün diledim. Ama ne Elliot, ne de Iron bunun iyi fikir olduğunu söylediler. Adımı dahi duymak istemediğini söylediler ki görüşmeyi istemeyeceğini biliyorlardı.”

“Pişman olmak için biraz geç kalmışsın gibi.” dedi Rick, Lilian, yine elini sıktı ve Rick, daha sonra söyleyeceklerini yutmak zorunda kaldı.

“Dinle beni evlat. Öncelikle seni hiçbir zaman isteyerek bırakmadığımı bilmesini. Bırakmak zorunda kalmak ile bunu istemenin arasında büyük fark var.” Derin bir iç çekti Thomas. Rick, tam ona yine öfke dolu sözler söyleyecekti ki Lilian, sakince adını fısıldadığında susmak zorunda kaldı.

“Sanırım sana her şeyi en başından anlatmam gerekiyor.”

“Lütfen.” dedi Rick alayla. Yaşlı adam ona sert bir bakış fırlatınca dişlerini sıktı.

“Büyük baban bu toprakları işgal için geldiğinde büyük annene yani benim anneme tutulmuş.”

“O kadar baştan olması gerekiyor muydu.” diye araya girdi yine Rick bıkkın bir sesle.

“Rick!” Lilian’ın onu azarlayan tonu yine Rick’i susturdu.

“Annem burada doğup büyümüş ve buradan dışarı çıkmamış. Babam onu ganimetleri arasında götürdüğünde sanırım aklını kaybetmiş durumdaydı. Çünkü annemi kaçırp onunla kısa süreli ama fazla ateşli bir aşk yaşamışlar. Tabii babam evliymiş ve karısı Elliot’a hamileymiş” Rick’in şaşkınlıkla yukarı kalkan kaşlarını görünce dudağını hoşnutsuz bir şekilde buruşturdu. “Evet. Iron’ın babası benim kardeşim ve sizde kuzensiniz.”

“Bu ..” dedi Rick garip bir sesle. “Oldukça şaşırtıcı.”

“Iron’ın da bundan haberi yoktu. Babamın annemle birlikte olmasının imkanı olmadığı için onu geri getirmek zorunda kalmış. Fakat ona yaptıkları için çok üzgünmüş ve kendisini affettirmek için ona bu köyü hediye etmiş. İşgalden vazgeçmiş ve kimsenin bu köye dokunmayacağına dair söz vermiş. Sözünü de tutmuş. Annemin hamile olduğunu ve bir çocuğu olduğunu öğrendiğindeyse beni bu toprakların tek sahibi yapmış ve belgelerle resmileştirmiş. Annem daha sonra yeniden evlendiğinde ve üç oğlu daha olduğunda sadece gerçek varislerin ölümü dahilinde onların bu topraklar üzerinde hakkı olabilecekti. Ben seni bıraktığımda çok hastaydım ve öleceğimi düşünüyordum. Amcaların ve kuzenlerin ise dört gözle benim ölümümü bekliyorlardı. Yiğenlerimden biri onların bir araya gelip, ölümüm durumunda ne yapacaklarını konuşurlarken duymuş ve . Seni öldüreceklerini öğrenmiş. Alenen değil tabii bu onların topraklar üzerinde hak talep etmelerine engel olurdu. Annenle kapıldığımız korku bulutunun içinde yalnız ve yalnız seni kaçırmaya buna engel olabileceğimizi düşündük. Ve seni en çok güvенеbileceğimiz yere Delf’e götürdük. Amcana seni iyi yetiştirmesini, iyi bir savaşçı olmanı istediğimi söylemiştim. Bir gün geri gelip hakkını savunmanı istiyordum. Hastalığım daha da kötü olmuştu senden sonra. Çok üzgündüm ve seni bıraktığım için pişman olmuşum ama ölmedim ve mucizevi bir şekilde iyileştim ve seni almak için geldiğimde her şey için çok geçti. Sen benden nefret ediyordun. Üzgünüm evlat ama seni hayatta tutabilmemin tek yolu buydu. Kardeşlerim ölmüş olsa da oğulları hala benim ölümümü bekliyorlar. Köylü onların baskılarına şimdilik direnebiliyor ama ben öldüğümde tüm haklar onların olacak ve onlarda halkı diledikleri gibi sömürecekler.”

Thomas, susmuş, başını yere eğen ve ne düşündüğünü belli etmeyen Rick’e dikmişti gözlerini. Ondand ufak bir tepki, onu affettiğine dair küçücük bir umut ışığı görmek için yanıp tutuşuyordu. Gözü sıkı sıkıya tuttuğu genç hanımın eline kaydı ve gülümsedi. Rick, sanki hayatı buna bağlıymış gibi yapışmıştı kızın eline. Kızı Mary’de onun eline uzanıp tuttu sıkıca yüreklendirircesine.

Rick, sonunda başını kaldırdı ve ona baktı. Gözlerinde bir çok duygunun karışımı yüzüyordu. “Ben.” dedi ve derin bir nefes aldı. “Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kendimi....Kendimi bir aptal gibi hissediyorum.”

“Beni affedebilir misin?” dedi babası yalvaran bir tonla.

Rick, onun gözlerinin derinliklerine baktı ve kendisini boğulur gibi hissetti bir an. “Affedilecek biri varsa o da sanırım benim. Sen beni affedebilir misin?”

Yaşlı adamın omuzları birden sarsılmaya başladı. Zorlukla nefes alıyor ama heyecanına gem vuramıyor, oğlundan duyduğu sözleri tekrar tekrar aklında geçiriyordu. Ona gitmek için ayağa

kalktığıında Rick de hızla ayağa kalktı. Niyeti ona sarılmak olmasa da- çünkü o incelikten yoksundu- babasını ayakta durabilsin diye destek olmak için elini beline koyduğunda babası onu kendisine çekip sıkıca sarıldı. Rick, havada kalan elini ne yapacağını bilemedi bir an ve sonunda o da kolunu babasının omzuna atıp onun sevgisine karşılık verdi.

Yaşlı adam geri çekildi ve Rick, onun oturmasına yardım etti.

"O alçaklar şimdi de kardeşini elde etmek istiyorlar. " Rick, yerine otururken donakaldı ve gözlerini Lilian'a dikti.

'O,kardeş mi dedi?' diye sordu Lilian'a.

"Öyle duyduğuma eminim." dedi genç kız gözleri buğulu bir halde gülümseyerek.

Rick, arkasını döndü ve babasına baktı ama seyis usulca babasının yanına oturduğu yerden kalkıp "Ben de babamın beni unuttuğunu sanmıştım abi." Rick'in gözleri babasının üzerinden kaydı ve erkek görünlümlü güzel yüzlü kızın ıslıl ıslıl mavi gözleriye buluştu.

Kız, heyecanla koşarak yanına geldi ve kollarını onun boynuna doladı sıkıca. "Seni çok dinledim." dedi kız heyecanla kelimeleri yutarak konuşmaya başlamıştı. "Öyle büyük bir savaşçısın ki hep adın dillerde doluyor."

Rick, ne düşüneceğini bilemez halde, duyguları ona bir yıldırım gibi çarparken kollarını ağır ağır kaldırıp genç kıza usulca sarıldı ve sonra kollarını daha da sıktı. Duguları birbirine geçmiş, bu derece üst üste gelen haberlerle afallamıştı.

Sarıldığı kız hala onu övmek için kelimeleri yutarak konuşmaya devam ederken o gözlerini sıkıca kapadı ve bu zamana kadar beklediği için kendisine lanetler okudu.

Kız sonunda ondan ayrılabilirdiğinde Rick, yerine, Lilian'ın yanına oturdu ve elini yine sıkıca tuttu. Bu kadarı ona ağır gelmişti.

"Demek bir kardeşim var ha?" dedi kendi kendine konuşur gibi.

“Bir baş belası.” dedi babası homurdanarak ama sesinde kızına karşı duyduğu sevgi daha baskındı.

“ Abim de gerçekten öyle olduğumu düşünecek. ” dedi kız alınmış gibi ama yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Bayan arkadaşının kim olduğunu sormam çok kaba olur mu?" diye sordu Thomas çekingen bir sesle. Rick, dönüp genç kıza baktı.

“Lilian Warren. Ama çok yakında Lilian Adrian olacak.”

Odadaki herkes onun sesindeki duygu yoğunluğundan ve gururdan etkilenmiş ve gözlerini

Lilian'ın üzerine dikmişti. Lilian, kızarmış bir yüzle ve oldukça şaşkın gözlerle onları başıyla selamladı ama konuşacak gücü kendinde bulamadı. Rick, ona dolaylı yoldan evleneceklerini söylemişti.

Bir saat sonra yemeklerini yemişler ve yine aynı masada oturarak birbirlerine doyamıyormuşçasına Hiç aralıksız konuşmuşlardı. Rick, ayrı kaldıkları zamanlarda neler yaşadığını anlatmış ve Lilian'la olan macerasının üzerinden kısaca geçmişti. Babasından annesinin kardeşinin doğumu sorasında öldüğünü öğrenmişti.

"Hemen gitmeseniz. Umarım çok aceleniz yoktur. " diye atıldı Mary herkes bir anda susmuşken.

"Bu gece sizi konuk etmeyi çok isteriz evlat. " dedi babası sonra mahcup bir tavırla başını yana eğdi. "Aslında ben.."durdu, oğlunun gözlerinin içine baktı titrek gözlerle sonra elini havada boşver dercesine salladı.

Ama Rick, anlamıştı. "Bu gece buradayız. " dedi ve sonra kaşlarını çatı. " Bu kuzenlerin kardeşimden ne istediğini anlatmadın. "

"Onu istiyorlar. Will ona kafayı takmış durumda ve sonu ne olursa olsun ona sahip olacağını her yerde söylüyor. " Thomas sesindeki öfkeyi bastırmaya gerek görmeden konuşmuştu.

Rick'in kaşları daha çok çatıldı. "Biraz zamanımız var. Bir süre burada kalarak gözlerini korkutabiliriz. "

MARY, ellerini çırpı bir çocuk gibi. "İşte bu harika. "

"Gerçekten öyle. " dedi Thomas ona katılarak.

Rick, aslında onu daha önce kendi ordusuna almak isteyen bir bozkır beyinin yanına gitmeyi düşünüyordu. Fakat şimdi tüm gerçekleri en çıplak haliyle öğrenip babasının onu bırakmaktaki amacının onu korumak olduğunu bildiğinde onları böyle zor bir durumda bırakmak istememişti.

"Sen ne dersin?" diye sordu Lilian'a ama onun cevabını zaten biliyordu.

"Onlara gününü göster derim. " dedi Lilian ve hem kızkardeşinin hem de babasının sevgisini ve takdirlerini kazandığını anlamıştı.

Yatma vakti geldiğinde Thomas Brenda'ya onlar için 'bire' oda hazırlattığını söyledi.

"Biz aynı odada kalacağız. " dedi Rick. Thomas'ın gözleri büyüdü, Mary arsızca kıkırdadı ve Lilian, tepeden tırnağa kızardı. Rick'in ise umrunda gibi görünmüyordu.

“Yataklar iki kişi için çok küçük. ” dedi Thomas. Sesinde kınama yoktu ama Lilian, utançtan yerin dibine girmek istedi.

“Hiç sorun değil. Onu gözümün önünden ayıramamak gibi bir problemim var. ”

Arkalarında gülümser iki yüz bırakıp, Brenda’nın onlara odalarını göstermesi için arkasından ilerlediler. Rick, onun elini sıkıca tutmuştu ve Lilian’daki gerginliği hissedebiliyordu. Brenda onlara kalacakları odayı gösterdi. Fakat kadının yüzündeki utangaç glmeseme Lilian’ı ileden çıkardı.

İçeri girip kapıyı kapadıkları anda elini Rİck’in elinden çekti ve ellerini beline koyup öfkeyle ona baktı. “Nasıl yaparsın böyle bir şeyi?” diye sordu.

“Ne yaptım?” diye sordu Rİck, masumca kaşlarını havaya kaldırmıştı.

“şimdi benim hakkımda nasıl düşünecekler. İffetine sahip çıkamayan bir kız olduğumu düşünecekler. ”

İşaret parmağını kaldırıp Rİck’in gğşne bastırdı. “Evet. ” dedi başını öfkeyle sallayarak. “Böyle düşünecekler. ” Rick, onun elini yakaladı, çekti ve kollarını kendi beline dolayıp ona sıkıca sarıldı.

“Ne düşüneceklerini sana sleyeyim. ” dedi yumuşak bir tonla. “Sensiz bir an yapamadığımı düşünecekler. Aşkından başımı döndürdüğünü düşünecekler. Sana taptığımı düşünecekler ve senin yüzünden aklımlı kaybettiğimi düşünecekler. Ben bunları düşünmelerini göze alıyorum kğm. ”

Rick, geri çekilip gek kızın gözlerine baktı ruhunu grecekmış gibi yoğun bakışlarla. Lilian, hala biraz kızgın görünüyordu ama daha çok hayranlık vardı gözlerinde. “Seni istiyorum Lilian. ” dedi usulca ve gek kız bir şey söyleyemeden dudaklarına yapıştı gek kızın.

O anın geldiğini biliyordu Rİck, nerede olduklarını nemsemiyordu. Sadece onu istiyordu. Onu öylesine delice istiyordu ki artık canı yanıyordu. Daha ona dokunur dokunmaz kan akışı hızlanıyor, Rİck’in kalbi daha önce atmadığı bir hızla atıyordu. Bunun nasıl olduğunu düşünmeye kalkışmıyordu çünkü işin içinden çıkamayacağını biliyordu. Lilian’a hapsolmüş bir halde gek kızın dudaklarının onu kendinden geçirmesine izin verdi.

Dili gek kızın dudaklarını aralayıp onun ürkek diliyle buluşurken gek kızdan çıkan boğuk inleme Rick’in heyecanını iki katına çıkardı. Elleri acele hareketlerle sırtına kaydđ ve onu kendi sert bedenine yasladı. Dudakları gek kızın çenesinden aşağıya kaydđ ve boynundan aşağıya doğru inip gek kızın yakasının açıkta bıraktığı pürüzsüz teninde son buldu. Gek kızın hızla aldığı soluklar kulağına çarpıyor, her solukta Rick’in bedenini titretiyordu. Evet Rick, korkuyordu.... Ama artık bunu umursamıyordu.

Ona olan hasreti artık onu boğmaya başlamış, genç adam kendisine hakim olması gerektiğini söyleyip duruyordu içinden. Elleri becerikli hareketlerle genç kızın düğmelerini çözdü, elbise genç kızın ayaklarının dibine düştü. Sonra sırayla tüm kıyafeleri elbisesinin üzerinde bir yığın oluşturdu. Rick, onun heyecanını duyuyor, görüyor ve hissediyordu. Kendisi ondan farksız olmamakla birlikte belki de daha çok heyecanlıydı ve onun çıplak bedenine ışık vurduğunda geri çekilip yutkunarak onun muhteşem bedenini süzdü. Genç kızın kıvrımları mum ışığının altında, altın gibi parlıyor, Rick ona dokunmak için ellerinin sızladığını hissediyordu.

Ve o anda bu yoğun arzunun içinde kalbine en çok dokunan genç kızın ona kendisini sunuşuydu. Rick, Lilian'a tapıyordu. Kalbiyle, ruhuyla ve şimdi de bunu bedeniyle yapacaktı. Gözlerini kapadı ve biraz sakinleşebilmek için onu kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. Derin nefesler alarak aklını biraz toplayabildi ve kendisini geriye doğru çekip genç kızın saçındaki tokaları çıkarıp saçlarının ellerine dökülmesini sağladı. Bir tutamını parmak uçlarında sıkıştırıp, burnuna dayadı ve kokusunu içine çekti.

"Her şeyinle mükemmelsin." dedi boğuk bir fısıltıyla.

"Sen sadece beni seviyorsun." diye karşılık verdi Lilian sesi titreyerek.

"Beni istiyor musun Lilian?"

"Beni utandırmak mı istiyorsun."

"Hayır. Beni istediğini duymak istiyorum."

"Seni istiyorum."

Rick, onun fısıltısına yüklediği duyguları duymuştu. Tekrar onun dudaklarına yapıştı ve onu kollarına alarak yatağa taşıdı dudaklarından ayrılmadan.

Sonra ona söylediği gibi yaptı. Üzerini çıkarıp silahlarından kurtulduğunda genç kıza söz verdiği gibi tüm bedenini dudaklarıyla ve elleriyle sevdi. Bedeninin her santimini tanıdı, tanıdıkça kendi arzusu ikiye katlandı. Onun dudaklarından çıkan her inleme Rick'i Lilian'ın dünyasına alıp götürdü. Ya da belki de sadece ikisi için ayrılmış bir dünya vardı....

Boynundan aşağıya çıldırıcı öpücüklerle göğüslerine indi ve bir göğsünü dudakları arasına aldığı anda Lilian'ın bedeni yay gibi gerildi ve genç kız başını arkaya attı inleyerek. Genç kızın elleri onun saçlarına dokunduğu anda Rick'in bedeni titredi. Rick, onun içinde olmak istiyordu. Bedenini kendi bedenine eklemek ve ona tamamen sahip olmak. Fakat kendi ilkel ve vahşi, duygularını bastırmaya çalışıyor, önce genç kıza düşünüyor, dahası kendisini kaybedip ona zarar vermekten korkuyordu. Dudaklarından kulağına doğru küçük öpücüklerle ilerledi ve genç kızın kulak memesini önce dudakları arasına alıp emdi ve sonra hafifçe dişledi.

Lilian, daha önce hiç böyle hissetmemişti. Bunu bir kez daha yaşamıştı ama böyle değildi. Nasıl olduğunu biliyor ve anılarında yaşadığı gibi bir birliktelik bekliyordu. Fakat Rick, ona dünyanın diğer yüzünü de göstermişti. Rick, başını kaldırıp tekrar ona baktı. Yüz hatları içine

düştüğü arzudan sertleşmiş, bedeni Lilian'ın parmakları altında gerilmişti. Lilian, mum ışığında bronz bir heykeli andıran Rick'in bedenini seyretmek için ondan hafifçe uzaklaştı parmakları ürkekçe onun göğsüne dokundu. Ve anında parmak uçlarındaki kaslar gerildi ve Rick, titredi.

"Bu çok utanç verici. " diye fısıldadı Rİck, sinirli bir gülümsemeyle. Genç kız başını kaldırıp ona baktı ürkekçe.

"Hoşlanmadın" dedi utangaç bir sesle. Rick, elini genç kızın eli üzerine koydu ve kalbinin üzerine götürdü. Rick'in kalbi öylesine hızlı atıyordu ki genç kız şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Tek bir dokunuşunla yerle bir oluyorum Lilian. "Başını iki yana salladı. "Bir de bana yenilmez savaşçı diyolar. "

Lilian'ın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı zafer kazanmış gibi. Sonra gözleri bir noktaya kilitlendi Rick'in bedeni üzerinde ve kaşları çatıldı. "Canını yaktığıma hala inanamıyorum. " Rİck'in kalbinin üzerinde açtığı yara izine dokunuyordu şimdi parmakları.

"Beni kalbimden vurmaya alışkanlık haline getirdin. " dedi Rİck, hafifçe gülümseyerek.

Ve sonra genç kızın kalbinin hemen üzerindeki yara izine dokundu o da . Sonra eğlip yaranın üzerini öptü, Lilian'da onun hareketinin aynısını yaptı fakat Rick, onun dudaklarını kendi üzerinde hissedince inledi boğukça. Lilian, onun gözlerinin karardığını gördü ve konuşmalarının o anda bittiğini anladı.

Genç adam nazikçe bacaklarını araladı ve iri cüssesini arasına yerleştirdi. İçine girmeden önce genç kızı öpücükleriyle ve okşamalarıyla kendinden geçirdi ve sonra tek bir hamle de sertçe içine girdi. Lilian, canının yanacağını biliyordu. Çünkü yanmıştı bir kez. Ama beklediği gibi olmadı. Rİck, onun içini doldurduğu an genç kız kendisini tamamlanmış gibi hissetti ve iç güdülerıyla hareket ederek Rick'e ayak uydurdu.

Rick, kendisini tutabildiği kadar tutmak için tüm iradesini kullanıyordu, yüz kasları ve bedenindeki tüm kaslar tel gibi gerilmişti. Nabızı öyle hızlıydı ki kalbinin sesini kendi kulalarında duyuyordu artık genç adam. Kalçaları ileri geri hızla hareket ediyor, Lilian, ona dudaklarından küçük inlemelerle verdiği her karşılığa Rİck, aklını kaybedecek gibi oluyor ve bedeninin hızına engel olamıyordu. Daha önce de kadınlarla birlikte olmuştu ama kısa süreli ve duygudan yoksun bu ilişkilerin hiç birinde gerçekten sevişmediğini anlamıştı. Şimdi duyguları öyle derin, öyle içinden kopup gelen ve öyle yoğunluğu bunları bedenlerine aktarıyor, onlarla hareket ediyordu. Tüm hücreleri Lilian'la dolmuş, genç kızın dudaklarından çıkan her sesle birlikte genç kız damarlarına, bedenine , iliklerine işlemişti. Rick, ona tapıyordu...

Lilian, bacaklarını beline doladı ve Rİck'in gözlerinin içine baktı. Onun yüzünde gördüğü o saf ifade ve hareketi Rİck'in durma ve kendini tutma noktasını geçmişti. Kızın kalçalarını yukarı kaldırdı ve tüm gücüyle ve hızla kalçasını itti öne doğru. Genç kızın ellerini kendi sırtında hissettiğinde Rİck, parçalara ayrıldığını düşündü. Her parçası etrafa dağılıyor ve Lilian, onları kendi içinde topluyordu sanki.

Rick, biliyordu. Sonunda genç kızın dudaklarından çıkan tek bir söze bakacak bir aptal gibi olacağını biliyordu ama artık bunu sorun etmiyordu. Dünya zaten onlarındı. Rick, en büyük zaferini kazanmıştı. Ve en büyük ganimetini almıştı. Paha biçilemez, ondan başka kimsenin sahip olamayacağı değerli bir mücevher.

Terleyen derinin üzerinde kaydı parmaklar ve tırnaklar tutunmak için deriye saplandı. Ama önemli değildi. O anda hiçbir acı hissedilmiyor, hiçbir ses duyulmuyor ve birbirlerinden başka bir şeyi görmüyorlardı. Bedenleri tek vücut olurken ruhları da aynı anda birbirinin içine geçmiş, sanki ayrılırsa ikisi de ölecekmiş gibi hissediyorlardı. Sanki o anı görmüşlerdi, hangi an olduğunu biliyorlardı. O kısacık anda, Lilian, Rick'i tamamen kendi içinde hissetmişti. Sanki ruhu gözlerinin önünde çıkmış kendi ruhuyla sarmalanmış gibiydi.

Rick, daha da hızlandı ve Lilian, dudaklarından çıkan çığlığa engel olamadı. Onun adını sayıkladı. Rick, dudaklarına yapışıp onun çığlıklarını boğdu. Ve sonra hızı git gide artmaya başladı. Lilian'ın tüm bedeni onun hareketlerine karşılık veriyor, her hareketinde sanki Rick'i tetiklemişçesine genç adam boğuk bir inlemeyle daha da hızlanıyordu. Elleri genç kızın kolları altından geçip, başını avuçları arasına aldı. Genç kızın, başı sağa sola savrulurken Rick, onun sabit tutmaya zorladı ve içinde hareket ederken genç kızın gözlerinin içine baktı.

Lilian, içinde bir şeylerin büyüyüp devleştiğini hissediyor, kaybolmaktan korkarcasına Rick'e sıkıca tutunuyor, tırnaklarını ona batırıyordu düşmemek için. Sonra içinde bedeninden taşarcasına büyüyen o şeyin ona duyduğu aşkı olduğunu anladı.

Eğer bu haz ve şehvet bulutunun içinde olmasaydı Lilian, Rick'in yüzünde gördüğü o ifadeden delicesine korkardı. Rick'in yüzü öylesine sertleşmiş, gözleri rengini sanki kaybetmiş gibi kararmış ve kendi gözlerine dikilmişti. Eğilip genç kızın alt dudağını dişleri arasına aldı ve hafifçe canını yakarak ısırdı. .sonra saçlarını iki eline de doladı acıtmaktan kaçınarak ve bu halde genç adam hızını daha da artırdı. Sonunda ikisi de nefes almayı bile unutmuşlarken tırmandıkları o zirvede bedenleri önce kasıldı ve sonra şiddetle sarsıldı. Lilian'ın başı geriye atıp, bedenini ona doğru kaldırdığını ve kendinden geçip şiddetle sarsıldığını görünce Rick'in aklı başından uçup gitmiş, bedeni parçalara ayrılmıştı sanki. Rick, ağzından çıkacak olan kükremeyi bastırabilmek için Lilian'ın başının yanına eğildi ve yastığı dişlerinin arasına aldı. Ama Lilian'ın attığı çığlıklar onun kulaklarında uğulduyordu.. Rick, hayatının sonuna kadar bu anı unutmayacaktı.

Genç kızın yanına uzanmadan önce, onun üzerinde ağırlığını ona vermeden uzunca bir süre öylece kaldı. Dakikalarca öylece sarmaş dolaş, bedenleri birbirinin içine geçmiş, karışmış bir halde ve soluk soluğa kaldılar. Rick ancak o zaman uzun süredir nefes almadığını fark etmişti. Dünya yerine oturur, Rick'in görüşü açılırken başını yana çevirip dudaklarını kulağına sürttü, başını zorlukla kaldırıp berelenmiş dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu ve sonra yanına uzanıp, onu kollarının arasına çekti. Lilian, ona kollarını sarıp, başını göğsüne yasladı. Rick, hala o anın büyüğü içinde kendisine gelmeye çalışıyordu.

Bedeni öyle ağırlaşmış, kendisini öyle yorgun hissediyordu ki parmağını kaldırmaya gücü kalmamıştı. Lilian, tüm gücünü tüketmişti. Genç kızın, dudaklarını göğsünde hissettiğinde

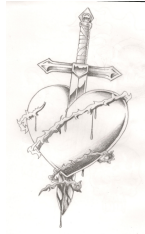
dudakları yukarı kıvrıldı ve onu daha sıkı kavradı. Uzun dadıklar boyunca birbirlerini hissettiler yaşadıkları anın büyüsunü bozmamak için.

"Demek Lilian Adrian." Dedi sonunda genç kız fısıltıyla. Rick, başının tepesine bir öpücük kondurdu.

"Sana çok yakışacak. " dedi boğuk bir sesle. "Benim olduğunu herkes bilecek. "

"Seninim Rİck. "kızın ismini aşkla söyleyişi genç adamın yüreğine dokundu. "Sadece senin. "

Rick, sert bir soluk çekti içine ve dudaklarına aşk dolu bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum Küçüğüm. Çok seviyorum. " kızın gözlerinin içine içinden taşan duyguları yüklenmiş gözlerle baktı. "Çok seviyorum. "

SONSÖZ

Bir hafta sonra Rick, babasının ve kardeşinin hayatlarına gölge düşüren kuzenlerinin gözlerini korkutmayı başardı. Hem de öyle çok korkuttu ki, kuzenler köyü terk etmek zorunda kaldılar. Onlar arkalarına bakmadan kaçarken Rick, tüm köylünün sevgisini kazanmıştı. MARY'nin yoğun ısrarları üzerine orada biraz daha kalmayı kabul ettiler. Rick, babasına kış hazırlıklarında yardım edip, uzun zaman ayrı kaldıkları günlerin acısını çıkartırken, Lilian'ın şifacı oluşu tüm köyü sarmış, kapılarında her gün bir sıra olmaya başlamıştı. Rick, onun tüm insanların sevgisini kazandığını görüyor, herkesi kendisine hayran bırakmasıyla gurur duyuyordu.

Sonunda Lilian, Mary'e Rick'e arasında geçen tüm olayları ve birbirlerine nasıl aşık olduklarını anlattığında düğünlerini orada yapmaları için yoğun bir mücadele içine girdi ve sonunda tabii ki kazandı. Tüm köylülerin de yardımıyla iiki genç kendilerinin bile tahmin etmedikleri şahane bir düğünle evlendiler ve Rick'in babasının daha Rİck, küçükken onun için yaptırdığı küçük kulubeye yerleştiler. Orada da kaldılar. Zaten artık hiçbir yere gitmek de istemiyorlardı. Rick, babasının son anlarında onun yanında olmak ve kardeşine destek olmak istiyordu.

Ve küçük kulübeleri onların aşkıyla dolup taşıyor, her gün bu aşk daha da büyüyor, bazı geceleri neredeyse birbirlerine doyamadıkları için uykusuz kalıyorlardı. Rick hayatından oldukça memnundu...

Lilian da!

Iron, R  ck ve Lilian'ın ardından beyleri kaleye taşıtmış ve yaralı olanlara özel ilgi gösterip onlar iyileşmeden onları bırakmamıştı. Tüm beyler kaleyi terk ederken yüzlerinde hoşnutsuz bir ifade , gözlerinde düşmanca bakışlarla çıkmışlardı kapılardan. Ama Iron'a söyleyecekleri hiçbir şey yoktu.        o teklif etmişti onlar da kabul etmişti.

  ki gece sonra, Iron, yatmak için ağır ağır odasına geçerken ve aklı i  tiğı birkaç kadeh şarapla biraz karışıkken muhafızlardan biri kale dışında bir kadının onu beklediğini, tüm ısrarlara rağımen içeri girmeyi reddettiğini söylemişti.

"Ne diyor ne diyor?" diye sordu R  ck, hızlı adımlarla kale kapısına ilerlerken, yanında ki muhafız koşar adımlarla onun hızına yetişmeye çalışıyordu.

"Efendim,   z  rlerimi sunu-"

"Geç   zr  !" diye gürledi Iron.

" şey..Eğer çıkıp onunla y  zleşmezseniz, hançerini k  ...kı  ı-"

"Anladım. Kı  ıma saplayacakmış. "

Iron,   fkeden deliye dönmüştü. Birinin hem de bir kadının ona bu derece hakaret edebileceğini rüyasında görse inanmazdı. Kale kapısından dışarı   ıktı. Usulca yağıan yağımur tüm bedenini ıslatmış ama umursamadı. Karanlığın içinde, atının üzerinde bir figür belirdi karşısında. Kendi askerlerinden bir ka  ı meşalelerle yanına geldiler.

"Demek kı  ıma hançer saptlamak isteyen sensin. " diye sordu öfkeli bir alayla. Iron, kadının siyah pelerininin kapişonu altına gizlenmiş yüzünü görmeye çalışarak gözlerini kıstı ama hiçbir şey göremedi.

"Eğer kocamın yerini bana söylemezsen yapacağım bu. Evet. " sesindeki kararlılık Iron'ı güldürdü.

"Senin kocanın nerede olduğı beni pek ilgilendirmiyor. " Iron, omuz silkti kayıtsız bir tavırla.

" Bana bir pusula gönderip, onun   ld  ğ  n   basit bir dille anlatırken de pek umrunuzda olmadığını düşünmüştüm."

Iron, onun kim oldu  nunu anladı bir anda ve yüzünü buruşturdu. Ne söyleyebileceğini bilemez bir halde öylece durup kadının karanlık siluetine baktı, ağızını açtı kapadı. Yine açtı.

“ Paulo için üzgünüm. ” dedi sonra anlayışlı bir tonla.

“Eğer onu bana geri vermezsen ben senin için üzülmeceğim. ” dedi kadın hiddetle ve kadının arkasında gök bir yıldırımla sanki ikiye ayrıldı. Yıldırımla birlikte göğü aydınlatan ışık genç kadını da aydınlattı ve uzun saçlarının rüzgarla çılgınca savrulduğunu gördü Iron. Ve bir anda sanki kadının aşkının acısı gökle bütünlemiş gibi geldi Iron’a.

“Onu sana geri veremem. Kaleye ait bir mezarlığa gömüldü. ” Iron’ın sesi olabildiği kadar nazik ve yumuşak çıkmıştı.

“Öldüğüne inanmıyorum. ” diye diretti kadın huysuzca.

“Ama öldü!”

Eğer gök tekrar grürleyip,düşen yıldırımla göğü ve yeri aydınlatmasaydı Iron, onun hızla hareket edip, elindeki hançeri fırlattığını göremeyecekti. Başını eğdi ve hançer arkasındaki bir askerin boğazına saplandı.

“Seni sürtük!” diye gürledi Iron, fakt askerler hızla harekete geçince onları durdurdu. Kadın ise yerinden dahi kıpırdamadı.

“seni piç kurusu.” Diye karşılık verdi Iron’a. Iron, ikinci defa bir kadından hakaret işitmenin şaşkınlığıyla birlikte cazibesini yitirdiğini düşünmeye başlamıştı. Saçma bir düşünceydi ama düşünmüştü işte. Kılıcını çekti ve hayatında ilk defa bir kadına saldırmak için harekete geçti.

“ Bekle beni!” dedi kadın dişlerinin arasından öfkeyle ve aynı anda atını çevirmiş karanlığa doğru ilerliyordu. “Bekle ve canını nasıl alacağım gör!” diye bağırdı hızla ilerlerken.

Iron, elinde kılıcı öylece durmuş kadının arkasından bakıyordu artık boş olan karanlığa. Karşısına çıkan kadınlar neden artık öfkeli ve cesur olmak zorundaydılar. Başını iki yana salladı kendisine gelmek için.

“Bekleyeceğim. ” dedi sonra kısık bir sesle. “Bekleyeceğim. ”

Arkasını dönüp öfkeli adımlarla kaleye ilerlerken Rick’e söylenip duruyordu başına açtığı belalarla. Daha sırada Diroke kardeşler vardı ve onların da kapısını çalmaları oldukça yakındı.... Birden kendisine şaşırarak Paulo’nun karısının geleceği günü beklediğini fark etti ve güldü.

“İşte bu eğlenceli olacak!”

S.S. ATICI ile ilgili elestiri, görüs ve önerilerinizi belirtmek isterseniz;

Buradan; S.S. Atıcı Okurları Facebook sayfamız:

<http://www.facebook.com/pages/SS-At%C4%B1c%C4%B1-Okurlar%C4%B1/195665857195753>

veya buradan; ÖzSeTu Yayınları Facebook sayfamız:

<http://www.facebook.com/OzSeTuYayinlari>

ulasabilirsiniz.